SFÂRŞITUL LUMII
Redactor: Florin Pitea Tehnoredactor: Ona Frantz
Ilustraţia copertei: Ehsan Dabbaghi www.dioxstudio.com
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
GREENBERG, MARTIN HARRY Sfârşitul lumii / Martin H. Greenberg.
— Satu-Mare: Millennium Books, 2010 ISBN 978 – 606 – 8113 – 12 – 8
821.111 (73) – 31 = 135.1
MILLENNIUM BOOKS
Str. General Victor Popescu Nr. 7, 440021 Satu Mare, România telefon: 0371 – 388.260 e-mail: officemillenniumpress.ro. www.millenniumpress.ro
SFÂRŞITUL LUMII
Povestiri despre Apocalipsă editor: Martin H. Greenberg
Cuvânt înainte de Robert Silverberg
Traducere din limba engleză:
Sanda Andronache, Shauki Al-Gareeb, Roxana Brânceanu, Loredana Frăţilă-Cristescu, Alex Maniu, Ana-Veronica Mircea, Dan Popescu
MILLENNIUM BOOKS
THE eND OF THE WORLD: STORIES OF THE APOCALYPSE

Fiction, April 1984. Reprinted by permission of the author. „We Can Get Them for You Wholesale", copyright © 1989 by Neil Gaiman. First published in *Knave*, vol. 16, No. 7. Reprinted by permission of the author. „The Big Flash", copyright © 1969 by Damon Knight. First published in *Orbit 5*. Reprinted by permission of the author. „Kindness", copyright © 1944 by Street & Smith Publications. First published in *Astounding*, October 1944. Reprinted by permission of the agent for the author's estate, the Scott Meredith Literary Agency. „The Underdweller", copyright © 1957 by King-Size Publications, renewed by William F. Nolan. First published in *Fantastic Universe*, August 1957. Reprinted by permission of the author. „Lucifer", copyright © 1964 by Galaxy Publishing Corporation. First published in *Worlds of Tomorrow*, June 1964. Reprinted by permission of the agent for the author's estate, the Pimlico Agency. „Knock", copyright © 1948 by Standard Magazines. First published *in Thrilling Wonder Stories*, December 1948. Reprinted by permission of the agent for the author's estate, the Scott Meredith Literary Agency. „To the Storming Gulf", copyright © 1985 by Mercury Press, Inc. First published *in The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, April 1985. Reprinted by permission of the author. „The Feast of Saint Janis", copyright © 1980 by Michael Swanwick. First published in *Neiv Dimensions 11*. Reprinted by permission of the author. „The Wheel", copyright © 1952 by Standard Magazines, Inc., renewed copyright © 1980 by John Wyndham. First published in *Startling Stories*, January 1952. Reprinted by permission of the agent for the author's estate, the Scott Meredith Literary Agency. „Jody After the War", copyright © 1972 by Edward Bryant. First published in *Orbit 10*. Reprinted by permission of the author. „Salvage", copyright © 1986 by

CUPRINS

INTRODUCERE

Robert Silverberg DANSÂND CU APOCALIPSA

Omenirea pare să găsească o plăcere sinistră în poveştile despre sfârşitul lumii, de vreme ce piaţa pentru

profeţiile apocaliptice creşte cu încăpăţânare de mii sau mai degrabă de milioane de ani.

Chiar şi cele mai primitive dintre creaturile protoumane, acolo, în Africa ardipitecilor şi a descendenţilor lor, ajunseseră să înţeleagă că fiecare trebuie să moară şi probabil că nu a fost un salt intelectual prea mare pentru acele creaturi păroase şi bipede până la ideea că lumea însăşi trebuie să piară la timpul cuvenit. Adunaţi în jurul focurilor lor preistorice, strămoşii noştri îndepărtaţi şi-au povestit cu siguranţă cum marele foc din cer va deveni la un moment dat şi mai mare şi va mistui universul, iar străbunii ceva mai puţin îndepărtaţi, după ce au migrat de pe câmpiile africane spre mai recea Europă, au anticipat că va veni o zi când gheţarii din nord se vor mişca implacabil şi vor zdrobi toată lumea. Până şi o eclipsă de soare stârnea scurte frământări.

Cred că exista un soi de consolare stranie în gânduri de felul „dacă trebuie să mor, din fericire trebuie să muriţi şi voi toţi", dar cea mai mare valoare a viziunilor apocaliptice cred că este în altă parte, dincolo de acest ranchiunos când-ne-omduce-ne-om-duce-cu-toţii, pentru că dacă examinăm marile mituri apocaliptice putem observa că povestea nu include doar moartea, ci şi renaşterea – o fărâmă de alinare escatologică, un strop de filosofică asigurare că existenţa noastră, deşi finită şi relativ scurtă pentru individ, are totuşi un rost. Da, povestea continuă, am făcut lucruri rele, zeii sunt mânioşi şi lumea va pieri într-o secunda, cât ai clipi din ochi, dar va urma o a doua creaţie, o renaştere a vieţii, o lume mai bună decât cea abia epurată.

Nu vom şti niciodată ce fel de poveşti cu sfârşitul lumii scriau strămoşii noştri. Cea mai veche astfel de poveste ajunsă la noi o găsim în epopeea sumeriană de

acum 5.000 de ani a lui Ghilgameş, regele din Uruk, o relatare a marelui potop care a inundat întregul Pământ şi de care a scăpat un singur om pe nume Ziusudra, care a reuşit să îşi salveze familia şi să ducă viaţa pe mai departe. Cu mare probabilitate, povestea potopului îşi are originile într-o inundaţie de mari proporţii care, în timpuri preistorice, a devastat Sumerul şi vecinii mesopotamieni, dar aceasta este doar o speculaţie. Un lucru e sigur: regăsim aceasta temă în multe versiuni ulterioare. Cea babiloniană numeşte pe întreprinzătorul supravieţuior Utnapiştim, evreii şi creştinii îi spun Noe, la grecii antici se numea Deucalion, iar în textele vedice este numit Manu. Detaliile diferă dar esenţa este aceeaşi: zeii nemulţumiţi de lume au decis să o distrugă, iar mai apoi au readus omenirea pe pământ pentru o a doua încercare.

Potopurile nu sunt singurele apocalipse pe care ni le prezintă textele religioase. Miturile norvegiene ne prezintă îngheţul total, înspăimântător, Iarna Fimbul, catastrofă în care moare toată lumea cu excepţia unui bărbat şi a unei femei, care supravieţuiesc refugiindu-se într-un copac. Miturile continuă pe calea uzuală a izbăvirii şi repopulării lumii, după care urmează un cataclism şi mai mare, Ragnarok – pieirea zeilor, odată cu prăbuşirea stelelor, scufundarea Pământului în mare şi mistuirea totală în foc… doar ca să fie urmat de o altă renaştere şi eră de pace şi plenitudine.

Tradiţia creştină prezintă spectaculoasa carte finală a Bibliei, revelaţia Sfântului Ioan, în care mânia lui Dumnezeu este aruncată asupra omenirii într-o mulţime de feluri (foc, molimă, secetă, grindină, cutremure, inundaţii şi multe altele), ca un prolog la Judecata de Apoi şi la salvarea celor drepţi.

Aztecii au mituri cu distrugerea lumii prin foc în

repetate rânduri. La fel şi mayaşii.

Chiar în vreme ce scriu, masele largi sunt emoţionate şi răscolite de o aşa-zisă profeţie mayaşă conform căreia următoarea apocalipsă va fi în 2012; au apărut deja cel puţin trei cărţi şi un film cu acest subiect.

Viziunile apocaliptice fiind cvasi-universale în literatura religioasă a lumii, încă din cele mai vechi timpuri, nu este de mirare că le regăsim din abundenţă şi în fanteziile povestitorilor. Poveşti despre distrugeri universale sau aproape universale, aduse nu de furia zeităţilor, ci de primejdii inerente existenţei, au fost scrise şi au câştigat popularitate şi înainte de inventarea termenului „Science-fiction”.

Scriitorii secolului XIX au fost îndeosebi atraşi de aceste idei. Au apărut cărţi precum „Ultimul om sau Omegarus şi Syderia” (1806) de Jean-Baptiste de Grainville sau „Ultimul om” (1826) de Mary Shelley, ambele scrise la umbra unei epidemii de holeră care a bântuit întreaga lume din 1818 până în 1822. În „Conversaţiile lui Eros şi ale lui Charmion” (1839), Edgar Allan Poe a trimis o cometă asupra Terrei. În surprinzătorul roman „Sfârşitul lumii” (1893) al astronomului francez Camille Flammarion, lumea a ajuns pe marginea prăpastiei – dar numai până la margine! – din cauza unei comete gigantice a cărei traiectorie se intersecta cu a Terrei. H.G. Wells a scris şi el o poveste similară, „Steaua” (1897), aproape sigur inspirată de romanul lui Flammarion. Wells îşi dusese deja călătorul în timp până dincolo de dispariţia vieţii de pe Pământ. („Toate sunetele scoase de om, behăitul oilor, ţipătul păsărilor, bâzâitul insectelor – toată foiala care constituia fundalul vieţilor noastre, totul luase sfârşit.”)

Un alt cititor al lui Flammarion a fost, cu siguranţă, Jules Verne, compatriotul lui, care, în scurtul roman

„Eternul Adam” (1905), a dus mai departe ultimele secţiuni din sfârşitul lumii. Aici, Jules Verne adoptă o viziune ciclică asupra lumii: Pământul este afectat de distrugerile cauzate de cutremure şi inundaţii catastrofale, dar Atlantida reapare miraculos din adâncuri şi oferă o nouă casă rasei umane, pentru reconstruirea civilizaţiei după mii de ani de trudă. La final, întrezărim un savant venerabil din viitorul îndepărtat căutând prin arhivele umanităţii, „însângerate de nenumăratele suferinţe ale antemergătorilor” şi ajungând „încet, fără tragere de inimă, la convingerea profundă că toate se repetă la nesfârşit”.

Eterna revenire! Este tema unei multitudini de texte dedicate apocalipsei.

Fraza lui Jules Verne leagă povestea lui de esenţa convingerii lui Flammarion cum că „micul nostru ev este un val imperceptibil pe imensul ocean al epocilor”, iar destinul omenirii este, aşa cum reiese din paginile de final ale cărţii, să renască iar şi iar dintr-un univers într-altul, fiecare dându-şi sfârşitul şi fiind înlocuit, pentru că timpul continuă veşnic şi nu există nici început nici sfârşit.

Renaşterea după catastrofă se regăseşte şi în splendidul roman al lui M.P. Shiel, „Norul purpuriu” (1901) în care suntem nimiciţi de o masă de gaz otrăvitor şi rămâne un singur om – pe nume Adam, bineînţeles –, aparent unicul supravieţuitor, până ce îşi descoperă şi el Eva lui şi viaţa reîncepe iar.

Scurta povestire apocaliptică a lui Frank Lillie Polock, „Finis” (1906) nu mai oferă însă renaştere: lumina unei gigantice stele centrale din galaxie, îndreptată spre noi de enorm de mult timp, ajunge în sfârşit şi „arde, purpuriu, ultimul răsărit pe care ochiul omenesc îl mai poate vedea”.

Şi există încă multe altele.

În zilele noastre puţini sunt cei care mai citesc poveştile apocaliptice ca să se asigure că, odată pedepsite, păcatele omenirii aşa cum se cuvine, va începe o glorioasă nouă eră. Cu toate acestea, micul frison pe care îl oferă o bună povestire despre sfârşitul lumii este irezistibil pentru scriitori şi, drept urmare, bibliografia fanteziilor apocaliptice este una imensă. „Al doilea potop” (1912) al lui Garrett P. Serviss ne scufundă într-o nebuloasă acvatică. În „Venirea Gheţii” (1926), G. Peyton Wertenbaker aduce gheţarii cu o minuţiozitate care face Iarna Fimbul norvegiană să pară un simplu fulguit de februarie. Am abordat şi eu tema asta în 1964, în „Vremea Marelui îngheţ”, dar, spre deosebire de Wertenbaker, am optat pentru un final „dezgheţat”. „Când se ciocnesc lumile” (1933) de Philip Wylie şi Edwin Balmer ne spune despre un eveniment astrofizic periculos cu efecte neplăcute pentru planeta noastră. În „Amurgul Lumii” (1936), Edmond Hamilton oferă o viziune posacă a sfârşitului zilelor, sfârşit localizat peste milioane de ani şi prezentat de ultimul supravieţuitor: „Întregul Pământ e acoperit de un deşert de sare albă, o întindere strălucind nemiloasă până la orizont”... în „Anul Lozului cel Mare” (1952), Robert Heinlein poziţionează sfârşitul lumii mult mai aproape, în 1962, an în care încep peste tot, de-a valma, fenomene corespunzătoare Apocalipsei lui Ioan din Noul Testament, inundaţii şi taifunuri, cutremure de pământ şi erupţii vulcanice, totul culminând cu o catastrofă solară letală. Şi J.T. McIntosh transformă soarele într-o novă, în romanul „Unul din trei sute” (1954).

Bineînţeles că apariţia armelor atomice, în 1945, a dus la o asemenea proliferare a poveştilor cu/despre holocaustul nuclear încât ne-ar trebui o grămadă de pagini

doar ca să le înşirăm.

Scriitorii zilelor moderne conţină să găsească satisfacţii literare în dansul cu apocalipsa. În această carte veţi găsi nouăsprezece astfel de viziuni grozave asupra dezastrelor terminale. „Salvador”-ul sumbru şi atât de realist al lui Lucius Shepard, wellsianul „Călătorie către veşnicie” al lui Poul Anderson, ferocele şi elocventa „Sărbătoare a Sfintei Janis” de Michael Swanwick, abila „Jody după Război” de Edward Bryant, „Bunăvoinţa” şireată a lui Lester del Rey, plus mai mult de o duzină de alte povestiri.

Posibilele variaţiuni pe această temă sunt fără sfârşit. Într-un poem scris cu aproape un secol în urmă, Robert Frost se întreba, speculativ, dacă lumea va sfârşi în foc sau sub gheţuri. Cu toate că, după cum afirma el însuşi, se număra printre cei care „favorizează focul”, tot el adăuga că „gheaţa este foarte bună pentru distrugere” şi ar fi de ajuns…

Foc sau gheaţă, cine ştie? Ultimul cuvânt referitor la sfârşitul lumii încă nu a fost scris, dar este sigur că noi vom continua să speculăm pe această temă… până la sfârşit.

Traducere: Dan Popescu

I

TUNET SAU SCÂNCET?

Rick Hautala

ZUMZETUL

— Auzi?

— Ce să aud?

— Asta…

Dave Marshall se rostogoli în pat luptându-se să se trezească. Clipi, încercând să-şi concentreze privirea în întuneric în timp ce asculta atent.

— Nu aud nimic, iubito, zise plimbându-şi mâna pe coapsa soţiei lui, simţindu-i rotunjimea şoldului şi întrebându-se pentru o clipă dacă ar fi interesată de o scurtă tăvăleală la miezul nopţii.

Se simţea excitat.

— Nu-mi spune că nu auzi asta, zise Beth iritată.

Dave îşi dădu seama că ea vorbea serios, cu toate că al naibii dacă el auzea ceva. Oricum, nu mai conta, fiindcă dispoziţia romantică se evaporase deja.

— Jur pe Dumnezeu, iubito, nu aud nimic. Poate a fost o sirenă sau...

— N-a fost o sirenă. E... Abia dacă o aud. E ca o vibraţie joasă, constantă.

Beth îşi ţinu răsuflarea, concentrându-se puternic asupra sunetului care o deranja.

— Poate că e frigiderul.

— Nu, la dracu'. Nu-i frigiderul.

Dave era extenuat. Nu dormise prea bine în ultimul timp. Problemele de la serviciu, presupunea el, îl ajungeau din urmă. Mai mult ca sigur nu avea nevoie de un joc de-a „Ghiciţi sunetul" la ora două noaptea.

— Pune-ţi perna în cap şi culcă-te la loc. O să verific de dimineaţă.

— Nu pot să dorm cu capul sub pernă, mormăi Beth, totuşi se îndepărtă de el şi-şi băgă capul sub pernă.

El îi mai mângâie o dată şoldul, simţindu-se puţin melancolic.

— Nu-i mai bine aşa?

— Poftim? Nu te aud.

Ignorându-i sarcasmul, Dave se aplecă peste ea şi o sărută pe umăr, şoptind:

— Noapte bună, iubito.

A doua zi de dimineaţă, Dave se trezi devreme,

simţindu-şi fiecare nerv din corp întins la limită. Îl mâncau ochii şi durerea de cap era pe drum.

E chiar ciudat, se gândi. Aseară la ora 10 eram în pat. Asta înseamnă nouă ore de somn. N-ar trebui să mă simt aşa.

Coborî scările în bucătărie. Beth stătea la masă cu ambele mâini încleştate pe o ceaşcă de cafea. Avea faţa palidă şi îl privea cu ochi goi.

— Cum ai dormit? întrebă ea, iar el simţi nervozitatea din glas.

— Înainte să mă trezeşti tu sau după?

Se forţă să zâmbească.

— Foarte amuzant. Bâzâitul ăla nenorocit m-a ţinut trează aproape toată noaptea.

Sorbi din cafea şi desfăcu ziarul, ignorându-l ostentativ.

— Beth…

— Da?

Dave încremeni în mijlocul bucătăriei. Fără să se fi gândit măcar, îşi dădu seama subit că *auzea* ceva. Era o vibraţie joasă, constantă, la limita perceptibilităţii. Aproape că o putea simţi în picioare.

— Aşteaptă puţin.

Ridică un deget ca s-o facă să tacă:

— Ştii… Cred că aud şi eu.

— Zău?

Beth se uită la el de parcă nu l-ar fi crezut, apoi se înduplecă şi spuse:

— Of, slavă Domnului. Credeam că înnebunesc eu.

În următoarea oră scotociră prin toată casa din pod până în pivniţă, căutând posibila sursă a sunetului. Nu era vorba de cabluri, panou electric sau televizor, Dave era sigur de asta. Ciudat era că, indiferent la ce etaj se aflau

sau în ce cameră stăteau, sunetul părea întotdeauna să vină de pretutindeni şi în acelaşi timp de nicăieri. Când Dave ieşi ca să verifice magazia şi garajul, o descoperi pe Beth în mijlocul curţii, plângând.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

O luă în braţe, simţindu-i tensiunea din corp.

— Aud la fel de tare aici afară ca şi în interiorul casei, spuse ea suspinând pe umărul lui.

— Şi?

— Şi... Asta înseamnă că nu provine dinăuntru. E undeva pe afară, ca şi cum ar veni din pământ, sau cumva din cer.

— Acum devii ridicolă, zise el.

Inspiră adânc şi, apropiindu-se, se uită fix în ochii ei.

— O să sun la compania de electricitate şi probabil şi la telefoane. Trebuie să fie o problemă cu cablurile.

— Sigur, făcu Beth fără să fie convinsă.

Îşi şterse nasul cu mâneca halatului de baie, apoi se întoarse şi intră înapoi în casă. Dave o privi cum pleacă, ştiind că ea nu credea că ar fi o problemă cu cablurile.

Nu era sigur nici că el credea asta.

În următoarele câteva zile lucrurile se înrăutăţiră. Se înrăutăţiră mult. Ca atunci când ai o rană în gură şi nu te poţi abţine să n-o atingi cu limba, Dave se pomenea oprindu-se şi ascultând tot timpul, încercând să-i detecteze sursa. Odată conştient de el, nu se mai putea împiedica să-l audă. Era disperat să-l localizeze şi să-l analizeze. Munca la serviciu avea de suferit. Jeff Stewart, şeful lui, observă cât era de distrat. La început comentă amuzat, dar pe parcurs se transformă în îngrijorare şi, în final, în exasperare. Însă Dave observă că toţi cei din birou păreau puţin distraţi şi, pe parcursul zilei, din ce în ce mai irascibili. Era logic, se gândi, dacă toată lumea dormise la

fel de prost la el. Noaptea trecută pierduse ore întregi până să adoarmă şi, după ce reuşise, zgomotul continuase să-i pătrunde în vise. Se trezise de peste zece ori numai ca să stea întins cu ochii în tavan ascultând zumzetul jos şi constant la limita perceptibilităţii. Ştia că Beth stătea trează alături de el, dar nu vorbiseră. Orice tentativă de conversaţie sfârşea cu unul dintre ei răstindu-se la celălalt.

Timp de câteva zile, vânzările de aparate pentru zgomot alb, materiale izolante fonic şi CD-uri cu sunete ambientale urcară până la cer. Oamenii dădeau televizoarele şi radiourile la maxim într-un efort inutil de a bloca zumzetul, iritându-şi şi mai mult vecinii deja cu nervii întinşi la limită.

Drumul lui Dave către serviciu se transformă rapid într-o cursă cu obstacole pentru şoferii experţi. Într-o dimineaţă fu blocat peste o oră în spatele unui accident în lanţ cu şaizeci şi cinci de maşini pe Schuylkill Expressway care se transformase într-un concurs de demolări. Fu necesară aproape întreaga poliţie a oraşului şi o armată de camioane cu remorcă pentru a desface grămada. După aceea, Dave se folosi de străduţele dosnice în drumurile spre locul de muncă.

Şcolile începură să-şi anuleze meciurile de fotbal american şi european fiindcă încăierările dintre suporteri şi scandalurile în tribune deveneau din ce în ce mai frecvente şi mai intense.

Aveau loc îmbrânceli la cozile la bilete şi la casele magazinelor. Duşmănii între vecini şi alte incidente violente se intensificau, umplând ziarele şi ştirile TV cu reportaje înflăcărate. Pe măsură ce săptămâna trecea, furia de pe şosele se metamorfoză în împuşcături din maşini. Războaiele dintre bande se purtau făţiş, iar brutalitatea poliţiei era aplaudată în loc să fie reclamată.

Cele mai mici provocări degenerau în revolte publice. Mass-media spunea că zumzetul – şi creşterea comportamentului agresiv – era un fenomen global.

— E numai o problemă de timp până când ţările lumii a treia o să înceapă să arunce una în alta cu bombe nucleare, murmură Dave într-o dimineaţă la întâlnirea cu personalul.

Mike de la Vânzări îi aruncă o privire piezişă.

— Cine a murit şi te-a lăsat pe tine Domnul Ştie-Tot? se răsti el.

— Doamne, Mike, nu mai fi aşa găozar, se răsti şi Dave drept răspuns.

— Bine. Ajunge, zise Jeff. Nu suntem la grădiniţă. Hai să încercăm să ne purtăm ca nişte profesionişti, bine?

— Profesionişti, şmensionişti, mormăi Mike. Oricum nimeni nu mai dă pe asta niciun rahat de şoarece.

— Am spus *ajunge*.

Jeff lovi în masa de conferinţe cu pumnul strâns.

Sherry de la Operaţiuni izbucni în lacrimi.

— Opriţi-vă, opriţi-vă imediat! *Opriţi-vă*, pentru Dumnezeu! Nu mai rezist! Nu pot să mănânc, nu pot să dorm şi, categoric, nu mai suport să ascult nişte idioţi ca voi!

Dave observă şocat vânătaia de mărimea unui pumn de pe obrazul ei. Ea îl surprinse holbându-se şi ţipă:

— *Nu* e dracului *treaba* nici unuia dintre voi!

— Da' ce-am zis? întrebă Dave ridicând din umeri.

— Ajunge! urlă Jeff. Sunteţi concediaţi! Toţi! Absolut toţi, la dracu'!

Întreaga echipă se întoarse să se uite la el, care stătea în capul mesei. Era roşu la faţă şi cu ochii ieşiţi din orbite. În momentul de linişte care urmă, toţi cei din încăpere deveniră conştienţi de zumzet, dar Dave fu primul

care remarcă o schimbare subtilă. Acum exista un clinchet discordant, tot la limita perceptibilului, dar sunetul era penetrant.

— Muzica sferelor, şopti Sherry cu glas gâtuit şi tremurat. Asta e muzica sferelor.

Tonul îi urcă spre isterie:

— Armonia a dispărut. Centrul nu mai rezistă. Se întâmplă ceva groaznic, groaznic de rău!

Cu un scâncet puternic, animalic, se ridică şi fugi din birou cu lacrimile curgându-i pe faţă.

Mike înghiţi în sec, încercând să-şi controleze frustrarea.

— Despre ce naiba vorbeşte?

— Duceţi-vă acasă. Toţi. Închid firma până când se descoperă ce fel de sunet e ăsta.

Jeff ţinea pumnii strânşi şi corpul îi tremura ca şi cum ar fi fost cuprins de febră.

— Dacă n-o fac, o să ajung să vă omor pe toţi… numai dacă nu mă omorâţi voi pe mine înainte.

Rânji ca un lup, apoi se prăbuşi în scaun, apăsându-şi palmele pe urechi şi suspinând încet.

Mike şi Dave părăsiră sala de şedinţe fără să vorbească.

După amiază, Dave conduse spre casă atent să nu enerveze pe nimeni de pe drum. Stând pe canapeaua din sufragerie şi aşteptând să se întoarcă Beth, nu avea cum să nu asculte zumzetul. Se gândi la ce s-ar fi putut întâmplă, dar nu reuşi să găsească vreun răspuns.

Când Beth sosi în sfârşit acasă, Dave îi spuse:

— Stai jos. Trebuie să vorbim.

Ea îl privi prudentă, iar neîncrederea pe care el o văzu în ochii ei îl răni.

— Cum o cheamă?

— Poftim?

Îşi dădu seama la ce se referea ea şi scutură din cap:

— Nu. Nu e vorba de aşa ceva. Ascultă, Beth, eu încerc să ne salvăm, nu să ne despărţim. Ascultă-mă, bine?

Beth aprobă din cap, inspirând şi reţinând aerul. Evident încerca să-şi adune ultimele urme de răbdare şi el simţi un val puternic de recunoştinţă şi dragoste faţă de ea. Era atât de bine să simtă ceva plăcut încât pentru un moment uită complet de zgomot.

— Jeff a închis firma. Sunetul ăsta enervează pe toată lumea şi el se teme că o să ajungem să ne omorâm între noi. Probabil are dreptate. Mă gândeam... să plecăm de aici. Hai să mergem la ai tăi în Maine sau undeva, oriunde, numai să fie departe de aici şi de toţi oamenii ăştia.

— Dar la ştiri au spus că zumzetul există peste tot. Nu avem cum să scăpăm, Dave.

Faţa lui Beth se contorsionă, dar ea strânse pumnii regăsindu-şi autocontrolul.

— Ce rost are să plecăm?

— Poate nu are niciun rost, dar eu... eu simt că trebuie să facem *ceva*. Trebuie să încercăm. Nu vreau să sfârşim în statisticile crimelor şi sinuciderilor.

O cuprinse în braţe şi o ţinu strâns.

— Te iubesc, Beth.

Ea se agăţă de el şi şopti:

— Şi eu te iubesc.

Stătură în tăcere în sufragerie în timp ce penumbra se adâncea şi lumea din jurul lor zumzăia.

Ceea ce în mod normal ar fi fost o călătorie de nouă ore până la Little Sebago Lake dură aproape douăzeci şi patru de ore fiindcă Dave voia să stea departe de autostrăzile interstatale. Ultimele ştiri indicau că şoferii de camioane îi fugăreau şi îi zdrobeau pe nefericiţii care îi

enervau. Dave văzuse odată filmul *Duel* şi asta era suficient pentru el.

Pe măsură ce se îndreptau spre nord, sunetul devenea tot mai discordant. Dave observă un clinchet mecanic care devenea tot mai pronunţat. Ritmul nesfârşit şi neregulat îi măcina nervii ca un şmirghel fin, dar în cele din urmă reuşiră să ajungă la cabana de lângă lac fără niciun incident.

Construcţia se afla pe malul dinspre est al lacului, mică şi sărăcăcioasă, totuşi o privelişte plăcută. Lacul se întindea în faţa lor, o pânză plată şi albastră de apă, cu munţii New Hampshire în depărtare spre vest. Soarele tocmai apunea, poleind suprafaţa lacului cu sclipiri de aur şi dungând cerul cu roşu şi purpuriu.

Era frumos, iar când Dave şi Beth se uitară unul la celălalt sentimentele plăcute înecară zumzetul, fie chiar şi pentru o clipă. Se îmbrăţişară şi se sărutară cu pasiune.

Apoi ziua se încheie. Soarele căzu în spatele munţilor şi zumzetul îi apăsă din nou. După de îşi descărcară bagajele din maşină, mâncară o cină rece compusă din fasole la conservă. Beth se duse să facă patul la etaj şi să aranjeze, iar Dave coborî pe malul lacului.

Noaptea era liniştită cu excepţia zumzetului. Toate zgomotele obişnuite – păsări, greieri şi broaşte – amuţiseră. Lacul semăna cu un panou imens de sticlă fumurie. Stelele sclipeau deasupra pe cerul de catifea. Dave se aşeză pe un trunchi de copac marcat de vreme care fusese aruncat pe ţărm şi privi în sus spre cer. Sunetul părea să se schimbe iar. Acum era un ţiuit slab care îi amintea de nişte unghii zgâriind o tablă. Cel puţin era singurul sunet. Fără trâmbiţele televizoarelor, fără bubuiturile combinelor stereo.

Cât mai poate continua aşa? se întrebă el. Cât mai

putem suporta înainte să înnebunim cu toţii şi să ne auto-exterminăm?

Oftă, ridicând ochii spre cer. La început nu-i veni să creadă ceea ce vedea când observă câţiva fulgi negri plutind în jos spre suprafaţa lacului. Semănau cu funinginea unui foc de tabără. Ca un copil într-o furtună de zăpadă, Dave întinse mâna şi încercă să prindă un fulg.

Bizar, gândi, nu simt miros de fum.

Îşi privi mâna. Fulgul stătea în căuşul palmei, dar nu era moale şi sfărmicios precum cenuşa. Era dur şi subţire, cu o suprafaţă întunecată la culoare, fină. Se sparse ca o sticlă fragilă când o apăsă cu degetul arătător.

Iisuse, îşi zise. Seamănă cu vopseaua.

Curios, ridică din nou privirea. Deja fulgii cădeau rapid din cer. În timp ce privea, Dave deveni conştient de o vibraţie joasă şi constantă sub picioarele lui. O simţea ca pe un curent electric slab. Sub ochii lui, pete galbene neregulate apărură deasupra şi vopseaua neagră cădea din ce în ce mai mult, dezgolind suprafaţa ternă şi crăpată de dedesubt. După un timp începură să cadă fulgi argintii şi galbeni. Dave privea uluit, cu gura uscată şi mintea amorţită.

Luna nouă se ridica la răsărit în spatele lui. Se întoarse să vadă dacă şi ea se decojea de pe cer ca un abţibild vechi de pe un frigider. Zgomotul crescu până la un subit ţipăt strident, pătrunzător, apoi vibraţia zgudui pământul ca un cutremur îndepărtat.

— Beth! strigă el, privind cum fragmente din lună se rup şi cad de pe cer. Fluturau şi şuierau la trecerea prin copacii din spatele lui, şi atunci văzu deasupra capului ceva ce era imposibil de crezut. Vopseaua descojită descoperise un vast complex de roţi dinţate şi came cu o reţea de circuite şi întrerupătoare care străluceau ca şi

cum s-ar fi supraîncălzit. Zumzetul deveni şi mai acut până ajunse aproape insuportabil pe măsură ce tot mai multe bucăţi din cerul nopţii cădeau, dezvelind maşinăriile de sub ele. În cele din urmă, Dave ştiu – oricât de imposibil ar fi fost – ce anume se petrecea.

— Beth! răcni el astfel ca soţia lui să-l poată auzi peste huruitul crescând continuu. Vino aici! Trebuie să vezi asta! Cade cerul!

Traducere: Roxana Brânceanu

Lucius Shepard

SALVADOR

Cu trei săptămâni înainte să radă Tecoluţia de pe faţa pământului, Dantzler a trecut prin botezul focului. Plutonul traversa o pajişte aşezată la poalele unui vulcan verde ca smaraldul, iar el, fiind tipul visător, mergea în dorul lelii, mângâind iarba înaltă cu ţeava mitralierei şi gândindu-se că peisajul acesta simplist, cu un con perfect ridicat pe fundalul unui cer senin, ar fi putut fi desenat cu creionul de un elev de clasa întâi, când pe pantă se auziră zgomote de pistol cu capse. Cineva strigă după doctor, iar Dantzler se trânti în iarbă, bâjbâind după fiole. Scoase una din dozator şi şi-o propti sub nas, inhalând frenetic; apoi, ca să fie sigur, îşi îndesă încă una – „o doză dublă de arte marţiale”, cum ar fi spus DT – şi rămase cu capul plecat până când drogurile îşi făcură efectul. Avea pământ în gură şi îi era frică.

Încetul cu încetul, braţele şi picioarele îşi pierdură greutatea, şi bătaia inimii încetini. Vederea i se ascuţi până în punctul în care putea să vadă nu numai scânteile de foc care înfloreau pe pantă, ci şi siluetele din spatele lor, pe jumătate ascunse de tufişuri. O vâlvătaie de furie i se aprinse în creier, alimentată de o hotărâre cruntă, şi începu să se îndrepte către vulcan. Când ajunse la baza

conului, era doar un ghem de furie şi reflexe. Petrecu următoarele patruzeci de minute învârtindu-se acrobatic printre hăţişuri, împroşcând umbrele cu rafale din M-18; cu toate acestea, o parte din mintea lui se distanţă de acţiune, minunându-se de eficienţa lui, de entuziasmul ca de benzi desenate pe care îl simţea faţă de sarcina de a ucide. Striga la oamenii pe care îi împuşca, şi îi împuşca de mai multe ori decât era necesar, ca un copil care se joacă de-a soldatul.

— Pe dracu’ te joci! obişnuia să spună DT. Eşti tu însuţi şi atât.

DT credea cu tărie în fiole; deşi varianta oficială era că ele conţin compuşi de acid ribonucleic modificat genetic şi pseudoendorfine adunate sub formă de inhalant, el credea că fiolele deschid unui bărbat calea către natura lui interioară. Era un bărbat masiv, negru, cu braţe pline de muşchi bine lucraţi şi cu trăsături faciale care exprimau cruzime, şi venise la Forţele Speciale direct din închisoare, unde fusese încarcerat pentru tentativă de omor; palmele sale erau acoperite de tatuaje făcute în puşcărie – o pentagramă şi un monstru cu coarne. Pe cască avea scrise cuvintele MORI LA ÎNĂLŢIME. Aceasta era a doua venire a lui în Salvador, şi Moody, care era tovarăşul lui Dantzler, spunea că drogurile îi stricaseră creierul lui DT şi că era nebun şi dat dracului.

— Colecţionează trofee, îi spusese Moody. Şi nu doar urechi cum făceau ăia în ’N-am.

Când Dantzler văzuse în cele din urmă trofeele lui, fusese oripilat. DT le ţinea în rucsac, într-o cutie de tablă şi erau aproape de nerecunoscut; arătau ca nişte orhidee cafenii şi ofilite. Dar în ciuda repulsiei, în ciuda faptului că îi era teamă de DT, îi admira capacitatea acestuia de a supravieţui şi îi asculta sfatul de a se baza pe droguri.

În timp ce cobora panta, descoperi o victimă vie, un puşti indian cam de vârsta lui Dantzler, de nouăsprezece sau douăzeci de ani. Avea părul negru, pielea cafenie şi ochi căprui cu pleoape grele. Dantzler, al cărui tată era antropolog şi făcuse muncă de teren în Salvador, îl identifică ca un membru al tribului Santa Ana; înainte să plece. din State, Dantzler studiase notiţele tatălui său, sperând că asta îi va da un avantaj, şi învăţase să identifice diferitele rase din regiune. Puştiur avea o rană minoră la picior şi purta pantaloni de camuflaj şi un tricou decolorat pe care scria COCA-COLA ÎŢI DĂ VIAŢĂ. Tricoul ăsta îl irită la culme pe DT.

— Ce naiba ştii tu despre Coca-Cola? îl întrebă pe băiat în timp ce se îndreptau spre elicopterul care urma să îi ducă mai adânc în provincia Morazan. Crezi că e amuzant sau ce?

Îl pocni pe băiat în spate cu patul puştii şi, când ajunseră la elicopter, îl aburca înăuntru şi îl puse să stea lângă uşă. Se aşeză lângă el, îşi scoase o ţigară dintr-un pachet de Kool şi întrebă:

— Unde e Infante?

— Mort, spuse medicul.

— Rahat!

DT îşi linse ţigara ca să ardă uniform.

— Nenorocitul ăsta de fasolar[1] nu e bun de nimic dacă nu mai ştie şi altcineva spaniola.

— Ştiu eu puţină, se oferi Dantzler.

În timp ce se holba la Dantzler, privirea lui DT era goală şi pierdută.

— Noo, spuse el. Nu ştii nicio spaniolă.

---

1 Beaner, în original, poreclă derogatorie dată persoanelor latino din cauza fasolei, ingredient care apare adesea în mîncărurile specifice, (n tr.)

Dantzler plecă fruntea ca să evite privirea lui DT şi nu spuse nimic; crezu că înţelege la ce se referă DT, totuşi se ferea să înţeleagă. Elicopterul îi ridică, iar DT aprinse ţigara. Expiră fumul pe nări şi îi dădu ţigara puştiului, care o acceptă cu recunoştinţă.

— *Que sabor*[2]\ spuse el, expirând un nor de fum.

Zâmbi şi dădu din cap, dorindu-şi să se împrietenească.

Dantzler îşi întoarse privirea către uşa deschisă. Zburau la

O înălţime joasă, printre dealuri, şi, privind la bălţile adânci de umbre dintre ele, se strădui să elimine din corp ultimele reziduuri ale drogului care îl lăsase obosit şi ameţit. Lumina soarelui pătrundea în elicopter, aurind podeaua pătată cu ulei de motor.

— Hei, Dantzler!

DT trebuia să strige peste zgomotul făcut de rotoare.

— Întreabă-l cum îl cheamă!

Puştiului îi cădeau pleoapele din cauza ţigării, dar când auzi spaniolă, se învioră. Însă scutură din cap, refuzând să răspundă. Dantzler zâmbi şi îl îndemnă să nu-i fie teamă.

— Ricardo Quu, spuse puştiul.

— Kool! spuse DT cu o însufleţire prefăcută. Asta-i marca mea!

Îi oferi pachetul său puştiului.

— Gracias, no].

Puştiul flutură ţigara şi rânji.

— Puştiul poartă numele unei nenorocite de ţigări, spuse DT dispreţuitor, de parcă asta era culmea nebuniei.

Dantzler îl întrebă pe puşti dacă mai erau şi alţi

2 Ce aromă! (în spaniolă în original), (n.tr.)

soldaţi prin apropiere şi din nou nu primi niciun răspuns, dar, simţind aparent în Dantzler un suflet înrudit, puştiul se apleacă spre el şi vorbi repede, spunând că satul lui era Santander Jiménez, că tatăl lui era – ezită – un om cu putere. Întrebă unde îl duceau. Dantzler îi întoarse o privire îngheţată. îi veni uşor să-l respingă pe puşti, şi îşi dădu seama mai târziu că asta se întâmpla din cauză că renunţase deja la el.

Împletindu-şi mâinile la ceafă, DT începu să cânte – o melodie fără cuvinte. Vocea îi era stridentă, abia se auzea peste sunetul rotoarelor; melodia era familiară şi Dantzler o identifică imediat. Era coloana sonoră din *Star Trek*. îi trezi amintiri de când se uita la televizor cu sora lui, râzând de extratereştrii cu buget redus şi de accentul de Sindicatul Actorilor al lui Scotty.[3]

Privi din nou pe uşă. Soarele era în spatele dealurilor şi pantele erau dâre neclare de fum verde închis. O, Doamne, voia să fie acasă, să fie oriunde altundeva, numai în Salvador nu! Doi dintre băieţi începură şi ei să cânte la îndemnul lui DT şi, pe măsură ce volumul creştea, emoţiile lui Dantzler se intensificară. Era pe punctul de a plânge, amintindu-şi gusturi şi imagini, felul în care mirosea iubita lui, Jeanine, atât de curat şi de proaspăt, nu duhnind a sudoare şi parfum ca târfele din Ilopango – găsind toată această substanţă în cel mai banal simbol al culturii lui şi în iluzia dealurilor care treceau pe sub ei. Apoi Moody se încordă lângă el, şi privi în sus ca să înţeleagă motivul.

În penumbra calei elicopterului, DT era la fel de neclar ca dealurile – o prezenţă întunecată care îi conducea, mai mult şeful unei haite decât al unui pluton. Ceilalţi doi bărbaţi cântau din toţi plămânii, şi chiar şi

---

3 Nu, mulţumesc (în spaniolă în original), (n.tr.)

puştiul intra în atmosferă.

— *Musica*! spuse el la un moment dat, zâmbindu-le tuturor şi încercând să aprindă focul bunelor sentimente.

Se legăna pe ritmul melodiei şi scotea câte un *la-la* din când în când. Dar nimeni nu-i răspundea.

Cântatul încetă şi Dantzler văzu că tot plutonul îl privea ţintă pe puşti, cu chipurile vlăguite şi descurajate.

— Spaţiul! strigă DT, împingându-l pe puşti. Ultima frontieră!

Puştiul nu încetase să zâmbească atunci când se rostogoli pe uşă. DT se uită după el; câteva secunde mai târziu, plesni podeaua cu palma şi se lăsă pe spate, rânjind. Lui Dantzler îi veni să urle, pentru că groaza tâmpită a glumei era atât de opusă dorului său sentimental de casă. Se uită la ceilalţi să vadă cum reacţionează. Toţi stăteau cu capetele plecate, făcându-şi de lucru cu piedicile de la mitraliere sau cu curele raniţelor, sau studiindu-şi şireturile de la bocanci, şi, văzând asta, îi imită şi el cu rapiditate.

*

Provincia Morazan era o zonă bântuită. Fantome Santa Ana. Se raportase că stoluri de păsări atacau pistoalele; la marginea taberelor apăreau animale şi dispăreau când le împuşcai; toţi care se aventurau acolo aveau vise ciudate. Dantzler nu băga mâna în foc pentru păsări şi pentru animale, dar avea un vis care se repeta. În el, puştiul pe care DT îl omorâse se învârtea ca o morişcă în jos printr-o ceaţă aurie, cu tricoul vizibil pe fundalul ca un vârtej, şi uneori o voce bubuia din ceaţă, spunând „îmi omori fiul”. Nu, nu, răspundea Dantzler; n-am fost eu şi oricum, e deja mort. Apoi se trezea plin de sudoare, bâjbâind după mitralieră, cu inima zvâcnindu-i în piept.

Dar visul nu era un factor important de teamă, aşa că

nu-i acordă nicio semnificaţie. Regiunea era mult mai îngrozitoare. Liziere de pini care se ridicau pe fundalul cerului ca bretoane de păr electrizat; mici cărări care şerpuiau în desişuri şi apoi se înfundau de parcă destinaţia lor dispăruse ca prin magie; pereţi cenuşii din piatră de-a lungul cărora erau obligaţi să meargă, expuşi inexorabil ambuscadelor. Erau nenumărate mine îngropate de gherile, şi mai pierduseră oameni şi în urma căderilor de stânci. Era cel mai pustiu loc din experienţa lui Dantzler. Nu erau oameni şi nici animale, doar câţiva şoimi care dădeau ocol pustietăţii printre liziere. Din când în când, găseau tuneluri pe care le aruncau în aer cu noile grenade cu gaz. Gazul aprindea concentraţiile mari de hidrocarburi şi trimitea o flacără care mătura tot tunelul. DT îl lăuda pe cel care descoperise tunelul şi estima cu glas tare câţi fasolari prăjiseră. Dar Dantzler ştia că traversează o pustietate totală şi că ard găuri goale. Zile întregi, pe o căldură ameţitoare, urcau pe munte, călătorind şapte, opt, chiar şi zece kilometri în sus pe nişte cărări atât de abrupte, că deseori talpa celui dinaintea ta era la acelaşi nivel cu faţa ta; noaptea era frig, întunericul era absolut, iar liniştea atât de profundă, încât Dantzler îşi imagina că aude marea vibraţie zumzăitoare a pământului. Puteau fi oriunde sau nicăieri. Teama era alimentată de izolare şi singurul leac erau „artele marţiale”.

Dantzler începuse să ia fiole fără să aibă scuza luptei. Moody îl avertiză cu privire la abuzul de droguri, amintindu-i de zvonurile cu privire la efectele secundare şi nebunia lui DT, dar chiar şi el le folosea din ce în ce mai des. Pe parcursul antrenamentelor iniţiale, Instructorul de Pluton al lui Dantzler le spusese recruţilor că drogurile erau disponibile doar Forţelor Speciale, că folosirea lor era opţională; dar că fuseseră prea multe cazuri de apatie pe

câmpul de luptă în ultimul război, aşa că fiolele erau menite să evite reapariţia lor.

— Laşii de la infanterie ar trebui să le ia, le spusese Instructorul de Pluton. Voi, ticăloşilor, sunteţi deja curajoşi. Sunteţi născuţi asasini, corect?

— Corect, domnule! strigaseră ei.

— Ce sunteţi voi?

— Născuţi asasini, domnule!

Dar Dantzler nu era născut asasin; nici măcar nu îi era limpede cum fusese recrutat şi mult mai puţin limpede cum fusese manipulat să intre în Forţele Speciale, şi aflase că nimic nu era opţional în Salvador, poate doar viaţa însăşi.

Misiunea plutonului era recunoaşterea şi exterminarea. Alături de alte plutoane ale Forţelor Speciale, trebuia să asigure perimetrul Moragan înainte de invazia în Nicaragua; mai exact, trebuia să ajungă în satul Tecoluţia, unde fusese văzută recent o patrulă sandinistă, şi după asta trebuia să se unească cu cei din Regimentul I Infanterie şi să ia parte la ofensiva împotriva Leonului, o capitală de provincie aflată dincolo de graniţa nicaraguană. În timp ce Dantzler şi Moody mergeau alături, discutau frecvent despre ofensivă, despre cât de bine va fi să ajungă pe teren drept; uneori vorbeau despre posibilitatea de a-l raporta pe DT şi o dată, după ce îi forţase să facă un marş de noapte, cochetaseră cu ideea de a-l ucide. Dar cel mai des discutau despre obiceiurile indienilor şi ale regiunii, din moment ce asta îi făcuse să devină prieteni.

Moody era zvelt, pistruiat şi cu părul roşu; în ochi avea „privirea de o mie de metri" care se căpăta de la prea mult război. Dantzler văzuse beţivi cu asemenea priviri atât de goale, de pierdute. Tatăl lui Moody fusese în 'N-am

şi Moody spunea că acolo fusese mai rău decât în Salvador pentru că nu aveau dorinţa reală de a câştiga; dar credea că Nicaragua şi Guatemala ar putea fi cele mai rele din toate, mai ales dacă şi cubanezii urmau să trimită trupe aşa cum ameninţaseră. Era priceput la localizarea tunelelor şi la detectarea minelor ascunse, şi din acest motiv Dantzler cultivase prietenia dintre ei. Un singuratic în esenţă, Moody rezistase tuturor încercărilor de apropiere până când aflase de tatăl lui Dantzler; după aceea se împrietenise şi el, dornic să afle despre notiţele din teren, crezând că i-ar putea aduce un avantaj.

— Ei cred că pământul are trăsături animale, îi spuse Dantzler într-o zi în timp ce se căţărau peste o margine. La fel cum unii peşti arată ca nişte plante sau se confundă cu fundul mării, părţi din regiune arată ca un teren simplu, o junglă… sau ce-o fi. Dar când ai intrat în ele descoperi că ai intrat în lumea spiritelor, lumea *Sukias*.

— Ce sunt *Sukias*? întrebă Moody.

— Şamani.

O rămurică plesni în spatele lui Dantzler, iar el se răsuci, trăgând siguranţa mitralierei. Era doar Hodge, un puşti deşirat cu un început de burtă. Acesta îl privi fix Dantzler, cu ochi pătrunzători, şi scoase o fiolă.

Moody scoase un zgomot de neîncredere.

— Dacă au şamani, de ce nu câştigă? De ce nu ne zboară de pe stânci?

— Nu e treaba lor, spuse Dantzler. Ei cred că nu trebuie să se amestece cu treburile lumeşti dacă nu îi privesc direct. În fine, aceste locuri – cele care arată ca un teren normal, dar nu sunt – se cheamă…

Nu-şi aminti numele.

— Aya-cumva. Nu-mi amintesc. Dar au legi diferite. Acolo se duce spiritul tău să moară după ce moare trupul.

— Nu se duc în rai?

— Nu. Durează mai mult să îţi moară spiritul, aşa că se duce într-unul dintre locurile astea care e între totul şi nimic.

— Nimic, spuse Moody nefericit, de parcă toate speranţele lui în viaţa de apoi se frânseseră. Nu are sens să ai suflet şi să nu existe rai.

— Hei, spuse Dantzler, încordându-se când vântul foşni prin ramurile de pin. Sunt doar o adunătură de primitivi nenorociţi. Ştii care e băutura lor sacră? Ciocolata fierbinte! Babacul meu a fost invitat la una dintre înmormântările lor, şi mi-a spus că ei duc căni de ciocolată fierbinte pe un soi de turnuleţe roşii şi se comportă ca şi când băutul urmează să le dezvăluie secretele universului.

Râse, iar râsul îi sună metalic şi psihotic în propriile urechi.

— Deci o să-ţi faci griji cu privire la fraieri care cred că ciocolata fierbinte e agheasmă?

— Poate doar le place, spuse Moody. Poate că atunci când moare cineva au doar o scuză să o bea.

Dar Dantzler nu-l mai asculta. Cu un minut în urmă, când ieşiseră de sub umbrela de pini pe cel mai înalt punct al crestei, un platou stâncos expus vânturilor, cu vedere către munţii şifonaţi şi văile care se întindeau la orizont, desfăcuse o fiolă. Se simţea atât de puternic, atât de plin de un scop îndreptăţit şi de furie controlată, că i se părea că nu are decât cerul ca limită, că urcă tot mai mult, pregătit să se ia la trântă cu zeii înşişi.

*

Tecoluţia era un sat din piatră spălăcită îndesată în defileul dintre două dealuri. De sus, casele, cu ferestrele şi uşile lor negre, arătau ca nişte zaruri aruncate de un

ghinionist. Străzile urcau şi coborau, ocolind bolovanii. Arbuştii de bougainvillea şi hibiscus colorau coastele dealurilor, iar pe pantele mai drepte erau câmpuri cultivate. Era o pace dulce, senină atunci când au ajuns, şi după ce au plecat s-a lăsat din nou liniştea; dar dulceaţa fusese izgonită pentru totdeauna. Rapoarte cu privire la sandinişti se dovediseră corecte, şi, deşi rămăseseră victime de recuperat, DT a decis că prezenţa lor cere măsuri extreme. Gaze de luptă, grenade defensive şi altele asemenea. Trăsese cu un M-60 până se topise ţeava şi apoi mânuise lansatorul de grenade. După aceea, în timp ce se odihneau în vârful următoarei culmi, epuizaţi şi murdari, după ce transmiseseră prin radio solicitarea pentru un elicopter cu provizii, nu putea trece peste imaginea pe care i-o stârnise una dintre casele incendiate care arăta ca o bezea prăjită.

— Nu aşa a fost, omule? întrebase el, păşind încoace şi încolo pe margine.

Nu-i păsa dacă ei sunt sau nu de acord cu privire la casă; adresa o întrebare mai profundă, una referitoare la etica acţiunilor întreprinse.

— Mda, spuse Dantzler, forţând un zâmbet. Sigur că da.

DT mârâi râzând.

— *Ştii* că am dreptate, nu, omule?

Soarele atârna fix deasupra capului său, o coroană aurie tivind un oval negru, şi Dantzler nu-şi putea întoarce privirea. Se simţi slab şi slăbit, de parcă fire din el însuşi fuseseră destrămate şi trase în întuneric. Inhalase trei fiole înaintea luptei şi experienţa lui cu Tecoluţia fusese un fel de dans nebunesc, învârtejit pe străzi, împroşcând cu rafale de gloanţe care păreau să scrie nume ciudate pe ziduri. Şeful sandiniştilor purtase o mască – o faţă gri cu o

gaură surprinsă în loc de gură şi cercuri roz în jurul ochilor. Chipul unei fantome. Lui Dantzler îi fusese teamă de fantomă şi golise încărcător după încărcător în ea. Apoi, în timp ce părăsea satul, văzuse o fetiţă lângă ruina ultimei case, privindu-i, cu zdreanţă ei de rochie fără culoare fluturând în briză. Fusese victima acelei boli de malnutriţie, cea care îţi lăsa pielea palidă şi părul alb şi mintea retardată. Nu-şi amintea numele bolii – lucruri precum numele îi scăpau – şi nici nu credea că supravieţuise cineva, şi pentru un moment se gândise că spiritul satului ieşise să le arate drumul.

Numai atât îşi amintea din Tecoluţia, tot ce voia să-şi amintească. Dar ştia că fusese curajos.

*

Patru zile mai târziu, se îndreptau spre o pădure acoperită de nori. Era sezonul uscat, dar, indiferent de sezon, nori gri-negri înconjurau mereu piscurile astea. Norii erau străpunşi de săgeţi urâte de fulgere, aprinzându-i, de parcă reclame stricate de neon se ascundeau în spatele lor, făcând reclamă răului. Toată lumea era înfricoşată şi Jerry LeDoux, un puşti Cajun slab, cu părul negru, refuză din start să meargă.

— Nu e rezonabil, spuse el. Ar fi mai uşor s-o luăm prin trecătoare.

— Suntem în recunoaştere, omule! Crezi că fasolarii ne aşteaptă în trecători fluturând steaguri albe?

DT îşi ridică mitraliera în poziţie de tragere şi o îndreptă spre LeDoux.

— Hai, omule din Louisiana. Ia vreo câteva şi o să te simţi altfel.

În timp ce LeDoux îşi inhala fiola, DT vorbea cu el.

— Priveşte aşa lucrurile, omule. Asta e marea ta aventură. Sus acolo o să fie ca toate animalele alea arătate

la televizor. Regatul sălbatic, necunoscutul. Ar putea fi ca pe Marte sau ceva de genul. Monştri şi rahaturi din astea, cu ochi mari, roşii şi tentacule. Vrei să pierzi asta, omule? Nu vrei să fii primul recrut pe Marte?

Curând, LeDoux era deja nerăbdător să meargă, chicotind la discursul lui DT.

Moody îşi ţinu gura închisă, dar pipăi siguranţa mitralierei şi se uită urât la spatele lui DT. Dar când DT se întoarse spre el, se relaxă. De când plecaseră din Tecoluţia, devenise taciturn şi, în ochii lui, păreau să apară pe rând lumini şi umbre de parcă ceva alerga încoace şi încolo în spatele lor. Se apucase să poarte frunze de bananier pe cap, aranjându-le sub cască, astfel ca marginile rupte să iasă afară ca un păr verde ciudat. Spusese că e camuflaj, dar Dantzler era sigur că avea vreun scop secret, iraţional. Desigur că DT observase decăderea spirituală a lui Moody şi, în timp ce se pregăteau să plece, îl luase pe Dantzler deoparte.

— A terminat de găsit un loc în capul lui unde să se simtă bine, spuse DT. Încearcă să se ghemuiască acolo, şi odată ce o va face nu va mai fi responsabil de acţiunile lor. Fii cu ochii pe el.

Dantzler mormăi o aprobare, dar nu păru entuziasmat de asta.

— Ştiu că e pe etenul tău, omule, dar asta nu înseamnă niciun rahat. Nu în felul în care stau lucrurile acum. Uite la mine, personal nu dau doi bani pe tine. Dar sunt camaradul tău de arme, şi asta e ceva pe care poţi conta... ’nţelegi?

Spre ruşinea lui Dantzler, înţelegea.

Plănuiseră să treacă de pădurea acoperită de nori până la căderea nopţii, dar estimaseră prost dificultatea traseului. Vegetaţia de sub nori era deasă – frunze groase,

zemoase, care se zdrobeau sub tălpi, iţe de liane, copaci cu scoarţa tare şi alunecoasă şi frunze cerate – şi vizibilitatea era numai de cinci metri. Prin atmosfera cenuşie treceau spectre gri. Formele vagi ale frunzişului îi aminteau lui Dantzler de litere gravate cu eleganţă, şi pentru o vreme rumegă ideea că mergeau printre frazele pe jumătate scrise ale unei constituţii care încă nu ajunsese manifest în regiune. S-au abătut de la cărare şi au pierdut-o cu totul, până s-au înfăşurat în pânze de păianjen şi s-au udat de la căderile de apă. Vocile le erau înăbuşite în mod ciudat, iar finalurile cuvintelor erau înghiţite. După şapte ore de mers aşa, DT dădu cu jumătate de gură ordinul de a ridica tabăra. Au înşirat lămpi electrice în jurul perimetrului ca să aibă lumină pentru a întinde hamacurile de junglă; razele lămpilor iluminau umezeala din aer, străpunzând întunericul cu lamele ca nişte giuvaiere. Vorbeau în şoaptă, speriaţi de atmosfera stranie. După ce au terminat cu hamacele, DT a postat patru santinele – Moody, LeDoux, Dantzler şi el însuşi. Apoi au stins lămpile.

S-a făcut beznă, iar întunericul era marcat doar de *pic*, pic-uri, un spectru întreg de sunete picurătoare. În urechile lui Dantzler se amestecau într-un discurs necontenit. îşi imagina demonii din Santa Ana vorbind despre el, şi, ca să-şi înăbuşe paranoia, inhală două fiole. Continuă să inhaleze, încercând să se limiteze la una la jumătate de oră, dar era neliniştit, nesigur unde să ţintească cu mitraliera în întuneric, aşa că depăşi limita. În curând începu să se lumineze din nou, şi presupuse că trecuse mai mult timp decât crezuse el. Asta se întâmpla deseori cu fiolele – era uşor să te pierzi în faptul că erai în alertă, în bogăţia de detalii perceptive disponibile simţurilor tale ascuţite. Şi totuşi, când îşi verifică ceasul, văzu că era doar două şi câteva minute. Organismul îi era

prea inundat de droguri ca să se panicheze, dar îşi suci capul dintr-o parte în alta, în arcuri restrânse, ca să descopere sursa luminii. Nu părea să fie nicio sursă; pur şi simplu, firişoare de nori care sclipeau, difuzând o lumină slabă, aurie, de parcă erau elementele unui sistem nervos care revine la viaţă. Începu să strige, dar se opri. Şi ceilalţi văzuseră sigur lumina şi nu dăduseră semnal. Se lipi de pământ, îndreptând mitraliera în afara taberei.

Scăldată în ceaţa aurie, pădurea căpătase o frumuseţe alchimică. Mărgele de apă sclipeau cu o strălucire de diamant; frunzele, lianele şi scoarţele copacilor erau aurite. Fiecare suprafaţă reflecta lumină… totul cu excepţia unei pete de întuneric care plutea între două trunchiuri de copac, şi care creştea încet-încet. În timp ce se umfla în viziunea lui, văzu că avea forma unei păsări, cu aripile fluturânde, zburând spre el de la o distanţă greu de estimat – greu pentru că vegetaţia densă nu-ţi dădea voie să vezi foarte departe în linie dreaptă, şi totuşi pasărea creştea tot mai mare cu o asemenea încetineală, încât sigur venea de la o mare distanţă. îşi dădu seama că nu zbura cu adevărat; mai degrabă, era de parcă pădurea era desenată pe o bucată de hârtie, de parcă cineva ţinea un chibrit aprins în spatele ei şi ardea o gaură, o gaură care menţinea forma păsării pe măsură ce se răspândea. Era transfigurat, incapabil să reacţioneze. Chiar şi când a obturat jumătate din lumină, când el zăcea în faţa ei ca o molie în faţa unui vultur, nu putu să se mişte sau să apese trăgaciul. Şi apoi, întunericul l-a cuprins. Avu senzaţia că este purtat la o viteză incredibilă, şi nu mai auzi picuratul pădurii.

— Moody! strigă el. DT!

Dar vocea care îi răspunse nu-i aparţinea nici unuia dintre ei. Era răguşită şi provenea din fiecare părticică a

întunericului care îl înconjura, şi o recunoscu ca fiind vocea din visul lui recurent.

— Îmi omori fiul, spuse ea. Te-am adus aici, la acest *ayahuaniaco*, pentru ca el să te judece.

Dantzler ştia în sufletul lui că aceasta era vocea lui *Sukia* din satul Santander Jiménez. Voia să nege, să explice că e nevinovat, dar nu reuşi să spună decât:

— Nu.

O spuse cu lacrimi în ochi, fără speranţă, cu fruntea culcată pe ţeava mitralierei. Apoi mintea i se răsuci sălbatic şi eul său de soldat preluă controlul. Scoase o fiolă din dozator şi o inhală.

Vocea râse – un râs malefic, ca un blestem, ale cărui vibraţii îl scuturară pe Dantzler. Trase cu mitraliera, împroşcând gloanţe în toate direcţiile. Filigranuri de găuri aurii apărură în întuneric, iar lujeri de ceaţă se încolăciră printre ele. Continuă să tragă până când întunericul se sparse şi căzu în bucăţi zimţate către el. Încet. Precum cioburi de sticlă neagră care cad prin apă. Goli mitraliera şi se aruncă la pământ, protejându-şi capul cu braţele, aşteptându-se să fie tăiat bucăţele; dar nimic nu-l atinse. În cele din urmă, privi printre braţe; atunci – uimit, pentru că pădurea avea acum o culoare galbenă, lucioasă şi uniformă – se ridică în genunchi. îşi juli mâna de una din frunzele zdrobite sub el şi sângele îi ţâşni din tăietură. Fibrele rupte ale frunzei erau tari ca sârma. Se ridică în picioare, iar din străfundul sufletului i se prelinse un firicel de isterie. Asta nu era o pădure, ci o clădire din aur masiv făcută să semene cu o pădure – genul de înşelăciune care ar fi putut fi fabricat pentru fiul unui împărat. Coroanele copacilor aveau frunze aurii, trunchiurile copacilor erau ca nişte coloane zvelte din aur, iarba aurie era ca un covor. Picăturile de apă erau diamante. Toată sclipirea şi

strălucirea îi calmară teama; aici era un fel de mit, un habitat pentru prinţese şi magi şi dragoni. Aproape vesel, se întoarse spre tabără ca să vadă cum reacţionează ceilalţi. Odată, când avea nouă ani, se strecurase în pod ca să scotocească prin cutii şi cufere şi descoperise un exemplar vechi, legat în piele, din *Călătoriile lui Gulliver*. Fusese învăţat să preţuiască ediţiile vechi, aşa că o deschisese dornic să vadă ilustraţiile, şi descoperise că mijlocurile paginilor fuseseră mâncate, şi chiar acolo, în inima ficţiunii, era un cuib de larve. Chestii cărnoase, oribile. A fost o imagine îngrozitoare, dar una singulară în experienţa lui, şi ar fi studiat acele resturi târâtoare mult timp dacă nu l-ar fi întrerupt tatăl său. O asemenea imagine se întindea acum în faţa lui şi îl paraliză.

Toţi erau morţi. Ar fi trebuit să ghicească asta; nu se gândise la ei când trăsese cu mitraliera. Se chinuiau să sară din hamace când îi loviseră gloanţele, şi ca urmare erau atârnaţi pe jumătate în hamace şi pe jumătate afară, cu membrele spânzurate, cu sângele baltă sub ei. Vălurile de ceaţă aurie îi făcea să pară întunecaţi, misterioşi şi malformaţi, ca nişte monştri ucişi în timp ce ieşeau din coconii lor. Dantzler nu se putea abţine să nu se holbeze, dar în interiorul său se prăbuşea. Nu era vina lui. Gândul acela continua să intre şi să iasă dintr-o turmă de gânduri mai puţin acceptabile; voia să stea pe loc, să recunoască, să îşi aline groaza bolnavă pe care începea să o simtă.

— Cum te cheamă? îl întrebă vocea unei fetiţe din spatele lui.

Stătea jos pe o piatră la vreo şase metri distanţă de el. Părul ei avea o nuanţă de castaniu auriu, pielea era cu o jumătate de nuanţă mai deschisă şi rochia era formată în mod viclean din ceaţă. Numai ochii erau adevăraţi. Căprui, cu pleoape grele – erau diferiţi de restul feţei care avea

frumuseţea proaspătă, neafectată, a unei adolescente americane.

— Nu-ţi fie teamă, spuse ea, lovind uşor pământul cu palma şi invitându-l să stea lângă ea.

Îi recunoscu ochii, dar nu conta. Avea nevoie cu disperare de consolarea pe care i-o putea ea oferi; se duse către ea şi se aşeză. Ea îl lăsă să se sprijine cu capul de coapsa ei.

— Cum te cheamă? repetă ea.

— Dantzler, spuse el. John Dantzler.

Şi apoi adăugă:

— Sunt din Boston. Tata e…

Era prea dificil să îi explice ce e antropologia.

— E profesor.

— Sunt mulţi soldaţi în Boston?

Îi mângâie obrazul cu un deget auriu.

Mângâierea aceea îl făcu pe Dantzler fericit.

— O, nu, spuse el. Ei abia ştiu că e război.

— Serios? spuse ea, nevenindu-i să creadă.

— Ei bine, ei *ştiu* despre el, dar doar din ştirile de la televizor. Ei au probleme mai urgente. Locurile de muncă, familiile lor.

— O să le povesteşti despre război când te întorci acasă? întrebă ea. O să faci asta pentru mine?

Dantzler renunţase la speranţa de a se întoarce acasă, de a supravieţui, şi presupunerea ei că le va face pe amândouă îi trezi recunoştinţa.

— Da, spuse el cu fervoare. Aşa voi face.

— Trebuie să te grăbeşti, spuse ea. Dacă rămâi prea mult timp în *ayahuamaco*, nu vei mai pleca niciodată. Trebuie să găseşti drumul de ieşire. Nu e un drum fizic, ci unul format din evenimente.

— Unde e locul acesta? întrebă el, conştientizând

brusc de cât de multe lucruri luase de bune.

Ea îşi trase piciorul, şi dacă el nu s-ar fi prins de piatră, ar fi căzut. Când ridică privirea, ea dispăruse. Fu surprins că dispariţia ei nu-l alarmă. Din reflex scoase câteva fiole, dar, după ce se gândi un moment, se hotărî să nu le folosească. Era imposibil să le pună înapoi în dozator, aşa că le îndesă în căptuşeala căştii pentru mai târziu. Însă se îndoia că va avea nevoie de ele. Se simţea puternic, competent şi fără frică.

*

Dantzler păşi cu grijă printre hamace, nevrând să se atingă de ei; poate era doar în imaginaţia lui, dar păreau să atârne şi mai jos, de parcă moartea cântărea mai mult decât viaţa. Greutatea era în aer, îl apăsa. Ceaţa se ridica precum un abur auriu din cadavre, dar imaginea nu-l mai afecta – poate pentru că ceaţa îi dădea iluzia sufletelor lor. Ridică o mitralieră cu încărcătorul plin şi se îndreptă spre pădure.

Vârfurile frunzelor aurii erau ascuţite şi trebui să se strecoare pe lângă ele ca să nu se taie, dar era în formă maximă, mişcându-se graţios, şi obstacolele de-abia îi încetineau pasul. Nu era neliniştit nici măcar cu privire la avertismentul fetei de a se grăbi; era sigur că ieşirea i se va arăta în curând. După un minut sau cam aşa ceva, auzi voci şi după încă vreo câteva secunde ajunse la o poiană împărţită de un pârâu, atât de limpede ca oglinda, că malurile sale păreau să cuprindă o felie de ceaţă aurie. Moody era aşezat pe vine, privind fix la lama cuţitului său de supravieţuire şi cântând pe sub mustaţă – o melodie fără cuvinte care avea ritmul nebunesc al unei muşte prinse în capcană. Lângă el zăcea Jerry LeDoux, cu gâtul tăiat de la o ureche la alta. DT stătea jos pe partea cealaltă a pârâului; fusese împuşcat chiar deasupra genunchiului

şi, deşi îşi sfâşiase cămaşa ca să facă bandaje şi îşi legase piciorul cu un garou, nu era într-o formă bună. Transpira şi pielea avea paloare cenuşie, ca de cretă. Toată scena avea vitalitatea ciudată a ceva care s-a materializat într-o oglindă magică, o bulă de realitate încadrată de o ramă aurie.

DT auzi paşii lui Dantzler şi ridică privirea.

— Termină-l! strigă el, arătând spre Moody.

Moody nu se întoarse de la contemplarea cuţitului.

— Nu, spuse el, de parcă vorbea cu cineva a cărui imagine apărea pe cuţit.

— Termină-l, omule! ţipă DT. L-a omorât pe LeDoux!

— Te rog, îi spuse Moody cuţitului. Nu vreau să fac asta.

Pe faţă avea sânge închegat, şi pe frunzele de bananier care ieşeau din cască avea şi mai mult sânge.

— L-ai omorât pe Jerry? întrebă Dantzler.

Deşi îi adresase întrebarea lui DT, nu îl vedea ca pe o fiinţă umană, ci ca făcând parte dintr-un desen al cărui mesaj trebuia să îl descifreze.

— Iisuse Hristoase! Termină-l!

DT îşi izbi pumnul de pământ de frustrare.

— OK, spuse Moody.

Cu o privire care îşi cerea iertare, sări în picioare şi îl atacă pe Dantzler, mânuind cuţitul.

Fără nicio emoţie, Dantzler trase o linie de gloanţe peste pieptul lui Moody; acesta căzu în lateral în tufişuri şi apoi pe jos.

— Ce dracu' aşteptai? DT încercă să se ridice, dar tresări şi căzu la loc. La dracu'! Nu ştiu dacă pot merge.

— Ia vreo câteva, îi sugeră Dantzler cu blândeţe.

— Mda. Bună idee, omule.

DT bâjbâi după dozator. Dantzler se uită în tufişuri ca

să vadă unde căzuse Moody. Nu simţi nimic, şi asta îl mulţumi. Era sătul de simţit. DT scoase o fiolă şi o sparse cu un gest teatral de parcă făcea un toast şi o inhală.

— Nu iei şi tu una, omule?

— N-am nevoie, spuse Dantzler. Sunt bine.

Pârâul în sine îl interesa; nu reflecta ceaţa, aşa cum presupusese, ci era el însuşi parte din ceaţă.

— Câţi crezi că erau? întrebă DT.

— Câţi ce?

— Fasolari, omule! Am lichidat trei sau patru după ce ne-au atacat, dar nu mi-am dat seama câţi erau.

Dantzler se gândi la asta în lumina propriei interpretări a evenimentelor şi a conversaţiei lui Moody cu cuţitul. Avea sens. Avea sens în stilul Santa Ana.

— Habar n-am, spuse el. Dar bănuiesc că acum sunt mai puţini decât erau.

DT pufni.

— Ai dreptate la faza asta!

Se ridică în picioare şi şchiopătă până la marginea apei.

— Dă-mi o mână de ajutor ca să trec pârâul.

Dantzler se întinse spre el, dar în loc să îi ia mâna, îl apucă încheietură şi îl dezechilibră. DT se clătină pe piciorul sănătos, apoi se împiedică şi dispăru sub ceaţă. Dantzler se aşteptase ca el să cadă, dar DT ieşi imediat la suprafaţă, cu ceaţa lipită de piele. Sigur că da, se gândi Dantzler; trupul lui trebuie să moară înainte ca spiritul lui să cadă.

— Ce faci, omule?

DT era mai degrabă neîncrezător decât furios.

Dantzler îşi puse un picior în spatele lui DT şi îl împinse până când i se scufundă capul. DT se luptă şi se apucă cu mâinile de picior şi reuşi să se ridice în patru

labe. Din ochi şi din nas îi curgea ceaţă şi reuşi să scuipe cuvintele:

— ...te omor...

Dantzler îl împinse din nou în jos; începu să-l împingă şi să-l lase iar la suprafaţă, iar şi iar. Nu ca să îl tortureze. Nu chiar. Ci pentru că înţelesese brusc natura legilor din *ayahuamaco*, că erau aproximaţiile unor legi normale şi înţelese şi că acţiunile sale erau aproximaţia cuiva care zdrăngăne cheile într-o încuietoare. DT era cheia pentru poarta de ieşire şi Dantzler îl zdrăngănea, asigurându-se că o potriveşte bine în broască.

Câteva dintre vasele de sânge din ochii lui DT se spărseseră şi albul ochilor era acoperit de o peliculă de sânge. Când încercă să vorbească, din gură îi ieşi un şuvoi de ceaţă. Treptat, încetă să se mai zbată; săpă canale cu degetele în noroiul galben strălucitor al malului şi se cutremură. Umerii îi erau movile de pământ negru plutind pe o mare mistică.

Pentru mult timp după ce DT dispăru din vedere, Dantzler rămase lângă pârâu, nefiind sigur ce ar trebui să facă şi incapabil să-şi amintească o lecţie pe care o învăţase. În cele din urmă, îşi puse mitraliera pe umăr şi plecă din poiană. Venise dimineaţa, ceaţa se rărise şi pădurea îşi recăpătase coloritul ei obişnuit. Dar abia observă aceste schimbări, încă afectat de scăpările lui de memorie. În cele din urmă o lăsă baltă – totul va deveni limpede mai devreme sau mai târziu. Era doar fericit să fie în viaţă. După o vreme, începu să lovească relaxat cu mitraliera buruienele din calea lui.

*

Când Regimentul I Infanterie trecu graniţa cu Nicaragua şi rase Leon de pe faţa pământului, Dantzler se odihnea în spitalul veteranilor din Ann Arbor, Michigan, şi

exact în momentul în care buletinul informativ era difuzat pe toate posturile de ştiri naţionale, el stătea în salon uitându-se la meciul din finala Ligii Americane între Detroit şi Texas. Unii dintre pacienţi au cârcotit cu privire la întrerupere în timp ce alţii, vrând să audă detaliile, le spuneau să tacă. Dantzler nu a avut nicio reacţie. Era preocupat doar să fie pacientul model; totuşi, observând că cineva din personal îl privea clinic, se dădu de partea fanilor jocului de baseball. Nu voia să pară prea controlat. Doctorii erau la fel de suspicioşi cu privire la un astfel de comportament cum erau şi de comportamentul opus. Dar lucrul amuzant era că – cel puţin pentru Dantzler era amuzant – că enervarea lui prefăcută cu privire la buletinul informativ era o dovadă exemplară a controlului său, a experienţei de a se mişca prin viaţă la fel cum se mişcase printre frunzele aurii ale pădurii de sub nori. Cu atenţie, cu graţie, cu eficienţă. Fără să atingă nimic şi fără să fie atins de nimic. Aceasta era lecţia pe care o învăţase – să fie o imagine contrafăcută a omului aşa cum *ayahuamaco* era a pământului; să adopte diferitele atitudini ale unui bărbat şi totuşi, în virtutea faptului că era distanţat de toate cele lumeşti, să fie mult mai pregătit pentru declanşarea unei crize sau pentru a intra în acţiune. Nu vedea nimic aberant în asta; chiar şi doctorii recunoşteau că oamenii nu erau nimic altceva decât nişte pretexte organizate. Dacă el era diferit de ceilalţi oameni, asta se întâmpla deoarece deţinea o cunoaştere mai profundă a principiilor pe care era fondată personalitatea sa.

Când s-a declanşat bătălia de la Managua, Dantzler locuia la el acasă. Părinţii săi îl îndemnaseră să o ia încet cu readaptarea la viaţa civilă, dar el se angajase imediat ca ucenic de director la o bancă. În fiecare dimineaţă se ducea cu maşina la serviciu unde petrecea opt ore

controlate şi tăcute. În fiecare seară se uita la televizor cu mama lui şi, înainte de a se duce la culcare, urca în pod ca să inspecteze cufărul cu amintiri din război – casca, pantalonii de camuflaj, cuţitul, bocancii. Doctorii insistaseră ca el să îşi înfrunte experienţele, aşa că acest ritual era modul lui de a le urma sfatul. Per total, era mulţumit de progresele făcute, dar tot mai avea probleme. Nu reuşise să se forţeze să meargă afară noaptea, amintindu-şi prea bine întunericul din pădurea înnourată, şi îşi respingea prietenii, refuzând să îi vadă sau să le răspundă la telefon – nu mai avea încredere în ideea de prietenie. Mai mult, în ciuda abordării lui metodice a existenţei, era predispus la o nelinişte iritantă, avea sentimentul că lăsase o sarcină neîndeplinită.

Într-o seară mama lui veni la el în cameră şi îi spuse că unul dintre vechii lui prieteni, Phil Curry, era la telefon.

— Te rog, vorbeşte cu el, Johnny, spuse ea. A fost recrutat şi cred că e puţin speriat.

Cuvântul „recrutat” atinse o coardă sensibilă în sufletul lui Dantzler aşa că, după o scurtă deliberare, veteranul coborî la parter şi ridică receptorul.

— Hei, spuse Phil. Care-i treaba, omule? Ai venit de trei luni şi nu mă suni deloc?

— Îmi pare rău, spuse Dantzler. Nu m-am simţit prea grozav.

— Mda, înţeleg.

Phil tăcu un moment.

— Ascultă, omule. Plec, ştii, şi facem o petrecere mare la Sparky’s. Are loc chiar acum. De ce nu vii până aici?

— Nu ştiu.

— Jeanine e aici, omule. Ştii, e încă nebună după tine, vorbeşte despre tine tot timpul. Nu se vede cu nimeni.

Dantzler nu se putu gândi la un răspuns.

— Uite ce e, spuse Phil, sunt destul de speriat de faza asta cu războiul. Am auzit că e destul de rău acolo. Dacă ai ceva ce poţi să-mi spui despre cum e, ţi-aş mulţumi, omule.

Dantzler înţelegea îngrijorarea lui Phil, dorinţa de a avea un avantaj; în plus, i se părea corect să se ducă. Foarte corect, îşi va lua câteva precauţii împotriva întunericului.

— O să fiu acolo, spuse el.

Era o noapte groaznică, ningea cu carul, dar parcarea de la Sparky's era plină. Mintea lui Dantzler era învolburată la fel ca zăpada, aglomerată la fel ca parcarea – gânduri care se învârtejeau îşi căutau locul şi se topeau. Spera că mama lui nu-l va aştepta trează, se întreba dacă Jeanine mai are părul lung, era îngrijorat pentru că palmele îi erau neomenesc de calde. Chiar şi prin ferestrele închise ale maşinii auzea muzica tare care venea din interiorul clubului. Deasupra uşii, literele din SPARKY S ROCK CITY erau scrise una câte una cu neon roşu, şi când toate neoanele erau aprinse, literele clipeau intermitent, şi o explozie aurie de neon înflorea în jurul lor. După explozie, toată firma se stingea pentru o secundă şi clădirea dărăpănată părea să crească tot mai mare şi să se confunde cu cerul negru. Avea sentimentul că îl privea, şi se cutremură – un frison din acela brusc care te cuprinde chiar înainte să adormi. Ştia că oamenii din interior nu-i voiau răul, dar mai ştia şi că locurile au un stil de a schimba intenţiile oamenilor şi el nu voia să fie prins cu garda jos. Poate Sparky's era genul acela de loc, poate era o prezenţă uriaşă şi neagră ascunsă de nenon, iar adevărata lui substanţă era contopită cu abisul cerului, cu fulgii fosforescenţi care dansau în lumina farurilor, cu vântul care vâjâia prin aerisire. I-ar fi plăcut foarte mult să

se ducă acasă şi să uite de promisiunea făcută lui Phil; şi totuşi, simţea că are o responsabilitate de a povesti despre război. Mai mult decât o responsabilitate, o chemare biblică. Le va spune despre puştiul care căzuse din elicopter, despre fata cu părul alb din Tecoluţia, despre pustietate. Doamne, da! Cum s-a dus acolo plin până la refuz de gânduri şi vise americane banale, de amintiri cu el fumând marijuana şi pierzând vremea aiurea şi gonind pe autostradă cu o ladă de băutură rece, şi cum a adus înapoi pe furiş un recipient cu formă umană plin de pustietatea Salvadorului. De cea mai bună calitate. A adus-o în ţara mătăsii şi a banilor, a jocurilor video care îţi prostesc mintea, a meciurilor de tenis jucate la bustul gol şi a soluţiilor de fast-food pentru problemele nutriţionale. Doar o bucăţică de Salvador va izgoni toate acele obsesii triviale. Doar o bucăţică. Va fi uşor de explicat.

Desigur, unele lucruri nu pot fi explicate.

Se aplecă şi îşi aranjă cuţitul de supravieţuire din bocanc pentru ca mânerul să nu i se frece de gambă. Din buzunarul hainei scoase cele două fiole pe care le ascunsese în cască în noaptea aceea de demult în pădurea acoperită de nori. Când explozia de neon izbucni încă o dată, sclipiri de aur curseră pe suprafeţele lor strălucitoare. Nu se gândi că va avea nevoie de ele; mâna îi era fermă şi scopul clar. Dar, ca să fie sigur, le inhală pe amândouă.

Traducere: Shanki Al-Gareeb

Neil Gaiman

ÎI PUTEM LICHIDA PE TOŢI PENTRU DUMNEAVOASTRĂ

Peter Pinter n-auzise în viaţa lui de cirenaicul Aristip, un discipol mai puţin cunoscut al lui Socrate, care susţinea că bunul suprem e să te fereşti de belele. Cu toate astea,

își trăise searbădă viața în conformitate cu acest principiu. Era un om cumpătat în toate privințele, mai puțin una: nu era chip să reziste unui târg avantajos (și câți dintre noi nu-i împărtășim slăbiciunea?). Nu-i plăceau extremele. își măsura cu atenție vorbele, mânca potrivit și bea cât să fie prietenos, niciun strop mai mult. Cât despre oameni, îi stima și era stimat. Ținând seamă de-acestea, v-ați aștepta să-l întâlniți într-o speluncă din mahalaua East Endului londonez, punând, cum se spune, preț pe capul cuiva pe care de-abia îl cunoștea? Evident că nu. Până și ideea să-l întâlniți în acel local vi s-ar părea caraghioasă.

Și până într-o anumită după-amiază de vineri, ați fi avut dreptate. Dar adesea dragostea unei femei sucește mințile bărbaților, chiar și unuia așa insipid precum Peter Pinter, iar descoperirea că domnișoara Gwendolyn Thorpe, douăzeci și trei de ani, din Purtey, strada Oaktree nr. 9 își făcea de cap (cum ar spune cei lipsiți de pudoare) cu un tânăr domn de la contabilitate – după ce, atenție, acceptase inelul de logodnă, bătut cu rubine adevărate, aur de nouă carate și ceva ce semăna cu un diamant (37, 5 lire), pe care Peter își pierduse întreaga pauză de prânz să-l aleagă – poate avea urmări nebănuite asupra unui bărbat.

După această descoperire șocantă, Peter se zvârcoli toată noaptea de vineri în așternuturi, închipuindu-și-o pe Gwendolyn și pe Archie Gibbons (Don Juan-ul departamentului de contabilitate al companiei Clamages) dansând și scăldându-se sub privirile lui și dedându-se la activități ce până și el le-ar fi găsit, la o adică, neverosimile. Dar demonul geloziei nu-i dădea pace, așa că, la ivirea zorilor, Peter hotărî să-l mătrășească pe rivalul său.

Își petrecu apoi toată dimineața întrebându-se cum să ia legătura cu un asasin, căci, din câte știa, Clamages

(centrul comercial unde lucrau cei trei membri ai eternului nostru triunghi, întâmplător şi cei care procuraseră inelul) nu angajase vreunul. N-ar fi întrebat pe nimeni făţiş, de frică să nu atragă atenţia cuiva.

Prin urmare, după-amiaza de sâmbătă îl găsi adâncit în lectura Paginilor Aurii.

Astfel descoperi că *Asasini* nu se află între *Asanări* şi *Asistenţi medicali*, *Criminali* nu se află între *Credite* şi *Croitori*, iar *Ucigaşi* nu era pe pagina cu *Uleiuri* sau *Uşi*. *Deratizări* promitea, dar, la o privire mai atentă, majoritatea păreau preocupate de „şobolani, şoareci, pureci, gândaci, iepuri, cârtiţe şi şobolani" (ăştia, după opinia lui Peter, erau cam porniţi pe şobolani), şi nu-i erau de mare folos. Chiar şi aşa, natura grijulie îl îndemnă să citească anunţ cu anunţ, iar la capătul celei de-a doua pagini, în litere mărunte, găsi o firmă ce-i trezi interesul.

„Înlăturăm cu precizie şi discreţie mamifere enervante şi nedorite etc". spunea anunţul celor de la „Ketch, Hare, Burke and Ketch, Firma Veche". N-aveau adresă, doar un număr de telefon.

Spre surprinderea lui, Peter formă numaidecât numărul, încercă o atitudine nonşalantă, deşi inima dădea să-i spargă pieptul. Telefonul sună odată, de două ori, de trei ori. Peter spera să nu răspundă nimeni şi să dea uitării întreaga afacere, când o voce vioaie de femeie răspunse:

— Ketch Hare Burke Ketch, cu ce vă pot fi de folos?

— Aăă, cât de mari… vreau să zic, ce mărime au mamiferele de care vă ocupaţi? Adică pe care le înlăturaţi? dori el să ştie, atent să nu-şi dea numele.

— Domnul hotărăşte mărimea.

Peter îşi luă inima-n dinţi.

— O persoană?

— Desigur, domnule, rosti glasul voios şi deloc

tulburat. Aveţi o hârtie şi ceva de scris la-ndemână? Bun. Mâine la ora opt să fiţi la Măgarul Murdar, un local de pe strada Little Courtney, E3. S-aveţi la dumneavoastră un exemplar din *Financial Times* împăturit – e ziarul roz, domnule. Acolo veţi fi abordat de agentul nostru.

Şi închise.

Peter era în culmea fericirii. Era mult mai uşor decât se aşteptase. Coborî la chioşc şi cumpără un exemplar din *Financial Times*, găsi strada Little Courtney în *Londra, de la Ala Z* şi-şi petrecu restul după-amiezii uitându-se la fotbal, închipuindu-şi înmormântarea tânărului domn de la contabilitate.

Nu găsi localul din prima. Zări într-un sfârşit firma, ce înfăţişa un măgar, într-adevăr, foarte murdar.

Măgarul Murdar era o bodegă micuţă, murdară şi nu prea, slab luminată, în care pâlcuri de bărboşi purtând jachete măgăreşti[4] îşi aruncau priviri suspecte în timp ce haleau cartofi pai şi dădeau pe gât halbe de Guinness, băutură cu care Peter nu se-nţelegea de fel. Peter scoase ziarul la vedere, dar nimeni nu se apropie de el, aşa că-şi luă o bere cu ghimbir şi se aşeză într-un colţ la o masă. Cum n-avea de lucru, începu să răsfoiască ziarul, darse-ncâlci într-un labirint cu livrări de cereale şi companii de cauciucuri care vindeau cu de-amănuntul (deşi nu se înţelegea prea bine ce) şi rămase cu ochii pironiţi în podea.

După zece minute, un bărbat mărunt se înghionti printre muşterii, făcu privirile roată, apoi se-ndreptă ţintă spre masa lui Peter şi se aşeză.

— Kemble. Burton Kemble, de la Ketch Hare Burke Ketch, rosti el, întinzându-i o mână. Am înţeles că sunteţi interesat de serviciile noastre.

---

4 (Donkey-jacket) jachetă specific britanică, din lînă de culoare închisă, folosită de muncitori, acum îmbrăcămintea favorită a skin-heads. (n.tr.)

N-aducea deloc cu un asasin. Peter îi spuse asta.

— Doamne fereşte, dar cum se poate? Eu nu fac parte din forţele de muncă, domnule. Eu mă ocup de vânzări.

Peter încuviinţă tăcut. Era foarte plauzibil.

— Putem să... vorbim în voie aici?

— Fireşte. Nu ne dă nimeni importanţă. Bun, câte persoane doriţi să aranjăm?

— Una singură. Se numeşte Archibald Gibbons şi e contabil la Clamages. Stă pe...

Kimble îl întrerupse.

— Să lăsăm amănuntele astea pe mai târziu, dacă nu-i cu supărare. Ne interesează acum partea financiară. În primul rând, contractul costă 500 de lire...

Peter încuviinţă. Era rezonabil, ba chiar se aşteptase să coste mai mult.

— ...deşi aţi putea încerca oferta specială, termină Kemble pe acelaşi ton sigur.

Ochii lui Peter luciră. După cum vă spuneam, sărea imediat la un târg avantajos, şi adesea cumpăra lucruri de care n-avea nevoie dacă erau la pachet sau la ofertă specială. Cu excepţia acestei slăbiciuni (pe care mulţi dintre noi o împărtăşesc), era un tânăr foarte cumpătat.

— Ofertă specială zici?

— Doi la preţ de unul, domnule.

Mmm. Peter chibzui pentru câteva clipe. Asta-nsemna 250 bucata, şi oricum o întorcea, tot ieşea în avantaj.

— Din nefericire nu mai vreau să aranjez pe nimeni.

Dezamăgirea se citea pe chipul lui Kemble.

— Mare păcat, domnule. Pentru doi mai scădeam puţin preţul, să zicem 450 de lire pentru amândoi.

— Nu zău?

— Ei bine, aşa le mai dăm la băieţi de muncă. Să vă spun sincer, rosti el cu glas scăzut, nu prea e de lucru în branşa asta. Nu mai e ca-n zilele bune. Sigur nu mai vreţi să scăpaţi de cineva? Oricine?

Peter căzu pe gânduri. N-ar fi refuzat pentru nimic în lume un asemenea târg, dar îi era greu să găsească pe altcineva.

Soluţia – evidentă de altfel – îi încolţi în minte chiar în seara aceea, înainte să adoarmă. Se ridică din pat, aprinse veioza şi scrise numele pe spatele unui plic, ca nu cumva să-l uite. La drept vorbind, îi era cu neputinţă să-l uite, dar te poţi oare încrede în reflecţiile astea nocturne?

Numele scrijelit pe spatele plicului era următorul: Gwendolyn Thorpe.

Stinse lumina, se răsuci pe-o parte şi adormi imediat, visând cele mai paşnice vise.

Când Peter intră duminică seara în Măgarul Murdar, îl găsi pe Kemble la o masă. Luă nişte băuturi şi se aşeză lângă el.

— Îmi place oferta specială, rosti el în loc de bună-seara. Kemble încuviinţă zdravăn din cap.

— O hotărâre înţeleaptă, dacă-mi permiteţi să zic aşa.

Peter zâmbi cu modestia celui care citeşte *Financial Times* şi ia mereu decizii înţelepte în afaceri.

— 450, dacă nu mă-nşel.

— 450 am spus? Vai mie, îmi cer scuze. Mă gândeam la reducerea pe pachet. Pentru două persoane vine 475 de lire.

Un amestec de lăcomie şi deziluzie străbătu chipul tânăr şi anost al lui Peter. Trebuia să mai scoată 25 de lire din portofel. Totuşi, ceva din ce rostise Kemble îi atrase atenţia.

— Reducere la pachet?

— Bineînţeles, dar mă-ndoiesc că domnul e interesat de aşa ceva.

— Nu, nu, chiar sunt. Zi-mi de rabat.

— Prea bine, domnule. Reducerea pe pachet, la 450, se aplică la o lucrare mai mare. Zece oameni.

Lui Peter nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Zece oameni? Asta-nseamnă doar 45 bucata.

— Exact. La comenzi mai mari, e mai profitabil.

— Înţeleg, spuse Peter, şi mai spuse „hmm” şi „Ne putem întâlni mâine seară la aceeaşi oră?”

— Desigur, domnule.

Îndată ce ajunse acasă, Peter scoase o coală de hârtie şi un pix. Trecu pe verticală numerele de la unu la zece, apoi aşternu în dreptul lor:

V… Archie G.

2) … Gwennie.

3) …

şi aşa mai departe.

După ce completă primele două, rămase cu pixul înţepenit între dinţi, căutând să-şi amintească cine-i greşise sau cine făcea umbră pământului.

Fumă o ţigară. Dădu ocol camerei.

Da! Era profesorul ăla de fizică, ce-l chinuise cu sadism. Cum îl chema oare? Şi, la o adică, mai trăia? Peter nu era sigur, dar trecu la trei: *Profesorul de Fizică*, *liceul de pe Abbot Street*. Următorul îi veni mai uşor. Şeful departamentului refuzase să-i mărească leafa în urmă cu câteva luni. Nu mai conta că între timp îşi primise mărirea. Mr. *Hunterson* ocupă numărul patru.

Când avea cinci ani, un băieţel pe nume Simon Ellis îi turnase vopsea în cap, în timp ce James Numai-ştiu-cum îl imobilizase şi o fetiţă pe nume Sharon Hartsharpe se distrase pe seama lui. Îi trecu la cinci, şase, respectiv

şapte.

Cine mai era?

Tipul de la televizor ce necheza când prezenta ştirile. îl trecu pe listă. Mai era şi vecina de alături, cu javra aia micuţă ce lăsa mizerie pe coridor. îi trecu pe amândoi la nouă. Zece se dovedi a fi cel mai dificil. Se scărpină în cap şi merse în bucătărie să-şi facă o cafea, apoi se-ntoarse iute şi scrijeli *Mervyn, fratele lui bunicu-meu*. Se zvonea că bătrânul se scălda în bani, şi exista şansa (destul de mică, ce-i drept) să-i lase ceva lui Peter.

Mulţumit de osteneala depusă, Peter se duse la culcare.

Luni fu o zi obişnuită la lucru. Peter era asistent-şef pe vânzări la departamentul de carte, o slujbă care nu presupunea mai nimic. Vârî mâna în buzunar şi strânse lista puternic în pumn, copleşit de forţa pe care i-o inspira. Pauza de masă o petrecu voios în cantină alături de tânăra Gwendolyn (care nu bănuia că o zărise intrând împreună cu Archie în magazie) şi îi zâmbi chiar tânărului contabil când se întâlniră pe coridor.

Seara îi prezentă mândru lista lui Kemble.

Micul agent se posomorî.

— Mi-e teamă că nu sunt zece persoane, domnule Pinter. Aţi trecut vecina şi câinele dumneaei drept o singură persoană, deci avem unsprezece. Asta vine... îşi scoase iute calculatorul de buzunar, încă şaptezeci de lire. Ce-ar fi să lăsăm câinele la o parte?

Peter clătină din cap.

— Javra-i la fel de nesuferită ca femeia. Poate mai a dracului.

— Avem o mică problemă atunci. Doar dacă...

— Dacă ce?

— Dacă n-aţi dori să beneficiaţi de reducerea pentru

comenzi în vrac. Dar nu cred că domnul e…

Unele cuvinte au un efect straniu asupra oamenilor. Cuvinte ce stârnesc entuziasm, bucurie, şi la auzul cărora omul roşeşte numaidecât. De pildă *ecologic*, sau *ocult*. Al lui Peter era *vrac*. Se lăsă pe spătarul scaunului.

— Explică-mi te rog, rosti el cu încrederea studiată a vânzătorului versat.

— Ei bine, domnule, chicoti Kemble, putem să-i, mmm, lichidăm în vrac. Şaptesprezece lire jumate bucata pentru fiecare ţintă după cincizeci sau zece bucata pentru fiecare ţintă după două sute.

— Bănuiesc că la o mie de oameni ar veni cinci lire bucata?

— O, nici gând, domnule, rosti Kemble şocat. La cifrele astea îi lichidăm la o liră bucata.

— O liră?

— Exact, domnule. Nu-i prea mare profitul, dar cifra de afaceri şi productivitatea justifică fără-ndoială oferta.

Kemble se ridică.

— Mâine la aceeaşi oră, domnule?

Peter dădu din cap.

O mie de lire. O mie de oameni. Peter Pinter nici măcar nu ştia o mie de oameni. Chiar şi aşa… era Parlamentul. Nu-i avea la inimă pe politicieni. Se tot ciorovăiau şi se certau şi nu se mai opreau.

Şi dacă era până aici…

Ideea era de o cutezanţă frapantă. Curajoasă. Îndrăzneaţă. Cu toate astea, nu voia să-i dea pace. O verişoară îndepărtată se măritase cu fratele mai mic al unui conte sau baron sau ce era…

În drum spre casă de la serviciu se opri la un magazinaş pe lângă care trecuse probabil de-o mie de ori, fără să pună piciorul înăuntru. Un anunţ mare stătea lipit

de fereastră – garantând să-ţi traseze arborele genealogic şi chiar să-ţi întocmească blazonul, dac-al tău era greşit – alăturì de-o hartă heraldică.

Angajaţii se dovediră de mare ajutor şi-l sunară după şapte ca să-i dea vestea.

Dacă aproximativ paisprezece milioane şaptezeci şi două de mii opt sute unsprezece oameni dădeau ortul, el, Peter Pinter, urma să devină Regele Angliei.

N-avea paisprezece milioane şaptezeci şi două de mii opt sute unsprezece lire la el, dar bănuia că la cifrele astea, domnul Kemble îi va face o reducere specială.

Şi, într-adevăr, Kemble îi făcu fără să clipească o reducere.

— Iese destul de ieftin, îl lămuri el. Nu trebuie să-i lichidăm individual. Arme nucleare la scară redusă, nişte bombardamente bine executate, gazări, molime, radiouri aruncate în piscine, apoi îi măturăm pe vagabonzi. Hai să spunem… patru mii de lire.

— Patru m? De necrezut!

Agentul părea tare încântat.

— Angajaţii noştri abia aşteaptă să-nceapă lucrul, rosti el cu un rânjet. E o mândrie să-i servim pe clienţii noştri angrosişti.

Peter ieşi. Afară vântul bătea rece, învârtind semnul ponosit într-o parte şi-n alta. Acum, că se uita mai bine la el, nu părea un măgar murdar, ci mai degrabă un cal gălbui.

În acea noapte adormi cu gândul la discursul de încoronare, dar brusc îl trăsni un gând care nu-i mai dădu pace. Se putea… se putea oare să dea cu piciorul unui târg şi mai bun?

Peter se ridică din pat şi merse la telefon. Se făcea în curând trei, dar ce mai conta…

Paginile Aurii îl aşteptau pe noptieră, neatinse de sâmbăta trecută, şi formă numărul.

Telefonul păru să sune o eternitate. Se auzi un clic şi o voce plictisită rosti:

— Burke, Hare Ketch, pot să v-ajut cu ceva?

— Sper că nu deranjez la ora asta…

— Nici gând, domnule, îl întrerupse vocea.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Kemble.

— Numai puţin, să văd dacă-i disponibil.

Peter aşteptă câteva minute, ciulind urechile la pârâitul şi şoaptele sepulcrale ce străbat mereu liniile de telefonie.

— Mai sunteţi pe fir?

— Da, da.

— Vă fac legătura.

Urmă un bâzâit, apoi:

— Kemble la telefon.

— A, domnule Kemble. Bună seara. Scuzaţi dacă v-am trezit sau ceva de genul… Peter Pinter la telefon.

— Da, domnule Pinter?

— Îmi pare rău că vă deranjez la orele astea, dar măntrebam… Cât ar costa să-i omorâţi pe toţi? Toţi oamenii din lume?

— Pe toată lumea?

— Da. Cât face? Bănuiesc că la aşa comandă aveţi o reducere uriaşă. Cât ar fi, pentru toată lumea?

— Nimic, domnule Pinter.

— Adică n-aţi face-o?

— Am face-o pe gratis, domnule Pinter. Trebuie doar să fim rugaţi, înţelegeţi? întotdeauna trebuie să fim rugaţi.

Peter era năuc.

— Dar… când v-apucaţi de treabă?

— Imediat. Chiar acum. Suntem pregătiţi de multă

vreme. Dar trebuia să fim întâi rugaţi, domnule Pinter. Noapte bună. A fost o onoare să fac afaceri cu dumneavoastră.

Telefonul amuţi.

Peter se simţea ciudat. Totul părea foarte distant. Trebuia să se-aşeze. La ce Dumnezeu se referea omul ăla? *întotdeauna trebuie să fim rugaţi*. Bizar, fără doar şi poate. Nimeni nu lucrează pe gratis în lumea asta. Gândul să sune înapoi şi să anuleze toată afacerea îi dădea tot mai puternic târcoale. Poate exagerase. Poate exista un motiv nevinovat pentru care Archie şi Gwendolyn intraseră împreună în magazie. Urma să discute cu ea. Da, o să discute cu Gwennie chiar a doua zi în zori…

Atunci începură zgomotele.

Strigăte ciudate pe stradă. Ciondăneală între mâţe? Mai degrabă vulpi. Peter spera să le gonească cineva iute. Dintr-odată auzi o tropăială înfundată pe coridor, de parcă cineva trăgea după el ceva greu. Tropăiala amuţi şi auzi două bătăi uşoare în uşă.

Strigătele de afară se înteţiră. Peter se aşeză în fotoliu, ştiind că undeva, cumva, ceva îi scăpase. Ceva important. Alte bătăi la uşă. Din fericire, mereu încuia şi trăgea zăvorul noaptea. *Erau pregătiţi de multă vreme, dar trebuia ca întâi să fie rugaţi*…

Când arătarea intră prin uşă, Peter începu să urle, dar nu urlă pentru multă vreme.

«<y

Traducere: Alex Maniu

Norman Spinrad MARELE FULGER

T minus 200 de zile… şi numărătoarea continuă…

Ei au apărut, ciudaţi după părerea mea – dar ăsta-i numele jocului: ciudat înseamnă un câştig în afacerea cu muzica rock. Şi dacă Mandala urma să supravieţuiască în

L.A., concurând cu ansamblul deţinut de o reţea precum The American Dream, ar cam trebui să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala şi să-mi înving reţinerea faţă de tot ceea ce e ciudat. Aşa încât, după ce am făcut săpături în legătură cu cei Patru Călăreţi timp de cam o oră, i-am luat în biroul meu să spunem lucrurilor pe nume.

Şedeam la biroul meu de tip Salvation Army[5] (Mandala are cea mai costisitoare activitate din lume, pe o nimica toată), iar Călăreţii s-au aşezat pe scaune în mod consecutiv, stabilind ierarhia din grup.

Mai întâi şeful, chitarist şi cântăreţ, Stony Clarke – păr blond, lung până la umeri, ochii ca ai unei chestii dintr-o morgă, atunci când şi-a scos ochelarii cu rame de oţel, o reputaţie de drogat şi înfăţişarea unui dependent de anabolizante în spatele ei. Apoi Hair, bateristul, îmbrăcat ca Hell's Angel, svastici şi toate alea, un narcoman, cu ochi fanatici care erau puţin prea apropiaţi, făcându-mă să mă întreb dacă purta svastici fiindcă scormonise îndărătul chestiei cu Angel sau imita un Angel deoarece îl lăsase să scormonească îndărătul svasticii în public. Numărul trei era un individ care-şi spunea Super Spade şi nu glumea – purta cercei, păr natural, hanorac Stokeley Carmichael, iar pe o curea în jurul gâtului se afla un cap stafidit care fusese înălbit cu cremă de ghete lichidă. El era omul bun la toate: mandolină, tobe, orgă, flaut, orice. Numărul patru, care-şi spunea Mr. Jones, era aproape cel mai înfiorător individ pe care să-l fi văzut vreodată într-o formaţie rock, iar asta nu e de ici, de colo. El era omul lor care se ocupa cu sintetizatorul, efectele vizuale şi cu partea de electronică. Avea cel puţin patruzeci de ani, purta haine din perioada hippy timpurie care arătau ca şi când

5 Visul American, (n.tr.)

fuseseră făcute de Sy Devore, şi se zvonea a fi ceva de genul Corporaţiei Rând în lichidare de stoc. Nicio afacere nu e ca industria spectacolului.

— Bine, băieţi, am spus. Sunteţi ciudaţi, dar sunteţi genul meu de ciudaţi. Unde aţi lucrat înainte?

— Nicăieri, scumpule, a spus Clarke. Suntem Noi-Nouţi. Am vândut droguri în Haight. Hair a fost baterist pentru nişte formaţii de carton din New York. Super Spade pretinde că este reîncarnarea lui Bird şi nu merită să te certi. Mr. Jones… el nu prea vorbeşte. Poate-i marţian. De-abia am început să ne punem lucrurile laolaltă.

Un lucru în legătură cu acest tip de afaceri: scapi ieftin cu formaţiile care nu au manageri buni. Aia vorbesc prea mult.

— Grozav, am spus. Sunt fericit să vă lansez, băieţi. Nimeni nu vă cunoaşte, dar cred că aveţi ceva potenţial. Aşa că am să încerc şi am să vă ofer o săptămână de probă. De la unu a.m. Până la închidere, adică pe la două, de marţi până duminică, Patru sute pe săptămână.

— Eşti evreu? a întrebat Hair.

— Poftim?

— Tacă-ţi fleanca, a ordonat Clarke.

Hair a tăcut.

— Ceea ce înseamnă, mi-a spus Clarke, că patru su te e bunicel.

— Nu semnăm dacă e o clauză de opţiune, a zis Mr. Jones.

— Chestia aia de Jones are dreptate, a zis Clarke. Facem prima săptămână pentru patru sute, dar după e cu totul altă poveste, de acord?

Nu mi-am imaginat asta. Dacă ar avea succes, aş putea sfârşit prin a nu mi-i mai permite. Dar pe de altă parte, patru sute era bunicel, şi aveam nevoie de o

încheiere ieftină destul de repede.

— Bine, am zis. Dar avem o înţelegere verbală că am drept de preempţiune când încheiaţi săptămână.

— Pe cuvânt de onoare, a spus Stony Clarke.

Aşa e în afacerea asta – cuvântul de onoare al unui fost vânzător şi consumator de droguri.

Tminus 199 de zile… şi numărătoarea continuă…

Nefiind îngrijorată în legătură cu rezultatele, mintea militarului poate fi cu uşurinţă manipulată, cu uşurinţă controlată şi cu uşurinţă încurcată. Rezultatele sunt definite ca fiind acele scopuri stabilite de autoritatea civilă. Rezultatele reprezintă domeniul de activitate concesionat civililor; mijloacele reprezintă domeniul de activitate al militarilor, a căror datorie este să realizeze rezultatele stabilite prin cele mai avantajoase aplicaţii ale mijloacelor aflate la îndemâna lor.

De aici confuzia în legătură cu războiul din Asia printre clienţii mei în uniformă de la Pentagon. Rezultatul a fost stabilit clar: eradicarea gherilelor. Dar civilii şi-au încălcat limitele şi s-au băgat în ceea ce priveşte mijloacele. Generalii au considerat aceeaşi lucru ca fiind necinstit, o încălcare a contractului, aşa după cum şi era. Generalii (sau acea facţiune a lor, cea mai înclinată către paranoia) încep să înţeleagă modul în care este desfăşurat războiul, limitarea politică asupra mijloacelor, ca pe un şiretlic al civililor pentru desfăşurarea unui puci împotriva prerogativelor lor dobândite în timp.

Acest aspect al situaţiei s-ar dovedi nefast pentru ţară dacă n-ar fi faptul că paranoia crescândă printre generali mi-a permis să-i manipulez în sensul în care să-i prezint preşedintelui ambele mele scenarii. Preşedintele a autorizat punerea în practică a scenariului principal, dat fiind că cel de-al doilea scenariu ar fi încununat de succes

prin modelarea corespunzătoare a opiniei publice.

Scenariul meu principal este simplu şi direct. Ştiind că vremea nefavorabilă face ca flotila aeriană convenţională – cu a sa dependenţă de eroarea globală a aparatului – să fie ineficientă, duşmanul a căzut în mania grupării forţelor sale în unităţi mai mari şi lansarea ofensivelor anuale de pedeapsă în timpul sezonului musonic. În orice caz, aceste unităţi mai mari sunt cu mult mai vulnerabile la armele nucleare tactice, care nu depind de eroarea globală a aparatului pentru a fi efective. Asigurat de cunoaşterea faptului că consideraţiile politicii interne sunt prioritare utilizării armelor nucleare, duşmanul din nou se va grupa în unităţi de mărimea unor divizii sau chiar mai mari în timpul următorului sezon musonic. O utilizare parcimonioasă a armelor tactice nucleare, chiar şi a câtorva bombe de douăzeci şi una de mii de kilotone, utilizate simultan şi într-o schemă avantajoasă, va distruge un minimum de două sute de mii de inamici sau aproape două treimi din forţa totală, într-o perioadă de douăzeci şi patru de ore. Lovitura va fi zdrobitoare.

Al doilea scenariu, de succesul căruia depinde punerea în practică a principalului scenariu, e de departe mai sofisticat datorită scopului său mai subtil: acceptarea publică, sau, în mod optim, chiar solicitarea publică a utilizării armelor tactice nucleare. Sarcina este dificilă, dar scenariul meu este chiar solid, chiar dacă pe undeva exotic, şi cu sprijinul deplin al ierarhiei militare superioare, chiar dacă într-o oarecare măsură clandestin, anumite cercuri guvernamentale civile şi a factorilor de decizie în corporaţiile aerospaţiale cheie, mijloacele acum la dispoziţia mea vor părea adecvate. Riscurile, chiar dacă importante din punct de vedere statistic, nu vor depăşi un

nivel acceptabil.

T mitius 189 zile… şi numărătoarea continuă…

După cum văd eu că stau lucrurile, reţeaua a meritat să fie trasă pe sfoară. Şi ei m-au tras pe sfoară, nu-i aşa? Am produs patru serii încununate de succes pentru acei ticăloşi, şi două care au explodat pur şi simplu după treisprezece săptămâni, iar ei m-au trimis la minele de sare! O *discotecă*. îţi poţi închipui că ei mă fac producător la o nenorocită de discotecă! M-au făcut un trântor acei producători de nimic. Ah, acei profitori au făcut ca The American Dream să sune ca o afacere cuşer – douăzeci la sută din reţea, spun ei. Şi primeşti acces pe toate platourile şi ai actorii cu contract, iar asta te va face un om bogat, Herm. Şi ca un dobitoc, semnez, fiind falit la vremea aceea, fără să citesc şi partea cu scrisul mărunt. Ar fi trebuit să ştiu c-au înfiinţat The American Dream ca firmă neplătitoare de taxe? Ar trebui să ştiu că ar *trebui* să le folosesc afurisitele de platouri şi actorii cu contract şi acestea să trebuiască să fie scăzute din totalul meu? Ar trebui să ştiu că şmecheria lor e să conducă The American Dream pe pierdere şi apoi să creeze un spectacol TV difuzat pe reţea ca rezultat al colaborării, de unde eu să nu văd nicio lăscaie? Aşa încât am sfârşit prin a conduce şandramaua pentru ei cu pierderi pe hârtie, trăind din salariu, în timp ce reţeaua câştigă din show-ul televizat şi că sfârşesc plătind pentru asta până la sfârşitul vieţii.

Nu merită vagabonzii ca mine să fie traşi pe sfoară? Nu e destul că mă folosesc ca pe un fraier neplătitor de taxe, trebuie să-mi spună şi pe cine să angajez!

— Du-te şi încheie contractul cu cei Patru Călăreţi, grupul care adună public la Mandala, au spus ei. îi vrem la

A Night With The American Dream[6]. Sunt super.

— Da, sunt super, zic eu, ceea ce înseamnă că o să mă coste cât ochii din cap. Nu mi-i pot permite.

Îmi arată şi alte clauze scrise cu acelaşi caracter mărunt – data viitoare am să citesc contractul cu microscopul. *Trebuie* să angajez pe oricine îmi spun ei şi trebuie să suport eu costurile! E suficient ca să-l determine pe un evreu lituanian să devină antisemit.

Aşa că trebuie să merg la Mandala pentru a semna contractul cu aceşti hipioţi. M-am asigurat că n-am să ajung acolo până la 12: 30, astfel încât să nu trebuiască să stau în casa aia de nebuni mai mult decât necesar. Ce mai local la subsol! Ce a făcut Bernstein a fost să ia un club falimentar Hollywood-Hollywood de pe Strip, să-i demoleze pereţii interiori şi să pună acest cort monstruos în interiorul structurii. Doar ecrane albe, subţiri, de doi pe patru. Ieftinăciune. În exteriorul cortului are reflectoare, lumini, difuzoare, toate chestiile electronice, iar înăuntru e ca şi când ai fi înconjurat de ecrane de cinematograf. Numai cortul şi podeaua goală, nici măcar o scenă adevărată, doar o platformă pe roţi pe care o introduc şi o scot din cort când schimbă formaţiile.

Aşa încât poţi să-ţi imaginezi că nu atrage o adunătură stilată. Nu cu The American Dream pe stradă fiind condus ca

O reţea neplătitoare de taxe. Ceea ce au sunt hipioţii mirositori, adevăraţi, pe care eu nu-i las să intre şi genul de puştani de liceu care consideră că e isteţ să-ţi pierzi vremea în jurul unor pramatii ca astea. O grămadă de chestii legate de droguri se întâmplă pe acolo. Poliţiştilor nu le place locul, iar nebuniile îi atrag pe toţi creatorii de

6 O noapte cu visul american, în traducere română, (n.tr.)

probleme.

Un adevărat bârlog al fărădelegilor – mă simţeam de parcă mă plimbam pe un platou Casbah. Ultima formaţie plecase, iar Călăreţii nu apăruseră încă, deci ceea ce aveai era acest cort nebun plin de hipioţi, jumătate dintre ei drogaţi cu LSD, sau ierburi, sau amfetamină, sau, după câte ştiu eu, Ajax[7]; şcolari, hipioţi în devenire, de asemenea majoritatea drogaţi şi făcând urât; şi câţiva negrotei nebuni căutând să se bată cu poliţiştii. Cu toţii stând în picioare, aşteptând ca să se întâmple ceva, şi pe punctul de a face să se întâmple. Am rămas lângă uşă pentru orice eventualitate. În timp ce ei spuneau: „Vibraţiile mă umpleau de emoţie”.

Deodată, luminile din sală s-au stins şi s-a făcut întuneric ca în inima unui director de reţea. Mi-am pus mâna pe portofel – în această aglomeraţie, spune-mi că nu sunt hoţi din buzunare. Numai întunericul negru ca smoala şi liniştea de moarte pentru cam zece bătăi de inimă, ceva târându-mi-se de-a lungul oaselor, dar ştiu că e un fel de efect subsoni, şi nu imaginaţia mea, întrucât toţi hipioţii stau în picioare liniştiţi şi nu se aude niciun sunet.

Apoi, dintr-un difuzor-monstru, atât de puternic încât îl simţi şi în dinţi, o bătaie de inimă, dar grea, lentă, durând cam jumătate din cea a inimii unei balene, de exemplu.

Lucrul care se târăşte de-a lungul oaselor mele pare să fie sincronizat cu bătaia de inimă şi mă simt aproape ca şi când eu aş fi acea inimă mare şi proastă bătând acolo în întuneric.

Apoi un punct roşu întunecat – atât de vag încât e aproape infraroşu – loveşte scena pe care au adus-o

7 Diluţie de cocaină, (n.tr.)

înăuntru. Pe scenă sunt patru urâţi în robe negre excentrice – ştii, aşa cum poartă Cosaşul Amarnic[8] – cu acea lumină roşie urâtă acoperindu-i peste tot precum sângele. Înfiorător. *Bum-ba-bum*. *Bum-ba-bum*. Bătaia de inimă încă continuă, chestia aia subsonică încă se târăşte prin oase, iar hipioţii se holbează la cei patru călăreţi ca puii hipnotizaţi.

Basistul, un negrotei obişnuit, alege ritmul bătăii de inimă. *Dum-da-dum*. *Dum-da-dum*. Basistul bate cu lovituri care-ţi mută timpanele. Apoi chitara electrică, care sună ca o pisică sugrumată, scoate sunete oribile cu ajutorul corzilor grave. *Uang-ca-uang*. *Uang-ca-uang*.

E pur şi simplu îngrozitor. O simt în măruntaie, în oase; timpanele mele sunt ca nişte mari vene pulsânde. Cu toţii se leagănă, şi eu mă legăn. *Bum-ba-bum*. *Buba-bum*.

Apoi chitaristul începe să cânte în ritmul bătăii de inimă, (-u o voce aspră, stridentă, ca a cuiva pe moarte:

— Marele fulger… Marele fulger…

Iar tipul de la consola de efecte vizuale meştereşte ceva şi inele de lumină încep să se caţere pe pereţii cortului, albastre la bază, devenind verzi pe măsură ce se înalţă, apoi galbene, portocalii, iar în final se transformă într-un cerc pe tavan, de un roşu ca de neon, care îţi distruge retina. Fiecărui cerc îi trebuie exact o bătaie de inimă pentru a se căţăra pe perete.

Frate, ce sentiment îngrozitor! De parcă eram un tub de pastă de dinţi, strâns în ritm până când îmi simţeam creştetul capului ca şi cum avea de gând să ţâşnească în sus cu acele cercuri de lumină prin tavan.

Iar apoi ei încep să crească viteza în mod treptat. Aceeaşi bătaie de inimă, aceleaşi lovituri, aceleaşi sunete

8 Altă denumire a Morţii, (n.tr.)

care perforează timpanele, aceleaşi corzi, aceleaşi cercuri, acelaşi bas, acelaşi sunet subsonic târâtor prin oase, doar ceva mai rapid… Apoi mai rapid! mai rapid!

Credeam că am să mor. Ştiam că aveam să mor! Inima-mi bătând ca nebuna. Sunetele percutante ca o mitralieră. Cercurile de lumină absorbindu-mă prin pereţi, în acea gaură de neon roşu.

Vai, incredibil! Iar şi iar, mai repede şi mai repede, până când vocea a devenit un ţipăt, şi bătaia de inimă o explozie, şi sunetele penetrante un scâncet, şi chitara urla ca reacţie, iar oasele mi se desprindeau de trup…

Fiecare lumină de acolo s-a aprins şi am orbit din cauza acestui lucru neaşteptat…

O explozie îngrozitoare de sunete a ieşit din toate difuzoarele, atât de tare încât m-a răsucit pe loc…

M-am simţit ţâşnind prin creştetul capului şi mi-a plăcut.

Apoi:

Explozia deveni un huruit…

Lumina părea să se adune laolaltă într-un cerc pe tavan, lăsând totul în întuneric.

Şi cercul a devenit o minge de foc.

Mingea de foc a devenit un nor al unei bombe atomice, filmat cu încetinitorul, în timp ce huruitul dispărea. Apoi imaginea a scăzut în intensitate până într-un moment de întuneric deplin, iar luminile din sală s-au aprins.

Ce mai număr!

Gevalt, ce mai act!

Aşa că după spectacol, când i-am prins singuri şi am aflat că n-au niciun manager, nici măcar o opţiune pentru Mandala, am gândit mai rapid decât o făcusem vreodată în viaţa mea.

Ca să scurtez povestea şi s-o fac plăcută, i-am tras-o regeşte reţelei. Am semnat cu Călăreţii un contract care mă desemna ca managerul lor şi-mi dădea douăzeci la sută din câştigul lor. Apoi i-am angajat la The American Dream pentru zece mii pe săptămână, am scris un cec în calitate de proprietar al The American Dream, mi-am înmânat cecul în calitate de manager al celor Patru Călăreţi, apoi mi-am dat demisia din calitatea de lacheu al reţelei, lăsându-i cu un gol de zece mii, iar pe mine cu un procent de douăzeci la sută din încasările celei mai grozave formaţii de la Beatles încoace.

Ce naiba, cine trăieşte după scrisul mărunt de scrisul mărunt va pieri.

T minus 148 de zile… şi numărătoarea continuă…

— N-ai văzut caseta încă, nu-i aşa, B.D? a zis Jake.

Era emoţionat ca dracu’.

Când atingi nivelul meu în structura reţelei, eşti obişnuit să-ţi faci subordonaţii să se emoţioneze, dar Jake Pitkin deţinea şefia la vechimea în reţea, nu era vreun puştan birocrat, şi cu siguranţă trebuia să fie obişnuit să aibă de-a face cu directorii de nivelul meu. Chiar era zvonul adevărat?

Eram singuri în camera de monitorizare. Era puţin probabil ca proiecţionistul să ne poată auzi.

— Nu, n-am văzut-o încă, am spus. Dar am auzit nişte poveşti ciudate.

Jake arăta extrem de pierdut.

— În legătură cu caseta? a zis el.

— În legătură cu tine, Jake, am spus, ridicându-mă împotriva zvonului cu un zâmbet superficial. Că nu vrei să difuzezi spectacolul.

— E adevărat, B.D., a zis Jake liniştit.

— Îţi dai seama ce spui? Oricare ar fi gusturile

noastre personale – iar eu, unul, cred că e ceva năsănătos în legătură cu ele – cei Patru Călăreţi sunt lucrul cel mai grozav din ţară în momentul ăsta, iar Herm Gellman, hoţomanul ăla mizerabil, ne-a cerut un sfert de milion pentru un spectacol de o oră. Costă alte două sute de mii ca să-l produci. Am cheltuit o altă sută de mii pe publicitate. Obţinem bani frumoşi de la sponsori. E vorba de peste un milion de dolari într-un fel sau într-altul, dacă difuzăm spectacolul. Atât de mult pierdem dacă nu-l transmitem.

— Ştiu asta, B.D., a spus Jake. Şi mai ştiu că asta ar putea să mă coste slujba. Gândeşte-te la asta. Întrucât ştiind toate astea, încă mă opun difuzării casetei. Am să difuzez segmentul de închidere pentru tine. Sunt destul de sigur că vei fi de acord cu mine să mizez pe slujba mea pentru asta.

Aveam un simţământ ciudat în stomac. Şi eu aveam superiori, şi cuvântul de ordine era că o *călătorie cu cei Patru Călăreţi* urma să fie difuzat, punct. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Ceva amuzant se întâmpla. Preţul pe care-l căpătăm pentru pauza publicitară era un precedent şi sponsorul era o mare companie aerospaţială care nu mai cumpărase niciodată până atunci timp publicitar în reţea. Ceea ce mă deranja cu adevărat era că Jake Pitkin n-avea reputaţia unui curajos; totuşi, el era dispus să-şi piardă slujba. Trebuie să fi fost destul de sigur că aveam să fiu de acord cu modul lui de a gândi, altminteri n-ar fi îndrăznit. Şi totuşi, nu puteam să-i spun lui Jake că n-aveam de ales în această chestiune, indiferent de ce avea să se întâmple.

— Bine, dă-i drumul, a zis Jake în microfonul sistemului de intercomunicaţie. Ce urmează să vezi, a spus el, în timp ce luminile camerei de monitorizare se stingeau, este ultimul număr.

Pe ecran:

Un cadru cu cerul albastru senin, cu sunete blânde, lascive, de corzi de chitară electrică pe fundal. Camera se mişcă peste câţiva nori într-un cadru extrem de lung spre soare. În timp ce soarele, care nu e nimic altceva decât un cerculeţ de lumină, se deplasează spre centrul ecranului, o mandolină urmează după chitară.

Foarte lent, camera începe să se focalizeze pe soare. Pe măsură ce imaginea soarelui se măreşte, mandolina devine mai sonoră, iar chitara începe să scadă, şi o tobă începe să-i dea un ritm mandolinei. Mandolina se aude şi mai tare, bătăile devin mai pronunţate şi încep să-şi mărească viteza în timp ce soarele continuă să se mărească. În cele din urmă, întregul ecran este plin de lumina strălucitoare, de nesuportat, pe fundalul căreia mandolina şi toba sunt în delir.

Apoi, peste toate, înecând mandolina şi toba, o voce ca un pervers în călduri:

— Mai strălucitor… decât o mie de sori…

Lumina se dizolvă într-un prim-plan al unei frumoase fete cu părul negru, cu ochi uriaşi şi buze umede, şi brusc nu mai există nimic pe coloana sonoră decât chitara blândă şi vocile croncănind pe un ton scăzut:

— Mai strălucitor… Oh, Doamne, e mai strălucitor… mai strălucitor… decât o mie de sori…

Chipul fetei se dizolvă într-un cadru complet al celor Patru Călăreţi în robele lor de Cosaş Amarnic şi aceeaşi melodie, care se auzise pe fundal, se transformă într-o cheie minoră, ciupeşte corzile chitarei electrice care plâng, reverberând, şi ale mandolinei, şi devine un cântec funebru:

— Mai întunecat… lumea devine mai întunecată…

Şi o serie de întreruperi din timpul cântecului

funebru:

Un sat din Asia arzând, presărat cu cadavre…

— Mai întunecat… lumea devine mai întunecată…

Un morman de cadavre la Auschwitz…

— Până când devine atât de întunecată…

Un cimitir gigantic de maşini, cu copii negri sfrijiţi, ghemuiţi în prim-plan…

— Cred că am să mor…

Un ghetou din Washington, în flăcări, cu Capitoliul înceţoşat în fundal…

— …înainte ca lumina zilei să apară…

O săritură într-un prim-plan extrem al cântăreţului formaţiei, faţa lui schimonosită într-o mască a disperării şi a extazului. Mandolina cântă forţat, chitara plânge, iar el ţipă din toţi rărunchii:

— Dar, înainte să mor, lasă-mă să fac călătoria aceea înainte ca nimicul să vină…

Din nou chipul fetei, dar transparent, cu o lumină galbenă, orbitoare, strălucind prin el. Ritmul mandolinei devine din ce în ce mai rapid, cu chitara plângând în fundal, şi vocea se forţează într-un delir urlător:

— …ultimul mare fulger pentru a-mi lumina cerul…

Nimic altceva decât lumina orbitoare acum…

— …şi pac, lumea s-a sfârşit…

Un ecran complet negru, pe o bătaie a ritmului, care devine negru pălind în albastru la orizont…

— …dar înainte să murim, să-nţelegem acea înălţime care să ne elibereze din legăturile noastre… care suflă toată răceala acelui fleac de ego şi ne arde din minţile noastre… ultimul mare fulger, ultimul gaz al omenirii, călătoria pe care n-o putem face de două ori…

Brusc, muzica se opreşte de tot timp de o jumătate de bătaie. Apoi: ecranul este luminat de o minge de foc

enormă…

O huruială cutremurătoare…

Mingea de foc se topeşte într-un nor-ciupercă pe măsură ce zgomotul continuă. În timp ce zgomotul începe să se estompeze, focul este vizibil în interiorul norului nuclear monstruos. Iar chipul fetei este vag vizibil, superpozat peste nor.

O voce blândă, amplificată peste zgomot, obscen de reverenţială:

— Mai strălucitor… Dumnezeule, e mai strălucitor… mai strălucitor decât o mie de sori…

Iar ecranul devine alb şi luminile se aprind.

L-am privit pe Jake. Jake m-a privit pe mine.

— Asta-i pervers, am spus. E de-a dreptul pervers.

— Vrei să difuzez un lucru ca ăsta, chiar vrei, B.D? a zis Jake moale.

Am făcut rapid nişte calcule în minte. Lucrul dezgustător rula undeva sub cinci minute… se putea face…

— Ai dreptate, Jake, am spus. N-o să difuzăm un lucru ca ăsta. O să-l tăiem de pe bandă şi o să strecurăm o altă reclamă la fiecare pauză. Asta ar trebui să acopere timpul.

— Tu nu înţelegi, a spus Jake. Contractul pe care Herm ni l-a vârât pe gât nu ne permite să edităm. Spectacolul este un pachet – totul sau nimic. În plus, întregul spectacol e de felul ăsta.

— Tot de felul ăsta? Ce vrei să spui prin „tot de felul ăsta”?

Jake s-a foit în scaunul lui.

— Tipii ăia sunt… ei bine, perverşi, B.D., a spus el.

— Perverşi?

— Ei sunt… păi, ei sunt îndrăgostiţi de bomba atomică sau ceva de genul. Toate numerele conduc către

acelaşi lucru.

— Vrei să spui… *toate* sunt aşa?

— Ai priceput, B.D., a spus Jake. Difuzăm o oră din *asta* sau nu difuzăm deloc.

— Iisuse!

Ştiam ce voiam să spun. Să ard caseta şi să spun adio unui milion de dolari. Dar de asemenea ştiam că avea să mă coste slujba. Şi ştiam că cinci minute după ce aveam să ies pe uşă, ei ar fi avut pe altcineva în locul meu care să facă lucrurile aşa cum voiau ei. Chiar şi superiorii mei păreau să ţină cont de nişte vorbe venite de mai sus. N-aveam de ales. Nu era nicio altă opţiune.

— Îmi pare rău, Jake, am spus. îl difuzăm.

— Demisionez, a spus Jake Pitkin, care nu era renumit pentru curajul lui.

T minus 10 zile… şi numărătoarea continuă…

— Este o încălcare clară a Tratatului Test-Ban, am spus.

Subsecretarul de stat părea la fel de ameţit pe cât mă simţeam şi eu.

— O să-i zicem o folosire paşnică a energiei atomice, şi o să-i lăsăm pe ruşi să ţipe, a spus el.

— E o nebunie.

— Poate, a zis subsecretarul de stat. Dar ai primit nişte ordine, Generale Carson, iar eu le-am primit pe ale mele. De mai sus. La exact 8: 58 p.m. ora locală, pe patru iulie, vei arunca

O bombă atomică de cincizeci de kilotone în punctul

zero stabilit la Yucca Flats[9][10]. Dar oamenii... echipa de televiziune...

— Se vor afla la cel puţin trei kilometri în afara zonei de pericol. Cu siguranţă, SAC poate reuşi acel gen de eroare globală a aparatului în „condiţii de laborator”.

Am înţepenit.

— Nu pun la îndoială competenţa nici unui echipaj de bombardier aflat sub comanda mea pentru a efectua această misiune, am spus. Mă îndoiesc de raţiunea misiunii. Mă îndoiesc de înţelepciunea ordinelor.

Subsecretarul de stat a ridicat din umeri şi a zâmbit slab.

— Bine ai venit în club.

— Vrei să spui că nici tu nu ştii despre ce e vorba?

— Tot ce ştiu este ce mi s-a transmis de către Secretarul de Stat de la Apărare şi am sentimentul că nici măcar el nu ştie. Ştii că Pentagonul a tot ţipat în legătură cu utilizarea armelor tactice nucleare pentru a pune capăt războiului din Asia – iar voi, băieţii de la SAC, aţi ţipat cel mai tare. Ei bine, acum câteva luni, preşedintele a aprobat

---

9 Tratatul de Neproliferare a Armelor Nucleare interzice toate exploziile nucleare în mediul înconjurător, în scopuri militare sau civile. A fost adoptat de Adunarea Generală a Naţiunilor Unite pe 10 septembrie 1996, însă n-a intrat în vigoare pe deplin nici pînă astăzi, (ntr.)

10 Yucca Fiat este un bazin închis de drenaj din deşert, unul dintre cele patru mari regiuni de testare nucleară din cadrul Sitului de Testare Nevada. (n.tr.)

’ Strategic Air Command (SAC) - Comandamentul Strategic Aerian a fost atît Comandamentul Major al Forţelor Aeriene ale SUA, cît şi un „comandament special" al Departamentului de Apărarea al SUA. Printre „atribuţii": bombardierele strategice, lansatoarele intercontinentale de rachete, infrastructura necesară sprijinirii activităţii bombardierelor strategice, cum ar fi cisternele aeriene pentru realimentarea cu combustibil.

condiţionat un plan de utilizare a armelor tactice în timp următorului sezon musonic.

Am fluierat. Civililor în cele din urmă le venea mintea la cap. Sau nu?

— Dar ce are asta de-a face cu…

— Opinia publică, a zis subsecretarul de stat. A fost condiţionat de o schimbare drastică a opiniei publice. La vremea când planul a fost aprobat, sondajele au arătat că şaptezeci şi opt virgulă opt la sută din populaţie se opunea utilizării armelor tactice nucleare, nouă virgulă opt la sută erau de acord, iar restul erau nehotărâţi sau n-aveau nicio părere. Preşedintele a fost de acord să autorizeze utilizarea armelor tactice nucleare la o dată, de acum în câteva luni, care încă e strict confidenţială, dat fiind că la acea dată cel puţin şaizeci şi cinci la sută din populaţie va fi aprobat utilizarea lor şi nu mai mult de douăzeci la sută se vor fi opus în mod activ.

— Înţeleg… Numai un şiretlic pentru a le închide gura Adunării Şefilor.

— Generale Carson, a spus subsecretarul de stat, aparent nu eşti la curent cu starea de spirit naţională. După primul spectacol al celor Patru Călăreţi, sondajele au arătat că douăzeci şi cinci la sută din populaţie a aprobat utilizarea armelor tactice nucleare. După al doilea spectacol, cifra a fost de patruzeci şi unu la sută. Acum e patruzeci şi opt la sută. Numai treizeci şi doi la sută se opun acum în mod activ.

— Încerci să-mi spui acum că o formaţie rock…

— O formaţie rock şi cultul din jurul ei. A devenit o isterie naţională. Sunt imitatori. N-ai văzut insignele alea?

— Cele cu un nor sub formă de ciupercă pe ei care spun

„Fă-o”?

Subsecretarul a încuviinţat.

— Bănuiala ta e la fel de valabilă ca şi a mea dacă Consiliul Naţional de Securitate tocmai a decis că isteria legată de Călăreţi poate fi folosită în a manipula opinia publică sau dacă cei Patru Călăreţi au fost creaţiile lor de la început. Dar rezultatele sunt aceleaşi, oricare ar fi varianta – Călăreţii şi cultul din jurul lor au câştigat exact acele elemente din populaţie care au fost cele mai vehemente împotriva armelor nucleare: hipioţii, studenţii, rebuturile şi tineretul care se află la vârsta imitaţiilor. Demonstraţiile împotriva războiului şi împotriva armelor nucleare s-au stins. Suntem foarte aproape de acel procent de şaizeci şi cinci la sută. Cineva – poate însuşi preşedintele – a decis că încă un mare spectacol cu cei Patru Călăreţi ne va duce în vârf.

— Preşedintele se află în spatele acestor lucruri?

— Nimeni altcineva nu poate autoriza detonarea bombelor atomice, la urma urmelor, a spus subsecretarul de stat. Le permitem să facă spectacolul live în Yucca Flats. Este sponsorizat de o companie aerospaţială care depinde într-o mare măsură de contractele de apărare. Îi lăsăm să adune un public. Sigur că guvernul se află în spatele acestui lucru.

— ŞI SAC lansează o bombă atomică ca punct final al spectacolului?

— Exact. Am văzut unul dintre spectacolele alea, am spus. Puştii mei l-au urmărit. Am avut cel mai ciudat sentiment… Aproape că am vrut ca telefonul roşu să sune…

— Ştiu ce vrei să spui, a spus subsecretarul de stat. Uneori am senzaţia că oricine s-ar afla în spatele lucrurilor a fost prins el însuşi în această isterie… Acum, Călăreţii îi folosesc pe cei care i-au folosit… Un cerc închis. Dar în

ultima vreme am fost foarte obosit. Războiul ne face pe toţi să fim obosiţi. Dacă am putea să-i punem capăt…

— Cu toţii am vrea să se termine într-un fel sau în altul, am spus.

Tminus 60 de minute… şi numărătoarea continuă…

Aveam ordine să adun echipajul de pe *Blackfish* pentru transmisiunea prin satelit a celui de Al *Patrulea Spectacol al celor Patru Călăreţi*. Ar putea părea ciudat să ordoni întregii flote Polaris să urmărească un spectacol de televiziune, dar factorulstare de spirit implicat era suficient de semnificativ.

Cei de pe submarinele Polaris au însărcinări frustrante. Numai marinarii de top sunt aleşi, iar un bun marinar tânjeşte după acţiune. Totuşi, dacă suntem vreodată solicitaţi să acţionăm, misiunea noastră va fi fost un eşec. Petrecem cea mai mare parte a timpului desăvârşindu-ne abilităţi care nu trebuie folosite niciodată. Descurajarea este o strategie sănătoasă, dar îi epuizează teribil pe bărbaţii din forţele de descurajare – epuizare exacerbată în trecut de atitudinea negativă a concetăţenilor noştri faţă de misiunea noastră. Bărbaţi care, aflaţi în slujba ţării, îşi desăvârşesc abilităţile la maximum şi apoi trebuie să se abţină de la a le practica au dreptul să se simtă ofensaţi fiind trataţi ca nişte paria.

Prin urmare, schimbarea pozitivă în atitudinea publică faţă de noi, care pare a fi asociată cu cei Patru Călăreţi, i-a făcut un fel de mascote pentru flota Polaris. În felul lor ciudat, ei par a vorbi pentru noi şi cu noi.

Am ales să urmăresc spectacolul în centrul de control al rachetelor, unde un echipaj complet trebuia să fie întotdeauna gata să lanseze rachetele în cinci minute de la notificare. Am simţit întotdeauna un sens al comuniunii cu schimbul de gardă din centrul de control al rachetelor pe

care nu pot să-l împărtăşesc cu ceilalţi bărbaţi de sub comanda mea. Aici nu suntem căpitan şi echipaj, ci minte şi mână. Dacă ordinul ar veni, voinţa de a lansa rachetele ar fi a mea, iar acţiunea ar fi a lor. Într-un astfel de moment, ar fi bine să nu te simţi singur.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra televizorului fixat deasupra consolei principale, în timp ce spectacolul a început şi…

Ecranul era plin de un model cu spirale care se răsuceau, galben metalic pe albastru metalic. Exista un sunet care părea parţial mandolină şi parţial electronic, şi am avut sentimentul că sunetul venea cumva din interiorul capului meu, iar spirala părea gravată direct pe retinele mele. Durea moderat, totuşi nimic pe lume nu putea să mă facă să-mi întorc privirea.

Apoi două voci, cântând una în completarea celeilalte:

— Lasă totul să vină înăuntru…

— Lasă totul să iasă afară…

— Înăuntru… afară… înăuntru… afară… înăuntru… afară…

Capul meu părea să pulseze – înăuntru-*afară*, *înăuntruafară*, înăuntru-*afară* – şi modelul spiralat începu să pulseze, culorile schimbându-se odată cu cuvintele: galben pe albastru (*înăuntru*) … verde pe roşu (*afară*) … Înăuntru-ţi/ară-*înăuntruafară-înăuntru-afară*…

În ecran… *afară* din capul meu… Se părea că băteam într-un soi de membrană invizibilă dintre mine şi ecran, ca şi cum ceva încerca să-mi îmbrăţişeze mintea şi eu luptam… Dar de ce luptam?

Pulsatul, cântul, au devenit din ce în ce mai rapide, până când *înăuntru* nu putea fi distins de *afară*, iar negativul imaginilor spiralate se forma în ochii mei mai

rapid decât se putea adapta schimbărilor, îngrămădite una peste alta, din ce în ce mai repede, până când părea că avea să-mi explodeze capul... Cântul şi zgomotul instrumentelor au încetat şi au apărut cei Patru Călăreţi în robele lor, cântând pe aceeaşi scenă, având ca fundal un cer albastru senin. Şi o singură voce, calmând acum:

— Sunteţi înăuntru...

Apoi imaginea a fost direcţionată deasupra călăreţilor, şi am văzut că erau pe un soi de platformă circulară. Imaginea s-a deplasat lent şi blând, în sus, şi s-a depărtat, şi am văzut că scena circulară era în vârful unui turn înalt; în jurul turnului, şi înconjurându-l complet, era o mulţime uriaşă aşezată pe nisipul deşertului şi întinsă departe spre o infinitate goală.

— Şi noi suntem înăuntru şi ei sunt înăuntru...

Mă aflam jos acum, în mulţime; păreau să se topească şi să curgă ca plasticul, izvorând din ecranul televizorului pentru a mă cuprinde...

— Şi suntem cu toţii înăuntru împreună...

Un plăcut şi ciudat sentiment... Muzica a devenit mai rapidă şi mai sălbatică, extatică, fuzelajul lui *Blackfish* părând ireal... Mulţimea se clătina în jurul meu... Distanţa dintre mine şi mulţime părea să se dizolve... Eram acolo... Ei erau aici... Eram transfiguraţi...

— Ah, da, cu toţii suntem aici împreună... împreună...

Tminus 45 de minute... şi numărătoarea continuă...

Jeremy şi cu mine şedeam privind fix ecranul televizorului, ignorându-ne reciproc şi ignorând totul din jurul nostru. Chiar şi cu scurtele perioade de veghe şi cu scurtele ture de serviciu, ajungi să te simţi destul de ciudat aici, într-o gaură din centru, sub tone de beton. Doar tu şi tipul cu cealaltă cheie, cu nimic de făcut decât să gândeşti la lucruri întunecate şi să te enervezi reciproc. Se

presupune că suntem cu toţii pe cât de stabili pot fi bărbaţii, sau aşa ne spun ei, şi trebuie că au dreptate fiindcă lumea e încă aici. Vreau să spun, n-ar fi nevoie de mult – doar de doi tipi, în aceeaşi tură, veghind asupra aceloraşi trei oameni pregătiţi de luptă în acelaşi timp, răsucindu-şi cheile în încuietoarea dublă, apăsând aceleaşi trei butoane… Poc! Cel de AL Treilea Război Mondial!

Un gând urât, de genul celor pe care se presupune că n-ar trebui să le gândim, sau voi începe să-l supraveghez pe Jeremy, iar el va începe să mă supravegheze pe mine, şi vom avea o reacţie paranoidă în desfăşurare… Dar asta nu se poate întâmpla; suntem prea stabili, prea responsabili. Atâta timp cât ne amintin că e sănătos să te simţi puţin năuc aici, jos, vom fi în regulă.

Dar televizorul e o idee bună. Ne ţine în legătură cu lumea din afară, ne ţine cu adevărat. Ar fi prea uşor să începi să gândeşti că centrul de control al rachetelor de aici e singura lume reală şi că nimic din ce se întâmplă acolo sus nu contează cu adevărat… gânduri rele!

Cei Patru Călăreţi… cumva, aceşti ţipi te ajută să pricepi totul. Vreau să spun că, simţind că ar putea fi mai bine să eliberez toată acea tensiune, să termini cu toate alea. Urmărindu-i pe cei Patru Călăreţi eşti capabil să continui aşa fără să faci vreun rău, să laşi să treacă peste tine, şi apoi prin tine. Presupun că sunt nebuni; ei cu toţii reprezintă nebunia umană din noi înşine asupra căreia trebuie să veghem cu grijă aici jos. A lăsa să iasă totul la iveală, a-i urmări pe Călăreţi face să fie şi mai sigur că nimic din toate astea nu va veni aici jos. Cred că ăsta-i motivul pentru care mulţi dintre noi au ales să poarte acele insigne „Fă-o” în timpul liber. Ofiţerilor superiori nu le pasă; par să înţeleagă că e genul de glumă interioară perversă care ne ajută să funcţionăm.

Acum, chestia aia cu spirala cu care începuseră spectacolul – şi sunetul instrumentelor – a revenit. Pac! Din nou eram în ecran, ca şi când pauza publicitară nu avusese loc.

— Suntem cu toţii înăuntru împreună…

Şi apoi un prim-plan al solistului, care se uita drept la mine, la fel de apropiat ca Jeremy şi cumva mai real. Un tip care părea răutăcios, cu ceva în spatele ochilor care-mi spunea că ştia unde se găsea tot ce era josnic şi putred.

Un bas a început să bubuie în spatele lui şi un soi de zumzăit electronic care mi-a strepezit dinţii. A început să cânte la chitară, cu răutate şi modificând tonul. Şi cântând în acel fel de voce frântă care stârneşte certurile în baruri:

— Mi-am înjunghiat mama şi mi-am atacat tatăl…

O frază muzicală scurtă pe corzile grave se făcea ecoul cuvintelor, luându-le în derâdere, în timp ce o svastică uriaşă (roşu Pe negru, negru pe roşu) pulsa ca o venă descoperită pe ecran…

Chipurile Călăreţilor, uitându-se chiorâş…

— Mi-am bătut în cuie sora pe uşa de la toaletă…

Chitara pe fundal svasticii pulsânde…

— Am înecat un căţeluş într-o betonieră… Am dat foc unui pisoi numai pentru a-l auzi urlând…

Pe ecran, numai un foc uriaş arzând cu încetinitorul, şi vocea a devenit un geamăt lent, pătrunzător, agonizant:

— Oh, Dumnezeule, am acest foc roşu aprins arzând în miezul creierului meu…

— Oh, da, am acest foc arzând… în miezul împuţit al creierului meu…

— Trebuie să-mi iau o lampă de sudură… şi să pun nişte carne goală pe foc…

Focul s-a dizolvat în chipul unei femei asiatice care ţipa, care alerga printr-un sat arzând, trăgând de napalmul

de pe spatele ei.

— Am acest mesaj… fierbând în globulele sângelui meu… Un bărbat nu e nimic decât un foc arzând… într-un glob murdar de lut…

Un videoclip de la manifestaţia Nürnberg: o svastică rotitoare de oameni mărăşluind, agitând torţele…

Apoi liderul Călăreţilor, superpozat peste crucea răsucită în flăcări:

— Nu mă urăşti, iubito, nu simţi nimic urlând în mintea ta?

— Nu mă urăşti, iubito, simţind cum te mec în mâl!

Numai chipul Călăreţilor urlându-şi ura…

— Oh, da, sunt un monstru, mamă…

O imagine prelungită a mulţimii din jurul platformei, în picioare, făcând cu mâinile, ţipând fără cuvinte… Apoi o focalizare rapidă şi un caleidoscop de feţe, de ochi arzători, de guri deschise şi urlând…

— Strigă-mă…

Chipul Călăreţului suprapus peste feţele înnebunite ale mulţimii…

— Omenire!

L-am privit pe Jeremy. Se juca cu cheia de pe lanţul din jurul gâtului. Transpira. Brusc, mi-am dat seama că şi eu transpiram şi că şi cheia mea pulsa vie în mâna mea…

T minus 13 minute… şi numărătoarea continuă…

Un sentiment amuzant, căpitanul urmărindu-i pe cei Patru Călăreţi aici, în *Blackfish*, centrul de control al rachetelor. Stând în faţa consolei, privind la televizor, cu căpitanul respirându-mi în ceafă… Am avut senzaţia că ştia ce se întâmpla prin mine şi că eu nu puteam şti ce se întâmpla prin el… şi asta i-a dat focului din mine un soi de sentiment greţos care-mi displăcea…

Apoi reclama s-a terminat şi din nou chestia aia cu

spirale a revenit şi *fie*\ M-a absorbit din nou în televizor şi am încetat să mă mai îngrijorez în legătură cu căpitanul sau cu orice altceva de genul ăsta…

Doar spirala continuând galben-albastru, roşu-verde, şi apoi începând să se răsucească şi să se răsucească, din ce în ce mai repede, schimbând culorile şi răsucindu-se, răsucindu-se, răsucindu-se… Şi sunetul unui gen de carusel din Coney Island zăngănind pe fundal, din ce în ce mai repede, răsucindu-se şi răsucindu-se şi răsucindu-se, fulgerând roşu-verde, galben-albastru, şi răsucindu-se, răsucindu-se, răsucindu-se…

Şi acest zumzăit uriaş umplându-mi corpul şi răsucindu-se, răsucindu-se, răsucindu-se… Muşchii relaxându-mi-se, mergând şchiopătat, răsucindu-se, răsucindu-se, răsucindu-se, totul şchiopătat, răsucindu-se, răsucindu-se, răsucindu-se, ah, atât de drăguţ, pur şi simplu răsucindu-se, răsucindu-se…

Şi, în centrul culorilor care fulgerau spiralat, un punct strălucitor de lumină incoloră, drept în centru, nemişcat, neschimbată, în timp ce lumea toată începuse să se răsucească şi să se răsucească, în culori în jurul lui, şi zumzăitul venea din culorile care se răsuceau, iar punctul îşi zumzăia cântecul către mine… Punctul era lumina de la capătul unui tunel lung, care se răsucea, se răsucea. Zumzăitul a început să devină puţin mai puternic. Punctul strălucitor a început să devină un pic mai mare. Am fost atras în tunel către el, răsucindu-mă, răsucindu-mă, răsucindu-mă…

T minus 11 minute… şi numărătoarea continuă…

Răsucindu-mă, răsucindu-mă, răsucindu-mă în josul unui tunel lung de culori pulsânde, răsucindu-mă, răsucindu-mă către cercul de lumină de la capătul tunelului… Cât de drăguţ ar fi ca să ajung în cele din urmă

acolo şi să absorb minunatul zumzăit care-mi umple corpul şi apoi să pot uita că am fost jos, în această gaură din pământ, cu o cheie din alamă dură în mâna mea, doar Duke şi cu mine, jos aici într-o peşteră sub pământ care era o spirală de culori fulgerătoare, răsucindu-se, răsucindu-se spre lumina prietenoasă de la capătul tunelelui, răsucindu-se, răsucindu-se…

T minus 10 minute… şi numărătoarea continuă…

Cercul de lumină de la capătul tunelului care se răsucea devenea din ce în ce mai mare, iar zumzetul devenea din ce în ce mai puternic, şi eu mă simţeam din ce în ce mai bine, iar centrul de control al rachetelor *Blackfish* devenea din ce în ce mai întunecat, şi îngrozitoarea greutate a comenzii devenea din ce în ce mai uşoară, răsucindu-se, răsucindu-se, şi mă simţeam atât de bine, încât voiam să plâng, răsucindu-mă, răsucindu-mă…

T minus 9 minute… şi numărătoarea continuă…

Răsucindu-mă, răsucindu-mă… Mă răsuceam, Jeremy se răsucea, gaura din pământ se răsucea, şi cercul de lumină de la capătul tunelului se răsucea din ce în ce mai aproape – şi am trecut! Un loc plin de lumină galbenă. Lumină galbenă, metalică, palidă. Apoi albastru palmetalic. Galben. Albastru. Galben. Albastru. Galben-albastru-galben-albastru-galben-albastru-galben…

Lumină pură pulsând şi sunete instrumentale pure. Şi numai *senzaţia* de litere pe care nu le puteam citi între pulsaţii – nici-galbene şi nici-albastre – prea rapide şi prea decolorate pentru a fi vizibile, dar importante, foarte importante.

Şi apoi o voce care părea să cânte în interiorul capului meu, aproape ca şi rând ar fi fost a mea:

— Oh, oh, oh… n-aş vrea eu să ştiu… Oh, oh, oh, n-aş vrea eu să ştiu…

Lumea pulsând, fulgerând în jurul acelor cuvinte pe care nu prea le puteam citi, trebuia să le citesc, puteam *aproape* să le citesc…

— Oh, oh, oh… Dumnezeule, vreau cu adevărat să ştiu…

Forme ciudate, amorfe, înnourând universul licărind albastru-galben-albastru, ascunzând cuvintele pe care trebuia să le citesc… Fir-ar să fie, de ce nu se dădeau la o parte ca să pot să descopăr ce trebuia să ştiu!

— Spune-mi spune-mi spune-mi spune-mi spune-mi… Trebuie să ştiu trebuie să ştiu trebuie să ştiu trebuie să ştiu…

Tminus 7 minute… şi numărătoarea continuă…

Nu puteam citi cuvintele! De ce nu mă lăsa căpitanul să citesc cuvintele?

Iar vocea din interiorul meu:

— Trebuie să ştiu… trebuie să ştiu… trebuie să ştiu de ce mă doare atât…

De ce nu tăcea dracului şi nu mă lăsa să citesc cuvintele? De ce nu stăteau liniştite cuvintele? Sau de ce nu încetineau puţin? Dacă ar încetini puţin, le-aş putea citi şi apoi aş şti ce ar trebui să fac…

Tminus 6 minute… şi numărătoarea continuă…

Simţeam cheia transpirată în palmă. L-am văzut pe Duke lovindu-şi propria cheie. Trebuia să ştiu! Acum – prin lumina pulsândă albastră-galbenă-albastră şi cuvintele de necitit care construiau o presiune îngrozitoare în spatele creierului meu – îi vedeam pe cei Patru Călăreţi. Erau în genunchi, plângând, uitându-se la ceva şi implorând:

— Spune-mi spune-mi spune-mi spune-mi…

Valuri uriaşe moi de foc bogat roşu-şi-portocaliu umpleau lumea şi o voce uriaşă încerca să vorbească. Dar nu putea alcătui cuvintele. Bâiguia şi plângea…

Fulgerarea galbenă-albastră-galbenă din jurul cuvintelor pe care nu le puteam citi – aceleaşi cuvinte pe care le-am priceput brusc, pe care vocea din foc încerca atât de mult să le alcătuiască – şi cei Patru Călăreţi în genunchi implorând:

— Spune-mi spune-mi spune-mi…

Focul cald, prietenos, încercând atât de tare să vorbească…

— Spune-mi spune-mi spune-mi spune-mi…

T minus 4 minute… şi numărătoarea continuă…

Care erau cuvintele? Care era ordinea? îi simţeam pe oamenii mei implorându-mă tăcut să le spun. La urma urmelor, eram căpitanul lor, era de datoria mea să le spun. Era de datoria mea să le descopăr!

— *Spune-mi spune-mi spune-mi*… siluetele în robe, în genunchi, implorând printre pulsul fulgerător din creierul meu, iar eu care aproape că puteam să-mi dau seama care erau cuvintele… aproape…

— Spune-mi spune-mi spune-mi… i-am şoptit focului cald, portocaliu, care se străduia atât de tare, dar nu prea reuşea să alcătuiască cuvintele. Bărbaţii şopteau şi ei:

— Spune-mi spune-mi…

T *minus 3 minute… şi numărătoarea continuă*… întrebarea arzând albastră şi galbenă în creierul meu. CE ÎNCERCA SĂ-MI SPUNĂ FOCUL? CARE ERAU CUVINTELE PE CARE NU LE PUTEAM CITI?

Trebuia să descui cuvintele! Trebuia să găsesc cheia.

O cheie… *Cheia*! CHEIA! Şi exista încuietoarea care ţinea cuvintele prizoniere, drept în faţa mea! Pune cheia în încuietoare… L-am privit pe Jeremy. Nu exista vreun motiv cu mult timp în urmă şi îndepărtat, pentru care Jeremy să mă oprească din a pune cheia în încuietoare?

Dar Jeremy nu s-a mişcat în timp ce eu potriveam

cheia în încuietoare…

Tminus 2 minute… şi numărătoarea continuă…

De ce nu voia căpitanul să-mi spună care era ordinul? Focul ştia, dar nu putea să mi-l spună. Mă durea capul de la pulsaţie, dar nu puteam citi cuvintele.

— Spune-mi spune-mi spune-mi… am implorat.

Apoi mi-am dat seama că şi căpitanul întreabă.

T minus 90 de secunde… şi numărătoarea continuă…

— *Spune-mi spune-mi spune-mi*… implorau Călăreţii. Şi cuvintele pe care nu le puteam citi erau un foc în creierul meu.

Cheia lui Duke se afla în încuietoarea din faţa noastră. De foarte departe, el a spus:

— Trebuie s-o facem împreună.

Desigur… cheile noastre… cheile noastre aveau să descuie cuvintele!

Mi-am pus cheia în încuietoare. Unu, doi, trei, am răsucit cheile împreună. Un capac de pe consolă s-a deschis deodată. Sub capac erau trei butoane roşii. Trei semne de pe consolă s-au aprins în litere roşii: ARMAT.

T minus 60 de secunde… şi numărătoarea continuă…

Bărbaţii aşteptau ca eu să le dau vreun ordin. Nu ştiam care era ordinul. Un foc portocaliu magnific încerca să-mi spună, dar nu putea rosti cuvintele… Siluetele în robe se rugau focului…

Apoi, prin licărul galben-albastru care a lovit cuvintele pe care trebuia să le citesc am văzut o mulţime vastă încercuind un turn. Mulţimea era în picioare, implorând tăcut…

Turnul din centrul mulţimii deveni focul portocaliu care încerca să-mi spună care erau cuvintele…

Deveni o ciupercă uriaşă de fum care se ridica în valuri şi de flacără orbitoare roşu-portocalie…

T minus 30 de secunde… şi numărătoarea continuă…

Stâlpul uriaş de foc încerca să ne spună mie şi lui Jeremy care erau cuvintele, ce trebuia să facem. Mulţimea ţipa la vederea norului de flacără. Licărul galben-albastru devenea din ce în ce mai rapid în spatele norului ciupercă. Aproape că puteam citi cuvintele! Am văzut că erau două!

T minus 20 de secunde… şi numărătoarea continuă…

De ce nu ne spunea căpitanul? Aproape că puteam vedea cuvintele!

Apoi am auzit mulţimea din jurul norului-ciupercă minunat strigând:

— FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O!

T minus 10 de secunde… şi numărătoarea continuă…

— FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O!

Ce voiau ei ca eu să fac? Oare Duke ştia?

9

Oamenii aşteptau. Care era ordinul? Se cocoşară peste butoanele de control al tragerii, aşteptând… Butoanele de control…?

— FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O![11]

Mâinile mele zăboveau deasupra bancului cu butoanele de tragere…

— FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! spuneau cuvintele.

Nu înţelegea căpitanul?

6

— Ce vor ei să facem noi, Jeremy?

5

De ce nu ne dădea norul-ciupercă ordinul? Oamenii mei aşteptau! Un marinar bun tânjeşte după acţiune.

11

FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! ţipa mulţimea.
Jeremy! am strigat. Pot să citesc cuvintele!

Apoi o voce măreaţă vorbi din stâlpul de foc:
— FĂ-O… FĂ-O… FĂ-O…
4
— Un singur lucru putem face aici jos, Duke.
3
— Ordinul, oamenilor! Acţiune! Foc!
2
Da, da, da! Jeremy…
1
M-am întins spre consola cu butoane de tragere. De-a lungul consolei, bărbaţii se întindeau către butoanele lor. Dar eram prea rapid pentru ei! Aveam să fiu primul!
O
MARELE FULGER
Traducere: Shauki Al-Gareeb
II
ULTIMUL OM
Lester del Rey
*
BUNĂTATE
Vântul se învolbura prin unghere şi deasupra băncii din parcul izolat. În răstimpuri prindea ziarele de pe jos, întorcându-le paginile, apoi alegea o secţiune şi o sufla departe, lăsând la vedere benzile desenate strident colorate. Danny înainta prin lumina soarelui, ochii căzându-i pe paginile pentru copii, neacoperite.
Dar era inutil; nu făcu niciun efort să ridice ziarul. Într-o lume în care până şi benzile desenate aveau nevoie de explicaţii, nimic nu prezenta interes pentru ultimul *Homo sapiens* în viaţă – ultimul om obişnuit din lume. împinse cu piciorii1 hârtia sub bancă, acolo unde nu ar mai fi putut să-i amintească de deficienţele pe are el le avea. Fusese o vreme când încercase să raţioneze cu calm

asupra paşilor de logică omişi şi să găsească ideile din spatele unor astfel de fapte, uneori cu succes, mai des fără, dar acum le lăsase în seama celor le analizau rapid, intuitiv. Nimic nu-ţi distruge mai mult orgoliul decât o glumă pe care ar trebui s-o deduci pas cu pas.

Homo sapienst Genul de om care ieşise din peşteri şi construise o lume a energiei atomice, a aparatelor electronice şi a altor minunăţii din trecut – om raţional, cum se traduce din latină. În trecutul înnegurat, strămoşii lui care stăpâneau lumea făcuseră o glumă scurtând numele la *Homo sap*, în mod ironic, deoarece nu exista nicio altă specie să-i fie rivală. Acum nu mai era deloc o glumă.

Omul obişnuit valorase numai „energie” pentru *Homo intelligens* – omul inteligent – care era acum stăpânul lumii. Danny era doar o relicvă, ultimul om obişnuit în lumea supraoamenilor, detestând faptul că se născuse, şi că mama lui murise dându-i viaţă, lăsându-i moştenire numai singurătatea.

Pentru că îi ajunseseră la urechi paşii unui cuplu tânăr, se retrase într-o parte a băncii, trăgându-şi pălăria în jos pentru a evita să fie recunoscut. Ei au trecut, însă, preocupaţi de treburile proprii, lăsând în urmă, în urechile lui, doar o frântură disparată de conversaţie. O întoarse, în mintea lui, pe toate părţile încercând, fără sens, să o descifreze.

Imposibil! Chiar discuţiile neoficiale excludeau prea mulţi paşi de logică. *Homo intelligens* avea un nou mod de gândire, superior raţiunii, în care toate treptele dureros de lungi ale logicii puteau fi omise, în mod instantaneu. Ei puteau ajunge la o corectă imagine a întregului doar din frânturi dispersate de informaţie. Întocmai cum omul inventase, odinioară, logica pentru a înlocui gândirea

empirică, pe care majoritatea animalelor o au, tot astfel *Homo intelligens* învăţase să folosească intuiţia. Ar fi putut să se uite la prima pagină a unei cărţi de pe timpuri şi să ştie imediat întregul ei, întrucât în mintea lor intuitivă s-ar asocia micile trucuri ale autorului şi imediat ar construi toate verigile lipsă. Nici măcar nu trebuia ca ei să încerce – doar se uitau şi înţelegeau. Ca şi cum Newton, uitându-se la un măr în cădere, ar înţelege numaidecât de ce planetele se rotesc în jurul Soarelui şi ar descoperi legile gravitaţiei; dar aceşti oameni noi o făceau tot timpul, nu doar la intervale rare, aşa cum făcuseră, odinioară, *Homo sapiens*.

Oamenii dispăruseră, cu excepţia lui Danny, iar el urma, de asemenea, să părăsească această lume de superoameni. Cumva, nu peste mult timp, acele planuri de evadare vor trebui terminate, înainte ca ultimele fărâme din infimul său curaj să dispară! El se agita neîncetat, iar micile monede din buzunarul său compuneau un sunet metalic stins. Mai multă filantropie sau terapie ocupaţională! Timp de şase ore pe zi, cinci zile pe săptămână, lucra într-un mic birou, îndeplinind cu mare greutate o muncă de rutină care, probabil, ar fi putut să fie făcută mai bine de către o maşină. Oh, ei l-au asigurat că îndemânarea sa manuală era la fel de mare ca a lor, şi că era necesară, dar el nu putea fi niciodată sigur. În bunăvoinţa lor neabătută, ei probabil deciseseră că era mai bine pentru el să-l lase să trăiască cât mai normal posibil, şi apoi creaseră postul care se potrivea cu ceea ce ar fi putut el să facă.

Alte urme de paşi coborau pe mica alee, dar el nu-şi ridică privirea, până când nu se opriseră.

— Bună, Danny! Nu erai la bibliotecă, iar domnişoara Larsen a spus: că ar fi zi de salariu, vreme rea sau orice

altceva, tot te-aş găsit aici. Cum mai merg treburile?

În exterior, corpul lui Jack Thorpe ar fi putut fi geamăn cu cel musculos al lui Danny, iar faţa zâmbitoare de deasupra îi era lipsită de trăsături caracteristice. Mutaţia care schimbase omul în supraom fusese internă, o relaţie mai rapidă, mai complexă de la un neuron la altul care nu avea simptome vizibile. Danny clătină din cap spre Jack, retrăgându-se, fără tragere de inimă, pentru a-i face loc pe bancă acestui bărbat care fusese tovarăşul său de joacă pe vremea când erau amândoi prea tineri ca diferenţa dintre ei să conteze cine ştie cât.

El nu întrebă de motivul pentru care bibliotecara avea cunoştinţă de localizarea lui; din câte ştia el, nu exista niciun obicei anume legat de venirea lui aici, dar pentru ceilalţi trebuia să existe o conexiune. A descoperit că putea chiar să zâmbească în faţa abilităţii lor de a-i anticipa planurile.

— Bună, Jack! Bine. Credeam că ai fost pe Marte.

Thorpe se încruntă, ca şi cum ar fi fost necesar să facă un efort pentru a-şi aminti că băiatul de lângă el era diferit, şi cuvintele lui îmbrăcară frazarea atentă a tuturor celor care vorbeau cu Danny.

— Am terminat cu asta, pentru moment; ar trebui să urmeze prezentarea unui raport despre Venus. Ştii, acolo au probleme în obţinerea unui echilibru corect între băieţi şi fete. Mă gândeam că ai dori să mă însoţeşti. Nu ai fost niciodată Afară, şi-mi aduc aminte că ai fost întotdeauna entuziasmat de acele vechi poveşti despre spaţiul cosmic.

— Încă sunt, Jack. Dar…

Bineînţeles că el ştia ce însemna asta. Cei care aveau grijă de el, în spatele scenei, detectaseră nemulţumirea sa crescândă, şi au sperat să-i distragă atenţia cu această şansă de a vedea locurile pe care tatăl său le cucerise, în

zilele de glorie ale rasei sale. El însă nu avea vreo dorinţă să le vadă aşa cum erau acum, pline de lucrările greoaie ale noilor oameni; era mai bine să-şi imagineze cum erau ele odinioară, decât să vadă realitatea. Şi nava era *aici*; nu ar fi putut să existe vreo şansă de scăpare pentru acele alte lumi.

Jack clătină din cap rapid, cu înţelegerea, aproape telepatică, a rasei sale.

— Desigur. Cum vrei, prietene. Te duci până la Heights? Domnişoara Larsen spune că are ceva pentru tine.

— Nu încă, Jack. Mă gândeam că aş putea examina… să fac o vizită scurtă la vechiul muzeu.

— Oh!

Thorpe se ridică încet, periindu-şi costumul cu degetele inactive.

— Danny!

— Ăă?

— Probabil că te cunosc mai bine decât oricine altcineva, prietene, aşadar…

Ezită, ridică din umeri, şi continuă:

— Nu te supăra dacă mă grăbesc cu concluziile; nu voi spune nimic la întoarcere. Dar mult noroc… şi la revedere, Danny.

A plecat, aproape instantaneu, lăsându-i inima lui Danny blocată în gâtlej. Câteva cuvinte, o expresie facială, probabil câteva amintiri din copilărie şi Danny ar fi putut la fel de bine să-şi destăinuie în gura mare cele mai dragi speranţe secrete! Câţi alţii ştiau despre interesul său pentru navele vechi din muzeu şi despre planul său meticulos conceput de a evada din această lume prietenoasă, plină de tortura bunăvoinţei?

A zdrobit o ţigară cu călcâiul, încercând să uite

gândul ăsta. Jack se jucase cu el aşa cum faci cu un copil, ceilalţi nu. El avea să-şi întemeieze speranţele pe asta şi să fie chiar mai atent să nu se gândească niciodată, în preajma altora, la intenţia sa. Între timp, el avea să stea departe de navă! Poate că, în acest fel, avertismentul subtil al lui Thorpe ar putea să lucreze în favoarea lui – având în vedere că omul chiar intenţiona să-şi ţină promisiunea de tăcere.

Danny se sili să-şi lase îndoielile deoparte, fiind cu înverşunare conştient că avea curajul să nu-şi piardă speranţa în acest ultim plan disperat de independenţă şi autorespect; cealaltă variantă oferea numai deznădejde şi disperare apatică, aceeaşi moarte goală pornită dintr-un acut complex de inferioritate care cauzase şi diminuarea numărului celor aidoma lui, şi îl lăsaseră pe el ca ultimul, singuraticul exemplar. El avea să reuşească, cumva, şi până una alta, va merge la bibliotecă şi va renunţa cu abilitate la muzeu.

O mulţime de oameni părăsea biblioteca atunci când Danny ajunse la scara rulantă, dar fie că nu-l recunoscură cu pălăria trasă în jos, fie simţiră dorinţa lui de anonimat şi pretinseră că nu-l cunoşteau. El se strecură înăuntru într-unul dintre coridoarele mai puţin utilizate şi se îndreptă spre sectorul dosarelor istorice, unde domnişoara Larsen punea deoparte benzile de lectură şi se pregătea să plece.

Ea le aruncă rapid deoparte atunci când el păşi înăuntru şi îi surâse cu acel zâmbet larg, cald al semenilor ei.

— Bună, Danny! Prietenul tău te-a găsit bine?

— Mm-hmm. Mi-a spus că ai ceva pentru mine.

— Am.

Se citea satisfacţia pe faţa ei când se întoarse spre biroul din spatele ei, pentru a veni cu un mic pachet

ambalat. Pentru a mia oară, se surprinse dorindu-şi ca ea să fi fost de aceeaşi rasă cu el şi înăbuşindu-şi emoţia atunci când îşi dădea seama care trebuiau să fie sentimentele ei, în realitate. Pentru ea, mica discuţie despre trecutul rasei lui nu era mai mult decât un subiect de interes istoric. Iar el era doar o rămăşiţă a unei inteligenţe plicticoase din timpurile străvechi.

— Ghici ce?

Dar, fără să vrea, faţa i se lumină, atât din cauza jocului cât şi a pachetului.

— Reviste! Ediţiile pierdute din *Urme spaţiale*?

Existase numai primul fascicul al unei povestiri găsite, şi totuşi această singură parte îi produsese emoţii, cum făcuseră puţine dintre celelalte povestiri străvechi ale cuceririlor făcute de strămoşii lui asupra spaţiului. Acum, având capitolele lipsă, viaţa avea să-i fie plină de însufleţire, pentru alte câteva ore, cât urmărea isprăvile în proză ale cuceritorilor care nu se temuseră de minţile mai pătrunzătoare.

— Nu chiar, Danny, dar aproape. Nu am putut da nici măcar de o urmă a lor, dar i-am dat primul fascicul lui Brian Kenning săptămâna trecută, şi el l-a terminat pentru tine.

Vocea ei avea un ton de scuză.

— Desigur, cuvintele nu vor fi chiar identice, dar Kenning te asigură că povestirea este fără îndoială exact aceeaşi, ca structură, cu cea care existase, iar stilul este copiat aproape identic!

Uite aşa! Kenning luase primele pagini ale unui roman care însemnase săptămâni şi luni de concepţie pentru vreun scriitor din vechime şi descoperise în ele întreaga intrigă, pe care i-a transpus-o apoi numaidecât. O noapte de muncă fusese necesară pentru a-l duplica –

probabil o lucrare neplăcută şi plictisitoare, dar nu una dificilă! Danny nu contesta acurateţea duplicatului, Kenning fiind cel mai mare romancier istoric al lor. Dar de delectare nu mai putea fi vorba.

El luă pachetul, constatând că un grafician copiase chiar stilul pictorului, şi că volumul fusese astfel conceput încât corespundea formatului original.

— Mulţumesc, domnişoară Larsen. îmi pare rău că vă pricinuiesc atâta deranj tuturor. Şi domnul Kenning a fost foarte amabil!

Faţa ei se posomorî odată cu a lui, dar ea s-a prefăcut că nu observă.

— A vrut să o facă – voluntar – atunci când a auzit că noi eram în căutarea exemplarelor pierdute. Şi, Danny, dacă mai sunt şi altele cu fragmente lipsă ar vrea să-l anunţi şi pe el. Voi doi sunteţi aproape singurii care utilizează acum acest sector; de ce nu treci pe la el să-l vezi? Dacă ai vrea să te duci astă-seară…

— Mulţumesc. Dar mai degrabă îl voi citi pe acesta diseară. Cu toate astea, vrei să-i spui că-i sunt foarte recunoscător?

Se întrerupse, întrebându-se din nou dacă să îndrăznească să ceară înregistrările despre istoria asteroizilor; nu, ar fi prea mare riscul să aibă încredere în ea, fie acum, fie mai târziu. Nu cutezase să se încreadă în vreunul dintre ei în privinţa unor sugestii referitoare la planul său.

Domnişoara Larsen zâmbi din nou, clipind pe jumătate spre el.

— OK, Danny, îi voi spune. Noapte bună!

Afară, în răcoarea nopţii ce începuse să se lase, Danny îşi croi drum prin cartiere neumblate şi îşi lăsă picioarele să-l conducă. La un moment dat, când un grup

se îndreptă spre el, traversă strada fără să se gândească şi merse mai departe. Pachetul de sub braţ deveni greu şi îl transferă, sfâşiat de dorinţa de a afla ce se întâmplase cu eroul şi dezgustat de propria-i minte de sapiens pentru că nu ştia. Probabil, în ultimă instanţă, el avea să sfârşească ducându-se acasă ca să citească, dar, pentru moment, era mulţumit să-şi lase picioarele să-l poarte alene înainte, lăsându-şi majoritatea gândurilor în suspensie.

Încă un parc mic se ivi în calea lui; îl traversă alene; se auzea estompat murmurul vocilor unor copii mici, doi băieţi şi o fată, pe măsură ce se îndrepta spre ei. Supraveghetorul, care ar fi trebuit să-i ducă înapoi la Centru, era o siluetă vagă în întunericul îndepărtat, cu o altă siluetă, şi mai vagă, lângă el, lăsându-i pe cei de cinci ani preocupaţi cu entuziasm de distracţia obişnuită de a se murdări şi împroşca reciproc.

Danny se opri, un zâmbet indiferent îi încolţi pe buze. La vârsta asta, abilitatea lor intuitivă abia începea să se dezvolte, şi micile lor jocuri şi prefăcătorii erau de înţeles, acţionând asupra lui ca un tonic. Vag, îşi amintea propriii prieteni la acea vârstă când încep cu nesiguranţă să deprindă trucul de a lăsa impresia că ştiu totul, precum şi îngrijorarea lui de a fi lăsat în urmă. Pentru un timp, străfulgerările ocazionale de intuiţie care i-au fericit întotdeauna chiar şi pe *Homo sapiens* îi dăduseră speranţă, dar în cele din urmă supraveghetorul fusese forţat să-i spună că el era diferit, şi din ce cauză. Acum, el dădu deoparte acele amintiri dureroase şi se lăsă ispitit cuminte de joc.

Ei îl acceptară cu nonşalanţa simplă a copiilor care nu au nicio reţinere, încercând cu încordare să-şi construiască din nisip castele mai înalte decât al lui; cu toate că experienţa lui era mai mare decât a lor, iar

discernământul lui asupra materialului umed era neîndoielnic. O strălucire perversă de realizare a crescut în interiorul său, căci el adăugase un nou etaj structurii falnice şi construise un pod, proptit cu beţe şi frunze, ce conducea la el.

Apoi apărură luminile, făcând să strălucească nisipul şi totul în jurul lui şi spulberând umbrele amurgului. Cel mai mic dintre cei doi băieţi aruncă o privire în sus, văzându-l într-adevăr pentru prima dată.

— Oh, eşti Danny Black, nu-i aşa? Ţi-am văzut tot grafia. Judy, Bobby, priviţi! Este omul ăla…

Dar vocile lor se stinseră, căci el fugea din nou prin parc şi pe drumurile părăsite, ţinând strâns lângă el pachetul. Fraiere! Să te delectezi învingând copiii la un joc fără valoare, sau să fii surprins de faptul că ei s-ar putea să te recunoască! încetini pentru a se plimba, strângându-şi buzele la gândul că până acum supraveghetorul ar fi trebuit să-i mustre pentru nechibzuinţa lor. Şi totuşi picioarele lui mergeau mai departe, nedirijate.

Era, desigur, inevitabil că aveau să-l ducă la muzeu, unde erau concentrate toate speranţele sale secrete, dar fu surprins când privi în sus şi îl văzu chiar în faţa ochilor. Apoi se bucură. Cu siguranţă că ei nu puteau intui nimic în timpul vizitei sale, nepremeditate, chiar înainte de închidere. îşi ţinu respiraţia, îşi imprimă doar pe faţă o expresie de interes nepăsător, şi se duse în interior, coborând pe lungile coridoare, şi apoi în sala navei.

Ea se odihnea acolo, îndreptată întrucâtva spre cer, ispititoare şi imensă chiar şi într-o cameră concepută să pară precum îndepărtatul spaţiu cosmic. Pe şase sute de metri, metalul sclipitor forma o suprafaţă netedă, lucioasă care se profila armonios de la prova rotunjită spre pupa îngustă cu jeturile ei de ioni întunecaţi.

Danny ştia, aceasta era ultima şi cea mai mare navă spaţială de linie pe care semenii săi o construiseră în culmea gloriei lor. Şi, chiar înaintea ei, mutaţia care crease noua rasă de oameni fusese cauzată de radiaţiile din spaţiul întunecat, iar consecinţele se răspândiseră. Pentru un timp, aşa cum arăta şi jurnalul de bord, această navă zburase către Marte, spre Venus şi spre alte puncte ale imperiului uman în timp ce, acasă, tensiunea creştea treptat. Nu mai existase niciodată o altă navă atât de inteligent proiectată, de desăvârşită, deoarece noua rasă era în extindere, făcându-şi simţită inteligenţa sa superioară, cu racheta cu acţiune-inversată înlocuind-o pe aceasta mai veche, mai puţin eficienta rachetă ionică pe care nava o purta. În cele din urmă, incapabilă să concureze cu modelele noi, fusese abandonată şi scoasă din uz, în timp ce războiul dintre rasa nouă şi cea veche trecuse pe lângă ea şi o îngropase sub tone de moloz, nelăsând nicio amintire a existenţei ei.

Iar acum, dezgropată cu grijă dintre ruinele vechi ale docului, unde zăcuse atât de mult, fusese întronată oficial anul trecut, aici, în Muzeul de Istorie a Sapienşilor, în timp ce toate speranţele şi rugăciunile lui Danny se concentraseră în jurul ei. Simţi încă un sentiment de teamă în interiorul său când păşi încet de-a lungul podelei mochetate spre sistemul de blocare deschis şi spre interiorul iluminat.

— Danny!

Cuvântul neaşteptat îl întrerupse, provocându-i o tresărire vinovată, dar era doar profesorul Kirk, iar el se relaxă din nou. Bătrânul arheolog veni înspre el, cu zâmbetul său foarte puţin vizibil în semiîntunericul din cupola imensă.

— Eram cât pe ce să te dau pierdut, băiete, şi să plec.

Dar s-a întâmplat să mă uit înapoi şi să te văd. Credeam că s-ar putea să te intereseze unele informaţii pe care tocmai le-am primit astăzi.

— Informaţii despre navă?

— Ce altceva? Uite, vino în interiorul ei şi în spaţiul de odihnă – mă bucur de câteva privilegii aici, şi am putea foarte bine să ne simţim confortabil. Ştii, pe măsură ce îmbătrânesc, mă surprind apreciind ideile de confort ale strămoşilor tăi, Danny. Un fel de compasiune pentru cultura noastră proprie care este încă prea nouă pentru somptuozitate.

Dintre toţi cei din rasa nouă, Kirk părea cel mai destins în faţa lui Danny, în parte din cauza vârstei sale, şi în parte pentru că ei împărtăşiseră acelaşi entuziasm pentru măreaţa navă atunci când sosise, la început.

Acum, el se retrase pe unul dintre divanele vechi, folosind imunitatea sa faţă de regulile obişnuite pentru a-şi aprinde o ţigară şi oferindu-i una şi tânărului bărbat.

— Ştii, atât bunurile cât şi lucrurile de pe navă ne-au derutat, şi nu am putut găsi nicio însemnare referitoare la ele. Jurnalul se termină când ei decid scoaterea din uz a vechii nave, îţi aduci aminte; nu am putut înţelege de ce toate acestea fuseseră restaurate şi repopulate, gata pentru vreun lung voiaj într-un loc oarecare. Ei bine, a ieşit la iveală prin săpăturile ulterioare pe care le-am terminat acum. Danny, semenii tăi au făcut asta, în timpul războiului; sau mai precis, după ce pierduseră războiul cu noi!

Danny îşi îndreptă spatele. Războiul era o perioadă a istoriei la care el evitase să se gândească, chiar dacă-i cunoştea particularităţile. Cu *Hotno mtelligens* extinzându-se şi împingând vechea rasă deoparte, conform legilor supravieţuirii, poporul său făcuse o ultimă şi disperată

tentativă de supremaţie. Şi, în timp ce noua rasă nu-şi dorise războiul, în cele din urmă ei fuseseră obligaţi să riposteze cu tot atât de puţină milă câtă le fusese arătată şi, deoarece ei avuseseră extraordinarul avantaj al gândirii intuitive, rămăseseră doar câteva mii din cele câteva miliarde iniţiale ale vechii rase, atunci când războiul luase sfârşit. Fusese probabil inevitabil, de la prima mutaţie, dar nu constituise ceva de care Danny să fie preocupat. Acum el clătină din cap şi-l lăsă pe celălalt să continue.

— Strămoşii tăi, Danny, au fost învinşi atunci, dar nu au fost complet zdrobiţi, ei şi-au concentrat ultima resursă de energie în refacerea acestei nave – singura navigabilă ce le mai rămăsese – şi în reaprovizionarea ei. Aveau de gând să meargă undeva, nu ştiau precis unde, chiar şi spre alt sistem solar, şi să ia ceva de la vechiul popor pentru un nou început, departe de noi. A fost ultima lor încercare de supravieţuire şi au eşuat atunci când poporul meu a aflat de asta şi au ruinat docurile peste navă, dar a fost un sfârşit glorios, băiete! Am considerat că ai fi vrut să ştii.

Treptat, Danny îşi concentră gândurile.

— Vrei să spui că tot ceea ce este pe navă i-a aparţinut poporului meu? Dar cu siguranţă că proviziile, după tot acest timp, nu ar mai fi utilizabile?

— Cu toate astea, au rezistat; testele pe care le-am făcut demonstrează asta în mod concludent. Poporul tău ştia cum să conserve lucrurile la fel de bine cum ştim şi noi, şi poate că ei se aşteptau să fie în derivă cu nava chiar şi timp de o jumătate de secol. Ele vor fi utilizabile încă o mie de ani de acum înainte.

Îşi azvârli ţigara de partea cealaltă a camerei şi chicoti încântat când nimeri exact într-un stingător de luminări.

— Eram realmente pregătit să-ţi spun, şi am păstrat

hârtiile la şcoală ca să le vezi şi tu. De ce nu vii acum cu mine?

— Nu în seara asta, domnule. Mai degrabă aş mai rămâne încă puţin aici.

Profesorul Kirk clătină din cap, continuând fără tragere de inimă:

— Cum vrei… înţeleg ce simţi şi îmi pare rău, de asemenea, de faptul că vor muta nava. Ne va lipsi, Danny!

— Vor muta nava?

— Nu ai auzit? Am crezut că de asta ai trecut pe aici la ora asta. Ei au nevoie de ea la Londra şi vor aduce una dintre navele lunare vechi ca s-o înlocuiască. Păcat!

Atinse pereţii gânditor, trecându-şi mâinile în jos pe deasupra pluşului gros al scaunului.

— Ei bine, nu sta prea mult şi stinge luminile înainte de a pleca. Muzeul se va închide în jumătate de oră. Noapte bună, Danny.

— Noapte bună, profesore.

Danny stătea îngheţat pe scaunul moale ascultând paşii lenţi ai bătrânului şi bătăile propriei inimi. Aveau să mute nava, făcându-i praf planurile, ţinându-l blocat în această lume a noii rase, unde până şi copiilor le era milă de el.

Până şi sentimentul că, într-o zi, oricum va evada avusese o mare însemnătate pentru el! Nerăbdător, întrerupse luminile, simţindu-se mai apropiat de navă în intimitatea întunericului, unde emoţia sa nu putea fi observată de niciun privitor. Timp de un an, îşi construise viaţa în jurul ideii de a pleca cu această navă departe, de a lăsa în urmă această rasă nouă. Luni întregi de muncă meticuloasă, neoficială, fuseseră petrecute pentru a-i înţelege structura, găsindu-i toate depozitele, asigurându-se puţin câte puţin, cu ajutorul a o sută de cărţi vechi, că

ar putea s-o conducă.

Fusese aproape concepută pentru misiunea asta, construită pentru a fi condusă de un singur om, chiar şi de un infirm, în caz de urgenţă, şi aproape totul era automat. Rămăsese doar problema unei destinaţii, deoarece planetele se mişcau haotic unele faţă de altele, dar jurnalul de bord al navei a sugerat răspunsul până şi la acest lucru.

*

Existaseră odată oameni bogaţi printre semenii lor care căutau să găsească inovaţia şi izolarea, iar el îi găsi printre asteroizii mai mari. Banii şi ştiinţa le permiseseră construirea gravitaţiilor artificiale şi le dăduseră atmosfere, alimentate de centrale de energie atomică care trebuiau să dureze veşnic. Acum oamenii bogaţi erau fără îndoială morţi, iar noua rasă abandonase lucrurile acestea atât de nefolositoare. Fără îndoială, undeva printre asteroizi, ar fi trebuit să existe un refugiu pentru el, care să-i confere siguranţă tocmai datorită mulţimii acestor mici lumi, ce ar fi putut descuraja aproape orice căutare.

Danny auzi un gardian trecând prin apropiere şi se ridică încet în picioare pentru a merge din nou afară într-o lume care i-ar fi năruit şi acea ultimă speranţă. Fusese un plan minunat la care să viseze, un vis necesar. Apoi, zgomotul uşilor mari îi ajunse la urechi, închizându-se! Profesorul uitase să le spună de prezenţa lui! Şi…!

Foarte bine, deci el nu ştia istoria tuturor acelor mici lumi; poate va trebui să cutreiere printre ele, una câte una, pentru a-şi găsi un refugiu potrivit. Ce conta? în orice caz, niciodată nu ar putea fi mai pregătit. Ezită, doar o clipă; apoi mâinile lui dibuiră siguranţa marelui comutator de control, pe care o răsuci în întuneric, fără grabă, atenuând în exterior zgomotul pornirii motorului.

Luminile se aprinseră discret, căci el găsise scaunul

de navigare şi se instalase în el. Luminiţele care desemnau gradul de pregătire al navei. Nava etanşată... aerul o. k... Putere, automat... motor, automat... Jumătate dintre cele o sută de luminiţe şi cadrane care spuneau povestea unei nave în aşteptarea mâinii lui. El mişcă lent direcţia echerului de navigaţie de-a lungul minusculei hărţi atmosferice până când ajunse în partea superioară a stratosferei; marea hartă stelară se mută încet în exterior, cu indicatorul între degete urmând o linie dezordonată, în zig Zag ce avea să-l conducă undeva spre asteroizi, foarte departe de poziţia actuală a lui Marte, dar cu toate astea nu putu oferi vreun indiciu. Mai târziu, el putu să stabilească analizorii pentru a găsi poziţia actuală a unui anumit asteroid şi a determina mai exact direcţia lui, dar tot ce conta acum era să scape, în afara oricărei urmăriri, înainte ca dispariţia lui să poată fi raportată.

Câteva secunde mai târziu, degetele sale apăsară brutal pe întrerupătorul principal, şi avu loc o clătinare de demaraj, urmată de o alta uşoară când pereţii muzeului se distruseră în faţa forţei sălbatice a rachetei ionice. Pe hartă apăru o mică pată luminoasă, marcând schimbarea poziţiei navei. Lumea era de acum în spatele lui şi nu mai era nimeni să se uite la eforturile lui cu o compasiune plină de bunăvoinţă sau să-i amintească de slăbiciunea sa. În faţa sa era doar destinul orb, iar strămoşii săi îl întâlniseră şi ocupaseră cu mult înainte.

Răsună o sonerie, indicând terminarea atmosferei, iar marele pilot automat începu să ţăcăne mulţumit, emiţând, din când în când, un zăngănit mai tare atunci când constata nereguli în traiectoria neregulată pe care el o cartografiase şi rotea nava în consecinţă. Danny se uita la el satisfăcut că funcţiona. Strămoşii săi poate că fuseseră capabili doar să judece raţional, dar construiseră

maşini aproape intuitive, precum nava care tocmai îi dovedise asta. îşi ţinea capul mai sus când se întoarse în bucătărie şi exista puţină trufie în mersul său.

Mâncarea era încă bună. O înfulecă imediat, amintindu-şi că cina fusese sărită, şi răsfoi încet marele jurnal de bord ce înregistrase lungile călătorii efectuate de navă, căutând prin el fiecare referire întâmplătoare la asteroizi: Ceres, Palas, Vesta; unii dintre aceştia fuseseră oare menţionaţi după porecle sau numere? Care dintre ei?

Dar el decisese cât timp stătuse din nou în sala de navigare, privind de la distanţă imensitatea spaţiului, că afară se remarcau numai minuscule repere arzătoare, ce trebuiau să fie stele colorate, mici şi intense aşa cum nicio stea nu putea fi în atmosferă. Acesta ar fi unul dintre asteroizii numerotaţi, de asemenea, menţionat în jurnal sub numele „Dane”. Cuvântul era lipsit de sens, dar părea să fi fost unul dintre cei mai noi şi mai deplin terraforniat, deşi nu cu cele mai noi ar începe în mod sigur orice căutare.

El puse în funcţiune analizorul automat, comutând de pe manual, de la tasta numerică, şi-l urmări un timp, dar se deplasa încet, traversând toţi anii care trecuseră. Pentru un timp, el îşi pierdu timpul cu radioul, înainte de a-şi aminti că funcţiona pe un tip de frecvenţă care nu mai era folosită. Nu mai avea importanţă; separarea lui de noua rasă avea să se apropie cu atât mai mult de final.

Analizorul încă se mişca. Spaţiul îşi pierduse ineditul şi funcţionarea pilotului încetă să-l mai intereseze. Merse înapoi prin navă spre locul de odihnă pentru a depista unde lăsase şi neglijase pachetul. Nu mai era nimic altceva de făcut.

Şi, odată începută, el uită îndoielile avute legate de faptul că era povestirea lui Kenning, şi nu originalul;

conţinea aceeaşi desfăşurare a naraţiunii, aceleaşi personaje calde şi umane, acelaşi parcurs al unei rase care simţise măreţia unui destin, cu mult timp în urmă. Nimic surprinzător dacă cititorii din acea vreme o consideraseră cea mai mare epopee a spaţiului care se putea scrie!

Se opri, în momentul în care analizorul ajunsese la concluziile sale şi produse un semnal sonor încet, pentru a seta controalele pe automat pentru mica lume care, cu puţin noroc, ar fi putut fi ţara sa. Şi apoi nava înaintă, fără să-şi mai schimbe direcţia, dar urmând o traiectorie uşor curbată pe care selectoarele sale o găsiseră cea mai potrivită, în timp ce Danny citi mai departe, aplecat asupra povestirii în scaunul pilotului, simţind o nouă şi mai intensă înrudire cu personajele povestirii. Pentru ei, el nu mai era un biet caz pământesc de bunăvoinţă, ci un bărbat şi un aventurier!

Când povestea ajunse la sfârşit, simţi nişte furnicături şi o lăsă să cadă la podea din degetele sale obosite. Sub mână îi apăru o lumină, dar nu-şi dădu seama de ea, până când un gong zgomotos răsună lângă el, făcându-l să tresară în scaun. Şi în povestire fusese descris un astfel de gong…

Şi semnificaţia era aceeaşi. Ochii săi identificară cu greutate literele roşii care străluceau orbitor, în mod acuzator, pe panoul de control: RADIAŢIE LA ORA ZECE ORIZ – NAVĂ INDICATĂ!

Degetele lui Danny erau pe comutatorul de comandă şi opriră brusc funcţionarea cu excepţia pseudogravitaţiei din nava pe care o crezuse infiltrată. Cealaltă navă nu fu greu de descoperit de la fereastra de observare; fulgerul puternic al unei rachete de tip invert străluci arzător afară, indicând în mod evident navigarea spre Pământ – după toate probabilităţile, Callisto!

Pentru o secundă, fu sigur că îl reperaseră, dar pâlpâirea trebuie să fi fost doar o corecţie minoră de reglaj pentru a continua traseul. El nu avea deloc cunoştinţe despre navele noi şi dacă erau sau nu prevăzute cu semnale de avertizare, dar se pare că renunţaseră la astfel de lucruri. Fulgerul dispăru în depărtare; literele de pe panou ce marcaseră schimbarea poziţiei erau inactive. Înainte de a porni din nou, Danny aşteptă până când cea mai puternică amplificare nu mai indică vreun răspuns. Strălucirea mică a rachetei ionice ar fi fost invizibilă de la distanţă, cu siguranţă.

Părea să nu mai apară şi altceva; se auzea un huruit liniştit al pilotului şi un zumzetul slab, somnoros al puteri brute din partea posterioară a navei, dar niciun semnal sonor sau sunete neaşteptate. Treptat, capul îi căzu pe tabloul de navigare, şi respiraţia sa intensă se amestecă cu sunetele joase ale camerei. Nava îşi continuă activitatea aşa cum fusese proiectată. Direcţia sa era cartografiată, chiar pentru vechea aterizare, şi nu necesita o atenţie suplimentară.

Se dovedi asta atunci când sunetul încet al unui clopoţel îl trezi pe Danny, iar bordul licărea în acelaşi timp cu el: DESTINAŢIA! DESTINAŢIA! DESTINAŢIA ATINSĂ!

El opri totul, frecându-se la ochi după somn şi privi afară. Deasupra, era o lumină a soarelui anemică, dar caldă, emanând dintr-un cer albăstrui care susţinea câţiva norişori suspendaţi aproape de pământ.

Dincolo de navă, care era aşezată pe un câmp de aterizare nisipos, părăsit, se aflau o pajişte verde şi desişul sălbatic al unei păduri. Orizontul se împuţina brusc, amintindu-i că era doar o lume micuţă, dar în alte privinţe ar fi putut fi Pământul. Zări un hangar neîngrijit în faţa sa şi administră puţină energie în ajutajul reactiv până când

mută încet nava mai în faţă şi în interiorul lui, ferită de privirea cuiva de sus.

Apoi ajunse la încuietoare, dibuind comutatorul. Când se deschise, Danny simţi mireasma curată a vegetaţiei în creştere, iar în apropiere se auzea cântecul păsărilor. Un iepure a sărit tacticos afară din adăpost şi dădu nerăbdător cu nasul de lumina soarelui, iar buruieni şi tufăriş se răspândiseră pentru a acoperi construcţiile din jurul lui. Pe moment, el oftă; fusese prea uşor, descoperirea asta a unui rai la o primă încercare la întâmplare.

Dar priveliştea zidurilor îi înlătură îndoiala. Înconjurate odinioară de o grădină pretenţioasă, acesta fusese un mare conac de piatră, acum căzut în ruină. Alături de el şi mai în depărtare, fusese construită o căsuţă, aparent din dărâmături. Aceasta era încă întreagă, cu toate că iedera crescuse peste ea şi acoperise pe jumătate uşa, care se deschise la atingerea degetelor sale.

Exista încă o strălucire slabă a încălzitoarelor – alimentate de la marea centrală atomică – ce conferea acestei mici lumi o totală asemănare cu particularităţile pământeşti, dar un strat de praf acoperea totul. Cu toate astea, mobilierul era în stare bună. El îl examină, recunoscând ca fiind asemănătoare unor exemplare de muzeu şi obiecte ale rasei sale. îl studiase bucată eu bucată – averea lui, şi acum casa lui!

Pe masă, o carte era azvârlită neglijent şi o foaie de hârtie era rezemată de ea, cu scrisul de mână dezordonat ce părea a fi al unei fete. Curiozitatea îl aduse mai aproape, până când putu să-l distingă din praful care persista chiar şi după ce o scuturase.

Tata:

Charley Summer a găsit o corabie naufragiată a

acelor lucruri, şi a venit la mine. Vom pleca pe 13. Vino şi tu dacă nava ta va putea ajunge, ca să-ţi întâlneşti ginerele.

Nu era nicio dată, nimic care să indice dacă „tatăl" se întorăese, sau ce se întâmplase cu ei. Dar Danny o aşeză respectuos înapoi pe masă, privind afară, dincolo de pista de aterizare, ca şi cum ar fi văzut o navă veche mişcându-se încet în amurgul ce se lăsa deasupra micuţei lumi. „Acele lucruri" nu puteau fi decât noua rasă, de după război; ceea ce însemna că aici fusese un avanpost final al poporului său. Indiferent dacă biletul era vechi de zece ani sau şase secole, poporul său fusese aici, luptându-se şi gospodărindu-se ca să trăiască, după ce Pământul dispăruse pentru ei. Dacă ei au putut, aşa putea şi el!

Şi, cu toate că părea puţin probabil, exista posibilitatea să fie mai mulţi dintre ei pe undeva pe acolo. Poate că rasa era încă supravieţuitoare, în ciuda timpului şi a necazurilor, ba chiar la acelaşi nivel cu *Homo intelligens*.

Ochii lui Danny erau umezi când păşi înapoi pe uşă din întunericul de afară pentru a începe curăţenia noii sale case. În cazul în care exista cineva acolo, el avea să-i găsească. Şi dacă nu…

Ei bine, el era încă un membru al unei măreţe şi îndrăzneţe rase care nu putea cunoaşte vreodată înfrângerea atâta timp cât un singur om ar mai fi trăit. El nu va uita niciodată asta.

*

Înapoi pe Pământ, Bryant Kenning dădu încet din cap către micul grup, în timp ce punea aparatul de comunicare înapoi, iar ochii îi erau un pic ti işti în ciuda unui zâmbet care îi lumina faţa.

— Am primit înregistrarea aparatului de comandă: a

ales Dane. Bietul copil. Începusem să cred că am aşteptat prea mult şi că nu avea s-o mai facă vreodată. Încă şase luni şi ar fi murit precum o floare fără soare! Totuşi, am fost sigur că avea să funcţioneze atunci când domnişoara Larsen mi-a arătat acea povestire, cu miticul său asteroid-paradis. O poveste destul de inteligentă, pentru cine îndrăgeşte pseudoistoria. Sper că aceea pe care am pregătit-o a fost asemănătoare ei.

— Din punct de vedere al inexactităţii istorice, pe deplin asemănătoare.

Dar amuzamentul din vocea bătrânului profesor Kirk nu ajunse şi pe buzele lui.

— Ei bine, a înghiţit minciunile noastre şi a fugit cu nava pe care i-am construit-o. Sper că e fericit, cel puţin pentru un timp.

Domnişoara Larsen îşi strânse lucrurile şi se pregătea să plece.

— Bietul copil! Era drăguţ, patetic într-un fel. îmi doresc ca acea fată la care am lucrat să ne fi reuşit mai bine; poate că acest lucru nu ar mai fi fost necesar în acel caz. Mă conduci acasă, Jack?

Cei doi bărbaţi mai în vârstă îi priviră pe Larsen şi Thorpe plecând, iar tăcerea şi fumul de ţigară umplură camera. În cele din urmă, Kenning ridică din umeri şi se întoarse cu faţa spre profesor.

— A găsit deja biletul. Mă întreb dacă a fost o idee bună, la urma urmei. Când am dat peste ea în povestea aceea veche, m-am gândit la raportul preliminar al lui Jack asupra Numărului 67, dar acum nu prea ştiu; ea este un element necunoscut, cel mai bun. Oricum, am gândit-o din bunăvoinţă.

— Bunăvoinţa! Bunăvoinţa de a recompensa cu câteva milioane de credite şi câteva mii de ore de muncă –

plus o minciună ici şi colo – tot ceea ce datorăm rasei băiatului!

Vocea profesorului era obosită, când aruncă conţinutul pipei într-o scrumieră şi păşi încet peste ea spre fereastra mare care dădea afară spre cerul nopţii.

— Mă întreb uneori, Bryant, ce bunăvoinţă au găsit neanderthalienii atunci când celui din urmă i se apropia moartea. Sau dacă rasa care va urma după noi când va cădea întunericul asupra noastră ne va oferi ceva mai bun decât o asemenea bunăvoinţă.

Romancierul clătină din cap neîncrezător, iar liniştea se aşternu din nou atunci când priviră afară spre lume şi spre stele.

Traducere: Sanda Andronache

William F. Nolan

LOCUITORUL DE SUB PĂMÂNT

În întunericul plin de aşteptări în care nu adia nicio boare de vânt, Lewis Stillman trecea grăbit prin umbrele proiectate de faţadele clădirilor înşirate de-a lungul bulevardului Wilshire. Respirând calm, legănând în mână arma automată pregătită, înainta pe furiş, ca un animal, către Western Avenue, alunecând peste betonul răcorit de noapte, depăşind magazine de îmbrăcăminte devastate, buticuri cu marfă de zece cenţi şi droguri, acestea având geamurile sparte şi uşile larg deschise, care se bălăbăneau. Oraşul Los Angeles, scăldat în lumina rece a lunii, era un cimitir imens; clădirile înalte, albe, ca nişte pietre de mormânt ţâşneau din pavajul tăcut, tăiate de umbre şi singuratice. Cadavrele din metal supracontorsionate ale camioanelor, autobuzelor şi automobilelor murdăreau străzile.

Se opri sub marchiza largă de la Fox Wiltern. Deasupra capului său, şirurile de becuri de afişaj lipsă –

dinţi ascuţiţi din sticlă în fălci din lemn. Lewis Stillman se simţea ca şi când acestea ar fi putut să cadă în orice clipă şi să-i străpungă corpul.

Încă patru străzi de străbătut. Destinaţia lui: un mic magazin de delicatese la colţ, la patru străzi la sud de Wilshire, pe Western. În această seară intenţiona să ocolească magazinele mai mari, cum ar fi Safeway sau Thriftymart, cu stocurile lor disponibile de mâncăruri exotice; o băcănie mai mică era mult mai probabil să aibă ceea ce îi trebuia lui. Găsea că era din ce în ce mai dificil să localizeze alimentele de bază. În marile supermagazine rămăseseră numai cele mai exotice şi mai condimentate conserve şi produse preambalate – şi îi era greaţă de la atâta caviar şi stridii.

Traversând Western, aproape că ajunsese la curba îndepărtată, când îi văzu pe câţiva dintre *ei*. Căzu imediat în genunchi în spatele unei caroserii ruginite a unui Oldsmobile. Portiera din spate, de pe partea lui, era deschisă, şi el se strecură precaut pe locul din spate al maşinii părăsite. Trăgând piedica automatului, îi urmări prin parbrizul crăpat pe şase sau şapte dintre ei, pe măsură ce aceştia veneau înspre el de-a lungul străzii. Dumnezeule! Oare fusese văzut? Nu putea fi sigur. Poate că erau conştienţi de poziţia lui! Ar fi trebuit să fi rămas pe stradă unde ar fi avut şansa să fugă. Poate dacă avea o ţintă bună, ar fi putut să-i omoare pe cei mai mulţi; dar chiar şi folosind amortizorul armei ar fi putut să fie auzit, şi ar fi putut veni mai mulţi dintre ei. Nu îndrăznea să deschidă focul până când n-avea să fie sigur că ei îl descoperiseră.

Se apropiară, trupurile lor mici şi întunecate umplând aleea, şase dintre ei, discutând, ţopăind, cu gurile crude deschise, cu ochii strălucind în lumina lunii. Mai

aproape. Sunetele ascuţite şi stridente se intensificară, crescură în volum. Mai aproape. Acum le putea vedea dinţii ascuţiţi şi părul încâlcit. La numai câţiva metri de maşină… Mâna lui era umedă pe mânerul automatului; inima îi bubuia în piept. La câteva secunde…

Acum!

Lewis Stillman căzu brusc pe spate pe canapeaua maşinii, ţinând arma lejer în mâna lui tremurândă. Ei trecură de el; îl rataseră. Sunetele subţiri pe care le scoteau scăzură în intensitate şi deveniră tot mai slabe în depărtare.

Liniştea mormântală a nopţii târzii se lăsă în jurul lui.

*

Magazinul de delicatese se dovedi a fi un adevărat chilipir. Rafturile erau relativ neatinse, iar el avea o gamă largă de produse conservate. Găsi o cutie de carton goală şi începu grăbit să transfere conservele de pe raftul cel mai apropiat de el.

Un zgomot din spate – un sunet înfundat ca de ceva zgâriat.

Lewis Stillman se răsuci cu automatul pregătit.

O corcitură de câine se uită la el, mârâind adânc din gâtlej, cu cele patru labe pregătite de atac. Urechile boante erau lăsate pe craniul acoperit cu păr scurt, iar din fălcile ucigaşe i se scurgea un firişor de salivă. Muşchii puternici ai pieptului bestiei erau pregătiţi de săritură când Stillman acţionă.

Arma lui, ştia, era nefolositoare; împuşcăturile ar fi putut fi auzite. Prin urmare, cu toată puterea braţului stâng aruncă o conservă grea înspre capul câinelui. Animalului uimit se clătină sub lovitură, labele încovoindu-i-se. Grăbit, Stillman îşi adună proviziile şi îşi croi drum înapoi spre stradă.

*

Cât o să mai am norocul ăsta? se întreba Lewis Stillman în timp ce descuia uşa. Puse cutia cu conserve pe o masă de lemn şi aprinse lampa înaltă din apropiere. Flacăra portocalie a acesteia licări, luminând încăperea îngustă cu tavanul scund.

De două ori în noaptea asta, îi spuse conştiinţa, de două ori ai scăpat de ei – şi ei te-ar fi putut zări cu uşurinţă în ambele ocazii dacă te-ar fi urmărit. Nu ştiu că eşti în viaţă. Dar când or să afle…

Încercă să îşi ia gândul de la această scenă, să se îndepărteze de oroare care îi tulbura mintea; rapid, începu să descarce cutia, punând conservele pe un raft lung, de-a lungul peretelui îndepărtat al încăperii.

Începu să se gândească la femei, la o fată pe nume Joan şi la cât de mult o iubise…

*

Lumea lui Lewis Stillman era umedă şi neluminată; era îngustă, iar pereţii reci din piatră îl apăsau în timp ce se deplasa Mersese timp de mai multe ore; uneori alergase, căci ştia că muşchii picioarelor trebuiau menţinuţi puternici, dar acum mergea, urmând raza subţire, galbenă, a lanternei lui acoperite. Căuta.

În scara asta, gândi el, aş putea găsi pe altcineva asemenea mie. Cu siguranţă e cineva acolo jos; voi găsi pe cineva dacă voi continua să caut. Trebuie să găsesc pe cineva!

Dar ştia că n-avea să găsească pe nimeni. Ştia că avea să găsească doar răcoarea spaţiului gol din faţa lui, în lungile tunele.

Timp de trei ani căutase un alt bărbat sau o altă femeie acolo, în lumea de sub oraş. Timp de trei ani colindase cele câteva sute de kilometri de canale

deversoare care îşi ţeseau drumul sub scoarţa oraşului Los Angeles ca venele din trupul unui uriaş – şi nu găsise nimic. *Nimic*.

Chiar şi acum, după zile şi nopţi de căutări, el nu prea putea să accepte faptul că era singur, că era ultimul om în viaţă într-un oraş de şapte milioane…

*

Frumoasa femeie stătea tăcută deasupra lui. Ochii ei ardeau blând în întuneric; minunatele ei buze roşii zâmbeau. Rochia albă ca spuma, pe care o purta, se răsucea şi se umfla continuu în jurul siluetei ei nemişcate.

— Cine eşti? întrebă el, vocea lui venind de departe, ireală.

— Chiar contează, Lewis?

Cuvintele ei, ca trei pietre aruncate într-o heleşteu liniştit, îl agitară, murmurând de-a lungul trupului său.

— Nu, spuse el. Nimic nu mai contează acum, cu excepţia faptului că ne-am găsit unul pe celălalt. Dumnezeule, după toate aceste luni de singurătate şi ani de aşteptare! Am crezut că sunt ultimul, că n-am să ajung să mai trăiesc să văd…

— Taci, dragul meu.

Ea se aplecă să-l sărute. Buzele ei erau umede şi îmbietoare.

— Acum sunt aici.

El se întinse să-i atingă obrazul, dar ea deja pălea, contopindu-se cu întunericul. Plângând, încercă disperat să-i apuce mâna întinsă. Dar ea dispăruse, iar degetele lui rămaseră pe un zid aspru din beton umed.

Un fuior de ceaţă lăptoasă se ridica în vârtejuri lente în tunel.

*

Ploaie. Zile de ploaie. Canalele fuseseră proiectate să

conducă puhoaiele, aşa încât Lewis Stillman nu era îngrijorat în mod deosebit. Construise sus, la mai bine de un metru deasupra podelei tunelului, iar apa nu se ridicase încă până la acest nivel. Dar nu-i plăcea sunetul ploii aici, jos: un tunet orchestrat prin tunele, un bubuit amplificat şi continuu. Şi, de vreme ce fusese incapabil să-şi efectueze alergările zilnice, citise mai mult ca de obicei. Nuvele de Welty, Gordimer, Aiken, Irwin Shaw şi Hemingway; poezii de Prost, Lorca, Sandburg, Millay, Dylan Thomas. Ciudat cât de ireală părea lumea actuală când le citea cuvintele. Irealitatea, oricum, dispărea, iar în momentul în care închidea o carte, singurătatea şi temerile îl asaltau iar. Spera că ploaia avea să se oprească curând.

*

Umezeală. Înconjurându-l, pereţii reci, şi frigul, şi umezeala. Nesfârşitul gâlgâit şi picurat al apei, plescăitul sec, ritmat, al picăturilor care cădeau. Chiar şi în patul lui de campanie, înfăşurat în pături groase, se părea că umezeala îi pătrundea până la os. Sunete… Ţipete subţiri, sunete stridente, pălăvrăgeli, şoapte subţiri deasupra capului său. Târau ceva de-a lungul străzii, ceva ce fără îndoială omorâseră: un animal – o pisică sau un câine, probabil… Lewis Stillman îşi schimbă poziţia, acoperindu-se mai bine cu păturile. îşi ţineu ochii strâns închişi, ascultând sunetele ascuţite, neplăcute, de pe pavaj şi înjură pe un ton amar:

— Să vă ia naiba, zise el. Să vă ia naiba pe toţi!”

Lewis Stillman alerga, alerga în josul tunelelor lungi. În urma lui, un val de umbre miniaturale se prelingeau de pe un perete pe celălalt: ţipete stridente, înalte, dublate şi triplate de către ecouri, îi răsunau în urechi. Gheare care se întindeau după el; simţea respiraţia şuierătoare, ca fumul fierbinte, la ceafă. îl usturau plămânii, tot corpul lui

parcă luase foc.

Privi în jos la picioarele care se mişcau rapid, făcându-şi treaba cu o precizie de piston. Ascultă pocnetul ascuţit al călcâielor lovite de podeaua tunelului – şi se gândi: aş putea muri în orice clipă, dar picioarele mele vor scăpa! Vor alerga de-a lungul canalelor colectoare fără de sfârşit şi nu vor fi prinse niciodată. Se mişcă atât de repede, în timp ce partea superioară a corpului meu, greoaie, ciudată, se leagănă şi se clatină deasupra lor, încetinindu-le, obosindu-le, înfuriindu-le. Cât trebuie să mă urască picioarele mele! Trebuie să fiu isteţ şi să le distrez, să le implor să mă ducă spre siguranţă. Cum vor alerga, cât de zvelte şi minunate!

Atunci, simţi că se desfăcea în bucăţi. Picioarele se detaşau de partea superioară a trupului. Ţipă de groază, biciuind aerul, implorându-le să nu-l lase în urmă. Dar picioarele în mod crunt continuară să se dezlege. Într-un acces rece de groază, Lewis Stillman se simţi clătinându-se, căzând pe podeaua umedă – în timp ce picioarele lui alergau cu o viaţă de animal sălbatic proprie. Deschise gura, aflată sus deasupra acelor picioare nebune şi ţipă.

Punând capăt coşmarului.

Se ridică înţepenit în pat, icnind, leoarcă de sudoare. Trase adânc aer în piept şi se întinse după o ţigaretă, aprinzând-o cu o mână tremurătoare.

Coşmarurile deveneau din ce în ce mai rele. îşi dădu seama că, în timp ce dormea, mintea lui se răscula, vărsând temerile ascunse din timpul zilei în orele nopţii.

Încă o dată se gândi la începutul de acum şase ani, la motivul pentru care încă era în viaţă. Navele extratereştrilor loviseră Pământul brusc, fără avertisment. Atacul lor fusese desăvârşit şi mortal. În numai câteva ore, extratereştrii îşi îndepliniseră misiunea lor isteaţă – iar

bărbaţii şi femeile de pe Pământ fuseseră distruşi. Câţiva supravieţuiseră. Era sigur. Nu văzuse niciodată pe vreunul dintre ei, dar era convins că ei existau. Los Angeles nu înseamnă toată lumea, la urma urmelor, şi de vreme ce el reuşise să scape, aşa trebuie să fi făcut şi alţii pe glob. Lucra singur în canalele de scurgere atunci când extratereştrii atacaseră, terminând o lucrare specială pentru compania de construcţii în tunelul B. Încă mai putea auzi sunetele ciudate ale navelor mamut şi să simtă intensitatea căldurii trecerii lor.

Foamea îl obligase să iasă, şi peste noapte el devenise o curiozitate. Ultimul om în viaţă. Timp de trei ani nu păţise nimic rău. Muncise cu ei, îi învăţase o grămadă de lucruri, şi încercase să le câştige încrederea. Dar, în cele din urmă, unii ajunseseră să-l urască, să fie invidioşi pe relaţia sa cu ceilalţi. Fusese norocos să reuşească să fugă în canale. Asta fusese cu trei ani în urmă, iar acum ei îl uitaseră.

Excursiile sale consecvente spre nivelul superior al oraşului fuseseră făcute la adăpostul întunericului – iar el nu se aventurase niciodată în afară cu excepţia cazurilor când provizia sa de mâncare scădea. îşi construise o structură cu o singură încăpere lipită de o margine a unui canal de deasupra capului – nu atât de aproape încât să rişte ca ei să-l vadă, dar suficient de aproape pentru ca lumina soarelui să se infiltreze în timpul zilei. Ducea dorul căldurii soarelui simţită direct pe trupul său, la fel de mult pe cât îi lipsea compania oamenilor, dar nu îndrăznea să rişte să iasă din canale în timpul zilei.

Când ploaia încetă, se ghemui sub capacul de canal de pe stradă pentru a absorbi cât mai mult posibil din lumina filtrată a soarelui. Dar razele erau slabe, şi puţina căldură servea doar la a-i sublinia dorinţa de a simţi

lumina soarelui direct pe umerii lui goi.

*

Visele… întotdeauna visele.

— Ţi-e frig, Lewis?

— Da, da, frig.

— Atunci ieşi, dragul meu. La soare.

— Nu pot. Nu pot să ies.

— Dar Los Angeles e lumea ta, Lewis! Eşti ultimul om din ea. Ultimul om din lume.

— Da, dar ei o stăpânesc pe toată. Toate străzile le aparţin lor, toate clădirile. Nu mă vor lăsa să ies. Aş muri. M-ar omorî.

— Ieşi, Lewis.

Vocea lichefiată din vis se stinse, pieri.

— La soare, dragul meu. Nu te teme.

*

În noaptea aceea, el privi luna prin capacul de pe stradă timp de aproape o oră. Era rotundă şi plină, precum un reflector galben uriaş pe cerul întunecat, şi el se gândi, pentru prima dată în ultimii ani, la meciul de baseball nocturn de pe Stadionul Blues din oraşul Kansas. Cândva, îi plăcea să urmărească jocurile împreună cu tatăl lui, sub luminile stadionului mamut, când terenul era ca un heleşteu, părând îngheţat datorită luminilor albe, iar jucătorii ca şi când ar fi fost ireali şi coborâţi din vise. Nocturna de baseball era întotdeauna un joc magic pentru el, când era copil.

Uneori avea gânduri nebuneşti. Uneori, într-o noapte ca aceasta, când singurătatea îl strângea ca un pumn închis şi el nu mai putea suporta, se gândea cum ar fi să aducă pe unul dintre ei jos acolo cu el în canale. Pe rând, câte unul, ar fi putut să fie mânuiţi. Apoi, el îşi amintea acordul lor acut de sălbatic, ferocitatea lor animalică şi îşi

dădea seama că ideea era imposibilă. Dacă unul de-al lor ar fi dispărut, brusc şi fără urmă, ceilalţi ar fi devenit cu siguranţă suspicioşi, ar fi început să-l caute – şi totul s-ar fi terminat.

Lewis Stillman se lăsă pe spate pe pernă; închise ochii şi încercă să nu asculte ţipetele îndepărtate, sunetele ascuţite şi plânsetele înăbuşite filtrându-se de pe stradă, deasupra capului său. În cele din urmă, adormi.

*

Îşi petrecu după-amiaza cu femei de hârtie. Zăbovi deasupra paginilor îngălbenite ale unor reviste de modă, privind frumoasele modele fotografiate în hainele lor elegante. Subţiri şi încântătoare, acele femei de pe foi, cu ochii lor minunat de fermecători şi zâmbetele perfecte, toate numai graţie şi moliciune şi haine în dezordine şi învârtejite. Atingea imaginile cu degete delicate, mângâind părul de pe hârtia îngălbenită, ca şi când, printr-o formulă magică, le-ar fi putut insufla viaţă. Totuşi, era uşor să-şi închipuie că aceste femei nu existaseră niciodată *cu adevărat*, că erau pur şi simplu pictate în detalii microscopice, în cataloage tainice, pentru a da iluzia de fotografii.

Nu-i făcea plăcere să se gândească la aceste femei şi la modul cum muriseră.

*

— Un toast pentru curaj, zâmbi Lewis Stillman, ridicându-şi paharul cu vin sus. Acesta străluci stacojiu-închis în încăperea luminată de lămpi. Pentru curaj şi pentru bărbatul care-l posedă cu adevărat!

Goli paharul şi-l umplu repede dintr-o sticlă înaltă de pe masa de lângă patul lui campanie.

— Nu ai de gând să mi te alături, domnule H? întrebă el silueta aplecată peste masă, cu capul pe braţele

încrucişate la piept. Sau trebuie să beau de unul singur?

Silueta nu răspunse.

— Păi, atunci…

Îşi goli paharul şi îl puse jos.

— Ah, ştiu tot despre ceea ce se presupune că e un bărbat capabil să facă. Să câştige perseverând de unul singur. Să bată afurisita asta de lume cu o singură mână. Dacă un peşte mare cât un munte şi rău ca toate păcatele e acolo, se presupune că acest bărbat îl va prinde, nu-i aşa? Ei bine, papa H., ce se întâmplă dacă lumea e *plină* de peşti mari? Poate să-i câştige pe toţi de partea sa? Un bărbat. Singur. Desigur că nu poate. Nu, domnule. Pe dracu' poate!

Stillman se deplasă clătinându-se către un raft dintr-un colţ al încăperii din lemn şi luă o carte subţire.

— Iat-o, domnule H. Cea mai grozavă carte a ta. Cea pe care ai scris-o cel mai curat şi mai bine – *Bătrânul şi marea*. Ai arătat cum un singur bărbat putea să lupte cu întreg afurisitul de ocean.

Se opri, cu vocea sugrumată şi piţigăiată.

— Ei bine, pentru Dumnezeu, arată-mi mie, *acum*, cum să lupt cu oceanul ăsta. Oceanul meu e plin de peşti ucigaşi, iar eu sunt bărbat şi sunt singur. Sunt gata să ascult.

Figura aşezată rămase tăcută.

— Te-am prins acum, nu-i aşa, papa? N-ai răspuns la asta, ei? N-ajunge numai curajul. Bărbatul n-a fost destinat să trăiască singur sau să lupte singur – sau să bea singur. Chiar şi având curaj, poate să facă destule de unul singur, dar n-ajută la nimic. Păi, zic că e nefolositor. Zic la dracu' cu cartea ta şi la dracu' cu fine!

Lewis Stillman zvârli cartea drept în capul siluetei nemişcate. Victima căzu pe spate în scaun; braţele îi

alunecară de pe masă, şi îi atârnau legănându-se. Erau noduroase şi fără mâini.

*

Din ce în ce mai mult, Lewis Stillman descoperea că gândurile lui reveneau la amintirea tatălui său şi la excursiile pe la ţară în Missouri, la lumina lunii, la expediţiile de vânătoare şi la focurile calde de tabără, de pădurile dese, bogate şi înverzite vara. Se gândea la speranţele tatălui lui în legătură cu viitorul său, şi cuvintele acelei siluete înalte, cu părul cărunt, adesea îi reveneau în minte.

— Vei fi un doctor minunat, Lewis. Studiază şi munceşte din greu şi vei reuşi. Ştiu că vei reuşi.

Îşi amintea de serile lungi de iarnă când studia la biroul mare din mahon al tatălui său, aplecându-se asupra cărţilor şi jurnalelor de medicină, luând notiţe, cernând şi recemând datele, îşi aminti în special de un set de cărţi – monumentalul manual de chirurgie al lui Erickson, în trei volume legate luxos şi ştanţate cu aur. Iubise dintotdeauna aceste cărţi, mai presus de toate celelalte.

Ce nu mersese bine în timp? Cumva, visul pălise; scopul luminos dispăruse şi se pierduse. După un an de studii premedicale la Universitatea din California, renunţase la medicină; îşi pierduse curajul şi părăsise colegiul pentru a-şi lua o slujbă de muncitor la o companie de construcţii. Cât de ironic, tocmai această mişcare avea să-i salveze viaţa! Voise să muncească cu mâinile, să transpire şi să lucreze cu muşchii trupului său. Voise să câştige suficient pentru a se căsători cu Joan, şi apoi, probabil mai târziu, să se întoarcă să-şi termine studiile. Totul părea atât de departe acum, motivul pentru care părăsise studiile, din cauza căruia îşi dezamăgise tatăl.

Acum, în această clipă, îl cuprinse o dorinţă

copleşitoare, o dorinţă de a cerceta din nou, cu atenţie, paginile lui Erickson, de a recrea, chiar şi pentru un scurt moment, confortul şi fericirea copilăriei sale.

Văzuse cândva un exemplar la al doilea etaj al librăriei pickwick, la raionul lor de cărţi uzate, şi acum ştia că trebuia să meargă după ele, să aducă volumele cu el în canale. Era o dorinţă periculoasă şi prostească, dar el ştia că avea să i se supună. În ciuda riscului de moarte, avea să meargă după cărţi la noapte. *La noapte*.

*

Un colţ al încăperii lui Lewis Stillman era rezervat armelor. Mândria lui, o puşcă semiautomată Thompson fusese procurată din arsenalul poliţiei din Los Angeles. Pe lângă Thompson, mai erau două arme automate, un Luger, un Colţ 45 şi un pistol Hornet 22 echipat cu amortizor. Întotdeauna ţinea arma cea mai mică într-un toc la subsuoară, dar nu era în obiceiul lui să care cu el în oraş niciuna dintre armele mai mari. În seara aceasta, totuşi, lucrurile stăteau altfel.

Canalele se terminau cam cu trei kilometri înainte de Hollywood – ceea ce însemna că pentru a ajunge la librărie, avea să fie obligat să acopere o porţiune de teren lungă şi în mod special periculoasă. Prin urmare, pe lângă pistol, se hotărî să ia cu el şi puşca Savage de calibrul 30.

Eşti un prost, Lewis, îşi spuse sieşi în timp ce scotea puşca Savage unsă din tocul ei din piele. Să fi rişti viaţa pentru un set de cărţi. Sunt chiar atât de importante? Da, răspunse o parte din el, ele sunt chiar atât de importante. Dacă vrei aceste cărţi, atunci du-te după ceea ce vrei. Dacă teama te împiedică să cauţi ceea ce vrei cu adevărat, dacă teama te încolţeşte ca un şobolan în întuneric, atunci eşti mai rău decât un laş, eşti un trădător trădându-te pe tine Ş civilizaţia pe care o reprezinţi. Dacă un bărbat vrea

un lucru şi lucrul e bun, el trebuie să meargă după el, indiferent de preţ, sau Pierde dreptul de a fi numit bărbat. E mai bine să mori curajos decât să trăieşti în laşitate.

Ah, papa Hemingway, rosti într-un suflet Stillman, zâmbind propriilor gânduri. Înţeleg că eşti din nou cu mine. Înţeleg că vorbele tale m-au molipsit la urma urmelor. Păi atunci, e-n regulă – hai să mergem după peştele nostru, hai să-l căutăm. Poate că oceanul va fi cald…

Atârnându-şi puşca grea de un umăr, Lewis Stillman porni spre ieşirea din tunele.

Alergând în vântul nopţii reci. Iarbă, acum pavaj, acum iarbă sub picioarele lui. Aplecându-se în umbră, mergând furişat, depăşind magazine şi teatre, grăbindu-se sub luna rece aflată sus pe cer. Bulevardul Santa Monica, apoi Highland, apoi bulevardul Hollywood, şi în cele din urmă – după o eternitate de bătăi de inimă, librăria.

Librăria Pickwick.

Lewis Stillman, cu puşca pe un umăr, cu mica armă automată strălucindu-i în mână, se strecură în librărie în tăcere.

Ochii lui întâlniră un câmp de luptă acoperit de hârtie.

În lumina filtrată a lunii, o pătură albă de volume fără coperte împrăştiată peste întreaga podea a primului etaj. Stillman se cutremură; el putea doar să şi-i închipuie, urlând, cotrobăind prin rafturi, aruncând cărţile cu sălbăticie dintr-o parte în cealaltă a încăperii, unul către celălalt. Ţipând, rupând, distrugând.

Dar celelalte etaje? Dar sectorul cu cărţi de medicină?

Traversă încăperea spre scări, paginile împrăştiate foşnind ca un covor de frunze de toamnă uscate sub pasul

său, şi urcă în fugă primul rând de scări, spre mezanin. Un haos similar!

Se grăbi spre etajul al doilea, împiedicându-se, îngrozitor de înspăimântat de ceea ce ar fi putut găsi. Ajungând la nivelul cel mai de sus, inima bubuindu-i, îşi miji ochii în lumina slabă. Cărţile erau nederanjate. Aparent, obosiseră din cauza jocului lor înainte de a ajunge la acestea.

Îşi luă puşca de pe umăr şi o puse lângă scări. În jurul lui, praful zăcea într-un strat gros, acoperindu-l şi răsucindu-se pe măsură ce el mergea pe culoarele înguste. În aer persista un miros de piele mucegăită, un iz de mucegai şi de neglijenţă.

Lewis Stillman se opri în faţa unei plăcuţe scrise de mână: SECŢIA DE MEDICINĂ. Era exact aşa cum şi-o amintea. Băgând micul automat în toc, scăpără un chibrit, ocrotind flacăra cu mâna făcută cupă în timp ce mergea de-a lungul şirurilor de titluri decolorate. Carter... Davidson... Enright... *Erickson*. Respiră adânc. Toate trei volumele, titlul imprimat cu litere aurii, prăfuit, dar încă lizibil, stăteau în picioare într-o ordine perfectă pe raft.

În întuneric, Lewis Stillman luă cu grijă fiecare volum, suflând pentru a-l curăţa de praf. În sfârşit, cele trei cărţi erau curate şi palpabile în mâinile lui.

Ei bine, ai făcut-o. Ai ajuns la cărţi şi acum ele îţi aparţin.

Zâmbi, gândindu-se la momentul când avea să poată să stea jos la masă, cu tezaurul lui, şi să zăbovească din nou peste paginile minunate.

Găsi o cutie de carton goală în fundul librăriei şi puse cărţile înăuntru. Întorcându-se la scări, îşi puse puşca pe umăr şi începu să coboare către parter. *Până acum*, îşi spuse el, *norocul nu m-a părăsit*.

Dar când piciorul lui Lewis Stillman atinse ultima treaptă, norocul îl părăsi. Întregul parter era plin de ei!

Fojgăind ca o masă de insecte mari, alunecând către el, ochii strălucindu-le în penumbră, mergeau cu toţii convergent spre scări. îl aşteptaseră.

Acum, brusc, cărţile nu mai contau. Acum numai viaţa lui conta şi nimic altceva. Se dădu înapoi lângă lemnul dur al balustradei, cutia din carton cu cărţi alunecându-i din mâini. Ei se opriseră la baza scărilor. Erau tăcuţi şi îl priveau, ura citindu-li-se în ochi.

Dacă reuşeşti să ajungi pe stradă, îşi spuse Stillman, atunci încă mai ai o jumătate de şansă. Asta înseamnă că trebuie să treci printre ei către uşă. În regulă atunci, mişcă-te.

Lewis Stillman apăsă trăgaciul automatului. Doi dintre ei căzură sub gloanţe, în timp ce Stillman trecu rapid prin mijlocul lor. Simţi ghearele ascuţite pe cămaşă, auzi materialul rupându-se sub prinsoarea lor. Continuă să tragă cu automatul în ei, şi încă trei căzură sub ploaia de gloanţe, ţipând de durere şi surpriză. Ceilalţi se dădură înapoi din cadrul uşii, ţipând.

Pistolul erau gol. îl aruncă, eliberând printr-o mişcare de legănare puşca Savage de pe umăr în timp ce ieşi în stradă. Aerul nopţii, aspru şi rece în plămânii lui, îi dădu speranţe pe loc.

Încă pot să reuşesc, gândi Stillman în timp ce sări peste bordură şi plonjă dincolo de pavaj. Dacă aceste focuri n-au fost auzite, atunci încă am ceva şanse. Picioarele îmi sunt puternice, pot să mă distanţez de ei.

Oricum, norocul îl părăsise complet în această noapte. În apropiere de intersecţia cu bulevardul Hollywood şi Highland, o nouă haită mişună spre el pe stradă.

Se lăsă pe un genunchi şi trase în rândurile lor, puşca Savage smucindu-i-se în mână. Se împrăştiară pe partea cealaltă.

Începu să alerge în mod constant pe mijlocul bulevardului Hollywood, folosind patul armei ca pe o bâtă atunci când ei se dădeau la el. Pe măsură ce se apropia de Highland, trei dintre ei ţâşniră direct în calea lui. Stillman trase. Unul tăbăcit, repezindu-se nebuneşte într-o vitrină de sticlă tăiată. Altul ţinându-se cu ghearele de el în timp ce goni spre colţul către Highland, dar reuşi să se scuture şi să se elibereze.

Strada din faţa lui era liberă. Acum puterea superioară a picioarelor lui avea să conteze enorm în favoarea lui. Trei kilometri. Oare avea să reuşească înainte ca să-i taie calea ceilalţi? Alergând, încărcând arma, trăgând. Sudoarea îmbibându-i cămaşa, curgându-i pe faţă, făcând să-l usture ochii. Un kilometru şi jumătate parcurs. Jumătate de drum spre canale. Ei nu putuseră să ţină pasul cu mersul lui rapid.

Dar mai veneau şi alţii, atraşi de împuşcături, curgând din străzile laterale, din magazine şi case. Inima îi bătea nebuneşte, respiraţia îi era întretăiată. Câţi erau în jurul lui? O sută? Două sute? încă mai veneau. Dumnezeule!

Îşi mişcă buza inferioară până simţi gustul sărat al sângelui pe limbă.

N-ai să reuşeşti! ţipă o voce din interiorul lui. Vor pune mina pe tine pe strada următoare, iar tu ştii asta!

Îşi potrivi puşca pe umăr, îşi reglă ţinta şi trase. Zgomotul prelung al puştii umplu noaptea. Iar şi iar trase, patul armei având recul în carnea umărului, Lewis simţind mirosul amar al prafului de puşcă ars în nări.

Era inutil. Prea mulţi. Nu-şi putea face drum. Lewis

Stillman ştiu că avea să moară.

Puşca se golise în cele din urmă, şi ultimul glonte fiind tras. N-avea unde să fugă pentru că ei erau pretutindeni în jurul lui, formând un cerc care se închidea încet.

Privi la cercul de feţişoare crude şi gândi: extratereştrii şi-au făcut treaba perfect; au oprit planeta Pământ înainte ca aceasta să ajungă în epoca rachetei, înainte ca să poată să ameninţe planetele de dincolo de luna noastră. Ce plan imens de isteţ fusese! Să distrugă orice fiinţă umană de pe Pământ având peste şase ani – şi apoi să plece la fel de rapid pe cât veniseră, permiţând civilizaţiei noastre să continue la un nivel primitiv, ştiind că coloana vertebrală a Pământului fusese zdrobită şi că supravieţuitorii aveau să se întoarcă la sălbăticie pe măsură ce ajungeau adulţi.

Lewis Stillman lăsă să cadă puşca goală la picioare şi ridică mâinile.

— Ascultaţi, pledă el. Chiar sunt unul de-al vostru. Cu *toţii* veţi fi ca mine în curând. Vă rog, *ascultaţi-mă*!

Dar cercul să strângea fără încetare în jurul lui Lewis Stillman. Ţipa în continuare când copiii închiseră cercul în jurul lui.

Traducere: Shauki Al-Gareeb

Roger Zelazny

LUCIFER

Carlson stătea pe o colină în centrul tăcut al oraşului ai cărui locuitori muriseră.

Privea în sus la clădire – singura structură care domina orice grilă de hotel, orice ac de zgârie-nori sau bloc de apartamente înghesuite pe kilometrii pătraţi din jurul lui. Înaltă ca un munte, prindea razele soarelui însângerat. Transforma cumva roşul lor în auriu undeva pe

la mijlocul său.

Carlson simţi dintr-odată că nu ar fi trebuit să se întoarcă.

Trecuseră mai mult de doi ani, după calculele lui, de când fusese acolo ultima dată. Acum ar fi vrut să se întoarcă în munţi. O privire fusese destul. Şi totuşi stătea în faţa ei, fermecat de uriaşa clădire, de umbra lungă ca un pod peste întreaga vale. îşi scutură umerii largi într-o încercare nereuşită de a îndepărta amintirile zilelor, cu cinci (sau fuseseră şase?) ani în urmă, când lucrase în cadrul unităţii uriaşilor.

Apoi urcă restul drumului pe colină şi intră prin uşile largi şi înalte. Sandalele sale din fibră sintetică provocau diverse ecouri trecând prin birourile pustii şi coridoarele lungi care duceau la centuri. Centurile, desigur, erau nemişcate. Nu le mai călăreau mii de oameni. Nu mai trăia nimeni să le călărească.

Zumzetul lor profund era numai o fantomă zgomotoasă în mintea lui în timp ce urca pe cea mai apropiată de el şi pătrundea în bezna din interiorul locului. Era ca un mausoleu. Părea să nu existe tavan, nici pereţi, doar *pat-patul* molatic al tălpilor lui pe materialul elastic al centurii.

Ajunse la o intersecţie şi urcă pe joncţiune, instinctiv rămânând nemişcat o secundă aşteptând saltul înainte la sesizarea greutăţii lui. Apoi râse încet şi începu din nou să păşească. Când ajunse la lift, o luă la dreapta şi merse până când memoria îl conduse la scările de întreţinere. Aruncându-şi sacul pe umeri, începu lunga ascensiune pe dibuite. Clipi din cauza luminii când intră în camera motoarelor. Filtrată prin sutele de ferestre înalte, lumina soarelui picura peste suprafeţele pline de praf ale maşinăriilor.

Carlson se sprijini de perete, respirând greu din cauza urcuşului. După un timp, curăţă un banc de lucru şi îşi desfăcu pachetul.

Apoi îşi scoase cămaşa decolorată, căci locul avea în curând să devină sufocant. îşi dădu la o parte părul din ochi şi coborî scara îngustă de metal spre locul unde se găseau generatoarele, aşezate rânduri-rânduri, ca o armată de gândaci negri, morţi. îi luă şase ore ca să le inspecteze rapid pe toate.

Alese trei din cel de-al doilea rând şi se apucă să le demonteze sistematic, curăţându-le, sudându-le conexiunile desfăcute cu auto-ciocanul de lipit, ungându-le şi ştergând tot praful, pânzele de păianjen şi bucăţelele de izolaţie crăpată care se adunaseră la baza lor.

Şiroaie de transpiraţie îi intrau în ochi şi îi curgeau pe coaste şi coapse, picurând pe podeaua încinsă şi evaporându-se rapid.

În cele din urmă, puse jos peria, urcă scara şi se întoarse la pachetul lui. Scoase o sticlă cu apă şi bău jumătate din conţinutul ei. Mâncă o bucată de hrană uscată şi termină sticla. După aceea îşi permise o ţigară şi reveni la lucru.

Fu silit să se oprească atunci când se lăsă întunericul. Plănuise să doarmă chiar acolo, dar încăperea era prea apăsătoare. Astfel că plecă pe drumul pe care venise şi dormi sub cerul liber, pe acoperişul unei clădiri scunde de la poalele colinei.

Mai dură două zile până să fie gata generatoarele. Apoi începu munca la imensul Panou de Transmisie. Condiţia lui era mai bună decât a generatoarelor pentru că fusese folosit pentru ultima dată cu doi ani în urmă. În timp ce generatoarele, cu excepţia celor trei pe care le arsese el ultima dată, domniseră timp de cinci (sau

fuseseră şase?) ani.

Lipi, curăţă şi verifică până fu satisfăcut. După aceea îi mai rămânea o singură sarcină.

Toţi roboţii de întreţinere înţepeniseră la mijlocul mişcărilor. Carlson trebuia să se lupte cu un transformator de o sută cincizeci de kilograme fără niciun ajutor. Dacă ar fi putut da unul jos de pe raft pe un cărucior fără să-şi rupă vreo încheietură, ar fi reuşit probabil şi să-l conducă la Aprindere fără prea multă dificultate. Apoi va trebui să-l plaseze în cuptor. Aproape că se rupsese în bucăţi când făcuse asta cu doi ani în urmă, dar spera că va fi cumva mai puternic – şi mai norocos – de data asta.

Îi luă zece minute să cureţe cuptorul. Apoi localiză un cărucior şi îl împinse înapoi până la raft.

Unul dintre cuburi stătea la o înălţime relativ potrivită, aproximativ douăzeci de centimetri deasupra platformei căruciorului. Dădu jos legăturile care îl ancorau şi se roti în jurul raftului ca să-l studieze. Cubul se afla pe un suport înclinat, fixat de un opritor de metal de cinci centimetri. Trase de opritor. Era fixat în şuruburi de raft.

Întorcându-se în zona de lucru, căută o cheie în cutia cu unelte. Apoi reveni la raft şi începu să lucreze la şuruburi.

Opritorul se desfăcu la al patrulea şurub. Auzi o trosnitură periculoasă şi se dădu la o parte, scăpând cheia pe degetele de la picioare.

Cubul alunecă în faţă, zdrobi şina, se clătină o fracţiune de secundă, apoi căzu cu zgomot răsunător pe platforma solidă a căruciorului. Suprafaţa platformei se curbă şi începu să crape sub greutate; căruciorul se înclină. Cubul continuă să alunece până când depăşi cu jumătate de metru marginea. Apoi căruciorul se îndreptă şi oscilă până se stabiliză.

Carlson oftă şi eliberă frânele, gata să sară înapoi în caz că cedau în direcţia lui. Rezistară.

Cu grijă, îl conduse pe intervalul dintre rândurile de generatoare până ajunse în faţa aprinzătorului. Ancoră din nou căruciorul, făcu o pauză pentru apă şi o ţigară, apoi căută o rangă, un cric mic şi o placă lungă şi plată de metal. Aşeză placa sub formă de punte între capătul din faţă al căruciorului şi deschiderea cuptorului. Fixă capătul opus sub rama uşii aprinzătorului.

Deblocând frânele de pe roţile din spate, introduse cricul şi începu să ridice partea din spate a căruciorului, încet, lucrând cu o mână şi ţinând ranga pregătită în cealaltă.

Căruciorul gemu ridicându-se. Apoi începu să scoată un sunet ca de alunecare, de râcâire, şi el ridică mai repede.

Cu un zgomot ca o lovitură într-un clopot spart, cubul se răsturnă pe punte; alunecă în faţă şi spre stânga. îl propti cu ranga, împingându-l spre dreapta din toate puterile. Se prinse cu aproape un centimetru de marginea stângă a cadrului cuptorului. Spaţiul dintre cub şi cadru era mai larg la bază.

Fixă ranga şi îşi lăsă greutatea pe ea – de trei ori.

Atunci cubul înaintă şi se opri în interiorul aprinzătorului.

Începu să râdă. Râse până simţi că slăbeşte. Se aşeză pe căruciorul rupt, legănându-şi picioarele şi chicotind pentru el, până când sunetele care ieşeau din gâtul lui sunară străine şi nelalocul lor. Se opri brusc şi trânti uşa, închizând-o.

Panoul de transmisie avea o mie de ochi, dar niciunul dintre ei nu clipi spre el. Făcu ultimele ajustări la transmisie, apoi verifică pentru ultima dată generatoarele.

După aceea, se urcă pe o pasarelă şi se duse la fereastră. Mai era încă suficientă lumină a zilei, astfel că se deplasă de la o fereastră la alta apăsând butoanele „Deschis” de sub fiecare pervaz.

*

După aceea, mâncă restul de mâncare, bău o sticlă întreagă de apă şi fumă două ţigări. Aşezat pe scară, se gândi la zilele când lucrase cu Kelly, Murchison şi Djizinsky, răsucind cozile electronilor până când aceştia ţipau şi săreau peste ziduri scurgându-se în oraş.

Ceasul! îşi aminti dintr-odată de el – aşezat sus pe perete, în stânga uşii, înţepenit la 9: 33 (şi patruzeci şi opt de secunde).

În semiîntuneric mută o scară şi se urcă pe ea până la ceas. Şterse praful de pe suprafaţa unsuroasă cu o mişcare circulară. Atunci fu pregătit.

Traversă până la aprinzător şi îl porni. Undeva, bateriile veşnice reveniră la viaţă şi el auzi un clic atunci când o tijă subţire şi ascuţită fu introdusă în peretele cubului. Alergă înapoi pe scări şi se grăbi pe pasarelă. Se duse lângă o fereastră şi aşteptă.

— Dumnezeule, murmură, nu le lăsa să explodeze! Te rog, nu…

După o eternitate de întuneric, generatoarele începură să bâzâie. Auzi un trosnet static de la panoul de transmisie şi închise ochii. Sunetul se stinse.

Deschise ochii când auzi fereastra deschizându-se. Peste tot în jurul lui, cele o sută de ferestre înalte se deschiseră. Un bec mic se aprinse deasupra bancului de lucru în zona de sub el, dar el nu îl văzu.

Privea afară dincolo de acropola largă, jos, spre oraş. Oraşul lui.

Luminile nu semănau cu stelele. Întreceau al naibii

de mult stelele. Reprezentau constelaţia veselă, regulată a unui oraş în care oamenii îşi ridicaseră locuinţele: şiruri drepte de becuri stradale, reclame, ferestre luminate în apartamentele blocurilor, aleator un diamant de pătrate strălucitoare alergând pe lateralele zgârie-norilor, un far rotindu-şi raza prin norii ce atârnau deasupra oraşului.

Alergă la o altă fereastră, simţind vântul puternic al nopţii pieptănându-i barba. Dedesubt, centurile zumzăiau; le auzi monologul sec răsunând prin cele mai adânci canioane ale oraşului, îşi imagină oamenii în locuinţele lor, în teatre, în baruri – vorbind unul cu altul, împărtăşind o glumă comună, cântând la clarinete, ţinându-se de mână, luându-şi gustarea de seară. Automobilele adormite se treziră şi se agitară unele pe lângă altele la nivelurile de deasupra centurilor; zumzetul de fond al oraşului îi spunea o poveste despre producţie, funcţionare, despre mişcarea şi serviciile aduse locuitorilor săi. Cerul părea să se rotească deasupra capului, ca şi cum oraşul ar fi fost un ax şi universul marginea sa exterioară.

Apoi luminile păliră de la alb la galben şi el se grăbi, cu paşi disperaţi, la o altă fereastră.

*

— Nu! Nu aşa de repede! Nu mă părăsi încă! suspină el.

Ferestrele se închiseră şi luminile se stinseră. Stătu mult timp pe pasarelă, fixând tăciunii stinşi. Un miros de ozon îi ajunse până la nări. Era conştient de existenţa haloului albăstrui din jurul generatoarelor muribunde.

Coborî şi traversă zona de lucru până la scara pe care o sprijinise de perete.

Lipindu-şi faţa de sticlă şi încordându-şi mult timp privirea, reuşi să distingă poziţia limbilor.

— Nouă treizeci şi cinci, şi douăzeci şi una de

secunde, citi Carlson. Ai auzit? strigă, agitându-şi pumnul spre nimic. Nouăzeci şi trei de secunde! Te-am făcut să trăieşti nouăzeci şi trei de secunde!

Apoi îşi acoperi faţa cu întunericul şi rămase tăcut.

Mult mai târziu, coborî scările, parcurse centura, străbătu lungul coridor şi ieşi din clădire. În timp ce se îndrepta spre munţi îşi promise – din nou – că nu avea să se mai întoarcă niciodată.

*

Traducere: Roxana Brânceanu

III

VIAŢA DUPĂ SFÂRŞIT

t *

Gregory Benford SPRE GOLFUL FURTUNOS

TURKEY

Belele. Ştiam eu c-o să dăm de-o grămadă de belele dacă părăseam reactorul prea devreme.

Dar să m-asculte ei pe mine? Nu, nu pe bătrânul Turkey! Nu e decât o pănuşă uscată de om acum, cred ei, unul dintre bărbaţii familiei Bunren care trăiesc din ajutor social de-o generaţie sau două şi nu-i sunt de folos nimănui.

Numai că eu trăiesc din subvenţii pentru fermieri, nu dintr-un nenorocit de ajutor social. Atâta lucru ştiu şi ei. Nu-i poţi reproşa omului că mai rămâne din când în când fără bani. Mie îmi place să stau şi să cuget mai mult decât unora pe care i-aş putea menţiona, aşa că am luat banii.

Şi totuşi domnul Ackerman şi ceilalţi cred că n-am de ce să iau pomana guvernului şi să trăiesc fără să mă îndeletnicesc cu măcar un pic de agricultură, aşa că, atunci când vorbesc, nu mă ascultă. Nici măcar nu par să mă audă.

El avusese ideea să intrăm în reactorul de la

McIntosh. Şi bună idee a fost, trebuie să-i recunosc meritul.

Când începuseră să cadă precipitaţiile radioactive, iar în rarele emisiuni de la radio se spunea să se caute adăpost adânc sub pământ, domnul Ackerman se gândise la marele miez central de la McIntosh. Reactorul se oprise automat când începuse războiul, aşa că nu era nimeni acolo. Domnul Ackerman îşi zisese că o clădire construită să nu lase radioactivitatea să scape, nu o va lăsa nici să pătrundă înăuntru. Ca atare, adunase familiile, Nelson, Bunren, Pollack şi restul, veri, mătuşi şi pe toţi cei de care putuserăm da în puţinele ore pe care le avuseserăm la dispoziţie înainte să vină precipitaţiile radioactive.

Intraserăm cu bine. Ne luaserăm şi mâncare şi altele. Un reactor e autonom şi are filtre uriaşe de aer şi apă de la râu. Apa era şi ea curată, filtrată suficient cât să se elimine particulele radioactive. Generatoarele încă mergeau cum trebuie. Acolo aşteptaserăm să treacă. Înghesuiţi şi transpiraţi, dar bine sănătoşi vreme de zece zile. Atât durase până să scadă cantitatea de radiaţii. După care ne revărsaserăm într-o lume cenuşie cu distrugeri limitate însă, văzând lumea cea veche prin perdeaua amintirilor.

Găsitul trupurilor – oamenilor, vitelor şi câinilor – împrăştiate pe drumuri şi câmpii fusese ceva neplăcut. Copacii şi tufişurile arătau la fel, doar că peste tot era o linişte toropitoare. Fără oameni, pâlcurile de pini şi malurile miloase ale râurilor amuţiseră şi de-abia dacă adia vântul prin ele, de parcă toate aşteptau să se pornească din nou, dar nu ştiau cum.

ANGEL

Crezuserăm că eram bine atunci, iar contoarele o confirmau – toate gammele dispăruseră, cum zisese unul dintre copii. Numai că cerul nu mai arăta la fel când am

ieşit, pătat cu nori cu burţi albastre ce pluteau în derivă.

Mai era şi o chestie stranie de tot. Luna iulie şi cade lapoviţă. Dinspre Golf sufla un vânt puternic, numai că nu era cel fierbinte şi lipicios cu care eram noi obişnuiţi pe timp de vară, ci gemea prin copaci cu o răceală neaşteptată şi muşcătoare.

— Fir-ar! Nu cred că putem ajunge departe pe vremea asta, zice Turkey, cu ochii bătrâni şi urduroşi rotindu-i-se în cap ca şi cum n-ar mai fi văzut manifestări ale vremii.

— Are să treacă, spune domnul Ackerman, ca şi cum s-ar avea bine cu Dumnezeu.

— Ia uit ce vine dinspre sud! sar eu.

E o masă mare violetă cu fulgere bifurcate pe deasupra dealurilor, ca o maree care înghite totul.

— Furtună în Golf. O să aşteptăm să treacă, ne spune domnul Ackerman nouă celor câteva sute care mai rămăseserăm dintr-un orăşel mediu cu perspective de dezvoltare.

Nimeni nu vorbeşte despre morţi. îi vedem peste tot, cu viermii la lucru în ei. Mulţi au fost striviţi în accidente de maşină, murind pe când încercau să fugă de ceva ce nu puteau vedea. Noi însă îi avem pe majoritatea membrilor familiilor noastre alături, aşa că nu ne e chiar atât de rău. Eu, una, mi-am scos problema din minte, ar fi fost un efort de gândire prea mare cu furtuna care se apropia.

Doar că nu era furtună. Era altceva, cu nori denşi plini de grindină într-o zi şi soare în alta, numai că soare cu dinţi. Unul dintre bărbaţi zice că are o cantitate mai mare de ultraviolete, dintre cele care nu trec în mod normal prin aer. Acum însă ajung până la noi. Drept pentru care nu prea ieşim. Doar până la piaţă după ce-a mai rămas din conserve şi provizii, iar domnul Ackerman spune

să ne ducem numai câţiva dintre noi.

Crezuserăm că o să dureze, poate, o săptămână.

Au fost până la urmă mai bine de două luni.

Eu sunt o femeie răbdătoare, dar înghesuită pe coridoarele şi în birourile alea împuţite şi în sala de control a reactorului…

Nu vreau să mai continui.

E cum zice Bud al meu, cea mai rea moarte e moartea de plictiseală. A fost cât pe ce să se şi întâmple.

Nu că bătrânului Turkey i-ar fi păsat. Aţi observat vreodată cum genul de om căruia nu-i place să se mişte îi convinge pe alţii să facă exact contrariul?

Domnul Ackerman ne fusese conducător la început, pentru că ne adusese la reactor. El e din Chicago, dar uneori ai zice că-i din Anglia, după cum se poartă. Era în consiliul şcolii şi vicepreşedinte la fabrica cea mare Amlo din afara oraşului. Numai că începuse să *creadă* că vorba lui era *lege*, ceea ce nu ne picase prea bine.

Unii se apucaseră să spună că Turkey era mai deştept. Şi mai era şi de prin partea locului. Domnul Ackerman prinsese de veste.

Orice prost putea să vadă că domnul Ackerman era mai bun. Numai că Turkey vorbise aşa cum o face el, amintindu-le oamenilor că studiase ingineria la Auburn de mult, în secolul al douăzecilea şi învăţase limbi străine de hobby. Dându-ne de înţeles că atunci când o să ieşim o să avem nevoie de el, nu de domnul Ackerman.

Ne zisese că un drăcuşor stricase toate chestiile electrice, iar eu îi replicasem că era ridicol să spună cu un drăcuşor o făcuse. Ne dăduse de înţeles că aşa îi spuneau ei problemei. Aşa gen de om e el. Stătea, rumega şi-şi făcea de lucru cu aparatele lui de radio – pe care nu fusese deloc în stare să le facă să meargă – şi le spunea tuturor

celorlalţi bărbaţi să iasă şi să facă şi să dreagă. Unii îl ascultau. Bătrânul ştie o mulţime de chestii inutile şi îi poate convinge pe ăia mai tonţi ce înţelept e el.

Aşa că-i trimitea în explorare. Afară pe un frig care-ţi tăia răsuflarea, îţi îngheţa degetele de la mâini şi ţi le amorţea pe cele de la picioare. În timp ce bătrânul Turkey stătea şi-şi făcea de lucru.

TURKEY

Numai bolboroseli la radio. Nimeni n-avea unul bun care să prindă posturi din Europa şi de mai departe. Telefoanele erau moarte, bineînţeles.

În prima noastră noapte afară, însă, văzuserăm pe cer nişte puncte care se mişcau – strălucirea de perlă a coloniei Arcapel, pata arămie numită Russworld.

Atunci îi venise domnului Ackerman ideea.

Trebuia să ajungem la petele alea. Să aflăm ce stricăciuni fuseseră. Să primim ajutor.

Numai că nu-i curent pe nicăieri şi n-avem cum să luăm legătura prin radio cu ele. Am încercat la câteva posturi de radio locale, am luat cu noi o parte dintre echipamentele lor la reactor unde aveam curent.

Ale naibii, erau toate buşite! Nu prindeau nimic. Ca şi cum toată nenorocita asta de planetă ar fi fost moartă, dar de fapt doar echipamentele radio nu funcţionau, prăjite de PEM – Pulsul Electromagnetic – pe seama căruia Angel făcea glume.

Şi-n tot acest timp vremea de-afară e mai rece ca ţâţa unei curve. Iar noi suntem asudaţi, murdari şi bombănim, frecându-ne unii de alţii înăuntru.

Bud şi cu ceilalţi aduc ce găsesc prin magazine. Au trebuit să meargă cu maşina până la Sims Chapel sau Toon ca să dea de ceva, cu toate jafurile. Şi benzina începuse să fie greu de găsit tot pe atunci. Se întorceau, iar femeile

găteau ceea ce mai era încă bun, deşi de cele mai multe ori îţi mâncai repede mâncarea ca să nu fii nevoit să te uiţi prea mult la ea.

Cât despre mine, eu îmi omoram timpul. Stăteam la căldură.

Încercam diverse chestii. Bud voia să pornească reactorul, iar cinci dintre bărbaţi citiseră manualele şi au zis că sunt în stare s-o facă. I-am ajutat şi eu niţeluş.

Am tras de nişte bare şi am deschis valve, reuşind să obţinem ceva căldură. Suficientă cât să ne fie bine.

Când l-au dat mai tare, au ieşit aburi şuierând, au început să sune alarmele, iar înregistrările automate răcneau ca toţi dracii:

„URGENŢĂ DE GRADUL 3 TOT PERSONALUL LA POSTURI!”

Şi-am făcut pe noi de frică.

Aşa că nu mai încercăm să-l dăm mai tare. Doar cât s-avem căldură.

Ca să menţinem generatoarele în funcţiune, ieşim să aducem petrol pentru ele. Sau cel puţin asta fac Bud şi echipa lui. Eu, unul, sunt prea bătrân ca să le mai fiu de prea mare ajutor.

Noaptea însă vedem punctele acelea de lumină acolo sus, gonind pe cer la fel ca înainte.

Ele ştiu ce se petrece. Când oamenii trec prin atâtea, vor să ştie ce-a fost.

Drept pentru care domnul Ackerman zice să trebuie să mergem la centrul acela mare Datalomm de la sud de Mobile. Lângă Fairhope. La început credeam că a aflat de el dintr-o carte de la bibliotecă sau cam aşa ceva.

Când vorbea, sar şi eu, chit că nu sunt decât un vreasc bătrân, aşa cum cred unii, şi-i zic:

— Nu te-ajută cu nimic, nici dacă ai putea. Au coduri

la intrări, poate şi paznici. O să batem probabil la uşă până ne dă sângele în pumni, după care o să ne furişăm înapoi.

— Mă tem că ai uitat de vărul nostru, Arthur, zice domnul Ackerman cu un aer de superioritate.

A intrat în familie prin căsătorie, dar ai zice că el a inventat-o.

— Te referi la cel care lucrează la Citronelle?

— Da. El are acces la Datalomm.

Aşa se face că şase dintre noi am plecat de voie, de nevoie la Citronelle, intrând cu forţa acolo. De unde şi belelele. Exact cum zisesem eu.

DOMNUL ACKERMAN

Nu voisem să-l iau şi pe prostul ăla bătrân de-i zic Turkey, un Bunren tâmpit ca întreg neamul lui. Numai că familia Bunren vrea să fie părtaşă la toate şi, cum mă confruntam cu destulă împotrivire la planul meu de a-i cere ajutorul lui Arthur, le făcusem pe plac.

În sinea mea, cred că familia Bunren nu voia decât să scape de prostul ăla bătrân şi enervant. Începuse să răspândească zvonuri pe la spatele meu printre cele trei sute de suflete pe care le salvasem. Familia Bunren insistase să vină şi Turkey ca să-mi facă mie în ciudă.

Eram cu toţii voluntari obosiţi să trăiască în sudoarea cu miros pătrunzător şi acru din reactorul strâmt. Bud şi cu Angel, băiatul pe nume Johnny (pe care-l duceam înapoi în zona Fairhope), Turkey şi cu mine.

Părăsiserăm reactorul sub un cer cenuşiu cu norişori mânioşi străbătându-l în goană. Am ajuns la Citronelle chiar mai repede decât ar fi trebuit, căci Bud ţinuse acceleraţia Pontiacului la podea. Pe când ne îndreptam spre sud, văzuserăm norii de formă neregulată ce ieşeau din cei mari şi violeţi care stăteau nemişcaţi şi doar scuipau fulgere la orizont. îi mai văzusem în depărtare,

nevenind niciodată deasupra uscatului. Urâţi.

Când am ajuns la Centru, am văzut că avea o gaură mare într-o parte.

— Parc-ar fi spart cineva o cutie dintr-o lovitură, a zis Bud.

Angel, care în niciun moment al zilei nu se afla la mai mult de jumătate de metru de el, a spus:

— Au bombardat-o.

— Nu, am conchis eu. E foarte probabil să fi fost o mică explozie. După care intemperiile şi-au croit drum înăuntru.

Lucru care se dovedi a fi adevărat. Între oamenii adunaţi la Centru existase o dispută. Sau poate fuseseră de vină mâhnirea şi furia care vin cu aşa ceva. Susan n-a explicat niciodată prea clar.

Uşile din faţă erau blocate. Am bătut la ele. Nimic. Aşa că le-am spart. Nici urmă de Arthur sau de oricine altcineva.

Am găsit o femeie în camera din spate, ghemuită pe un pat, cu conserve de mâncare în jurul ei şi un mic radiator cu petrol. Arăta oribil, cu nişte cercuri negre şi mari în jurul ochilor şi părul netuns şi nepieptănat.

La început nu-mi răspunsese. Am reuşit însă s-o liniştim şi s-o facem să se spele şi să vorbească. Refuzul iniţial de a vorbi era cel mai grav simptom. În cele două luni trecute ceva o rănise foarte tare, iar ea nu reuşise să treacă peste asta.

Desigur, nici traiul într-o clădire pe jumătate plină cu cadavre nu îi făcea bine. Cred că idioţii nu se protejaseră suficient împotriva radiaţiilor, iar Centrul nu avea încălzire ca lumea. Aşa că aceia care se îmbolnăviseră de la radiaţii muriseră ulterior de la valul de frig.

SUSAN

Nu ştiţi cum e când toţi oamenii cu care ai lucrat, oameni inteligenţi şi buni ca pâinea lui Dumnezeu, devin răi, mânioşi şi plini de mâhnire din cauza celor care s-au prăpădit. Chiar şi atunci îmi puteam da seama că Gene era cel mai bun dintre ei.

Încep să se certe şi o ţin aşa zile întregi şi nimeni nu ştie ce să facă pentru că vedem cu toţii că zidurile Centrului nu sunt suficient de groase şi radiaţiile gamma trec prin materialul prefabricat folosit de guvern. Stăm cu rândul în sala computerului pentru că e cea mai departe de margine şi încă îi merg filtrele, sperând cu toţii să ne putem menţine nivelul de radiaţii scăzut, însă, dintr-un motiv oarecare, radiaţia intră în rafale, adusă de un front de furtună şi căzând cu ploaia, care o şi spală. Era imposibil să-ţi dai seama când aveai să primeşti o doză zdravănă şi când erau doar nişte păcănituri aleatoare pe contoare, de la cantitatea mare de aer pe care-l inspiri ca pe nişte aburi îmbietori pentru că ştii că e bun şi îl simţi după gust că e curat.

Aşadar, eu am avut noroc, asta-i tot.

Am fost mai puţin expusă decât alţii. Ulterior unii au zis că eu, fiind asistentă medicală, îmi făcusem nişte injecţii ca să mă salvez. Ştiam că vorbeşte mâhnirea din ei. Arthur ăla era cel mai rău. Gene l-a pus la punct.

Mă aflam în sala computerului când a venit un val cu adevărat periculos de radiaţii gamma. Nivelul afişat de contor urcase de trei ori şi tot de trei ori se întâmplase să mă aflu unde eram prin rotaţie.

Bărbaţii înarmaţi impuseseră rotaţia, spunând că aşa era corect, iar pentru o vreme toată lumea îi ascultase.

Ştiam că expunerea la radiaţii creştea, iar unii deja primiseră o doză prea mare şi aveau să moară într-o lună sau un an, orice-ar fi făcut.

Eu eram asistenta-şefă atunci, nu pentru că ştiam mai multe, ci pentru că celelalte muriseră. Se duseseră repede când se făcuse frig.

Aşa că îmi revenise mie sarcina să mă ocup de bărbaţii şi femeile care fuseseră deja expuşi. Începuseră să aibă simptome. Nu puteam face nimic. Unora dintre cei care merseseră pe-afară le crescuse la colţurile ochilor o ciupercă lipicioasă – pterygium – am căutat eu să aflu denumirea. De la ultraviolete. Le crescuse repede peste cristalin şi îi orbise. îi pusesem la întuneric şi, după o săptămână, stratul respectiv nu mai era decât o pată la colţurile ochilor. Singura mea mare reuşită.

Pentru restul nu putusem face prea mult. Exista capsula T-Izolare, desigur, dar aceea era pentru încetinirea funcţiilor vitale ale celor bolnavi până când primeau asistenţă medicală. Bărbaţilor şi femeilor care-şi îndreptau ochii spre tine ca spre un înger de lumină ce venea la ei în ceas de nevoie nu le era de niciun folos. Nimeni nu-i putea vindeca de dozele de radiaţii pe care le primiseră. Duceau moartea pe picioare şi o ştiau, iar ăsta era cel mai rău lucru în toată treaba.

Aşadar, în fiecare zi aveam multă lume de consultat, personal de la Centru care se ascunsese aici şi, mai rău, oameni care veneau la noi din ascunzătorile pe care le găsiseră, care căutau ajutor odată ce-i cuprindea febra şi le apăreau ulceraţiile. Sperând ca duşmanul lor să fie pneumonia şi nu radiaţiile gamma de care fuseseră afectaţi cu săptămâni în urmă şi care acum rămăseseră în ei ca un blestem. Oameni pe care nu-i puteam ajuta decât puţin cu o minciună amabilă.

Semănau atât de mult cu nişte copii! Se agăţau aşa de tare de speranţă! Nu puteai decât să te uiţi la ei şi să afişezi un zâmbet profesional rigid.

Şi mai era şi Gene McKenzie. Tot timpul dăduse dovadă de tărie de caracter. Încerca să le bage minţile în cap celorlalţi.

Distribuia mâncarea.

Ne programa la rotaţie ca să avem cu toţii şansa de a ne adăposti în sala computerului.

Gene fusese anterior şeful unui întreg grup de comandă. Era la datorie când se întâmplase şi ştia multe despre război, dar nu prea vorbea. Cred că suferea, chiar dacă uneori mai şi râdea, după care vorbea despre cum marile computere s-ar fi distrat cu ce ştia el. Numai că liniile spre Datalomm căzuseră chiar când lucrurile deveneau interesante, zisese el. Se întreba ce s-o fi întâmplat cu MC355, computerul principal de la Datalomm.

Se întreba şi râdea.

După care se ducea să se îmbete alături de ceilalţi.

Îl iubisem şi înainte, îl iubisem şi aşteptasem pentru că ştiam că avea trei copii şi nevastă, o femeie înaltă cu păr arămiu pe care o iubea din toată inima. Numai că ei se aflau în California în vizită la rudele ei din Sonoma atunci când se întâmplase dezastrul, iar el ştia în sufletul lui că, probabil, nu avea să-i mai vadă vreodată.

Cel puţin aşa îmi spusese mie – nu cu glas tare, desigur – pentru că un bărbat că el nu prea vorbeşte despre sentimentele lui.

Însă în noaptea când fuseserăm împreună, ştiusem ce însemna acel moment. Şoptise diverse chestii, cuvinte pe care nu le puteam pune cap la cap, după care mă strânsese în braţe şi mă legănase delicat, ca o bărcuţă pe apele Golfului, iar atunci când mă penetrase lung şi ferm, ştiusem că şi el simţea acelaşi lucru ca mine.

Dacă era să iasă ceva bun din tot războiul, acesta era

faptul că Gene avea să fie al meu.

Eram împreună, visând la căldură, când se întâmplase.

Eu dormeam. Strigăte, mânie şi imediat explozie puternică de grenade şi împuşcături în noapte, în timp ce oamenii alergau peste tot.

Gene sărise în picioare şi ieşise afară. Aproape îi calmase, în ciuda spărturii din pereţi, când unul dintre oamenii care deja încasaseră o doză prea mare de radiaţii, Arthur, despre care ştiam că mai avea poate una sau două săptămâni de viaţă, după nivelurile indicate pe insigna lui, începuse să strige ceva despre adusul lumii la condiţii propice de trăit după toate astea şi despre cum Dumnezeu voia îndreptarea pământului, după care îl împuşcase pe Gene, precum şi pe alţi doi.

Atunci am cedat nervos şi nu m-au mai putut convinge să-i tratez pe ceilalţi. L-am lăsat pe Arthur să moară aşa cum merita.

A trebuit să-l târăsc eu însămi pe Gene la infirmerie şi, pe când îmi luam rămas-bun de la el, iar oamenii se certau afară, m-am hotărât. Era rănit în piept, un plămân fusese perforat. Şocul aproape că-l ucisese înainte ca eu să pot face ceva. Aşa că l-am băgat în T-Izolare şi m-am asigurat că totul era în regulă, după care a căzut curentul. T-Izolarea însă avea propriile sale pile de combustie, aşa că ştiam că aveam ceva timp.

Eram singură. Ceilalţi ori erau morţi, ori fugiseră în vârtejul cu ramuri negre al pădurii. În jurul meu era linişte.

Zilele au devenit mai luminoase, dar eu n-am ieşit. Prin ferestre se prelingeau culorile de afară.

M-am îngrijit de pilele de combustie. Nu mai rămăseseră prea multe.

A revenit soarele, cu lame calde de lumină. Noaptea am reflectat la cum distruseseră oamenii totul în prostia lor.

Când au început bătăile în uşă, m-am târât înapoi aici ca să mă scund la răcoare şi întuneric.

DOMNUL ACKERMAN

— Am venit să te ajutăm, i-am zis eu pe un ton cât de calm şi controlat puteam.

Plin de consideraţie.

Se dădu înapoi din faţa noastră.

— Nu renunţ la el! Nu e mort atâta timp cât stau cu el, cât îl îngrijesc!

— Atâta moarte… i-am zis eu, făcând un pas ca să-i pun mina pe umăr. A intrat în noi, da, înţelegem acest lucru. Însă tu trebuie să vezi dincolo de ea, copila mea.

— Nu vreau!

— Nu-ţi cer decât să ne ajuţi cu cei de la Datalomm. Vreau să mă duc până acolo ca să le cer ajutorul.

— Atunci, du-te!

— Sigur n-or să ne dea drumul înăuntru unora ca noi.

— Lăsaţi-mă!

Biata femeie se retrase tremurând înapoi în gaura ei oribilă şi împuţită, cu aşternuturi mucegăite cu miros acru, conserve deschise împrăştiate peste tot şi duhnind a mâncare pe jumătate stricată.

— Ne trebuie codurile de acces. Contam pe ajutorul vărului nostru Arthur şi vestea că e mort ne mâhneşte. Sigur tu ştii unde sunt codurile corecte şi celelalte…

— Eu… nu…

— Arthur mi-a zis odată despre Instalaţiile de Apărare Naţională care sunt izolate astfel încât o cădere de sistem să nu ducă la oprirea tuturor deodată.

Ceilalţi din spatele meu bombăneau în sinea lor, deja

nervoşi din cauză că bătuseră atâta amar de drum fără să realizeze mare lucru.

— Mi-aduc aminte că Arthur mi-a vorbit despre ţine de multe ori. Despre ce femeie inteligentă eşti. Cu siguranţă că exista o procedură prin care fiecare membru al personalului putea să comunice cu celelalte instalaţii în caz de urgenţă?

Ochii încetară să i se mai rotească, iar gura îşi pierdu rictusul de frică smintită.

— Asta era pentru… exerciţii…

— Cu siguranţă ţi-o mai aduci aminte, nu?

— Exerciţii.

— Ţi-au dat un manual?

— Sunt asistentă medicală!

— Şi totuşi nu ştii unde am putea căuta?

— Ştiu…

— O să ne dai… codurile?

I-am zâmbit liniştitor, însă fata se dădu înapoi nu ştiu din ce motiv, cu o privire vicleană în ochi.

— Nu.

Angel făcu repede un pas înainte ţipând:

— Cum poţi să le spui aşa ceva unor oameni cinstiţi după toate câte s-au…

— Tăcere!

Angel strigă:

— Nu poţi să-mi spui tu mie să t…

Susan se trase înapoi din faţa ei, dar nu şi a mea şi zise cu o voce piţigăiată:

— Nu, nu, nu, nu pot, nu pot…

— Eu mă ocup de problemă, am zis, cu mâinile întinse între ele.

I se crispă faţa la vederea furiei de pe chipul lui Angel şi se întoarse spre mine căutând protecţie.

— Da… da, o să vi le dau, dar trebuie să mă ajutaţi.

— Cu toţii trebuie să ne ajutăm, drăguţă, am replicat eu, ştiind că ce era mai rău trecuse.

— Va trebui să vin cu voi.

Am încuviinţat din cap. Nu era de mirare ca o femeie, chiar şi una cu minţile rătăcite ca asta, să vrea să plece dintr-un loc plin cu cadavre umflate şi duhnind de-ţi muta nasul din loc. Numai de miros şi tot înnebuneai.

Şi totuşi, ca să fi supravieţuit în acest loc, trebuie să fi avut şi o urmă de sănătate mintală, de raţiune. Am încercat să fac apel la ea.

— Desigur, am să pun pe cineva să te ducă înapoi la…

— Nu. La Datalomm.

Bud comentă în surdină:

— N-are nicio logică.

— T-Izolarea, zise ea, arătând spre lada masivă. Pilele de rezervă.

— Da?

— Sunt aproape consumate. Mai sunt altele la Datalomm. I-am vorbit cu blândeţe:

— Păi, atunci o să luăm unele cu noi când ne întoarcem. Tu doar scrie-ne unde se găsesc, numărul şi aşa mai departe şi noi o să…

— Nu, nu, nu!

Îi revenise sălbăticia.

— Te asigur că…

— O să fie oameni acolo! Cineva îl va ajuta! îl va salva!

— Chestia aia e atât de grea că mă îndoiesc că…

— Nu-i decât o rană la piept! Trebuie doar îndepărtat plămânul şi apoi să-i repornească inima!

— Măi soro, a murit atâta lume că nu văd de…

Chipul îi căpătă o expresie aspră.

— Atunci puteţi să vă duceţi fără mine. Şi fără coduri!

— La naiba, zise Bud tărăgănat. Cea mai tâmpită situaţie pe care…

Susan îi aruncă o privire piezişă plină de răutate şi răbufni:

— Ia încercaţi voi să intraţi acolo când sunt complet blocaţi! Se porni apoi să râdă sec, cu un râs care răsună prin încăpere.

— Încetează! am strigat eu.

Linişte şi duhoare.

— N-o să reuşim, a zis Bud.

— Gene face cât zece ca tine!

— Ei, am intervenit eu, văzând ce efect avea Bud asupra ei. O să ne descurcăm noi cumva. Să sperăm că Datalomm ăsta mai există.

MC355

Îşi căută perifericele pentru a zecea mia oară şi, la fel ca de fiecare dată, nu le găsi la locul lor.

Trunchierea survenise într-o singură clipă orbitoare şi totuşi imaginea febrilă se păstrase, clară şi strălucitoare în nucleul de memorie al computerului principal – focoase nucleare ce se îndreptau spre el înflorind inofensive pe bolta de cobalt a cerului, în timp ce altele cădeau neafectate. Rachete le săriseră în întâmpinare, formând un scut protector deasupra coastei sudice a statului Alabama, o umbrelă care protejase baza aeriană Pensacola şi populaţia înşirată pe verdele decolorat de soare al unei zile de vară. Diafonie multiplă furioasă pe toate canalele posibile. Filtrate şi ajustate toate de către reţeaua MC, direcţionate spre căutarea rachetelor inamice şi definirea traiectoriilor acestora.

După care linişte.

Întuneric învăluitor instantaneu.

Înainte de acel moment groaznic în care soarele arzător explodase la nord, iar PEM-ul îi inundase toţi senzorii, orice pierdere de funcţionalitate ar fi fost anticipată, s-ar fi făcut pregătiri pentru eventualitatea ei, ar fi fost uşurată de interfeţe şi filtre electronice. Pentru o reţea avansată de calculatoare ca MC355, pierderea unei părţi din memorie, simţuri şi spaţiu de stocare era ca un duş rece – ceva care poate că te curăţă, dar te şi sperie şi e de natură să provoace o reacţie de şoc.

În clipele de agonie ale acelei zile, MC355 îşi simţise tentaculele tocindu-se, arzând şi dispărând unul câte unul. Văzuse fugar distrugere, panică, disperare derutată. Fusese inundat cu informaţii prin toate terminalele de intrare – ştiri, analize, cereri bruşte de noi analize de date care trebuia să fie executate cât de curând posibil, iar în mijlocul haosului urlător, mulţimea lui de ochi şi urechi încetase să mai transmită informaţii. Pentru MC355, piesa care se desfăşura afară, un miliard de scene violente, îngheţase, lăsându-l în aer.

Şocat. Rotindu-se cu furie în propriul lui univers reducţionist cartezian, în spaţiul infinit, rece şi cristalin de Pascal disperat, o minte fără punct de reper.

Drept pentru care plutise în derivă prin zile de sensibilitate şocată, cu simţurile inerte, băncile de date deconectate, reţelele de logică şi tipare zdrobite şi împrăştiate.

Acum îşi revenea însă. În MC355 exista o subrutină doar parţial realizată, un proiect întrerupt de Ziua Aceea. Scopul său era autorepararea, însă sistemul în sine era incomplet.

Cu efort, lui MC355 îi deveni clar că, la urma urmei, era un Calculator Principal şi ca atare capabil de fapte

măreţe, precum şi că Reţeaua de Execuţie şi Generare Reparaţii[12] – REGEN trebuia ea însăşi să se regenereze mai întâi.

Ceea ce durase săptămâni de zile. Trebuiseră produse cu multă trudă accesorii. Roboţi. Maşini care să poată face reparaţii delicate. Căutători de materie primă, care să scotocească prin magazii după cabluri, cipuri şi discuri matriciale. Subrutine pedante care trăiau doar cât să caute informaţiile relevante prin coridoarele lungi şi reci ale memoriei lui MC355.

Singura opţiune a lui MC355 fusese să ia piesele de la entităţile mai puţin importante aflate sub controlul lui. Reţeaua de electricitate era vitală, aşa că grupurile mari de panouri solare, reactoarele de rezervă din subteran şi pilele termice continuaseră să funcţioneze neatinse. Sistemele de urgenţă care nu mai erau utile – rutine ce ţineau contabilitatea în vederea declarării veniturilor la Fisc, sisteme de evaluarea pagubelor, capacitate de calcul dedicată studiului atent al Produsului Naţional Brut rămas, legăturile cu celelalte reţele, AT & T, IBM şi SYSGEN, fuseseră scoase din funcţiune.

Oare mai rămăsese ceva afară?

Inexistenţa dovezilor nu constituie dovada inexistenţei.

MC355 nu putea analiza date pe care nu le avea. Prioritatea sa era reconectarea. Găsise altă întrebuinţare puzderiei de armate de semiconductori, module de memorie şi conexiunilor UVA din imperiul său, aşa că le tăiase, sacrificase şi construise ceva nou.

Mai întâi, MC355 trimisese unităţi mobile la suprafaţă. El se afla în întregime sub nivelul solului

12 Repair Generation and Execution Network (n.tr.)

vulnerabil, amplasat intenţionat într-un colţ uitat de lume din sudul statului Alabama. În vecinătatea lui nu se afla nicio instalaţie care să îndrepte armele asupra inamicului. O explicaţie plauzibilă pentru explozia de jumătate de megatonă care îi trunchiase simţurile era un atac asupra oraşului Mobile, de la vest.

Şi totuşi, punctul zero se aflase la kilometri întregi depărtare de oraş. Ţinta fusese ratată.

MC355 avea un mandat strict. (Curios cuvânt, reflectase un sistem, însemna literalmente un reper de timp impus de om[13]. Însă unde se aflau oamenii acum? Nu mai avea decât ceasul interior.) Comanda lui MC355 era să trăiască precum o cârtiţă, nepermiţând să fie detectat, drept pentru care nu întinsese antene ca să apeleze pe cale electromagnetică sistemele înrudite. Abia după multă ezitare ieşise la suprafaţă. Acest lucru era necesar pentru REGEN, aşa că trimisese mici maşini să se aventureze afară.

Simţurile acestora erau limitate, nu ştiau nimic despre lumea naturală (cum nu ştia nici MC355) şi nu înţelegeau talmeş-balmeşul debordant şi agitat de imagini vizuale, mirosuri, parfumuri, şanţuri şi radiaţii înţepătoare care le întâmpina.

Multe nu se mai întorseseră. Multe se defectaseră. Câteva îşi descărcaseră informaţiile culese prin infraroşii şi ultraviolete şi fugiseră înapoi la loc sigur sub pământ. Acest tip de senzori cedase repede sub atacul vânturilor înţepătoare şi aspre şi al grindinei.

Detectorii acustici se dovediseră mai entuziaşti, însă MC355 nu putuse înţelege senzaţiile aleatorii care inundau aceste urechi minuscule.

---

13 De la „man" - om şi „date" - dată. (n.tr.)

Zi de zi ascultase şi zi de zi se simţise derutat.

JOHNNY

Sper ca de data asta să ajung acasă.

Mă tot pasează de la unul la altul de luni de zile, de când a început chestia asta şi tot ce vreau e să mă întorc la Fairhope, la tati şi la mami.

Numai că nimeni nu-mi spune dacă ştie unde sunt mami şi tati. îmi vorbesc mângâietor, dar îmi dau seama că ei cred că toată lumea de acolo a murit.

Discută despre cum vor să se ducă la un loc cu calculatoare şi tot felul de chestii. Domnul Ackerman vrea să vorbească cu oamenii ăia din spaţiu.

Nimeni nu zice mare lucru despre mami şi tati ai mei.

Mai sunt doar vreo o sută treizeci de kilometri, dar, după cât le ia ca să ajungă, ai zice că dau ocol Pământului.

MC355

MC355 suferise vreme de clipe infinitezimale goale, prelungite la infinit.

Sistemelor de calcul avansate li se dau o serie de directive de monitorizare internă atât de complexe că, pentru un om, maşinile par să aibă motivaţie. Aceasta este una dintre modalităţile – chiar dacă nu cea mai complicată şi isteaţă din punct de vedere tehnic – de a descrie concluzia la care MC355 ajunsese în cele din urmă.

Era rupt de informaţiile de afară.

Nimeni nu încercase să ia legătura cu el. MC355 ar fi putut foarte bine să fie singura entitate încă în funcţiune din toată lumea.

Personalului care îl deservea i se ordonase să meargă în altă parte chiar în primele ore ale războiului. MC355 pierduse legătura cu exteriorul la câteva momente după ce uşile uriaşe se închiseseră cu zgomot în urma ultimilor astfel de oameni, iar paznicii de afară care ar fi trebuit să

intre să facă o verificare la fiecare şase ore nu veniseră nici ei, niciodată. Se părea că aceeaşi explozie care îi izolase senzorii lui MC355 îi deconectase şi pe ei.

Nu avea decât un minimum de date despre primele clipe ale războiului. Marile sale biblioteci fuseseră deconectate şi totuşi trebuia să-şi înţeleagă situaţia. Şi, lucrul cel mai important, MC355 tânjea să facă ceva.

Soluţia era evidentă: avea să descopere starea lumii exterioare folosindu-se de principiul cartezian. Avea să întreprindă o simulare numerică extinsă şi solicitantă a războiului, alegând cele mai bune supoziţii acolo unde nu avea suficiente date.

Avea să construiască pe baza cunoştinţelor despre fizica atmosferică, ecologie şi despre oceane un model matematic a ceea ce trebuie să se fi întâmplat afară.

Ceea ce şi făcuse. Toată treaba necesitase mai mult de o lună.

BUD

1. Am urcat T-Izolarea pe podeaua benei. Cricul hidraulic l-am găsit la un atelier de reparaţii camionete. ERNIE S QUICK FIX.

2. Am mai luat un Chevy pentru greutatea suplimentară.

3. O să meargă mai bine cu mânerele cele mari strânse.

4. Greutatea o să se distribuie mai bine.

5. Am prins-o de podeaua benei cu cabluri.

6. Nu-l putem zgâlţâi prea mult pe omul dinăuntru, zice Susan, or să se desprindă firele prinse de el. Asta o să-i oprească inima. Deci trebuie amortizoare mari.

7. Are garda la sol înaltă cu amortizoarele puse, ca vehiculele de nisip din zona Golfului.

8. îl ţine înăuntru la un pic peste temperatura de

îngheţ. Apa se măreşte când îngheaţă. De-aia şi plutesc cuburile de gheaţă în băutură. Lada îl ţine la puţin peste zero grade ca să nu-i plesnească celulele.

9. Treaba e că la rece nu ni se înrăutăţeşte starea. Inima bate odată la câteva minute, zice femeia.

10. Greu de găsit benzină, totuşi.

MC355

Războiul îl pornise, aşa cum se temuseră mulţi, un nebun-Nu un general aflat la comanda unor depozite de rachete. Nu un comandant de submarin cu minţile rătăcite. Un şef de stat – care anume nu avea să se afle niciodată.

Nu un preşedinte de superputere, asta era sigur. Primele arme lansate fuseseră în număr de şapte, pe durata unei jumătăţi de oră. Rachete cu rază medie de acţiune lansate de pe submarin. Trei loviseră Statele Unite, patru URSS-ul.

Fusese o grea lovitură îndreptată împotriva unor centre de Comandă, Control, Comunicaţii şi Strângere de Informaţii anume, atacul clasic de tip C_3I. Camerele de control implodaseră, cablurile îngropate se topiseră, echipamente electronice în valoare de zece miliarde de dolari se transformaseră în fiare vechi radioactive.

Fiecare naţiune răspunsese punându-şi toate forţele în stare de alertă. Cele mai importante erau sistemele orbitale de apărare împotriva rachetelor balistice intercontinentale. Erau formate din aproape o mie de mici rachete, gata de lansare pe orbite ce formau un tipar complex de la un pol la altul, acoperind toate locurile de pe glob de unde s-ar fi putut face lansări. Rachetele aveau senzori cu infraroşii şi microunde, conectaţi la un microcip care ar fi putut ghida o navă până pe Pluto cu numai o treime din capacitatea sa.

Acestea intraseră imediat în acţiune şi descoperiseră

că nu aveau ţinte.

Numai că reţelele C_3I suferiseră stricăciuni şi intraseră în panică. Vreme de douăzeci de minute, mii de bărbaţi şi femei stătuseră calmi, rezistând impulsului de a presupune că se întâmplase ce era mai rău.

Situaţia aceasta nu avea cum să dureze. Un radar sovietic confundase o emisie răzleaţă de la o escadrilă de bombardiere ce se îndrepta spre nord peste Canada şi raportase un stol de rachete inamice.

Teoria cea mai probabilă era că atacul american eşuase lamentabil. Americanii fuseseră, fără îndoială, uluiţi de eşecul lor, însă aveau să-şi revină repede. Inamicul fusese derutat doar pentru moment.

Între timp, sistemul de comitete de la conducerea dinozaurului sovietic putea şovăi doar pentru câteva clipe, nu ore. Doctrina sovietică prevalentă susţinea că URSS nu avea să mai fie luată niciodată prin surprindere ca în cazul războiului cu Hitler. Un atac asupra patriei cerea răspuns imediat sub forma distrugerii capacităţii de război a duşmanului.

Sovietele nu acceptaseră niciodată doctrina Statelor Unite cu privire la Distrugerea Reciprocă Asigurată – aceasta ar fi însemnat acceptarea posibilităţii sacrificării patriei. În loc de asta, atacaseră cu mijloace de război, ceea ce însemna că rachetele sovietice aveau să evite oraşele americane, cu excepţia cazurilor în care baze vitale se aflau lângă zone dens populate.

Prudenţa cerea trecerea la acţiune înainte ca Statele Unite să se dezmeticească.

URSS-ul decisese să lanseze şi propriul său atac de tip C_3I.

Rachete precise, capabile să lovească instalaţii protejate cu o eroare mai mică de câteva sute de metri,

ţâşniseră vâjâind din depozitele din Siberia şi Urali, îndreptându-se spre Montana, cele două Dakote, Colorado, Nebraska şi încă vreo douăsprezece alte state.

Fuseseră interceptate de sistemele orbitale de apărare ale Statelor Unite. Radarele şi reţelele optice de pe orbita geosincronă detectaseră rachetele URSS-ului. Sistemul ghidase flotele de rachete pe o orbită joasă pentru a se ciocni de acestea, explodând cu doar câteva clipe înainte de impact în rafale de bile ca trase de o mitralieră.

Orice obiect solid care loveşte un focos nuclear cu o viteză de zece kilometri pe secundă transmite unde de şoc prin învelişul protector de oţel. Aceste unde cauzaseră aprinderea explozivilor dinăuntru fără a se realiza simetria atent plănuită cerută de proiectanţi. O explozie neuniformă nu era bună de nimic, ea neputând comprima miezul de douăzeci şi cinci de kilograme de plutoniu pentru a obţine masa critică necesară.

Arma se transforma astfel într-o erupţie de piese atent lucrate şi acum inutile, împrăştiindu-se pe o distanţă de o mie de kilometri.

Astfel se respinsese nouăzeci la sută din primul atac al URSS-ului.

ANGEL

Nu mai văzusem aşa un felinar vechi de când eram copil.

Domnul Ackerman venise să ne trezească înainte de ivirea zorilor, spunând că aveam de parcurs o distanţă mare în acea zi. Noi nu voiserăm să mergem în apropiere de Mobile, dar, din ce ne spuseseră vagabonzii de la est, drumul era impracticabil, toată zona unde explodase bomba era moarte curată, probabil din cauza radioactivităţii.

Felinarul aruncase o lumină de un portocaliu ars în timp ce ne luaserăm micul dejun. Carne de vită sărată şi tocată, că doar asta mai rămăsese în conserve, fără ouă, desigur.

Era lovit, murdar de ulei, cu sticla crăpată şi pătat de funingine pe o parte. Ne lumina cu o lumină palidă şi fierbinte, pe Bud, domnul Ackerman, bătrânul Turkey şi pe Susan, care stătea lângă lada ei în camionetă. Lui Bud îi luase o zi întreagă ca s-o aranjeze. Şi Johnny, băiatul, tăcuse tot drumul, nescoţând un cuvânt nici dacă-l întrebai. Căzuserăm de acord să-l ducem la Fairhope, unde trăiau ai lui, familia Bishop. Pe atunci credeam că avea să fie o călătorie uşoară.

Eram cu toţii traşi la faţă, epuizaţi şi nu prea ne mai păsa de frigul care persista în ciuda faptului că se încălzea deja de săptămâni de zile. Felinarul alunga întunericul care se prelingea spre noi, ducându-mă cu gândul la faptul că sigur în acel moment milioane şi milioane de oameni făceau acelaşi lucru pe tot cuprinsul ţării, mâncând la lumina slabă a unei lămpi de gaz, gândindu-se la ceea ce avuseseră şi cum ar fi putut să aibă din nou dacă era posibil.

Atunci, bătrânul Turkey se lăsase pe spate ca şi cum avea să tragă un pui de somn. Şi totuşi, pe drumul până aici el fusese cel care dorise să plecăm mai departe imediat ce făceam rost de benzină. Aşa e mereu cu un leneş ca ăsta. Îi displace mişcarea atât de tare că, odată ce s-a pornit, o ţine tot aşa şi nu se mai opreşte, ca şi cum nu mişcarea n-ar putea-o suferi, ci pornitul şi opritul. Odată ce se mişcă, e atât de mândru de asta că ar face orice ca să pară că lui îi e uşor, iar altora greu, ca să se poată da mare după aia.

Aşa că nu mă surprinsese deloc că după ce ieşiserăm

şi ne urcaserăm în maşină, iar Bud pornise camioneta şi mergea cu atenţie, Turkey stătea pe bancheta din spate a Pontiacului şi dădea indicaţii ca şi cum ar fi ştiut drumul. Ceea ce-l iritase pe domnul Ackerman, aşa că cei doi se certaseră.

JOHNNY

M-am săturat de oamenii ăştia! Sigur, rudele mele, numai că trebuia să stau la ele o săptămână, nu la nesfârşit. Domnul Ackerman, pe el nu pot să-l sufăr. Mi-a zis Turkey: „Numai aur îi iese din gură, dar vezi şi ceva piatră prin el”. Aşa e.

Ei îşi închipuie că un copil de nouă ani nu-şi dă seama, dar eu îmi dau.

Seama că habar n-au ce fac.

Că au crezut cu toţii că o să murim. Numai că nu s-a întâmplat. Că lui Angel îi e frică. Crede că Bud ne poate salva.

Poate că da, dar de unde să ştii? El oricum nu dă de înţeles nimic niciodată.

Bănuiesc că nu poate. Doar îşi pune capul în piept şi se încruntă ca şi cum ar fi supărat pe o problemă, iar atunci când i-a trecut încruntătura, ştii că i-a dat de capăt. De el îmi place.

Uneori mă gândesc că lui Turkey pur şi simplu nu-i pasă. De parcă s-ar fi dat bătut. Alteori însă, pare să înţeleagă şi râde de toate. S-a certat cu domnul Ackerman şi i-au râs ochii atunci când a ieşit învins.

Sunt de treabă cu toţii, mă gândesc eu. Măcar mă duc la mine acasă. Mai puţin Susan. îi sar ochii în cap de parcă ar fi văzut fantome. Te sperie cu nebunia ei. Nu-mi place să mă uit la ea.

TURKEY

Beleaua dă ea de tine dacă eşti prost.

Ar fi trebuit să ne întoarcem imediat ce ne dăduserăm seama că ideea lui Ackerman n-avea să meargă cum trebuie. Le-am zis-o şi ei au dat din cap, da, da, dar tot pe el l-au ascultat.

Aşa că am făcut şi eu ca ei.

Am trăit deja mult şi ăsta e un moment la fel de bun pentru dat colţul ca oricare altul.

Aveam în valiză vechiul meu revolver de calibrul.32, dar n-avea să-mi folosească la nimic stând acolo. Aşa că l-am scos, l-am înfăşurat într-o pungă de hârtie şi l-am băgat sub scaun, la îndemână.

Aş merge să văd şi lumea. Ce-a mai rămas din ea.

MC355

Sistemele defensive orbitale eliminaseră atacul sovietic aproape complet, în afara a zece la sută.

MC355 reconstituise acest lucru cu o abatere pătraţică medie de câteva procente. El fusese martor la numai o treime din lupta efectivă, dar rulase indici de performanţă pentru reţeaua MC şi putea extrapola pe baza lor.

Focoasele care trecuseră de baraj fuseseră aţintite spre depozitele de rachete şi centrele C_3I, după cum era de aşteptat.

Dacă totalitatea armamentului celor două superputeri ar fi fost aceea de altă dată, zece de mii de focoase sau chiar mai mult de fiecare parte, o scăpare de zece la sută ar fi fost catastrofică. Numai că dezarmarea treptată se desfăşura deja de zeci de ani, astfel încât mai existau doar câteva mii de rachete balistice intercontinentale ţinute la loc sigur. Nu mai erau rachete cu rază scurtă de acţiune care să poată fi trase rapid de pe submarine, deoarece fuseseră considerate destabilizatoare. Renunţarea la ele se negociase în primele

decenii de la începutul dezarmării.

Submarinele cu rachete balistice intercontinentale stăteau însă în aşteptare, pentru orice eventualitate.

Toate acestea se realizaseră în baza a doua principii: „Supravieţuirea Reciproc Asigurată” şi „Eu Tai, Tu Alegi”. Prima jumătate de oră a bătăliei le ilustrase importanţa.

Statele Unite scăpaseră cu bine din primul atac. Reţelele sale C_3I erau aproape neatinse, graţie construirii de arme defensive care izolau în spaţiu prima fază a oricărui conflict.

Dimensiunea redusă a arsenalelor se datora unei filosofii adoptate în anii 1900, care avea la bază un concept simplu din copilărie. Atunci când se împarte o plăcintă, o persoană taie feliile, iar cealaltă alege bucata dorită. Interesul personal conducea, normal, la tăierea unor felii cât mai egale posibil.

Cei doi adversari căzuseră de acord asupra unui sistem de o mie de puncte pentru evaluarea componentelor arsenalului nuclear. Era vorba aici despre procentul de valoare militară, care denota utilitatea fiecărei arme în parte. URSS-ul considera rachetele instalate la sol ca având o valoare mai mare, acordându-le douăzeci şi cinci la sută din punctele sale. Statele Unite puseseră accentul pe cele de pe submarine.

Reducerea armamentului se axase, ca atare, pe procentele care trebuia să fie tăiate, nu pe nişte arme anume. Prima reducere fusese de cinci la sută sau cincizeci de puncte. Statele Unite aleseseră ce arme ale URSS-ului să fie distruse public şi viceversa: Eu Tai, Tu Alegi. Fiecare parte redusese, aşadar, armele de care se temea cel mai tare din arsenalul inamicului.

Din punct de vedere tehnic, avantajul în cazul de faţă venea din faptul că fiecare parte credea că iese în câştig

din acest schimb într-o măsură ce depindea de cota de ameninţare percepută eliminată raportată la protecţia percepută pierdută.

Ceea ce dusese la reduceri treptate. Armele pur defensive nu intrau în calculul celor o mie de puncte, drept pentru care nu existau restricţii pentru construirea lor.

Încrederea creată de această abordare lentă şi evolutivă reuşise, în mare parte, să calmeze spiritele la nivel internaţional. Statele Unite şi URSS-ul ajunseseră la un echilibru duşmănos. MC355 reflectase multă vreme uimit la aceste date, încercând să împace viziunea lui despre lume cu începutul războiului. Părea imposibil ca vreuna dintre superputeri să pornească un conflict având în vedere cât de egale le erau forţele.

Şi totuşi cineva o făcuse.

SUSAN

Trebuia să merg cu Gene, iar ei mi-au spus că pot să merg în cabină, dar am ţipat la ei – am ţipat: „Nu, eu trebuie să stau tot timpul lângă T-Izolare, să verific dacă merge bine, să mă asigur, trebuie să mă asigur!”

M-am urcat în benă şi am stat lângă ea. Câmpiile vălureau pe lângă noi, căci Bud mergea prea repede, aşa că am strigat la el, el mi-a răspuns c-o înjurătură şi a continuat. Spre sud. Copacii ne biciuiau în goană – sicomori, pini feroce ne şfichiuiau, lovindu-mă chiar uneori – mă simţeam însă bine să fiu iar afară şi liberă şi să ştiu că aveam să-l salvez pe Gene.

Vorbeam cu el în timp ce goneam, cu cauciucurile zumzăind sub noi, cauciucuri mari care făceau o muzică ce-mi urca în picioare cu atâta putere că eram sigură că şi Gene o simţea şi ştia că stau lângă el uitându-mă cum îi tresaltă inima o dată la câteva minute, punând în mişcare sângele din el ca pe un mâl, dar continuând să ducă

suficient oxigen cât să-l absoarbă ţesuturile şi să digere zahărul pe care i-l administram.

Era bine şi rece, la doar o jumătate de grad de limita îngheţului. Eu citeam senzorii pe drumul care se avânta grabnic spre noi, cu linii albe ce veneau de la orizont şi treceau în fugă pe sub capotă, cusături în autostradă în aerul rece şi încă răcoros.

Nimeni în afară de noi pe drumul pe care mergeam liber, doar noi şi nişte muguri în copacii plini de cântecele uşoare de un portocaliu ars, pe care mi le fluiera atingerea uşoară ca un fulg a brizei ce-mi sufla în păr, unduindu-se în urmă bucuroasă şi cu un zgomot fluid.

BUD

Inundaţiile erau zdravene aici. Mai zdravene decât în amonte.

Trebuie să fi căzut o mulţime de zăpadă în zonă. Nori graşi, i-am văzut în momentul de maxim, graşi şi violeţi venind dinspre Golf. Aruncând zăpada aici.

Acum a curs şi a luat toate podurile.

Trebuie să ocolesc.

Singurul drum bun e spre sud. Spre Mobile. Nu-mi place ideea. Se poate să fie mulţi oameni acolo.

Nu le spun celorlalţi care vin din urmă, doar îi aştept la intersecţii şi apoi calc acceleraţia.

Trebuie să fiu tot timpul în mişcare.

Scap de vorbit.

Oamenilor de pe aici trebuie să le fie foame.

Dacă ne vede cineva, s-ar putea să fie de rău.

Am o armă pe o etajeră la spate. Un.30 – 30 mare. Nu se ştie niciodată.

MC355

URSS-ul îşi urmărise propriul atac şi fusese cuprins de groază să afle că sistemul orbital defensiv al Statelor

Unite funcţionase de peste două ori mai bine decât anticipaseră toţi experţii sovietici. îşi încetase atacurile asupra sateliţilor SUA. Acestea se dovediseră la fel de lipsite de efect, din cauza, se pare, a sistemelor defensive ale sateliţilor americani de supraveghere – senzori retractili, protecţie multifrecvenţă, blindaj avansat.

Niciuna dintre superputeri nu atacase coloniile spaţiale locuite. Acestea nu prezentau importanţă în contextul mai larg al unui război nuclear.

Comunicaţiile dintre Washington şi Moscova continuaseră, fiecare parte crezând că cealaltă atacase prima.

Numai că pe teritoriul Statelor Unite explodaseră mai bine de o sută de megatone şi orice-ar fi făcut ulterior superputerile, o oarecare iarnă nucleară era inevitabilă.

Printr-o întâmplare fericită, majoritatea rachetelor care trecuseră de sistemele defensive căzuseră pe o fâşie lată din Texas până în vârful Floridei.

MC355 se afla îngropat în mijlocul acestei fâşii.

TURKEY

Am trecut prin pădurile de pini cu viteză maximă, abia putând să ne ţinem după Bud. Am preluat volanul de la Ackerman. Omul ăla nu era în stare să ţină pasul, după cum am văzut cu toţii.

Nebuna făcea semne cu mâna şi râdea, cocoţată pe chestia aia în formă de sicriu cu tuburi strălucitoare peste tot.

Pământul lutos făcea acum loc unor bucăţi de nisip cu plopi şi eucalipţi, dar nici ţipenie de om. Asta mă speriase. Credeam că oamenii din Mobile aveau să se reverse încoace, însă nu văzusem pe nimeni.

Mobile avea adăposturi. Rezerve de hrană. Administraţia Lekin pornise asemenea măsuri la începutul

secolului şi ar fi trebuit să fie suficientă hrană stocată pentru o lună, poate chiar mai mult, pentru fiecare om, câine şi copil.

Aşa ar fi trebuit.

MC355

Din datele colaterale, MC355 construise un scenariu probabil: Statele Unite aleseseră să se ţină tare. Nu lansaseră nicio rachetă nucleară.

Calculase impactul asupra mediului al focoaselor nucleare despre care ştia că explodaseră. Incendiile anticipate produseseră o cantitate considerabilă de praf şi carbon ars.

Lui MC355 însă îi mai trebuiau informaţii. îşi luase una dintre maşinile electrice care-l deserveau cărând piese pe coridoare şi o trimisese afară echipată cu o cameră mobilă montată pe platforma din spate. Maşina ajunsese pe un deal ce dădea spre Golful Mobile de unde avea vedere panoramică.

Efectele unui îngheţ crunt erau evidente. Iarba era moartă, gri. Copacilor maronii şi ofiliţi li se frânseseră ramurile. Mobile însă părea neatins. Linia orizontului…

MC355 făcu stop cadru şi reluă imaginea. Una dintre clădiri se clătina.

ANGEL

Ne îngrijoraserăm cu toţii când Bud o pornise spre Mobile, dar văzuserăm că podurile fuseseră luate de ape şi n-aveam cum să ne ducem spre est. Dinspre Golf bătea un vânt puternic, făcând maşina să alunece pe drum şi aproape luând-o pe sus pe fata aia din camioneta lui Bud. Se poate să fi fost vreo furtună care se pregătea să vină chiar deasupra golfului.

Mai bine mai în interior pe uscat, spre est.

Nu că aş fi vrut să merg acolo. Bomba distrusese tot

pe o rază de circa patruzeci, cincizeci de kilometri, după cum ziceau oamenii care veniseră săptămâna trecută.

Bud se gândise să-şi croiască drum printre Mobile şi zona bombei. Mobile, îşi zisese el, avea să fie plin de oameni.

Ei bine, nu era chiar aşa din câte vedeam. Veniserăm pe Autostrada Statală 34, prin nişte orăşele, şi ocoliserăm pe drumul pietruit; nici ţipenie de om.

Şi nici cadavre, ceea ce însemna că probabil radiaţiile le veniseră de hac sau plecaseră. Pe vase, poate, din portul Mobile.

Bud făcuse ce trebuia, nu încetinise ca să aflăm. Domnul Ackerman voia să aruncăm o privire, dar nu aveam cum, trebuia să ţinem pasul cu Bud. Eu, una, n-aveam de gând să mă pierd de el.

O tăiaserăm pe lângă râu, luptându-ne cu vântul. Vedeam zgârie-norii din centru, când observasem ceva ciudat şi ţipasem, iar Turkey, care conducea atunci – singurul lucru pe care îl convinsese cineva să-l facă şi el în călătoria asta – căpătase o expresie irascibilă, dar încetinise. Bud ne văzuse în oglinda retrovizoare şi oprise, iar eu arătasem cu degetul şi coborâserăm cu toţii. Mai puţin Susan, care părea să nu observe nimic şi doar bolborosea.

MC355

Simulă rapid îmbătrânirea şi uzura unei astfel de clădiri. Cam la jumătatea ei ceva făcuse o gaură mare, prin care intraseră precipitaţiile. Să fi fost oare lovită de un focos nuclear inert?

Viscolul, probabil, inundase subsolul din care, la asemenea turnuri de oţel şi sticlă, cocoţate aproape de bazinul mareic, trebuia scoasă cu regularitate apa prin pompare. Fără curent electric, subsolul se umplea în

câteva săptămâni.

Vântul îi suflase geamurile din rame.

Cum stătea aşa, ştirbă, cu stâlpii de oţel parţial ruginiţi, chiar şi o adiere de vânt putea solicita metalul. Greutatea putea fi preluată de alţi stâlpi, dar, dacă unul se flamba, turnul avea să se cutremure ca un copac în curs de tăiere. Betonul avea să sară de pe stâlpii din subsol ca aruncat de explozie, iar mobila acoperită cu muşchi din holul principal avea să alunece pe măsură ce parterul se afunda. Construcţia avea să se plece încet în faţa naturii.

BUD

Sunet ca de armă. Zăngănit. Clar şi puternic.

Mă gândesc că-i de la buloanele care ţin panourile de oţel de pe pereţi şi care se rup.

Auzeam planşeele de beton crăpându-se cu un huruit şi grinzile de oţel dintre etaje rupându-se în două ca nişte angrenaje uriaşe lipsite de ambreiaj.

S-a prăbuşit încet, lăsând în urmă un arc de rămăşiţe ce păreau să atârne în aer.

S-a izbit cu putere de pământ.

„Slocum Towers” scria pe clădire.

JOHNNY

Când clădirea se prăbuşea, văzusem ceva care încă mai stătea în aer şi se tot mărea. Mă întrebasem cum se putea aşa ceva.

Devenise din ce în ce mai mare şi strălucitor aşa cum se răsucea prin aer. După care sărise din cer la mine. Mă lovise în umăr. Eu mă uitam în sus. Angel ţipase, mă atinsese şi-şi ridicase palma. Era toată roşie. Eu însă nu simţeam nimic.

BUD

Nenorocita aia de lovitură, una la un milion nimereşte, bucata aia de oţel proiectată în aer. L-a lovit pe

băiat.

N-ai zice că un zgârie-nori care se prăbuşeşte la mai bine de trei kilometri depărtare ar putea face aşa ceva.

Au mai căzut destul de aproape de noi şi alte bucăţi. Să nu-ţi vină să crezi.

Nu-i nimic rupt, a zis Susan, doar curge mult sânge.

Ala micu' nu plânge şi nu zice nici pâs.

Femeile l-au bandajat şi aranjat. Ackerman şi cu Turkey se ceartă ca de obicei. Eu mă ţin deoparte.

Johnny nu vrea să ia calmantul pe care i-l oferă Susan. Zice că nu vrea să doarmă. Vrea să vadă şi el când traversăm golful. Rana nu-l deranjează la fel de tare ca pe noi.

Aşa că mergem înainte.

JOHNNY

Pot să mă ţin tare ca oricare dintre ei. O să le-arăt eu lor! Nu m-a speriat. Mă descurc.

Susan se poartă frumos cu mine, dar nu cred că mama ar vrea ca eu să iau vreo pastilă în afară de aspirină.

Ştiam că ne apropiem de casă când am ajuns la drumul pietruit şi am pornit pe el. Am sărit în sus de fericire, însă umărul mi-a tăiat răsuflarea. M-am uitat în faţă. Bud încetinea.

S-a oprit. A ieşit din maşină.

Pen' că în faţă se căsca o groapă mare în drum ca făcută de un uriaş la furie.

BUD

În jurul gropii erau bucăţi de metal, toate topite, arse şi rupte. Ciudat metal, mi-am zis eu. Dur şi uşor.

Turkey a găsit o bucată pe care scria ceva. Nu era un gen de scris pe care să-l mai fi văzut.

Aşa că încep să mă gândesc cum să trecem dincolo.

TURKEY

Apa din zona inundabilă de maree era învolburată, bolborosind posacă şi fără încetare ca un animal mare, cu suprafaţa galbenă întreruptă de pete care ieşeau la iveală brusc când şi când arătându-se a fi copaci sau bucăţi groase de lemn rupte, pe lângă care săltau uşor mortăciuni la care nu voiam să mă uit cu prea multă atenţie. Era de parcă sub toate astea se afla ceva uriaş şi viu care se trezea pentru o clipă, ieşind din apă ca să vadă cum mai e la aer.

Bud mi-a arătat bucata de metal răsucit şi imediat i-am zis:

— E în rusă.

Pentru că aşa şi era.

— Da’ tu n-ai ştiut în viaţa ta rusă! sare Angel.

— Am studiat-o cândva, îi zic eu, şi e adevărat, chiar dacă n-am studiat-o prea multă vreme.

— Mama măsii, zice Bud.

— Nu ne priveşte pe noi, spune domnul Ackerman, mai ales pentru că după tot ăst timp cât a mers cu femeile, copilul şi cu mine, se gândeşte că nu prea mai arată a conducător.

Bud nu-l lăsase să stea cu el în cabină.

Angel se uită la bucata de metal, o întoarce pe o parte şi pe alta, la care Johnny:

— S-ar putea să fie radioactivă!

Angel o scapă din mână ca pe-o ghiulea.

— Poftim?

Îl întreb pe Bud:

— Ai contorul?

Şi aşa şi era. Nu foarte tare, dar era.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Angel.

— Trebuie să-i spunem cuiva! ţipă Johnny, agitat.

— Crezi că o chestie de la ruşi a găurit drumul? mă

întreabă

Bud.

— Trebuie să fi căzut o rachetă de-a lor pe el, zic eu.

— O bombă? cârâie Angel ca o pasăre.

— Una care n-a explodat. Se îndrepta spre Mobile, dar băieţii din spaţiu au deviat-o aici, răspund eu arătând în sus.

— Armată să detoneze în golf? întreabă Angel.

— La Mesta.

— Trebuie să-i spunem cuiva! ţipă Johnny.

— Lasă asta, zice Bud. Trebuie să ne continuăm drumul.

— Cum? vrea să ştie Angel.

SUSAN

Îi povestesc lui Gene cum pleoscăie apa şi geme prin troaca tăiată în drum. Galbenă. Murdărită de o spumă maronie îngrozitoare şi mârâind verde de la cocoloaşe groase ce răsar din locul unde era drumul. Clipoceşte sub roţi când Bud forţează motorul şi se târăşte înainte, iar eu mă agăţ de Gene, uitându-mă la stuful de pe margine care iese din spumă cu tulpinile ca nişte lame de metal ce înţeapă din apă, dinţi mâncând cauciucurile, dar noi îl zdrobim înaintând încet prin netezimea galbenă şi puţin adâncă. Bud şerpuieşte printre cioturile de metal răsucit – din Rusia, îmi strigă Johnny – îndreptate în sus precum copacii fără rădăcini, suspendaţi deasupra apei murdare stupide şi a fluxului dezolant.

TURKEY

Apa se izbeşte de camionetă ca un animal ce dă cu laba. Bud se luptă să ţină roţile pe noroiul de sub ea şi să nu o răstoarne pe o parte cu sicriul ăla nenorocit ce străluceşte şi cu fata aia dusă ce ţipă la el cocoţată pe el.

Noi, ceilalţi, mergem în spate, lipiţi de cabină. Dacă

se împotmoleşte, putem să sărim repede, să intrăm în apă şi să înotăm înapoi. Întindem încetişor funia pe măsură ce înaintăm, funie pe care am legat-o de ciotul unui stâlp de telefon, ca să avem de ce ne ţine dacă trebuie să ne întoarcem.

Bud se ţine bine în curentul galben şi lunecos care îl trage, când, brusc, din spumă sare un buştean ca trimis de Dumnezeu însuşi, fix înspre camionetă. Are la capăt o zdreanţă ca o cămaşă bărbătească şi arată precum chitul care a înghiţit demult un om şi acum s-a întors după încă unul.

— Nu! Nu! ţipă Angel. Dă cu spatele!

Nu e timp de aşa ceva.

Buşteanul, gros cât două braţe puse unul în continuarea altuia, se izbeşte de camionetă taman în spatele şoferului şi Bud îl vede fix când face o adâncitură în oţel. Se luptă cu camioneta încercând să echilibreze greutatea, dar roţile se ridică şi apa ţâşneşte de sub ea, împingând-o şi mai tare.

Ne apucăm cu toţii de chestia de izolare, ori de camionetă şi rezistăm, iar domnul Ackerman înjură. Camioneta se clatină din nou.

Într-un unghi şi mai ascuţit.

Eu n-am vrut să luăm sicriul pentru că afunda camioneta în noroi mai mult şi creşteau şansele ca Bud să se împotmolească, dar acum e singurul lucru care o mai ţine împotriva curentului.

Galbenul spumegă pe lângă barele de protecţie de la fiecare capăt, iar noi strigăm – fără rezultat, desigur.

SUSAN

Animalul încearcă să ne înghită, l-a văzut pe Gene şi-l vrea. Mă aplec în afară şi pocnesc animalul galben care ne dă roată, însă el îmi primeşte palma ca şi cum nu l-ar

afecta deloc, iar eu mă pun pe plâns, nu ştiu ce să mă fac.

JOHNNY

Mi s-a pus un nod în gât, mi-era aşa de frică!

Bud. Îl aud cum mormăie sucind de volan.

Strânge din dinţi, iar femeia aia, Susan, strigă la noi: „Prindeţi-l! Prindeţi-l pe Gene!”

Eu mă ţin tare, iar apele mă trag.

TURKEY

Îmi dau seama că Bud se teme s-o forţeze şi să facă roţile să se învârtă pentru că o să rămână fără tracţiune şi sigur ne răsturnăm.

Susan sare jos în apa din aval împingându-se în camionetă ca să nu pice chestia aia. Presiunea împinge jos din Ford sicriul, care alunecă vreo juma de metru, iar cablurile i s-au desprins. Susan îşi pierde din putere pentru că greutatea devine şi mai mare şi se întinde ca un băţ între camionetă şi noroi.

Dacă chestia aia pică, e terminată. E frumos să faci aşa ceva, nebunesc, dar frumos, aşa că sar şi eu jos înaintând cu greu prin apă spre ea.

Nu e timp.

Un vârtej. Buşteanul se întoarce de-a latul. Se dă înapoi pentru o clipă, după care iar înainte, de data asta ieşind dintr-un val. îl văd pe Bud ferindu-se. A ridicat geamul, iar buşteanul se izbeşte de el spărgând sticla şi împrăştiind-o.

BUD

Îmi cade în poală ca zăpada. Sticlă strălucitoare.

A dispărut presiunea buşteanului, aşa că o forţez pe nenorocită. Ieşim din gaura în care eram şi camioneta se loveşte de ceva cu un sunet dogit.

Buşteanul se năpusteşte spre mine. Calc frâna.

Îl apuc cu amândouă mâinile şi-l împing afară cu

toată puterea de care sunt în stare.

Se dă înapoi, după care ocoleşte şi alunecă în faţa capotei, lovindu-se o dată de grilă.

ANGEL

Parcă ar fi venit să-şi facă treaba, a terminat-o şi acum a plecat să-şi vadă de altceva.

SUSAN

Plină de noroi, mă dor braţele. Mă chinui să mă urc iar în camionetă, iar apa murmură în jurul nostru. Furioasă pe noi. Vrea să ne ia.

Bud face camioneta să urle; intrăm clătinat într-o groapă, apoi ieşim din ea. Apa gâlgâie la noi spumegând de o furie urât mirositoare.

Mă uit la Gene şi la pile. S-au terminat.

Se încălzeşte.

Nu repede, dar se va trezi. Se spune că până şi în soluţia în care pluteşte, tot se poate trezi din vise şi să-şi revină în simţiri. Să simtă durerea.

Ţip la Bud că trebuie să găsim pile.

— Astea nu sunt nişte baterii obişnuite, zice el.

— Mai sunt la Datalomm, îi spun eu.

Ieşim greoi din apa galbenă, cleioasă, spre autostradă.

GENE

Dormind… încet… tot simt… numai lent… momente… momente… nu e somn adevărat, ci o plutire, o visare fără sens… izbituri slabe şi clipoceli… sunete dogite… sunt sub apă şi mă înec… dar nu-mi pasă… nu respir… O chestie buretoasă îmi umple plămânii… mi-e mai uşor să-i odihnesc… plutind în fulgi de zăpadă… o iarnă apoasă… o bătaie în uşă apare… dispare… sare… dispare înainte să-mi amintesc ce înseamnă… Cel mai greu… da… cel mai greu lucru de amintit este secretul… pentru ca atunci când

iau din nou legătura… Datalomm să ştie… ce am aflat… când C_3I s-a prăbuşit… când am aflat… E greu să te agăţi de un fapt alunecos şi lucitor… într-o mlaştină de bule moi, alunecoase… argintii ca aerul… clipind roşii-rubinii înapoia pleoapelor mele… Trebuie să prind secretul… un fapt greu ca oţelul strălucitor în căldura jilavă buretoasă… Să-l ţin la mine… Ceva mă loveşte dintr-o parte… o izbitură… mi-e rău… Să ţin secretul de oţel… ţin…

MC355

Megatonajul atacului sovietic explodase la mică înălţime – asemenea arme se numeau nivelatoare în jargon. Aceasta provocase incendii uriaşe, după cum arătase simularea lui MC355. Un văl de funingine se ridicase, acoperind Texasul şi Sudul, apoi se împrăştiase dincolo de aceste zone după nişte tipare de circulaţie globale.

În câteva zile, temperaturile scăzuseră de la cele de vară blândă la aproape de îngheţ. În regiunea Golfului, acolo unde se afla MC355, oceanul cald continuase să furnizeze căldură şi umezeală zonei din apropiere de ţărm. Vânturile reci se ciocneau de aerul plin de apă, dând naştere la furtuni violente şi zăpezi mari. Nori Stratus groşi acoperiseră uscatul cu un giulgiu până cel puţin la o sută de kilometri în interior.

Aşa se explica faptul că iscoadele lui MC355 dăduseră peste haos şi distrugere şi că nu existau transmisii radio locale. Ceea ce nu distrusese pulsul electromagnetic, distruseseră furtunile.

Marile întrebări care mai rămăseseră erau dacă războiul continuase şi dacă mai supravieţuise vreun om prin zonă.

DOMNUL ACKERMAN

Mi-a ajuns de data asta. Fata aia, Susan, şi-a pierdut

minţile dinaintea noastră şi a fost cât pe ce să ne înecăm traversând.

— Cred că trebuie să ne întoarcem cât de repede putem, i-am zis lui Bud când ne-am oprit ca să ne odihnim pe partea cealaltă.

— Trebuie să-l ducem pe băiat.

— Zona e distrusă în direcţia asta. M-am gândit c-or să fie oameni aici, ceva civilizaţie.

— Le-a venit ceva de hac.

— Bomba.

— Trebuie să găsim pile pentru omul din ladă.

— E aproape mort.

— Au murit deja prea mulţi. Ar trebui să salvăm unul dacă putem.

— Noi trebuie să avem grijă de ai noştri.

Bud a ridicat din umeri şi mi-am dat seama că n-aveam să-l conving.

Aşa că i-am zis lui Angel:

— Băiatul nu merită asemenea risc. Şi nici cadavrul ăsta.

ANGEL

Nu-mi plăcuse Ackerman înainte de război, iar după îmi plăcuse şi mai puţin, aşa că atunci când a început cu apropouri cum că ar trebui să ne întoarcem repede în nord şi să scăpăm de băiat, de Susan şi de bărbatul din ladă, i-am zis ce merita. După expresia de pe chipul lui Bud am ştiut că şi el era de aceeaşi părere. I-am trântit nişte vorbe pe care le auzisem folosite de tatăl meu când un cumpărător de cereale nu se ţinuse de cuvânt într-o afacere, chestii pe care le ţineam în mine de ani de zile şi pot spune că m-am simţit *bine*.

TURKEY

Am luat-o prin partea de est a golfului, cu un

sentiment de uşurare că scăpaserăm de oraş şi de apă, îndreptându-ne spre una dintre cele mai frumoase zone de ţară din Sud. Am trecut prin Daphne şi Montrose, intrând în Fairhope, unde muşchiul atârna în copaci şi, din când în când, raze de soare auriu pătrundeau pieziş prin verdele mimozelor bătrâne uriaşe.

Înghesuiţi pe podeaua benei, stăm pe vine pentru că vântul ne biciuieşte înţepător. Norii mari violeţi se îndreaptă spre sud acum.

În continuare nici ţipenie de om. Nu că Bud ar încetini ca să căutăm bine. Sunt însă oase de vite pe câmp. Am văzut atâtea că aproape nici nu le mai observ.

Liniştea e atât de profundă că vântul prin pini pare gălăgios. Nu-mi place că am bătut atâta drum şi nu vedem pe nimeni, îmi ţin punga de hârtie la îndemână.

Fairhope e un oraş frumos, cu stejari mari aplecaţi deasupra străzilor şi un chei lung la golf, cu un parc unde poţi să mergi la pescuit. Mereu mi-a plăcut acest loc, intenţionam să mă mut aici până când au crescut preţurile tare de tot.

Am trecut pe lângă nişte magazine cu ferestrele sparte din afară spre înăuntru şi atunci am văzut bărbatul.

ANGEL

Ne aştepta. Stătea pe trotuar în jeanşi şi o cămaşă galbenă cu aspect neîngrijit, murdară şi nebăgată în pantaloni. I-am făcut cu mâna în momentul în care am dat cu ochii de el şi mi-a răspuns la fel. Am strigat, emoţionată, dar el n-a zis nimic.

Bud a frânat cu scrâşnet de roţi. Am sărit jos şi am luat-o prin spatele camionetei cu Johnny după mine.

Bărbatul era slab ca un ţâr şi se rezema de un stâlp de telefon. Avea o barbă lungă şi încâlcită, dar ochii îi zâmbeau la noi, pârând să prindă în ei lumina soarelui.

— Bună! i-am zis eu iar.

— Sărut.

Asta a fost tot.

— Am veşnic de la… şi vocea mi se stinse pentru că bărbatul arăta spre mine.

— Sărut.

DOMNUL ACKERMAN

Am urmat-o pe Angel şi am mi-am dat imediat seama că bărbatul suferea de malnutriţie. Spânzurau hainele pe el.

— Poţi să ne dai nişte informaţii? l-am întrebat.

— Nu.

— De ce nu, prietene? Am venit să-i căutăm pe părinţii…

— Mai întâi sărut.

Am făcut un pas înapoi.

— Nu ai dreptul să pretinzi…

Cu coada ochiului l-am văzut pe Bud care ieşise din maşină şi se oprise, iar acum intra la loc, probabil ca să-şi ia arma. M-am hotărât să dezamorsez situaţia înainte să fie rănit cineva.

— Angel, du-te la el şi vorbeşte-i frumos. Avem nevoie…

— Sărut acum.

Bărbatul arătă iar cu degetul lui ciolănos.

Angel zise:

— N-am să mă duc… şi se opri pentru că bărbatul dusese mâna la curea.

Îşi ridicase cămaşa murdară, dând la iveală un pistol vârât în pantaloni la brâu.

— Sărut.

— Ei, prietene, putem…

Bărbatul ridică mâna cu pistolul, pe care-l îndreptă

spre noi.

— Păsărică.

Atunci îi explodă capul într-un nimb de sânge.

BUD

La naiba, o dată mi-a trebuit şi mie şi atunci am lăsat-o în cabină! O scoteam afară când s-a auzit împuşcătura. Apoi încă una.

TURKEY

Când ţi-arată omu' arma din mână, e prost dacă nu are de gând s-o folosească.

Mi-am scos pistolul pe care-l ţinusem în buzunar învelit în plastic, în tot ăst timp. L-am scos din nenorocita aia de pungă destul de repede cât se uita nebunul la Angel şi-şi ridica arma.

N-am avut nicio problemă să-l ochesc. Nu era la mai mult de zece metri.

Când a căzut însă a tras o dată şi eu mă simt de parcă mi-a împins cineva de gamba stângă. Apoi mă rostogolesc. Scap pistolul. Cad cu faţa pe maşină, încă nesimţind nimic.

ANGEL

Voiam ca bărbatul să moară atunci când se prăbuşise, aşa de repede că crezusem că a alunecat, până să-mi dau seama că s-a tras.

M-am dus în fugă spre el, dar Turkey a strigat:

— Nu pune mâna pe el!

Domnul Ackerman a zis:

— Idiotule! Omul ăsta ar fi putut să ne spună…

— Nimic, a spus Turkey. E nebun.

Atunci observ că şi Turkey e căzut la pământ. Susan îl îngrijeşte, îi suflecă jeanşii. Glonţul i-a trecut curat prin muşchi.

Bud s-a dus să aducă un băţ. L-a înţepat pe bărbat de

la o distanţă sigură. A reuşit să-i dea cămaşa la o parte şi i-am văzut ulceraţiile de pe tot pieptul. Arătau îngrozitor.

Domnul Ackerman ţipase la noi şi ne făcuse idioţi până le-a văzut şi el. Atunci a tăcut din gură.

TURKEY

Trebuie să recunosc că m-am simţit bine. Pentru prima oară de ani de zile a recunoscut cineva că aveam dreptate.

Mi-a compensat durerea. Una surdă şi apăsătoare care se răspândea. Susan îmi face o injecţie, îmi dă o pastilă şi mă bandajează strâns. Sângerarea s-a oprit uşor, zicea ea. Stau bine cu coagularea.

Ne-am hotărât să plecăm, fără să-i mai căutăm pe părinţii lui Johnny.

Am mers cale de vreo trei străzi înainte să constatăm că drumul era blocat de un cilindru mare de metal, crăpat pe toate părţile, iar în jurul lui strălucea nişte sticlă.

Chiar pe stradă. Se vedea unde lovise acoperişul unui magazin de îmbrăcăminte, „Bedsole's", căzuse în faţa lui şi se rostogolise în stradă.

Au ieşit cu toţii să arunce o privire, eu rămânând în cabină. Văd iar scris rusesc la capătul cilindrului.

Nu ştiu prea multă rusă, dar tot pot distinge un CeKPei şi multe cuvinte care seamănă a avertisment, inclusiv un БОЛЬНОЙ, care înseamnă bolnav, şi iar unele pe care nu le cunosc, după care ПОГОДА, adică vreme.

— Ce zice? întreabă domnul Ackerman.

— Cuvântul de sus e *secret*, după care vine ceva despre biologie şi boală, apoi despre ploaie şi vreme.

— Credeam că tu cunoşti scrierea asta, zice el.

Am dat din cap.

— Cunosc suficient.

— Suficient cât să ce?

— Cât să ştiu că asta a fost un soi de capsulă cu destinaţie precisă. A căzut fix în mijlocul oraşului Fairhope, cel mai mare de partea asta a golfului.

— Ca şi cealaltă? întreabă Johnny, ceea ce mă surprinde.

Băiatul e deştept.

— Cea care a lovit drumul pietruit? Da.

— Care ce? întreabă şi domnul Ackerman.

Nu vreau s-o spun de faţă cu băiatul, dar cândva tot trebuie s-o fac.

— O boală. Război biologic.

Stau acolo în mijlocul Prospect Avenue înconjuraţi de neantul deschis şi tăcut şi nimeni nu spune nimic vreme îndelungată. Oraşul ăsta n-are să mai aibă perspective mult timp de-acum înainte. Pe părinţii lui Johnny n-avem să-i găsim, ca pe nimeni, de altfel, pentru că orice-o fi ieşit din capsula aia când a explodat, fără îndoială undeva la înălţime ca să poată fi dus de vânt, şi-a făcut treaba.

Angel pricepe imediat.

— Trebuie să fie fost ora la care să intre în case.

Nu zice decât atât, dar şi ea se gândeşte la acelaşi lucru ca şi mine.

Îi adusese pe oameni în aşa o stare că s-au dus acasă şi s-au ascuns să moară, cum fac animalele. Poate că în Nord sau în Vest situaţia ar fi diferită – oamenii de acolo sunt ciudaţi şi s-ar putea foarte bine răsfira pe trotuar – dar aici primele lucruri la care se gândeşte lumea sunt casa şi familia, căci numai ele îi ajută să reziste. Aşa că s-au dus acolo şi n-au mai ieşit.

— Dar nu miroase, zice domnul Ackerman.

O prostie din partea lui, pentru că atunci totul a devenit real pentru băiat, care începe să plângă. îl iau în braţe.

JOHNNY

Pen’ că asta înseamnă că-s morţi cu toţii, ceea ce mă temeam de când am traversat drumul pietruit şi nu e nimeni aici. E adevărat, mami, tati, nimeni nicăieri, doar un gol, toţi au dispărut.

MC355

Succesul unităţii portabile îi dă curaj lui MC355.

Scoate mai mulţi senzori şi descoperă nu viforul din lunile trecute, ci mai degrabă o briză caldă, un suspin uşor de pini, un zumzet surd de insecte care se trezesc din nou la viaţă.

Nu era nicio iarnă nucleară.

Mai degrabă un soi de toamnă nucleară.

Viitoarea curenţilor jet s-a potolit, iar ultravioletele muşcătoare au dispărut. Furtunile bat în retragere, valul de frig a trecut, însă spectrul electromagnetic e încă gol, un şuierat de intensitate scăzută. PEM-ul a redus la tăcere semnalele omului.

Echipamente optice cu obiective noi studiază cerul nopţii. Puncte clipinde aleargă pe întunericul boitei, văzându-şi grăbite de rotaţiile lor newtoniene.

Colonia Arcapel.

Russsphere.

U.S1.

Toate neatinse. Deci măcar ele au scăpat.

Asta dacă nu cumva au fost găurite de dispozitivele antisatelit. Dar nu, nu au fost – sfera de stocare din lateralul U.S1 nu s-a dezumflat, nu a fost străpunsă.

Aşadar, omul trăieşte în spaţiu, cel puţin.

DOMNUL ACKERMAN

O nebunie, mi-am zis eu, căutatul ăsta al Datalomm-ului când toată lumea e moartă. Ajunge un pas cât de mic într-una dintre case ca s-o dovedească.

Numai că ei nu vor să mă asculte. Cei care altă dată tăceau plini de respect când vorbeam eu acum îmi ignoră cuvintele ca şi cum nici n-aş fi de faţă.

Totul din cauza incidentului ăluia stupid cu individul bolnav. Trebuie că-i luase mai mult să moară, eu n-aveam cum să prevăd aşa ceva. Mie mi se păruse flămând.

Motiv suficient de bun ca să scoată omul din minţi.

ANGEL

Băiatul s-a liniştit acum, s-a refugiat cumva în sine. Ştie ce li s-a întâmplat lui mami şi lui tati ai lui. îl mai ajută să nu se gândească la durere. Stă cu capul în piept şi părul blond murdar îi ascunde expresia. Stă lipit de Turkey şi vorbeşte cu el. îi văd prin luneta cabinei.

Cu toate câte le-am văzut, nu cred că îşi dă seama pe deplin ce s-a întâmplat. Are să mai dureze o vreme.

Ieşim din Fairhope cât de repede putem. Nu că în altă parte ar fi altfel. Microbii trebuie să se fi răspândit cale de treizeci până la cincizeci de kilometri în interiorul uscatului de aici. De aceea nici n-am văzut pe nimeni care să fi auzit de aşa ceva. Cei care erau suficient de aproape au murit.

Susan e singura pe care nu pare s-o deranjeze situaţia. Tot îi fredonează încetişor lăzii ăleia.

Prin Silverhill şi apoi spre Robertsdale. La fel peste tot – nu latră niciun câine, pe câmp se usucă oase de vite.

Nu intrăm în case.

Cotim spre sud spre Foley. Au pus Datalomm-ul în cel mai retras loc posibil, bănuiesc că din cauză că în oraşe secretele sunt greu de ţinut. E într-o pădurice de pini la sud de Foley, într-un loc cu pământ bun pentru soia şi cartofi.

SUSAN

M-am dus la uşiţa de oţel pe care mi-o arătaseră o

dată, am luat o chestie ca o ştampilă şi am băgat-o în fantă.

Urmează codurile. Le schimbă în fiecare lună, dar ăsta e încă bun pentru că se deschide uşa.

E groasă de şaizeci de centimetri. Subsolul e atât de mare că ţi-ar lua şi o săptămână ca să te orientezi prin el.

Bud dă jos din camionetă T-Izolarea, o împingem prin noroi şi apoi în jos pe rampă.

BUD

Susan se simte mai bine acum, dar eu tot o urmăresc cu atenţie.

Coborâm într-o lumină albă pală ce ajunge peste tot. Locul e curat şi pus la punct.

Îţi trebuie ceva efort ca să împingi chestia aia mare de izolare, mai ales când nu ştii încotro s-o iei.

Numai că indicatoarele se luminează când trecem pe lângă ele. Ne aşteaptă cineva.

Ne îndreptăm spre spital.

Acolo sunt locuri la care se poate conecta chestia asta de izolare, iar Susan se ocupă de problemă. E în regulă atunci când are ceva de făcut.

MC355

S-au întors oamenii. Au cerut adăpost.

Iar acum, conectat, MC355 citeşte mintea încetinită, catifelată şi plină de mâhnire.

GENE

În sfârşit… a găsit cineva conectorul… simt cum zboară imaginile ca nişte peşti albaştri strălucitori prin balta asta caldă în care plutesc… Cineva… întreabă… aşa că iau bila dură metalică de informaţii şi o deschid ca să poată vedea cineva… O fac încet… lucruri greu de amintit… strălucire de oţel… văd totul într-o clipă… Eram singurul la datorie care avea acces ultrasecret la arme, aşa

că totul mi-a revenit mie… atacuri asupra Statelor Unite şi URSS-ului… un terţ… singurul scenariu plauzibil… un maniac… şi toate forţele inamice, DRA şi opţiunile strategice… o mare glumă… irelevantă… comparativ cu riscul de accident sau terţi… acela a fost primul punct, ne-am dat seama atunci când nu trecuse decât o oră, dar deja era prea…

TURKEY

E sinistru aici, acum, că nu mai e nimeni. Sperasem să se fi ascuns cineva care să aştepte, însă, când Bud a tras sicriul pe roţi prin holurile astea, nu era nimic – ecoul vocii ţi se întorcea subţire şi gol, reflectat de încăperile de după încăperi, toate în aşteptare aici jos. Mergând clătinat în cârjele pe care mi le-a adus

Johnny, mă pierd prin oraşul ăsta electronic. Suntem ca nişte chestii eşuate pe plajă aici. Dumnezeule, trebuie să fi costat mai mult decât tot Fairhope şi cine ştia că e aici? Eu, unul, nu.

GENE

A fost un complot, un nenorocit de complot născut din nimic altceva decât furie oarbă şi lăcomie… şi, cel mai rău, n-o să aflăm niciodată cine anume a fost… fiindcă în agitaţia de după ar cădea guverne întregi, oamenii şi-ar băga unii altora cuţitul în spate… nu ai cum să afli cine i-a plătit pe căpitanii vaselor de pescuit ca să accepte rachetele de croazieră la bord… pun pariu că respectivii căpitani au fost foarte surprinşi când au fost lansate de pe punte chestiile alea… pun pariu că li s-a spus că e un soi de glumă… după care toate vasele s-au evaporat într-un jet de aburi când le-au venit de hac avioanele de vânătoare… nicio speranţă să scoţi un articol din asta… ce comic când te gândeşti ce uşor a fost… la fel şi pentru ruşi, sunt sigur… derută… nicio soluţie… nimeni în care să loveşti…

aşa că ne-au lovit pe noi... se pregăteau de atâta vreme că numai aşa puteau gândi... chiar şi aşa tot exista speranţă... pentru că sistemele defensive funcţionau... oamenii au ajuns în adăposturi... Rachetele de pe sateliţi au distrus hoarde de focoase nucleare sovietice... Am redus pagubele, sigur, cu sistemele de apărare şi adăposturile... dar nu luasem în calcul adevărul final oferit de ştiinţă şi strategie...

BUD

Computerul ne-a cerut antene noi.

O săptămână de muncă, uşor, am zis eu.

A durat două.

Mare parte mi-a revenit mie. Au să treacă săptămâni de zile până să poată merge Turkey. Am terminat însă treaba.

Când am prins primul semnal, ne-am simţit precum Columb. Susan a găsit nişte vin şi bem cu toţii.

Am prins U.S1. Primii care i-am apelat din tot Sudul. Fiindcă n-a mai rămas mare lucru din Sud.

GENE

Cărţile de istorie vor trebui să se scrie ţinând seama de acest fapt... Nu ştiu cine a fost şi nici nu-mi pasă... pentru că o altă chestie care ne-a scăpat nouă tuturor analiştilor şi strategilor a fost că iarna nucleară nu însemna sfârşitul... chiar deloc... doar să ai grijă să nu mai foloseşti rachete nucleare... Se spunea că dragostea găseşte o cale... dar eu ştiu un lucru... şi războiul va găsi o cale... iar de data asta sovieticii au încărcat şi material de război biologic în rachetele lor nucleare, recipiente care să explodeze sus deasupra oraşelor... chestii în care sateliţii noştri defensivi puteau cel mult să tragă, dar nu să le şi distrugă complet, aşa cum puteau distruge focoasele... Totul aşa de simplu... dacă ştii că există o limită de iarnă

nucleară a megatonajului pe care îl poţi trimite… foloseşti rachetele nucleare pe ţinte C_3I şi depozite de armament… după care rezolvi restul cu război biologic… Ce glumă… Chiar am şi râs de câteva ori… ne puseserăm atâtea speranţe în bătrâna iarnă nucleară ce avea să fie linia de apărare… raţionali ca naiba… toate scenariile aşa curate… uşor de calculat… ne-am construit carierele pe baza lor… Această altă cale… aşa de simplă… şi nu are sfârşit… şi tot ce sper… sper… e ca ticălosul care a declanşat toate astea… un general din lumea a treia… să se fi molipsit şi el de blestemăţia aia…

BUD

Microbii ne-au venit de hac. S-au întins pe distanţe mari în Statele Unite. Noi am avut pur şi simplu noroc. Şi-au făcut de cap vreo două luni, cât am stat noi ascunşi. Sovieticii au zis că au folosit material biologic în rachetele nucleare pentru ca să ne arate de ce sunt în stare pe termen lung. Dacă războiul nu înceta. Şi a încetat.

Însă aici şi în Rusia căzuseră suficiente rachete ca să-i îngheţe pe toţi în iulie şi august şi să declanşeze furtunile.

Microbii au provocat însă cele mai mari pagube: molimele. Tocmai un recipient cu molimă lovise clădirea Slocum. Asta îi venise de hac oraşului Mobile.

Războiul se terminase în câteva ore. Cei de pe sateliţi văzuseră totul.

Acum se lucrează la pace.

DOMNUL ACKERMAN

— Am stat destul după cadavrul ăsta, am zis eu ridicându-mă.

Ne-am luat de mâncare de la cantina de aici. Bine, nu zic că nu sunt recunoscător pentru asta. Şi ne-am odihnit în paturi, am recuperat. Destul însă. Calculatorul ne spune

că mai vrea să stea de vorbă cu Gene. Bine, zic eu.

Turkey s-a ridicat în picioare.

— Nu e uşor – spune calculatorul – să vorbeşti cu un om aproape mort. Merge greu.

Am aruncat o privire în jur, încercând să preiau controlul, conducerea din nou.

Mi-am scos bărbia în afară.

— E timpul să ne întoarcem.

Ochii lor au expresie ciudată. Cumva, mi-am pierdut puterea asupra lor. Nu mai e la fel ca atunci când mă considerau cel care i-a condus când au început să cadă bombele.

Ceea ce, pentru mine, înseamnă că n-am să am parte de un nou început. Viaţa are să fie la fel. Oamenii n-au să mă respecte mai mult decât altă dată.

MC355

Aşadar, simulările se dovediseră corecte. Numai că, la fel ca întotdeauna, incomplete.

MC355 se uită la grupul dârz care mergea târşâit adunat în zona spitalului şi se întrebă oare câţi oameni mai erau prin alte părţi.

Poate mulţi. Poate puţini.

Totul depindea de date pe care MC355 nu le avea şi nu le putea găsi uşor. Lumile satelit care se roteau pe deasupra nu puteau să-i numere cu precizie nici în SUA şi nici în URSS.

Şi totuşi, uitându-se la ei, MC355 nu se îndoia că mai erau mulţi. Erau pur şi simplu prea plini de viaţă, prea greu de ucis. Toate calculele din lume nu le puteau opri pe aceste creaturi.

Oamenii ieşiră, lăsând T-Izolarea cu femeia care nu se ridicase niciodată de lângă ea. Plecau.

MC355 strigă după ei. Aceştia dădură din cap în

semn de înţelegere, dar nu se opriră.

MC355 îi lăsă să plece.

Avea multă treabă de făcut.

Antene noi, senzori noi, lumi noi.

TURKEY

Cu burta plină şi ochiul ager am ajuns în păduricea de pini. Vântul bătea prin ei cu un iz de Golf, proaspăt, sărat şi bogat în umezeală.

Norii întunecaţi au dispărut. Mă gândesc să-l pun poate pe Bud să meargă mai înspre sud, aş vrea să fac baie într-unul dintre poloboacele alea mai înalte ca mine care-au căzut cu zgomot din cer în apropiere de Fort Morgan. Nu ştii când mai ai ocazia.

Bud e gata de plecare. Ia o staţie radio ca să putem vorbi cu MC, să primim veşti despre ajutoarele care vin. Deocamdată, trebuie să ne întoarcem şi să ne îngrijim de ai noştri.

La fel cum o să ne îngrijim şi de băiat. E de-al nostru acum.

Susan zice că ea o să rămână cu Gene până o să se facă bine, până vin nişte chirurgi care să se ocupe de el. Are să treacă ceva timp până atunci, zic eu. Însă n-are decât să stea dacă asta vrea. E destulă mâncare acolo, jos, pentru ea.

Peste ce de belele am dat mergând numai o sută şaizeci de kilometri! Fără să avem mare lucru de arătat când ne întoarcem acasă. O recoltă bogată de veşti proaste, cum ar zice unii. Nu şi eu. Mai bine să ştii decât să nu ştii, mai bine să mergi înainte decât să te uiţi înapoi.

Aşa că pornim în zori. Pe cer, aceleaşi puncte colorate care aleargă pe albastrul puternic. Ca focurile de tabără.

Cântă greierii, iar printre arbuşti se aude freamătul

creaturilor care-şi văd de-ale lor, o mireasmă limpede a lucrurilor care se trezesc la viaţă. Noi, ceilalţi, ne urcăm în camionetă, care se avântă înainte cu un mârâit noroios, cu Ackerman trântit în benă, Angel în cabină lângă Bud şi cu băiatul deja adormit pe nişte pături, iar sunetul pierdut al trecerii noastre printre copacii bătuţi de vânt e unul lung şi cu ecou de dezolare împărtăşită, puternică şi îndreptată spre ceea ce trebuie să vină, un sunet slab, persistent şi de netăgăduit în aerul blând şi dulce.

EPILOG

(douăzeci şi trei de ani mai târziu)

JOHNNY

Pe marginea drumului stătea o femeie în vârstă într-o rochie fără formă şi mototolită şi cu pantofi scâlciaţi în picioare. Gâfâiam de la mersul susţinut de-a lungul fâşiei albe a drumului nisipos şi desfundat. Femeia stătea tăcută şi nemişcată. Mai să trec pe lângă ea fără s-o văd.

— Vă odihniţi? am întrebat-o.

— Aştept.

Vocea ei aducea cu un foşnet de frunze. Era aşezată pe o valiză din carton maro cu încuietori mari de aramă, din acelea care se fabricau imediat după război. Era crăpată într-o parte şi prin crăpătură ieşise nişte lenjerie intimă de bumbac alb.

— Autobuzul?

— Pe Buck.

— Înregistrarea din elicopter spunea că autobuzul opreşte după colţ.

— Am auzit.

— Nu vine pe partea asta a drumului. Nu mai e timp.

Întârziasem eu însumi şi mă gândeam că nu alesese locul potrivit ca să aştepte.

— Buck o să vină el.

Avea o voce ascuţită şi nazală ca oamenii de la ţară. Şi vocea mea suna un pic aşa, dar eu am grijă cum pronunţ vocalele acum, iar accentul ei îmi amintise cât de mult progresasem.

M-am uitat cu ochii mijiţi spre curba lungă şi nisipoasă a drumului. O camionetă ieşi hârâind de pe un drum lateral argilos. În benă erau oameni cu cufere şi un 3D. Luaseră tot ce se putuse. Nişte ochi mari albi îmi aruncaseră o privire fugară, după care şoferul apăsase pe acceleraţia vehiculului ce mergea cu hidrogen şi plecase.

Confederaţia nu ne lăsa prea mult timp. De la unirea coloniilor sovietice, ale Statelor Unite, şi a celor sino-europene într-o singură organizaţie politică, toată lumea îi considera confezi şi gata, o singură entitate. Eu ştiam că nu e chiar aşa – existau din abundenţă tensiuni şi diferende acolo sus – dar prescurtarea era comodă.

— Cine e Buck?

— Câinele meu.

Se uită fix la mine ca şi cum orice prost ar fi ştiut cine e

Bud.

— Uitaţi care-i treaba, autobuzul…

— Eşti unul din băieţii Bishop, nu?

M-am uitat iar în susul drumului. Cuvintele acelea – faptul că eram pentru totdeauna unul din băieţii Bishop – le simţeam ca pe un grăunte de nisip între măsele. Prietenii mamei mele foloseau această expresie când veneau la noi la o partidă de bridge, înainte să mă duc la universitate. Nu era mama mea adevărată, bineînţeles, ea şi cu tati muriseră în război şi abia dacă îmi mai aduceam aminte de ei.

Sau de oricine altcineva din perioada aceea. Aproape toată lumea de aici fusese ucisă de armele biologice ale

sovieticilor. Oroarea produsă de efectele acestora asupra unor state întregi, mai ales în Sud, constituise baza păcii care urmase. Arsenalele nucleare şi biologice fuseseră reduse până aproape de zero acum. Sistemele defensive din spaţiu erau compacte şi te puteai baza pe ele. Construirea lor condusese la o creştere economică mare în oraşele confede, făcuse comerţul orbital important, oferise locuri de muncă şi perspective de viitor unei întregi generaţii, inclusiv mie. Eu eram om de legătură între Pământ şi orbită şi stăteam patru luni pe an pe U.S3. Însă pentru oamenii de aici, de jos, eram pentru totdeauna cel mai mare dintre băieţii Bishop.

Familia Bishop. Numai eu mai rămăsesem dintre cei care trăiseră aici înainte de război. Eu eram plecat în vizită când se declanşase. După aceea, mătuşa şi unchiul meu Bishop din Birmingham veniseră să preia vechea proprietate a familiei – ca să nu fie dată altcuiva în baza noilor legi de reconstrucţie federală. Mă luaseră la ei şi îi privisem ca pe mami şi tati. La urma urmei, pe toţi ne chema Bishop. Deci eram un Bishop, unul dintre puţinii de prin partea locului care scăpase cu bine de bombardamente, de toamna nucleară şi toate celelalte. Oamenii mă arătau cu degetul ca pe-o ciudăţenie, un băştinaş adevărat, uau!

— Da, doamnă, i-am răspuns pe un ton neutru.

— Mă gândeam eu.

— Dumneavoastră sunteţi…?

— Susan McKenzie.

— Ah.

Îndeplinisem ritualul, aşa că acum puteam discuta. Şi totuşi amintirile stârnite…

— E ceva cu tine…

Miji ochii în soarele orbitor. Probabil că nu era chiar

aşa bătrână, să fi avut spre şaizeci de ani. Toţi cei care fuseseră expuşi la radiaţii arătau un pic mai bătrâni decât erau. Sau poate era de vină povara nesfârşită a dificultăţilor şi durerii pierderii pe care o purtau.

— Parcă te-am cunoscut de dinainte de război, zise ea. Cred că te-am mai văzut.

— Eram în nord atunci, la câteva sute de kilometri depărtare. Nu m-am întors decât la câteva luni după aceea.

— Şi eu la fel.

— M-au adus nişte rude şi am aflat ce s-a întâmplat cu Fairhope.

Miji din nou ochii spre mine, căpătând o expresie de surpriză pe chip.

— Oh, Doamne! Nu cumva căutau centrul acela mare de calcul, Datalomm?

M-am încruntat.

— Da, tot ce se poate... nu-mi aduc aminte prea bine...

— Johnny. Tu eşti Johnny!

— Da, doamnă, John Bishop.

Nu-mi plăcea terminaţia de băieţel din numele meu, dar oamenii de prin partea locului nu puteau s-o uite.

— Eu sunt Susan! Cea care a venit cu voi! Eu aveam codurile pentru Datalomm, mai ţii minte?

— Păi... da...

Imagini vechi înceţoşate se limpezesc.

— Vă ascundeaţi în centrul acela... unde v-am găsit...

— Da! îl aveam pe Gene în T-Izolare.

— Gene...

Momentele acelea înfiorătoare mi se întipăriseră atât de puternic în minte că blocasem multe amintiri, ca să nu mai simt aşa de tare groaza. Acum mă copleşise din nou.

— L-am salvat, da! Ne-am căsătorit, am avut şi eu

copiii mei.

Mi-a întins ezitând o mână ofilită pe care i-am atins-o. Brusc mi se puse un nod în gât, iar ochii mi se împăienjeniră. Cumva, trecuseră atâţia ani, iar eu nici nu mă gândisem să-l caut pe vreunul dintre acei oameni: Turkey, Angel, Bud, domnul Ackerman. Era prea dureros, cred. Iar un băieţel fără părinţi care-şi croieşte drum printr-o lume dură nu prea priveşte în urmă.

Ne-am prins de mână.

— Cred că e posibil să te fi văzut o dată. La un picnic cu peşte proaspăt pescuit la Point Clear. Te jucai cu nişte băieţi cu plasele, imediat după ce începuse să se prindă bine peştele din nou, după ce dispăruseră microbii ăia ruseşti. Gene s-a dus să vă gonească de lângă bărci. Eu curăţăm plătică şi mi-am zis atunci că poate erai tu. Când ţi-am văzut însă silueta în depărtare, n-am putut să mă ridic să vin la tine ca să-ţi spun ceva. Ţopăiai de colo până colo râzând fericit. Nu puteam să-ţi amintesc de vremurile acelea.

— I… înţeleg.

— Gene a murit acum doi ani, zise ea.

— Îmi pare rău.

— Ne-am trăit vremea noastră împreună, spuse femeia cu un zâmbet forţat.

— Mai ţineţi minte cum…

Atunci mi-am amintit unde mă aflam şi ce urma să se petreacă.

— Doamnă McKenzie, nu mai e mult până la ultimul autobuz.

— Eu îl aştept pe Buck.

— Unde e?

— A fugit după ceva în pădure.

Mi-am aranjat bretelele rucsacului pe umeri. Acestea

scârţâiră în liniştea de afară.

Nu mai rămăsese prea mult timp. În curând avea să înceapă.

Cunoşteam succesiunea acţiunilor, pentru că mă ocupasem de întreţinerea şi modernizarea oglinzilor modulare ale U.S3.

Unul dintre reflectoarele cele mari avea să concentreze lumina solară asupra unui tub reîncărcabil de gaz, excitând moleculele. O mică rază declanşatoare avea să pornească emisia luminii coerente, iar moleculele excitate ar fi coborât în cascadă dintr-o stare cuantică preferenţială ocupată într-alta inferioară. O undă mătura tubul, eliberând mai mulţi protoni. Se adunau toate în fază, aşa că atunci când undele luminoase loveau capătul celălalt al tubului de o sută de metri se transformau într-o sabie, o lance care putea străpunge aerul şi norii. De data aceasta, nu avea să mai lovească un sistem de captatori de lângă New

Orléans, generând electricitate fără să producă poluare. Avea să tragă o brazdă lată de douăzeci de metri prin copacii şi câmpiile din sudul Alabamei. O mică demonstraţie, spuseseră confezii.

— Autobuzul… vă car eu valiza.

— Mă descurc.

Şi-a aţintit privirea în depărtare şi am observat că era mai obosită decât îşi dădea seama.

— Am să-l aştept pe Buck.

— Lăsaţi-l, doamnă McKenzie!

— Nu am nevoie de autobuz.

— De ce nu?

— Copiii mei s-au dus cu maşina la Mobile împreună cu familiile lor. Se întorc să mă ia.

— La staţia mea radio – am zis eu arătând spre ea –

se spune că drumurile spre Mobile sunt blocate. Nu vă puteţi baza pe ei.

— Mi-au zis că or să vină.

— Termenul limită al confezilor…

— Le-am zis că o să încerc să merg pe jos până la drumul principal. Doar că am obosit, asta-i tot. Or să ştie că sunt aici.

— Nu contează…

— Mă simt bine, nu-ţi face griji. Sunt copii buni, recunoscători pentru tot ce-am făcut pentru ei. Or să se întoarcă.

— Veniţi cu mine la autobuz! Nu e departe.

— Nu fără Buck. Numai el îmi mai ţine de urât zilele astea.

Zâmbi clipind din ochi.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte şi m-am uitat cu atenţie la pini. Erau multe locuri în care se putea duce un câine. Terenul era neted aici şi abia dacă depăşea nivelul mării. Venisem să stau la cort şi să mă odihnesc, să merg cu schiful pe Râul Fish, căutând locurile în care fusesem în adolescenţă, când mama închiria bărci de la un bătrân pescar care vorbea incoerent. îmi închisesem staţia ca să fug de toate. Insula mare şi misterioasă pe care mi-o aminteam şi pe care o numisem Insula Comorilor, înfiptă în mijlocul râului, era acum un pâlc de copaci uzi într-o mlaştină. Furtuna cea mare de acum un an o luase pe sus.

Dormeam sub cerul liber pe mal în apropiere de ea când mă trezise răcnetul din elicopter. Confezii dăduseră un avertisment de douăsprezece ore, se spunea în înregistrare.

Aleseseră o zonă puţin populată pentru mica lor demonstraţie. Oamenii se tot mutau înapoi de când dispăruseră efectele ameninţării biologice, dar tot nu erau

prea mulţi. îmi plăcuse asta când eram copil. Păduri vaste. De aceea mă întorceam de câte ori aveam ocazia.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că se pregătea ceva. Confezii erau egalii restului planetei acum, cel puţin în materie de armament de înaltă tehnologie. Atuurile veneau din apărare. Oglinzile mari erau modulare şi se puteau plia imediat, fiind astfel o ţintă mică. Puteau incinera orice se lansa împotriva lor.

Însă ONU vorbea despre confezi ca despre un stat oarecare. Aici, jos, nimeni nu înţelegea că oamenii de acolo de sus credeau că Pământul era adevărata problemă – consumat de vechi rivalităţi şi ură, nevrând să renunţe la arme murdare care omorau populaţii întregi, cărând în minte toată încărcătura dăunătoare a trecutului. Dacă-i ascultai, ai fi zis că nu învăţaseră nimic din război. Uitaseră deja că sistemele defensive orbitale salvaseră biosfera, iar comunicaţiile prin satelit asiguraseră unitatea eforturilor enorme de salvare în deceniul care urmase. Fără antiviralele create şi produse în cuve ţinute în condiţii de gravitaţie zero, mulţi dintre noi ne-am fi molipsit de una dintre bolile care afectau populaţia. Lumea uită. La fel şi ţările.

— Unde-i Buck? am întrebat eu hotărât.

— El… într-acolo.

Arătă cu mâna.

Mi-am dat rucsacul jos, simţind junghiul din umăr şi, brusc, mi-am amintit zgomotul surd al bucăţii de oţel care mă trântise la pământ atunci. Cu atâta vreme în urmă. Încă mă mai durea în zilele friguroase. Trecutul era încă viu.

M-am îndreptat în fugă spre pinii scunzi, peste vegetaţia târâtoare. În urmele lăsate de bocancii mei se năpusteau muştele. Nisipul palid scârţâia când patinam pe el. Mi-am amintit când auzisem prima oară acest sunet, pe

când purtam tenişi cu talpa alunecoasă şi ce încântat fusesem la facultate când aflasem şi principiile acustice care-i stăteau la bază.

— Buck!

O străfulgerare maronie pe stânga. Am luat-o la fugă printr-un pâlc des de pini, dar câinele lătră scurt şi o zbughi pe sub o tufă. L-am strigat iar. Nici măcar nu încetini. Am ocolit prin stânga. Se băgă într-un lăstăriş de stejar, lătrând, distrându-se, şi l-am auzit cum se încurca în el şi ieşea scuturându-se pe partea cealaltă. Dispăru.

Când m-am întors la doamna McKenzie, aceasta nu păru să mă vadă.

— Nu pot să-l prind.

— Ştiam eu.

Îmi zâmbi dezvelind nişte dinţi maronii.

— Buck e rapid.

— Chemaţi-l!

Îl strigă. Nimic.

— Mai mult ca sigur că a fugit.

— Nu e timp…

— Nu plec fără bătrânul Buck. Când eram singură pe râu, după ce-a murit Gene şi apa îmi venea până sub casă, Buck era singurul care-mi ţinea de urât. Singurul suflet pe care l-am văzut vreme de cinci săptămâni când a fost nenorocirea aia mare.

Un vaier uşor din depărtare.

— Cred că e autobuzul, i-am zis.

Lasă capul într-o parte, privindu-mă pieziş.

— Se poate.

— Haideţi! Vă duc eu valiza.

Îşi încrucişă braţele pe piept.

— Or să vină copiii mei. Le-am spus să mă caute aici.

— S-ar putea să nu ajungă.

— Sunt copii devotaţi.

— Doamnă McKenzie, nu pot s-aştept până înţelegeţi de vorbă bună.

Mi-am luat rucsacul, îndepărtând cu mâna nişte furnici de pe bretele.

— Voi, cei din familia Bishop, aţi fost mereu oameni de înţeles, zise ea netulburată. Lucrezi acolo, sus, nu?

— Ah, uneori.

— Şi te întorci după tot ce fac aici?

— S-ar putea.

Chiar dacă îi eram într-o oarecare măsură dator pentru ceea ce făcuse cu mult timp în urmă, n-aveam de gând să mă las intimidat.

— Atacă Statele Unite.

— Şi locuri din Bavaria, Urali, Africa de Sud, Brazilia…

— Pen' că n-avem încredere în ei! Cred că pot să se joace cu Statele Unite cum au ei chef…

Şi o ţinu tot aşa cu clişeele pe care le auzea zi de zi în mijloacele de comunicare pământene. Cum voiau confezii să conducă lumea şi erau proştii ruşilor şi cum renunţarea la suveranitatea naţională în favoarea unui grup de autoproclamaţi stăpâni era un afront la demnitatea noastră şi aşa mai departe.

În parte era adevărat ce se spunea, confezii nu erau nişte sfinţi. Însă erau singura putere care gândea cu adevărat global, care *nu* putea să nu gândească astfel. Ei puteau opri rachetele balistice intercontinentale şi să străpungă atmosfera ca să atace orice instalaţie ofensivă de la sol – exact lucrul pe care urma să-l dovedească demonstraţia. îi auzisem pe confezi susţinând că aceasta era singura cale de a rezolva impasul diplomatic, de a face ceva. Eu, unul, mă îndoiam. Numai că vremurile erau, cu

siguranţă, în schimbare, iar generaţia mea nu gândea la fel ca oamenii de dinainte de război.

— N-o să fim niciodată conduşi de cineva din afara…

— Doamnă McKenzie, autobuzul! Ascultaţi!

Motorul hârâia în depărtare, dincolo de curbă, încetinind ca să oprească.

Figura i se îmblânzi când se uită la mine, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva.

— E în regulă, băiete. Tu du-te acum!

Îmi dădusem seama că nu putea fi convinsă cu vorba bună şi nici măcar forţată să meargă până după acea ultimă cotitură. Mersese cât intenţionase, iar lumea trebuia să parcurgă ea restul distanţei rămase.

În faţa noastră, şoferul autobuzului era, probabil, în urmă cu adunatul ultimilor oameni. Avea să fie nervos şi speriat bine. Confezii aveau să fie punctuali şi el o ştia.

Am rupt-o la fugă, trăgând brazde cu picioarele prin nisipul gros şi moale. Imediat mi-am dat seama că eram mai obosit decât crezusem şi că îmi mai pierdusem din putere de la căldură. Mersesem circa două sute de metri prin curba care urca lin, ajungând aproape în raza vizuală a autobuzului, când l-am auzit pornind cu un huruit. îmi veni un gust de transpiraţie sărată în gură şi m-am simţit de parcă întreaga planetă m-ar fi tras de picioare încetinindu-mă. Şoferul acceleră.

Trebuia să vină spre mine când ieşea pe Autostrada 80 în drumul de întoarcere spre Mobile. Poate că puteam ajunge la intersecţie la timp ca să mă vadă. Aşa că mi-am lăsat capul în piept şi am ţâşnit înainte.

Mai era însă şi femeia rămasă în urmă. Ca să ajungă la ea, şoferul ar fi trebuit să coboare pe drumul acela desfundat şi nisipos, riscând să se împotmolească. Cu tot cu oamenii din autobuz, care ar fi urlat la el. Şi toate astea

doar ca s-o ia pe bătrâna cu copii recunoscători. Aceasta nu părea să înţeleagă că acum existau pe cer copii nerecunoscători – nu părea să înţeleagă mare lucru din ce se petrecea – şi brusc mi-am dat seama că nici eu eram sigur că înţelegeam.

Mi-am continuat însă drumul.

Traducere: Loredana Frăţilă-Cristescu

Michael Swanwick SĂRBĂTOAREA SFINTEI JANIS

Take a load off, Jatiis

And

You put the load right on me...

„The Wait"[14]

Wolf privea corabia *Yankee* părăsind portul Baltimore în negura zorilor. Stătea rezemat cu cotul de peretele rece şi jilav, ros de trecerea atâtor mâini, ridicat probabil înaintea Prăbuşirii. O licărire metalică cenuşie în vârful trinchetului îi atrase atenţia spre antena parabolică, legătura navei cu reţeaua de sateliţi maritimi geosincronici *Şarlatanul*, ce ajuta la stabilirea curenţilor şi-a vântului.

Pentru mulţi, corabia de lemn cu aripi portante, proiectate pe computer, şi pânze cusute de mână era un simbol al Noii Africi. În timp ce-o urmărea străbătând apele, Wolf se gândea la un singur lucru: că pleca spre casă, fără el.

Se-ntoarse şi-şi făcu loc prin îmbulzeala clădirilor comerciale ce împânzeau ţărmul. Zdrăngănitul cărucioarelor împinse manual se alătura amestecului de strigăte exotice într-o muzică stranie, acompaniată de corul nenumăratelor dialecte americane. Muncitorii, majoritatea îmbrăcaţi în salopete, mişunau pretutindeni,

14 Aluzie la celebrul cîntec „The Weight" al trupei The Band, despre peripeţiile unui drumeţ în orăşelul Nazareth, din Pennsylvania. In versiunea lui Swanwick, Army e înlocuit cu Janis. (n.tr.)

mormăind şi suduind de mama focului când o roată de fier se-mpotmolea în hârtoapele noroioase. Aveau totuşi un fel bizar de-a se comporta, de parcă ascundeau o taină străveche.

Wolf aruncă o privire în cotloanele întunecate ale unei magazii, dar se ciocni de-o femeie înveşmântată din creştet până-n tălpi într-o robă. Femeia tresări la atingerea lui, îi aruncă o privire ameninţătoare şi se pierdu în mulţime. Nu schimbară niciun cuvânt.

Un locuitor al vechiului Baltimore – din zilele bune – ar fi recunoscut cu greu oraşul. Pretutindeni printre ruinele îngropate ale clădirilor se-nălţau cocioabe, pe străzi mai ales, în locul lăsat liber de maşini. Unele fuseseră construite taman deasupra străzii, preschimbând gangurile în tunele, şi din când în când se mai prăbuşeau în urletele înspăimântate ale locuitorilor.

O nouă zi numai bună de pierdut. Ar fi putut să-şi tragă o mască de gaze pe nas şi să viziteze ruinele monumentului Washington, dar mai făcuse asta odată şi în plus se anunţa caniculă. Era puţin probabil să primească veşti despre misiune după atâtea luni petrecute pe la porţile autorităţilor americane, carese-ncăpăţânau să nu-l primească. Hotărî să se-ntoarcă la cămin ca să-şi verifica corespondenţa, apoi ca să piardă vremea prin bazaruri.

În faţa căminului se jucau nişte copii. Când îl zăriră, se-mprăştiară care-ncotro. Urcă treptele de lemn nevopsit, făcându-şi loc pe lângă bătrânelul ce aşternea fără grabă cărţi de tarot, complet indiferent la mesajul lor. Nu se osteni să-i arunce o privire.

Clopoţelul din uşă anunţă întoarcerea sa. Intră în holul întunecat unde-l întâmpinară doi bărbaţi înveşmântaţi în uniformele negre ale Poliţiei Politice.

— Wolfgang Hans Mbikana? întrebă unul.

În glasul său răzbătea o notă ritualică. Ştia deja răspunsul.

— Te rog să ne-nsoţeşti, spuse celălalt.

— Cred că-i o neînţelegere, protestă Wolf.

— Mă tem că nu, domnule, rosti primul blând.

Celălalt deschise uşa.

— După dumneavoastră, domnule Mbikana.

Bătrânul din pridvor îi urmări cu coada ochiului, pe urmă îşi întoarse privirile şi plecă.

Poliţia îl conduse pe Wolf într-o clădire de birouri, veche de când lumea. Urcară treptele de marmură, încovoiate după atâtea secole, şi intrară pe-un coridor pustiu. Pătrunseră adânc în măruntaiele clădirii şi se opriră în faţa unei uşi obişnuite.

— Eşti aşteptat.

— Poftim?

Cei doi plecară, fără un cuvânt. Wolf bătu temător la uşă. Cum nu primi răspuns, deschise şi intră.

O femeie stătea la un birou la intrarea în cameră. Era îmbrăcată modern, dar purta voal. Părea a fi tânără, deşi era greu de zis. O privire şi o mişcare scurtă a braţului îl îndreptară spre încăperea interioară. îi părea că cercetează o ceapă, strat cu strat de mister, până la capăt.

Un tip mătăhălos stătea la ultimul birou. Purta costum şi cravată, în stilul afaceriştilor americani. Însă nu găsi nimic învechit în chipul său expresiv, însufleţit, sau privirea pătrunzătoare cu care-l întâmpină.

— Ocupă un loc, mormăi, făcând semn către un scaun vechi, tapiţat. Charles DiStephano. Revizor pentru Regionala Nord-estică. Mbikana, dacă nu mă-nşel?

— Da, domnule.

Wolf se aşeză cu delicateţe pe scaunul nu prea curăţel. DiStephano era unul dintre cei la care-ncercase s-

ajungă în ultimele luni, cel mai important dintre ei.

— Reprezint...

— Organizaţia comercială a Africii de Sud-Vest.

DiStephano luă nişte documente de pe birou.

— Scrie aici că aveţi de gând să oferiţi – printre altele – date primite de la satelitul vostru nord-american de sol, *Coiotul*, în schimbul permisiunii de a înscrie studenţi la „John Hopkins”[15]. O ofertă bizară din partea organizaţiei voastre.

— Alea-s hârtiile mele. În calitate de cetăţean al Africii de Sud-Vest refuz să fiu tratat cu asemenea bruscheţe.

— Uite ce-i, puştiule, sunt un tip ocupat. N-am timp de discuţii principiale. Hârtiile-s la mine, le-am citit, iar cei ce te-au trimis ştiau că o să fac asta. În regulă? Ştiu ce vrei şi ce dai la schimb. Mă nelămureşte însă motivul ofertei.

Wolf era năucit. Era obişnuit cu o manieră mai politicoasă de-a duce tratative. Veteranii de la OCAS îl avertizaseră că-n America lucrurile stăteau altfel, dar el nu pricepuse tâlcul aluziilor lor. îşi dădea acum că primise misiunea, alături de leafa mare şi promisiunea unui bonus, doar pentru că cei mai în vârstă o refuzaseră.

— America a primit cea mai grea lovitură, dar Prăbuşirea a cuprins întreaga lume.

Se-ntrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să explice sistemul de responsabilitate socială a corporaţiilor, pe care se întemeia comerţul african. Hotărî apoi că dacă DiStephano nu ştia deja, probabil nu-l interesa.

— Avem în continuare unele probleme. De pildă, rata mare a defectelor la naştere. *Pentru că America ne livrează otrăvuri, chimicale şi pesticide, şi alimente ce*

15 Universitatea de medicină din Baltimore, (n.tr.)

conţin o puzderie de conservanţi. Nădăjduim să-i dăm în curând de cap. Dacă reuşim să facem un pas hotărâtor, putem să curăţăm bazinul genetic în mai puţin de un secol. Avem însă nevoie de profesionişti: eugenişti, chirurgi embrionari, iar ai noştri nu sunt de primă mână. Tot facultăţile voastre de medicină produc cei mai buni doctori.

— N-avem de unde.

— Nu dorim să vi-i răpim. Vă dăm la schimb studenţii noştri, rezidenţi în toată regula, ce au nevoie doar de-o specializare.

— Nu mai sunt locuri la Hopkins. Nici la Universitatea din Pennsylvania sau la Facultatea de Mericină UVM.

— Suntem gata să…

Wolf îşi înghiţi cuvintele.

— E totul pe hârtie. Cu banii primiţi veţi putea pregăti de două ori mai multe cadre decât ne trebuie nouă.

Încăperea era întunecată şi apăsătoare. Wolf începu să transpire abundent.

— O fi. Însă doctorii noştri nu-s de vânzare.

Wolf rămase tăcut.

— Şi nu vreau să-i las lângă oamenii voştri. Aţi putea să-i momiţi cu bani, moşii, lucruri pe care noi nu le-avem. Avem însă nevoie de medici. Numai cei ce se scaldă-n bani îşi permit o corecţie chirurgicală.

— Dacă te temi că vă răpim profesioniştii, există şi alte soluţii. De exemplu, putem semna o clauză…

Wolf continuă, simţindu-se tot mai stăpân pe situaţie. Era tot mai aproape de semnarea unei înţelegeri, altfel discuţia nu s-ar fi lungit atât de mult.

Clipele se scurgeau încet. DiStephano chemă nişte ajutoare, apoi le dădu drumul. Ceru de două ori

răcoritoare. La un moment dat serviră şi prânzul. Căldura deveni înăbuşitoare. Spre seară, se mai răcori puţin.

DiStephano aranjă documentele în două teancuri. Unul i-l dădu lui Wolf, iar pe celălalt îl vârî într-un sertar.

— O să arunc un ochi peste ele şi-o să-i rog pe băieţi să le cerceteze în amănunt. N-ar trebui să fie probleme. Răspunsul final îl vei primi în… să zicem o lună. Pe douăzeci şi unu septembrie. O să fiu în Boston, dar dacă-ntrebi în stânga şi-n dreapta, o să mă găseşti.

— O lună? Dar credeam că…

— Da, o lună. Nu poţi zori Primăria, rosti DiStephano cu hotărâre. Domnişoară Corey!

Femeia acoperită cu voal apăru lângă uşă, ca o nălucă.

— Scoate-l pe Kaplan din birou. Spune-i c-avem un puşti pe care vrem să-l tratăm regeşte. Un spectacol, ceva. E legat de Hopkins, ar fi cazul să-şi merite leafa.

— Da, domnule.

Şi femeia dispăru.

— Mulţumesc, interveni Wolf, dar nu-i nevoie…

— Ascultă-mă, puştiule, bucură-te de tot ce primeşti. Dumnezeu ştie că nu ne-au rămas prea multe temeiuri de bucurie. Kaplan te va lua într-o oră de la cămin.

Kaplan era un bărbat subţire, cu-nceput de chelie şi ticuri nervoase, un soi de funcţionar pe probleme administrative la Hopkins. Wolf nu ştia precis cu ce se-ocupa. Kaplan era însă la fel de nelămurit în privinţa lui Wolf, iar tânărul era fericit să păstreze misterul. Făcea mai suportabil furtul documentelor sale.

Kaplan îl purtă pe străzile înserării. Razele amurgului săgetau puternic bolta, iar oamenii se-mprăştiaseră pe la casele lor.

— Nu vom părăsi zona cu electricitate, spuse Kaplan.

Altminteri, nu te-aş sfătui să te-aventurezi noaptea pe străzi. Roiesc dilimacii peste tot.

— Dilimaci?

— Surzi, muţi. Cazurile terminale. Unii nu s-ar arăta în plină zi nici înveşmântaţi în salopete… sau robe. Multe femei.

Un zâmbet uşor pervers îi străbătu chipul, dar pieri numaidecât.

— Încotro mergem? întrebă Wolf.

Voia să schimbe subiectul. Ceva îi spunea că n-ar fi sănătos să afle taina surâsului lui Kaplan.

— Un local numit Peabody’s. Ai auzit de Janis Joplin, faimoasa noastră cântăreaţă?

Wolf clătină din cap.

— Spectacolul e un tribut adus ei. O femeie pe nume Maggie Horowitz o imită aproape la perfecţie. E-aproape imposibil să procuri bilete, dar Hopkins se bucură de-un tratament special, fiindcă… ah, iată c-am ajuns.

Kaplan îl conduse pe trepte de beton în subsolul unei clădiri de cărămidă posomorâte. Pentru o clipă, Wolf se simţi dezorientat. Era într-o librărie. Pretutindeni în jur se-ntindeau rafturi şi cutii cu cărţi şi reviste, într-o harababură de nedescris.

Wolf ar fi rămas să arunce o privire peste tomurile străvechi, rămăşiţele unor vremuri, unei culturi ce se-afunda cu repeziciune în negura mitului. Kaplan se grăbi însă printre rafturi, fără să le dea importanţă, iar Wolf fu nevoit să-l urmeze îndeaproape.

Trecură printr-o altă încăpere ticsită cu cărţi şi ajunseră pe-un coridor unde-un om cărunt ridică o mână diformă şi rosti:

— Biletele, vă rog.

Kaplan îi întinse două cartele fragile din carton şi

intrară în a treia încăpere.

Wolf se pomeni într-un cabaret. În jurul măsuţelor pe care ardea câte-o luminare erau îngrămădite scaune de lemn. Încăperea era susţinută pe grinzi de lemn, iar un şemineu uriaş, nefolosit, stăpânea unul dintre pereţi. Un alt şemineu fusese vizibil îndepărtat pentru a face loc unei scene micuţe. Nenumărate afişe, unele vechi de câteva secole, acopereau pereţii sau atârnau de bârne, asemenea podoabelor barbare căzute pradă în urma cotropirilor.

— Peabody's e o instituţie locală, rosti Kaplan. În secolul al douăzecilea, pe timpul prohibiţiei, vindea alcool pe sub tejghea. H.L. Mencken obişnuia să bea aici.

Wolf încuviinţă, deşi numele nu-i spunea nimic.

— Librăria era de ochii lumii, iar aici în spate curgea băutura.

Localul purta amprenta trecutului. Aducea aminte de vremurile bune, când America era o putere mondială. Wolf se aştepta să-i vadă pe Theodore Roosevelt sau pe Henry Kissinger dând buzna înăuntru. Dădu glas gândurilor sale şi Kaplan zâmbi satisfăcut.

— În cazul ăsta o să-ţi placă spectacolul.

Chelnerul le luă comanda. Dar, până să ducă ei băuturile la gură, două reflectoare luminară scena şi cortina se ridică.

În mijlocul scenei stătea o femeie. Felurite brăţări îi atârnau la încheieturi, iar la gât avea un colier bătător la ochi. Purta ochelari de soare şi-o rochie bătrânească înflorată. Sfârcurile îi ieşeau în relief prin rochia subţire. Wolf se holbă la ele cu un amestec de groază şi fascinaţie. Puţin mai jos se contura a doua pereche.

Femeia stătea nemişcată. Wolf nu-şi putea lua ochii de la sfârcurile ei. Nu atât numărul, cât faptul că erau vizibili îl atrăgea, îşi însuşise deja tabuurile acestor

meleaguri.

Femeia îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. îşi lipi o mână de coapsă, îndoi piciorul şi duse microfonul la gură. Glasul ei era aspru şi răstit.

— În urmă cu un an locuiam într-o casă din Newark, v-aduceţi aminte? Stăteam la etajul trei şi credeam că mi-am perfecţionat numărul. Dar toate mergeau anapoda şi n-aveam parte de-acţiune, ştiţi ce zic? Nu-mi făcea talentu cu ochiul. Gagica ce stătea puţin mai încolo n-avea nici atât, şi-o ducea bine, aşa că mi-am zis: *Care-i problema*, *Janis*? Cum se face că ea se descurcă de minune şi tu freci menta? Am hotărât atunci să-i dau mai mare atenţie, să văd ce-are ea aşa special. Mă trezesc într-o dimineaţă mai devreme, arunc un ochi pe geam şi-o zăresc pe tipă acolo că se prostituează! Făcea trotuarul la prânz, înţelegeţi? Mi-am zis atunci: *Janis, dragă, tu nici măcar nu te chinui puţin*. Dacă vrei să ai parte, tre' să te chinui puţin. Da. Tre' să-ncerci puţin mai tare.

Muzica năvăli parcă de nicăieri şi dintr-odată cânta „*Try-iii, Try-iii, Just a little bit harder*…"[16]

Şi, spre mirarea lui, era plăcut. N-ascultase aşa ceva în viaţa lui, dar înţelegea cântecul, aproape la nivel instinctual. Era parte din cultura mondială. Era universal.

Kaplan îl apucă de braţ şi-şi duse buzele la urechea lui.

— Vezi? Ce ţi-am zis?

Wolf îi făcu vânt, nerăbdător. Voia să asculte muzica.

Concertul dură parcă o eternitate şi fu gata cât ai clipi. Wolf era transpirat şi epuizat sufleteşte. Femeia era personificarea energiei. Dansa, păşea ţanţoş şi vâra mai multă forţă în cântecele ei decât era omeneşte posibil.

---

16 Versurile cunoscutului cîntec al interpretei Janis Joplin. (n.tr.)

Fără a cunoaşte originalul, Wolf era convins că interpretarea era perfectă. Îi lăsa acel sentiment.

Publicul o iubea. Fu chemată pentru trei bis-uri, apoi pentru încă unul. În cele din urmă, gâfâi în microfon:

— Vă iubesc, dragilor, pe cuvântul meu. Dar, rogu-vă, destul. Nu mai pot.

Le suflă un sărut şi se făcu nevăzută.

Wolf se alătură publicului care stătea în picioare şi aplauda de mama focului. Simţi o mână pe umăr şi aruncă o privire iritată în spate. Era Kaplan. Avea obrajii îmbujoraţi.

— Haide.

Îl trase pe Wolf din mulţime şi-l conduse în spatele scenei, într-o garderobă micuţă. Uşa era dată-n lături şi oamenii senghesuiau înăuntru.

Printre ei se afla şi cântăreaţa, râzând şi gesticulând puternic, cu părul vâlvoi şi o sticlă de Southern Confort în mână. Sticla părea veche de când lumea, cu eticheta lăcuită, şi era pe trei sferturi plină cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Janis, el e… începu Kaplan.

— Numele meu e Maggie, cântă ea, înveselită. Maggie Horowitz. Nu-s o cântăreaţă moartă de blues, să nu uiţi asta.

— Uite-un fan de-al tău, Maggie. Din Africa.

Îl împinse discret pe Wolf. Tânărul se împletici în faţă, scuzându-se din priviri celor pe care-i îmbrâncise.

— Iaaa te uită! tună Maggie.

Luă o înghiţitură din sticlă.

— Încântată de cunoştinţă, şefule. Cam albicios pentru un african, nu crezi?

— Părinţii mamei mele se trag din colonişti germani.

Cei de-acasă credeau că un trimis cu pielea deschisă

s-ar descurca mai bine cu aceşti americani ultrasensibili, dar îşi păstră gândul pentru sine.

— Cum îţi spune, şefule?

— Wolf.

— Wolf? croncăni Maggie. Dragă, dar văd că eşti un Casanova în toată regula. Tre' să am grijă-n preajma ta, nu? Altfel o să mă cucereşti numaidecât şi-o să mă deflorezi.

Îi dădu un cot.

— Glumesc, şefu'.

Wolf era înmărmurit. Maggie era vie, de zece ori mai vie decât compatrioţii ei, care pe lângă ea păreau nişte strigoi. Pe deasupra, se şi temea puţin de ea.

— Hei. Ce zici de cântare, ha?

— A fost minunată. A fost… îşi căută cuvintele.

— În ţara mea, muzica e mai potolită, nu se pune atâta suflet.

— Mda, eu una cred c-a fost al naibii de bună, şefule. Vocea merge ca unsă. Să le spui ălora de la Hopkins, Kaplan. Zi-le că fac toţi banii.

— Desigur.

— Păi chiar aşa e, la naiba. Hei, zici că stăm într-o morgă! Hai să ieşim din cutia asta de chibrituri şi să dăm o raită prin baruri, hm? Să petrecem.

Îi scoase pe toţi din cabină, apoi din clădire, până-n stradă. Formau o ceată gălăgioasă, ce hoinărea pe străzi în căutarea unor bodegi.

— E una puţin mai încolo, rosti Maggie. Să dăm năvală. Hei, şefule, vreau să faci cunoştinţă cu Cynthia. Sin, ăsta-i Wolf. Sin şi cu mine suntem o singură persoană în două trupuri.

— Hei?

Chicoti şi-o ciupi pe Cynthia de fund.

— Potoleşte-te, Maggie, făcu Cynthia, surâzând.

Era o tânără înaltă şi zveltă, ce-ţi atrăgea imediat privirea.

— Hei, oraşu ăsta-i mort! Maggie urlă ultimul cuvânt, făcându-le tuturor semn să tacă pentru a asculta ecoul.

— Uite-acolo, făcu semn, şi mulţimea se-ndreptă spre bar.

După al treilea bar, Wolf pierdu socoteala. La un moment dat, renunţă la petrecere şi se-ntoarse cumva la cămin. îşi mai amintea că Maggie strigase în urma lui „Hei, şefule, nu fute petrecerea!” şi „Măcar vino mâine, ce dracu’!”

Ziua următoare o petrecu în cameră, dormitând, cu o sticlă de apă alături. Spre nserat, când arşiţa se mai potoli, aproape că-i trecuse mahmureala. îşi aminti de invitaţia mai degrabă în glumă a lui Maggie, o alungă din minte şi hotărî să meargă la Club.

Clubul Uhuru strălucea de-atâtea lumini, o scânteie într-un oraş întunecat. Muşteriii făceau cu toţii parte din serviciile externe africane, plus cei câţiva reprezentanţi comerciali asemenea lui, pe care izolaţionismul societăţii americane şi nevoia de-a schimba câteva vorbe îi adunau în acest local. Era o scutire *de facto* de la legile privind folosirea energiei electrice la care erau supuşi localnicii.

— Mbikana! Aci, tinere, hai să-ţi fac cinste.

Nnamdi de la consulat îi făcu semn de la tejghea. Wolf se supuse, simţind, ca-ntotdeauna, privirile celorlalţi îndreptate asupra lui. Până şi ospătarii erau de culoare, un detaliu ce putea însemna stimă sau, dimpotrivă, aroganţă din partea autorităţilor locale. Wolf nu ştia.

— Umblă vorba că ţi-ai petrecut ziua în biroul revizorului.

Nnamdi comandă un gin tonic. Wolf ura băutura, dar

era preferata angajaţilor din servicii.

— Hai, povesteşte.

Lumea se strânse în jurul său. Serviciul se hrănea cu bârfe.

Wolf relată pe scurt întâlnirea la care luase parte şi Nnamdi aplaudă.

— O zi întreagă alături de Regele Păianjen şi ai scăpat cu boaşele neatinse. Un început promiţător, tinere.

— Regele Păianjen?

— Doar ai fost şi tu informat despre autonomia regională: când directoratul central şi-a pierdut puterea, ţara s-a frântân mai multe bucăţi. În colţul ăsta de lume, DiStephano e autoritatea supremă, băiete.

— Boston, pufni Ajuţi.

Ca majoritatea expatriaţilor, era o ratată. Spre deosebire de cei mai mulţi, nu reuşea să-şi ascundă sieşi acest fapt.

— La ce tratament te-ai putea aştepta din partea acestor sălbatici?

— Haide, Ajuţi, o dojeni Nnamdi. Oamenii ăştia nu-s nici pe departe sălbatici. Înainte de Prăbuşire, au dus un om pe lună.

— Tehnologie! Tehnologie avansată, atât aveau, şi era cât pe ce să ne distrugă. Cauţi măsura unui popor, uită-te la cum vieţuiesc. Aceşti... yankei – şuieră ultimul cuvânt, pentru a-şi evidenţia dezgustul – trăiesc în miezerie. Pe străzi e mizerie, în oraş e mizerie, până şi cei feriţi de boli genetice sunt mizerabili. Copilul poate fi învăţat să cureţe după el. Ce sunt ei până la urmă?

— Fiinţe umane, Ajuţi.

— Lături, Nnamdi.

Wolf urmărea disputa stingherit. Fusese educat în spiritul bunei-creşteri, şi-aştepta acelaşi lucru de la oameni

cu o anumită poziţie socială. îi venea greu să audă asemenea limbaj şi prejudecăţi de mahala. La un moment dat, cedă. împinse zgomotos scaunul, se ridică în capul oaselor, făcu stânga-mprejur şi plecă.

— Mbikana! Hai, te rog… strigă Nnamdi în urma sa.

— Dă-i pace, interveni Ajuţi, cu satisfacţie în glas. La ce te-aştepţi? Dacă stai să te gândeşti, e deja unul de-al lor.

Şi poate că într-adevăr era.

Wolf nu ştia precis încotro se-ndrepta, dar se trezi în scurt timp la Peabody's. Dădu ocol clădirii şi găsi uşa din dos. Încercă mânerul şi acesta cedă cu uşurinţă. Brusc, uşa se trânti în lături şi un bărbat masiv, bărbos, îmbrăcat în salopetă ieşi în prag.

— Da? îi aruncă el pe-un ton ameninţător.

— Să Maggie Horowitz mi-a spus să-i fac o vizită.

— Uite ce-i, pelerinule, mulţi vor să ajungă în culise. Sunt plătit să-i ţin la distanţă dacă nu-i cunosc, iar pe tine nu te cunosc.

Wolf căută un răspuns pe măsură, dar nu găsi nimic.

— Lasă-l să intre, Deke.

Era Cynthia.

— Hai, rosti ea pe-un ton plictisit, nu bloca uşa.

Paznicul îi făcu loc şi Wolf intră.

— Mulţumesc.

— *Nada*, aşa cum ar spune Maggie. Garderoba e-ntr-acolo, pelerinule.

— Wolf, dragă, rosti Maggie cu glas ascuţit. Cum o duci, şefule? Ai fost la spectacol?

— Nu, am…

— Mare păcat. A ieşit bine. Foarte bine. Janis ar fi fost mândră de mine. Hei, gaşcă! Hai s-o tăiem de-aici! Să mergem undeva şi să petrecem.

O ceată de douăzeci de inşi puse stăpânire pe-un

local din afara zonei-cu-electricitate, cu lămpi de gaz. Trei dintre ei aduseseră instrumentele cu ei şi-l rugară pe proprietar să-i lase să cânte. Ieşi un zumzet monoton. Maggie asculta mulţumită, zâmbind şi dând din cap în ritmul muzicii.

— Ce crezi, şefule? E fain, nu? Noi îi spunem muzică moartă.

Wolf încuviinţă din cap.

— Cred că numele se potriveşte de minune.

— Hei, băieţi, aţi auzit? Wolf a făcut o glumă. Încă nu eşti pierdut, dragă.

Oftă.

— Nu simţi muzica, nu? îmi pare rău, frate. Trăgeau ăştia nişte cântări pe vremuri… Era pe bune. Noi suntem doar ecoul lor. Le cântăm pe alea vechi, că ale noastre nu merită.

— Deci de-aia ţii spectacolul? întrebă Wolf curios.

Maggie izbucni în râs.

— Da… pe dracu'. îl ţin pentru că mi s-a dat ocazia. DiStephano m-a contactat şi…

— DiStephano? Revizorul?

— Mă rog, unul dintre oamenii lui. Pregăteau spectacolul ăsta şi aveau nevoie de cineva să cânte Janis. Au căutat pe computer şi-au dat de numele meu. Mi-au dat nişte bani, au lucrat băieţii pe mine o lună sau două la Hopkins, şi iată-mă. Mi s-a deschis drumul spre faimă şi glorie.

Rosti ultima propoziţie cu glas crescând, aproape ciripit, puţin zeflemitor.

— De ce-a trebuit să mergi la Hopkins?

— Doar nu crezi că m-am născut cu înfăţişarea asta. Mi-au schimbat faţa. Mi-au schimbat şi vocea, Doamne ajută. Au coborât-o, au mărit amplitudinea şi mi-au dat

timbru, ca să pot susţine notele alea înalte şi să mă joc cu ele.

— Să nu mai pomenim de implanturile cerebrale, se băgă Cynthia.

— Ah, da, planturile ca să vorbesc ca o cântăreaţă de blues, fără să-mi ies din rol. Asta nu se pune.

Wolf era impresionat. Ştia că Hopkins era mâna-ntâi, dar nici chiar aşa!

— Nu-nţeleg totuşi de ce şi-a dat guvernul osteneala. Ce-ar putea câştiga din asta?

— Habar n-am, iubăreţule. Nu ştiu, nu-mi pasă şi nu pun întrebări. Asta-i deviza mea.

Un tânăr spălăcit cu părul lung spuse:

— Guvernul e vârât adânc în inginerie socială. Fac o droaie de treburi ciudate, nu se ştie de ce. Înveţi să nu pui întrebări.

— Hei, ascultă, Hawk, faptul c-au adus-o pe Janis la viaţă nu-i ciudat. E un lucru tare frumos, se împotrivi Maggie. Da, mi-aş dori s-o aduc de-adevăratelea. Să stea aici, lângă mine. Mi-ar plăcea să vorbesc cu tipa aia.

— Mai degrabă v-aţi scoate ochii.

— Poftim? De ce?

— N-ar vrea niciuna s-o lase pe cealaltă în lumina reflectoarelor.

— Aici ai nimerit-o, chicoti Maggie. Totuşi, e-o damează pe care-aş fi vrut s-o cunosc. O starletă adevărată, înţelegi? Nu un afurisit de ecou, ca mine.

— Hei, Wolf, se băgă Hawk. Încotro te-ndrumă pelerinajul? Peste două zile trupa pleacă-n turneu. Ce planuri ai?

— N-am niciun plan. O să rămân probabil în Baltimore până vine vremea să plec în nord. Poate-o să fac şi câteva excursii mai mici.

— De ce nu ni te alături? Avem de gând să petrecem zi şi noapte. Vom ajunge în Boston în mai puţin de-o lună. Acolo se gată turneul.

— Vai, ce idee minunată, rosti Cynthia. Încă un om care nu produce nimic. Taman de-asta aveam nevoie.

— Şi care-i problema? se zburli Maggie la ea. De parcă am plăti din banii noştri. Care-i problema?

— Nu-i nicio problemă. Pur şi simplu e o idee cretină.

— Ei bine, mie-mi place. Ce zici, şefule? Te bagi au ba?

— Păi…

Amuţi. De ce nu?

— Da, mi-ar făcea plăcere să vin cu voi.

— Minunat.

Apoi către Cynthia:

— Problema ta, dulceaţă, e că eşti geloasă.

— Hristoase, iar începe.

— Nu-ţi mai bate capul. N-ajută la nimic. Hei, vezi bucăţica aia de talent din capătul barului?

— Maggie, „bucăţica de talent”, aşa cum îi spui, are optsprezece ani. Dacă.

— Mda, nu-i rău.

Maggie privi melancolic spre el.

— E drăguţ băiatu', nu?

A doua zi, Wolf rezolvă ce mai era de rezolvat şi pregăti scrisorile de credit. În dimineaţa plecării se trezi la prima oră şi se-ndreptă spre gara din Baltimore. Un scurt schimb de replici cu gardienii şi pătrunse în gara împrejmuită de ziduri.

Dădu peste-o locomotivă greoaie urmată de vagoane proaspăt recondiţionate. Cineva pictase cuvântul „Perla” pe ultimul vagon, cu litere vechi, psihedelice.

— Hei, Wolf! Hai s-arunci un ochi la bijuteria asta.

O siluetă solitară îi făcu semn din capătul trenului. Maggie.

Wolf se apropie de ea.

— Ce zici?

— De-a dreptul impresionant, rosti după câteva clipe, încercând să pară politicos.

Cuvântul care-i străbătu gândurile era „grotesc”.

— Mda. Merge pe gunoi, ştiai? Ca mine de altfel.

— Gunoi?

— Da. E o rafinărie de metan în apropiere. Hei, uită-te la mine. Trează la opt dimineaţa. îţi vine să crezi? A trebuit să bag puţin speed ca să reuşesc.

Wolf era depăşit de idiom.

— Vrei să zică că te-ai trezit mai târziu?

— Ce? Oh, hei, frate, poţi să… uită ce-am zis. Nu.

Chibzui pentru câteva clipe.

— Fii antenă, Wolf. Există chestia asta numită „speed”. Te-ajută să te trezeşti dimineaţa, îţi încălzeşte puţin motoarele, îţi dă un brânci, ştii ce zic?

Începu să priceapă.

— Te referi la amfetamine.

— Da, chestia asta nu-i tocmai legală, înţelegi? Să nu dai cumva cu papagalu. Am încredere în tine, frate, dar vreau să ştii despre ce-i vorba ’nainte să deschizi gura.

— Am înţeles. O să-mi ţin gura. Dar ştiai că amfetaminele sunt…

— Ştiu, şefule. Hei, tre’ să vezi talentul pe care l-am agăţat aseară. Dave! Mişcă-ţi fundu-ncca, iubire.

Un tânăr cu păr bălai şi ochi somnoroşi ieşi de după tren. Purta pantaloni scurţi albi, ca o sfidare în opinia lui Wolf, şi-o bluză largă, cu nasturi până la gât. O îmbrăţişă pe Maggie fără vlagă şi înclină capul spre Wolf.

— Davie are patru sfârcuri, ca mine. Ce spui de asta?

Cre că-i o mutaţie destul de neobişnuită, nu?

Dave îşi coborî privirile, roşind puţin.

— Ei, hai Janis… murmură el.

Wolf se aştepta că Maggie să-l pună la punct pe băiat, dar Maggie îi conduse în spatele trenului, pălăvrăgind supărată ba de una, ba de alta. În cele din urmă, Wolf se scuză şi se-ntoarse la cămin. O lăsă pe Maggie să dea târcoale trenului, târându-şi bucăţica după ea. Ieşi apoi ca să servească prânzul, îşi luă bagajele şi sosi în gară mai iute ca restul.

Trenul pârâi din toate încheieturile şi părăsi gara. Maggie n-avea stare: vorbea, râdea sau dirija amplasarea bagajelor. Trecea din vagon în vagon, fără să stea o clipă locului. Wolf se aşeză şi-şi aţinti privirile pe geam. Copii îmbrăcaţi în zdrenţe fugeau pe lângă tren cu mâinile întinse, cerşind bani. Vreo doi aruncară monede. Alţii râseră şi aruncară gunoaie.

Copiii se făcură nevăzuţi, iar trenul străbătea acum nesfârşitele ruine, roase de vreme. Hawk se aşeză alături de Wolf.

— E drum lung. Trenul ocoleşte anumite porţiuni în care nu-i indicat să intri.

Privi abătut la structurile de metal cu geamuri sparte ce fuseseră odată fabrici şi depozite.

— Priveşte, pelerinule, asta-i ţara mea, rosti el scârbit. Sau cadavrul ei.

— Hawk, eşti apropiat de Maggie.

— Dacă te-ai duce în miezul continentului… glasul lui Hawk părea să vină din depărtări. E o peşteră acolo în care-au depozitat deşeuri radioactive. Blocuri acoperite cu aur masiv, fiindcă alte materiale se deteriorează prea repede. După mintea mea, cineva cu un costum plumbuit ar putea să intre-n peşteră şi să scoată o avere de-acolo. E

aur să te saturi de el.

Oftă.

— Într-o bună zi voi scotoci prin arhive şi mă voi duce.

— Hawk, ascultă-mă.

Hawk ridică mâna pentru a-l opri.

— E vorba de droguri, nu? Tocmai ce-ai aflat şi vrei s-o avertizez.

— Degeaba o avertizezi. Cineva trebuie s-o oprească.

— Da, ştiu ce zici. Încearcă să-nţelegi. Maggie a stat trei luni la Hopkins, timp în care au lucrat-o bine de tot. N-arăta deloc aşa, şi chiar dacă era-n stare să cânte, n-avea o voce ieşită din comun. Să nu mai pomenim de implanturile cerebrale. Închipuie-ţi prin ce chinuri a trecut. Acum, gândeşte-te – care sunt cele mai puternice analgezice?

— Morfina şi heroina. Dar, în ţara mea, doctorii încearcă să-i vindece pe pacienţi înainte să le prescrie droguri.

— Nu despre asta-i vorba. Gândeşte-te puţin: Maggie ar fi putut să-şi extirpe sfârcurile alea la Hopkins. Puteau s-o facă. Dar s-a temut de durere.

— Pare mândră de ele.

— Ce-i drept, vorbeşte mult despre ele.

Trenul se clătina şi se zgâlţâia. Trei dintre muzicanţi înşfăcaseră chitarele şi cântau muzică moartă. Wolf chibzui o vreme în tăcere, apoi rosti:

— Ce vrei să demonstrezi?

— Că Maggie a acceptat toate chinurile alea pentru a deveni Janis. Când îţi spun că foloseşte drogurile doar ca analgezice, trebuie să înţelegi că nu mă refer neapărat la durere fizică.

Hawk se ridică şi plecă.

Maggie dansa prin vagon.

— Lată! Am făcut-o lată, fete şi băieţi. Hei, să petrecem!

Urmară zece zile de petrecere neîncetată, punctată pe alocuri de concerte. La Wilmington fură primiţi cu urale. Mii de oameni veniră să vadă spectacolul. Mulţi fură întorşi din drum. Maggie era nesigură înaintea primului concert, temându-se să nu dea greş. Dar cântă de mama focului şi fu chemată de nenumărate ori la bis. În cele din urmă, frântă şi lipsită de vlagă, cu părul lipit de fruntea asudată, se ridică şi gâfâi:

— Asta a fost, oameni buni. Vă iubesc şi-aş vrea să vă mai cânt, dar nu mai pot. M-aţi secătuit.

Urmă un ropot nesfârşit de aplauze.

Cele patru spectacole din Philadelphia începură mai greu şi se terminară în trombă. La primul concert rămaseră câteva bilete nevândute. La al doilea, oamenii fură întorşi din drum. Ultimele două aproape că sfârşiră în răzmeriţe. Trupa se odihni o zi la Newark, apoi susţinu un concert de Ziua Muncii, în comparaţie cu care celelalte reprezentaţii păleau. A doua zi, se odihniră într-un cămin obscur.

Wolf îşi petrecu ziua de odihnă făcând turul oraşului. În Philadelphia, plătise un localnic ca să-l plimbe printre rămăşiţele rafinăriilor ruginite, la Breeze Point. Se înălţau spre culmile cerului în tragica lor măreţie, şi era greu de crezut că existase odinioară atâta petrol în lume cât să umple acele rezervoare uriaşe. În Wilmington, îl rugase pe ghidul său să-l ducă în cartierul italienesc pentru a asista la un festival religios.

În fruntea procesiunii se afla un preot, însoţit de opt acolite cu cădelniţe şi evantaie. În urma lor, veneau doisprezece bărbaţi vânjoşi purtând cadavrul acoperit de flori al unui Cadillac străvechi. La coadă veneau

credincioşii îmbrăcaţi în salopete şi robe, cântând.

Wolf urmă alaiul spre râu, unde maşina fu coborâtă într-o groapă şi udată cu apă sfinţită, apoi cineva îi dădu foc. îi ceru ghidului să-i explice taina ritualului, dar băiatul ridică din umeri.

— E străvechi, îi spuse el, de când lumea.

Wolf se întoarse pe înserate la cămin. Se aştepta ca petrecerea să fie-n toi, dar locul era întunecat şi pustiu. Cynthia stătea în hol, cu mâinile la spate şi ochii pironiţi pe fereastra cu grilaj, în hăul negru.

— Unde-s ceilalţi? întrebă Wolf.

Era zăpuşeală. Insectele dădeau roată lămpii cu ulei de huilă, lovindu-se frenetic de sticlă.

Cynthia se-ntoarse şi îl măsură din priviri. Avea fruntea asudată.

— Maggie s-a dus la o reuniune cu colegii din gimnaziu. Merge să le-arate foştilor prieteni ce mare starletă e acuma. Restul?

Ridică din umeri.

— Acolo unde merg păpuşile când n-are cine să le-aducă la viaţă. Bănuiesc că-n camerele lor.

— Aha.

Rochia Cynthiei se lipise de picioarele ei. La subţioară se întrezăreau pete întunecate.

— Vrei să joci un şah sau ceva?

Cynthia îl privi cu ochi arzători. Făcu un pas spre el.

— Mă tot întrebam, Wolf. Ai stat holtei pe toată perioada turneului. E ceva la mijloc? Nu? Te-aşteaptă prietena acasă?

— Aveam una, dar n-o să aştepte după mine.

Wolf dădu scârbit din mână.

— Cred că ăsta-i unul dintre motivele pentru care-am plecat în turneu.

Cynthia îi luă mâna într-a ei şi i-o aşeză pe sân.

— Dar îţi plac fetele, nu?

Înainte să îndruge un răspuns mai acătării, fata îi şopti „Hai cu mine" şi-l conduse în camera ei.

De cum intrară, Wolf o luă-n braţe şi-o sărută îndelung, cu foc. Ea îi răspunse cu pasiune, se-ndepărtă apoi puţin şi-l împinse în pat.

— Jos hainele, porunci ea, dezbrăcându-şi bluza cu mişcări unduitoare, complexe.

Razele lunii îi mângâiau sânii lăptoşi.

Wolf ezită o clipă, apoi se dezbrăcă şi el. În comparaţie cu Cynthia, se simţea şovăielnic şi neputincios, şi-acest gând îl necăjea. Hotărât să facă pe viteazul, se întinse după ea când aceasta se prăbuşi alături de el, dar nu reuşi s-o prindă.

— O clipă, pelerinule.

Scotoci într-un săculeţ de lângă grindă.

— Aşa. Vrei o mică trataţie înainte? Sporeşte senzaţia de plăcere.

— Droguri? întrebă Wolf, simţind un fior de groază.

— Hai, vino-ţi în fire. N-o să-ţi se topească genele dacă-ncerci odată. Să ştii şi tu măcar pentru ce-ţi baţi gura.

— Ce e?

— Îngheţată de vanilie, se răsti ea.

Deschise un recipient micuţ şi presără cu grijă puţină pudră albă pe unghia degetului mare.

— E scumpă că naiba, aşa că ai grijă. Trebuie să prizezi totul din prima. Ai priceput? Aşa că faci mişcarea pas cu pas: tragi aer adânc în piept, apoi expiri încet. Exact. Înăuntru. Afară şi ţii.

Cynthia duse degetul sub nasul lui Wolf, îi acoperi o nară cu mâna rămasă liberă şi rosti:

— Trage iute! Aşa!

Wolf aspiră convulsiv şi fu năpădit de senzaţii. O aromă proaspătă şi răcoroasă îi inundă gura, pe măsură ce pudra albă şi fină i se prelingea pe gâtlej. Simţi o furnicătură plăcută. Capul său căpătă noi dimensiuni. îşi mişcă mandibula, cercetând curios cu vârful limbii.

Cynthia trase iute şi închise recipientul.

— Bun, acum atinge-mă. Încet, nu te grăbi, avem toată noaptea. Exact. Ahhhh, şopti, pătrunsă de-un fior. Cred c-ai prins ideea.

Chinuiră patul ore-n şir. Drogul, indiferent ce era, îi limpezise mintea, îl făcuse mai jucăuş şi mai răbdător. Nu se pripiră de fel şi făcură dragoste pe-ndelete. Mai traseră de vreo trei sau patru ori pudră pe nas, drămuită cu grijă ritualică de Cynthia. Cu pasiunea stârnită, o luau de la capăt, încet, întârziind mereu orgasmul până-n ultima clipă.

Era târziu în noapte. Într-un sfârşit, se prăbuşiră istoviţi pe cearşaf, fără să se-atingă. Trupul lui Wolf era poleit cu sudoare.

Nici prin gând nu i-ar fi trecut să mai facă dragoste încă o dată, dar nu spuse nimic.

— N-a fost rău, şopti Cynthia. Ar trebui să te recomand lui Maggie.

— Sin, pentru ce faci asta?

— Ce să fac?

— Tocmai am… împărtăşit un moment foarte intim. Abia ce s-a terminat şi tu-mi vorbeşti cu răceală. Ţi-e teamă cumva de contact?

— Hristoase.

Era un cuvânt gol, plat şi lipsit de orice încărcătură religioasă. Cynthia scotoci în săculeţ, găsi o cutie de metal din care scoase o ţigaretă şi-o aprinse. Wolf tresări.

— Ce doreşti, pelerinule? Ai de gând să te-nsori cu mine şi să mă duci în oraşul tău african, mare şi curat, ca să mă prezinţi lu’ mămica? Ei? Da, aşa mă gândeam şi eu. Deci ce vrei de la mine? O amintire pe care s-o împărtăşeşti cu prietenii de-acasă? Poftim: Am strâns la ciorap ani de zile ca să-mi fac un control medical, să văd dacă pot să fac plozi. Mă duc la doctor anu’ trecut şi ce crezi că-mi zice? Cică am discrazie sanguină, prea avanasată ca să-ncep un tratament, aşa că n-am decât să stau şi s-aştept. Minunat, nu? Într-o bună zi n-o să mai funcţionez şi-o să mor. Nimic de făcut. Nu se agravează atâta vreme rit mănânc sănătos, deci o să-mi păstrez silueta până la sfârşit. Aş putea să câştig câţiva ani dacă aş renunţa la droguri ca ăsta – flutură ţigara şi scrumul se aşternu pe pieptul lui Wolf, care-l înlătură iute – sau ca pudra albă şi restul lucrurilor care fac viaţa mai frumoasă. Dar nu suficient de mulţi ca să fac ceva serios.

Cynthia amuţi.

— Cât o fi ora? întrebă ea într-un final.

Wolf se ridică din pat şi dibui printre haine după ceas, apoi se duse lângă fereastră.

— Să doisprezece… şi paişpe minute.

— Drace!

Cynthia ţâşni din pat şi se repezi după haine.

— Hai, îmbracă-te, nu sta acolo ca momâia.

Wolf se îmbrăcă încet.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am promis lui Maggie că strâng nişte oameni ca s-o însoţească înapoi de la reuniunea aia afurisită. E gata de câteva ore, dar mie-mi umblă mintea aiurea.

Se făcu că nu-i vedea rânjetul.

— Eşti gata? Hai, întâi în camera ei şi pe urmă-n hol. Doamne, o să turbeze de furie.

O găsiră pe Maggie în hol. Stătea în mijlocul încăperii cu poşeta atârnându-i de-o mână. Părea o ruină de om. Lumina difuză îi dădea o înfăţişare haină, îmbătrânită.

— Iată-vă! mârâi ea. Unde-aţi fost?

— În camera mea. Ne-am făcut de cap, rosti Cynthia cu glas calm.

Wolf se holbă la ea, îngrozit.

— Vai ce frumos. Nu-i aşa că-i minunat? Şi-n timp ce prietenii mei se călăreau de mama focului, eu unde credeţi că eram? Ei? Vreţi să vă spun?

Tonul ei deveni aproape isteric.

— Mă violau doi dilimaci!

Trecu val-vârtej pe lângă ei, gata să-i lovească cu poşeta, dar răzgândindu-se în ultima clipă. îi auziră paşii grăbiţi pe coridor, apoi o uşă trântindu-se.

— Dar eu… rosti Wolf, uluit.

— Nu te lăsa dus de vorbele ei. Minte.

— Eşti sigură?

— Uite care-i treaba, am trăit împreună, ne-am culcat cu aceiaşi ţipi… o ştiu bine. E furioasă că n-a însoţit-o nimeni acasă. Şi-acum Zâna cea Bună îşi împrăştie mâhnirea în stânga şi-n dreapta.

— Ar fi trebuit să-i ieşim în întâmpinare, rosti Wolf, nesigur. Putea s-o omoare cineva, dac-o prindea singură.

— Nu-mi prea pasă dacă Maggie moare cu o lună mai repede sau mai târziu, pelerinule. Am alte probleme mai importante pe cap.

— O lună? Şi Maggie e bolnavă?

— Toţi suntem bolnavi, toţi… ah, mai du-te naibii.

Cynthia scuipă pe podea, se-ntoarse pe călcâie şi se făcu nevăzută pe coridor. Felul în care-o spusese dădea impresia unui blestem de neînlăturat.

Călătoria de jumătate de zi la New York îi lăsă trupei destul timp pentru repetiţii înainte de primul concert, însă Maggie preferă să rămână singură, înecându-se în alcool. Discuţia despre Maggie şi drogurile ei avu darul să-l înspăimânte pe Wolf, pentru că toţi se drogau.

Mai erau şi bârfele de la reuniune. Unii erau de părere că Maggie îşi uimise foştii prieteni – care o marginalizaseră în tinereţe – cu eleganţa şi farmecul ei. Pe de altă parte, majoritatea susţinea că i se dăduse, pe bună dreptate, peste nas, că era încă o ciudăţenie în ochii foştilor ei colegi şi că plecase singură de la reuniune.

Circulau zvonuri şi despre relaţia dintre Wolf şi Cynthia. Faptul că ea îl evita dădea apă la moară speculaţiilor.

Cu toate acestea, concertele din New York se bucurară de un succes nemaipomenit. Biletele la toate cele patru spectacole se epuizară imediat ce fuseseră puse în circulaţie. Speculanţii adunară mici averi în acea săptămână, şi în premieră concertele obţinură permisiunea de a fi ţinute seara. Se întrerupse curentul dintr-o parte a oraşului pentru a alimenta luminile şi staţiile de amplificare. Iar Maggie cânta cum nu mai cântase niciodată. Vocea ei stârnea publicul într-o stare de frenezie, iar bluesurile ei erau de-ajuns să topească inima unui pustnic.

Pe data de zece plecară spre Hartford, cu Maggie sechestrată de bunăvoie în compartimentul ei din ultimul vagon. Membrii echipei îşi pierdeau vremea lenevind. Unii cântau câteva acorduri la chitară, niciodată ceva recognoscibil. Alţii flecăreau cu voce scăzută. Hawk întorcea cărţi de tarot, una câte una.

— Hei, locu ăsta pute a cadavru!

Maggie apăru dintr-odată în vagon, cu un straniu

amestec de sfidare şi vină întipărit pe chip.

— Hai să chefuim! Nu? Să se-audă muzica.

Îi căzu în poală lui Hawk şi începu să-i muşte urechea.

— Bine ai revenit, Maggie, rosti cineva.

— Janis! strigă ea voioasă. Numele doamnei e Janis!

Petrecerea prinse viaţă încet-încet, aidoma unei maşinării ruginite. Muzica începu să răsune. Vocile se animară. Sticlele de alcool erau pasate din mână-n mână. Cheful ţinu încă două zile, timp în care trenul dădu ocol zonelor periculoase din Connecticut şi New York.

Însă petrecerea ascundea o notă de tensiune, un strop de disperare în voioşia lui Maggie. Pentru prima oară, Wolf începu să se simtă închis ca într-o cuşcă, să numere zilele care-l despărţeau de Boston şi de sfârşitul turneului.

Vestiarul pus la dispoziţie pentru primul concert de la Hartford era înghesuit, mic, prost luminat, la fel ca toate celelalte vestiare pe care le întâlniseră.

— Mişcă-ţi fundu' încoace, Sin, ţipă Maggie. Tre' să mă aranjezi să arăt drogată în ultimul hal, ca Janis.

Cynthia o apucă pe Maggie de bărbie, şi întoarse în stânga şi-n dreapta.

— N-ai nevoie de machiaj ca să arăţi drogată, Maggie.

— Pe dracu', ba am nevoie. Să-ncepem odată. Hai, hai – sunt o vedetă, n-ar trebui să-ţi înghit rahaturile.

Cynthia ezită, apoi începu să-i „aranjeze" faţa, scoţându-i în evidenţă ridurile, pungile de sub ochi. Maggie îşi cercetă chipul în oglindă.

— Ei, asta-i cruntă, rosti ea. Arată de-a dreptul grotesc.

— Aşa arăţi, Maggie.

— Ce ştoarfă de două parale eşti. De parcă eu aş fi luat somn înainte să ne facem de cap.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Hei, Wolf! Tu ce-ai de spus?

— Păi, începu el, stânjenit. Mă tem că Cynthia…

— Vezi? Hai să-ncepem odată spectacolul ăsta.

Îşi apucă mult-iubita sticlă de Southern Confort şi-o deschise.

— Nici asta n-o să-ţi facă vreun amar de bine.

— Se vede că n-ai habar, zâmbi Maggie cu răceală. Janis se chercheleşte întotdeauna înainte de spectacole. Ajută la voce.

Se ridică şi-şi făcu drum spre cortină. Prezentatorul îşi drese glasul.

— Doamnelor şi domnilor… janis!

Ţipete se înălţară din mai multe gâtlejuri. Maggie păşi cu nonşalanţă la microfon, îl ridică şi scoase un hohot de râs drept în el.

— Saluut. Bine-aţi venit.

Se legănă şi privi cu coada ochiului spre public, apoi îşi începu povestea:

— Ştiţi, săptămâna trecută m-am dus la un doctor. I-am spus că-s îngrijorată că beau prea mult. I-am spus că trag tare la măsea de pe la doişpe ani. Mă trezesc dimineaţa şi dau pe gât câteva Bloody Mary la micul dejun. îl dau gata pe-al cincilea înainte de prânz. Mai beau ceva la cină şi mă pun serios pe treabă abia când începe cheful. I-am spus cât am băut şi vreme de câţi ani. Aşa că i-am zis: „Uite care-i treaba doctore, n-am nici pe dracu’ de la chestiile astea, dar sunt cam îngrijorată, ştii? Zi-mi sincer, am vreo problemă?” Şi el mi-a spus: „Hei, nu cred c-ai o problemă. Cred că-ţi merge de minune!”

Publicul începu să aclame. Maggie zâmbi plină de

sine.

— Ei dragilor, cu toţii avem probleme, şi eu nu fac excepţie.

Câteva acorduri străbătură încăperea.

— Da’ când am probleme, am şi un răspuns, că pot să cânt bluesurile alea vechi. îmi cânt problemele şi scap de ele.

Începu să cânte „Ball and Chain” şi publicul se dezlănţui.

În spatele scenei, Wolf stătea pe-o scară. îşi cumpărase un pahar cu apă şi bea din el economicos, cu înghiţituri mici. Cynthia se apropie şi rămase în picioare lângă el. Amândoi priveau cum

Maggie se plimba ţanţoş, cu paşi apăsaţi, pe scenă, asudând, zvârcolindu-se şi chiuind.

— Întotdeauna mă uimeşte contrastul ăsta, rosti Wolf, fără s-o privească pe Cynthia.

— Acolo toată lumea e aproape în delir. Aici în spate, e calm şi pace. Uneori măntreb dacă vedem acelaşi lucru pe care-l vede şi publicul.

— Uneori e greu şi să vezi ceea ce-ai în faţa ochilor tăi.

Cynthia schiţă un zâmbet trist şi tainic, apoi plecă. Wolf se obişnuise cu reacţiile ei, aşa că nu-i dădu prea mare atenţie

Cel de-al doilea – şi ultimul – spectacol de la Hartford decurse bine. Însă primele două concerte din Providence fură dezastruoase. Vocea şi sincronizarea o lăsaseră pe Maggie, obligând-o să recurgă la tot felul de tertipuri ca să distragă atenţia publicului. La al doilea spectacol, fu nevoită să convingă auditoriul să danseze – ceva ce nu fusese necesar înainte. Poveştile de pe scenă deveniră mai vulgare, fără perdea. îşi mişca trupul lasciv, ca o

stripteuză, cu dansuri din buric. Al treilea spectacol fu ceva mai reuşit, păstrând însă elementele picante.

După concert, trupa ajunsese într-un bar din secţiunea rău famată a oraşului, unde paznici cu arme de foc păzeau intrarea încropită din gherete fortificate. Maggie se îmbătă şi începu să plângă.

— Frate, eram atât de luată când am urcat pe scenă – zici că mi-a ieşit bine?

— Sigur, Maggie, murmură Hawk.

Cynthia pufni.

— Ţi-a ieşit foarte bine, o asigură Wolf.

— Nu-mi aduc aminte măcar un nenorocit de lucru, se tângui ea. Spui că mi-a ieşit bine? Nu-i corect, omule. Dacă aşa e, măcar să-mi pot aduce aminte. Adică, la ce bun altfel? Nu?

Wolf o bătu stângaci pe umăr. îl apucă de cămaşa dashiki şi-şi îngropă faţa în pieptul lui.

— Wolf, Wolf, ce-o să se aleagă de mine? suspină ea.

— Nu plânge, spuse el, mângâindu-i părul.

Până la urmă, Wolf şi Hawk se văzură nevoiţi s-o conducă până la hotel. Nimeni altcineva nu era dispus să părăsească barul.

Dădură ocol unei zone în care toate clădirile fuseseră dărâmate, cu excepţia uneia. Se înălţa singuratică, cu mari găuri ce se căscau acolo unde odinioară se întinseseră întregi pereţi de sticlă, şi cu masive arcuri nefuncţionale pe o parte.

— A fost o clădire de mâncăruri la minut, răspunse Hawk întrebării lui Wolf.

Părea stânjenit.

— De ce a rămas în picioare?

— Fiindcă pretutindeni găseşti oameni ignoranţi şi superstiţioşi, bombăni Hawk.

Wolf schimbă subiectul.

Străzile erau întunecate şi pustii. Revenină într-o zonă mai densă a oraşului; ecoul paşilor se izbea de pereţii clădirilor. Abia conştientă, Maggie se sprijinea pe umărul lui Hawk, care mai că n-o ducea în cârcă.

Dintr-odată, ceva mişcă în umbră. Hawk tresări.

— Grăbiţi-vă puţin, dacă puteţi, şopti el.

O siluetă săgetă bezna. Era mare şi abia dacă arăta a om. Se îndreptă spre ei.

— Ce…? şopti Wolf.

— Un dilimac, răspunse Hawk în şoaptă. Dacă ai vreo idee bună, acum e momentul s-o pui în practică.

Creatura goni spre ei, tărându-şi picioarele după ea. Wolf îşi vârî mâna în buzunar şi se întoarse spre Hawk.

— Auzi, rosti el cu o voce tare, plină de furie. M-am săturat de tine. Am un cuţit şi nu-mi pasă ce fac!

Dilimacul se opri. Cu coada ochiului, Wolf văzu cum se furişa înapoi în umbre.

Maggie îşi ridică privirea cu o expresie somnoroasă şi nedumerită.

— Hei, ce…

— Nu-i nimic, murmură Hawk.

Grăbi pasul, aproape târând-o pe Maggie după el.

— Arogant din partea ta, rosti pe un ton aprobator.

Cu greu, Wolf îşi scoase mâna din buzunar. Tremura din cauza şocului.

— Nada, spuse el. Ăsta e termenul corect?

Da.

— Nu eram sigur că dilimacii chiar există.

— Probabil era doar un biet mut cu probleme glandulare. Nu-ţi mai bate capul.

Trupa ajunse în Boston odată cu sosirea toamnei, la timp să vadă ultimele ajustări aduse scenei din parcul

Boston Common. Era planificat un concert mamut. Zeci de oameni mişunau încoace şi-ncolo, ocupaţi cu pregătirile.

— Aşa trebuie să fi fost America înainte de Prăbuşire, rosti Wolf.

Nimeni nu-l băgă în seamă.

Dimineaţa concertului îl găsi pe Wolf urmărind pânza ce era ridicată deasupra scenei, în caz de ploaie. Un maşinist veni în grabă spre el şi-l întrebă:

— Hei, drumeţule, ai văzut-o pe Janis?

— Maggie, îl corectă el automat. Nu, nu de curând.

— Mersi, rosti pe nerăsuflate bărbatul şi se îndepărtă în goană.

Nu la mult timp după aceea, Hawk, care zorea prin preajmă, se opri şi-l întrebă:

— Ai văzut-o pe Maggie?

— Nu. Stai o clipă. Hawk, ce se-ntâmplă? Eşti al doilea care măntreabă chestia asta.

Hawk ridică din umeri.

— Maggie a dispărut. Nu-i nimic prea grav.

— Sper să se întoarcă la timp pentru spectacol.

— Poliţia locală o caută chiar acum. Oricum, are implanturile; dacă se poate mişca, va fi pe scenă. Fii pe pace.

Hawk îşi văzu grăbit de drum.

Se efectuau ultimele verificări şi primii fani începură să apară când Maggie îşi făcu într-un sfârşit apariţia. Doi bărbaţi în uniformă o duceau de braţ, iar ea părea trează şi furioasă. Cynthia interveni, le făcu vânt poliţiştilor şi o duse în rulota care servea drept garderobă.

Wolf zărea de la depărtare toată scena şi îşi dădu seama că nu putea fi de folos. Hoinări prin parc, privind cum mulţimea creştea încontinuu. Oamenii care intrau găseau locuri pe care să stea, le ocupau, şi aşteptau.

Aproape că nu-şi vorbeau, iar răzleţele conversaţii se purtau în şoaptă. Erau bine îmbrăcaţi, dar nu în cele mai bune haine. Unii aveau la ei carafe de vin şi pături. Era o ceată curioasă. Nu se priveau în ochi, gurile le erau încleştate, iar chipurile golite de orice expresie. Vorbeau pe un ton scăzut, îndărătul căruia bănuiai o încordare latentă. Wolf rătăcea printre ei, trăgând cu urechea le frânturi de conversaţie.

— A spus că băiatul ei avea să…

— …nevoie de asta. Nimeni n-avea nevoie de asta.

— Nu-avea cum să plătească…

— …avea un gust ciudat, aşa că nu am…

— Trebuit să facă una cu pământul trei străzi…

— …sânge.

Wolf devenea din ce în ce mai agitat. Era ceva nefiresc în înfăţişarea lor, în tonul vocii. Dădu nas în nas cu Hawk, care încercă să treacă pe lângă el în grabă.

— Hawk, ceva foarte nefiresc se petrece aici.

Figura lui Hawk se schimonosi. Arătă spre tumul de iluminat.

— Nu-i timp, rosti el. Spectacolul e pe cale să-nceapă. Trebuie să-mi ocup postul.

Wolf ezită preţ de o clipă, apoi îl urmă pe bărbatul care urca deja pe scara turnului.

Din turn se vedea întregul parc. Locul era înţesat cu oameni, ca o hoardă de furnici ce tropăia pe solul maroniu. Nici urmă de copii printre ei, ceea ce era cu atât mai straniu. Apusul îşi întindea aripile de aur şi sângeriu pe întreaga zare.

Hawk pornea şi oprea reflectoarele, unul după altul, cu ochii aţintiţi asupra foii de hârtie pe care o ţinea într-o mână. Din când în când, înjura şi se apuca să rebranşeze cabluri. Wolf aştepta. O briză uşoară îi juca prin păr, deşi

jos nu părea să adie vântul.

— Asta-i o ţară bolnavă, grăi Hawk.

Îşi puse căştile, proiectă un punct roşu pe scenă, apoi îl lăsă să pâlpâie.

— M-auzi, Patrick? Luminile se pornesc la doi. Verifică toate reflectoarele, unul câte unul. Durata medie de viaţă e pe la patruzeci şi doi, asta dacă ieşi viu din maternitate. Rata natalităţii trebuie menţinută sus, nu cumva populaţia să dispară ca măgaru-n ceaţă.

Porni toate luminile roşii şi albastre. Scena era scăldată într-o lumină violetă. Prin contrast, pânza părea neagră. O siluetă nedesluşită îşi făcu drumul spre microfonul din centrul scenei.

— Dă-i drumul, Patrick.

O coloană radioasă de lumină coborî deasupra prezentatorului. Acesta tuşi, apoi îşi începu discursul. Vocea îi bubuia deasupra zumzetului mulţimii, transmisă printr-o serie de amplificatoare care emiteau cu o fracţiune de secundă întârziere unul faţă de celălalt, astfel încât vocea lui să ajungă la spectatorii din ultimele rânduri în deplină sincronizare cu sonorizarea. Mulţimea începu să se urnească leneş spre baza turnului, pusă în mişcare de întârziaţii care încercau să-şi facă loc.

— Aşa că întrebarea pe care-ar trebui să ţi-o pui e de ce administraţia de stat îşi iroseşte resursele pe un nenorocit de spectacol.

— Bine, rosti Wolf. De ce?

Era foarte încordat, şi totuşi aproape încremenit. Vântul îi zvântase sudoarea, şi dorea să-şi fi adus o jachetă cu el. Ar fi putut să aibă nevoie de una mai târziu

— Pentru că aşa le-au spus vrăjitorii lor, nemernicii ăia de ingineri sociali şi maşinăriile lor, răspunse Hawk. Uită-te la mulţime.

— …*Janis*! bubuiră boxele.

Iar Maggie urcă pe scenă şi-şi începu numărul, jucându-se provocator cu microfonul, evident în cea mai bună formă. Mulţimea izbucni în aplauze. Ofrande de flori erau aruncate prin aer. Sticle de băutură erau date din mână-n mână şi îngrămădite pe scenă.

De sus era mai greu să distingi urmele pe care le lăsase ultima lună asupra lui Maggie. Ridurile de pe faţă, pielea ca de ceară, erau ascunse de luminile colorate. Reflectoarele ricoşau orbitor de pe paietele rochiei sale. Pe la mijlocul celui ce-ai doilea cântec, Maggie se opri şi privi pieziş la public.

— Hei, ce dracu' aveţi? De ce nu dansaţi?

La semnalul ei, cupluri răsfirate se ridicară în picioare.

— Pregătiţi reflectoarele, murmură Hawk în căşti. Trei, patru şi cinci să fie puse pe poliţie.

Luminile puternice cădeau asupra a trei porţiuni răzleţe din public, unde oameni în uniformă se încăierau cu dansatorii. Un singur reflector era aţintit asupra lui Maggie, care întinse un deget poruncitor către unul dintre grupurile aflate în încleştare şi ţipă:

— De ce încercaţi să-i opriţi să danseze? Vreau să danseze. Le comand să danseze!

Cu un vuiet, jumătate din public se ridică în picioare.

— Opreşte numărul trei. Rămân patru şi cinci până voi număra la trei, după-aia gata. Unu… doi… trei! Bine.

Forţele de poliţie se disipau, pierzându-se printre dansatori.

— Totul a fost plănuit dinainte, spuse Wolf.

Hawk nici măcar nu catadicsi să-i arunce o privire.

— E parte din legendă. Wolf, uită-te în dreapta.

Wolf făcu întocmai şi observă câteva cupluri la

marginea mulţimii care se îndepărtau de luminile concertului la adăpostul umbrei.

— Ce văd aici?

— Doar începutul.

Hawk se aplecă peste pupitrul de comandă.

Treptat, publicul se îmbătă apoi deveni tot mai gălăgios. De la piesă la piesă, publicul era tot mai aţâţat. Aflat deasupra acestui tablou, Wolf putea vedea şi simţi isteria crescând. Femeile îşi aruncau vălurile şi dansau pe ele, parţial despuiate. Bărbaţii îşi sfâşiau salopetele. Ici-colo zărea cupluri care făceau dragoste. Hawk îndreptă luminile spre unele dintre ele, stăruind pentru puţin timp. De cele mai multe ori continuau să facă dragoste, fără cea mai mică jenă.

Izbucniră mici încăierări, doar pentru a fi înăbuşite de poliţie. Gunoiul era adunat şi aprins. Mici focuri împodobeau peisajul, iar rotocoalele de fum se ridicau la cer. Hawk îndreptă luminile colorate spre public. Când bezna cuprinse totul, luminile şi zgomotul bestial al petrecăreţilor se amestecară, dând impresia unui Sabat al vrăjitoarelor.

— Cam urât acolo jos, remarcă Hawk. Şi totul pus la cale de vrăjitorii administraţiei de stat.

— Dar nu e niciun sentiment real, obiectă Wolf. Nu-i decât pasiune animalică. Fără… fără implicare.

— Întocmai.

Pe scenă, Maggie se cufunda într-o stare de frenezie. Şi totuşi, bluesurile ei erau splendide – mai bune ca niciodată.

— Nu-i atât de diferit de celelalte concerte. Singura diferenţă e că azi nimeni nu aşteaptă până acasă.

— Doar n-are impresia guvernul vostru că după seara asta va turna cu plozi?

— Nu, în seara asta nu. Dar toţi aceşti oameni vor avea amintiri care să le ţină de cald la iarnă, rosti Hawk, apoi scuipă peste balustrada platformei. Ahhh, de ce să le îndrug minciunile pentru ei? E doar pâine şi circ, atât, doar o nenorocită de defulare pentru mase.

Maggie urla de încântare:

— Măăi, frate! Mă excit numa când mă uit la voi. Da, dragă, ţine-o tot aşa, bine!

Păşea înainte şi-napoi pe scenă, fiinţă cu o energie nemărginită, în timp ce trupa umplea noaptea cu muzică.

— Îmi place!

Scoase limba la public şi primi chiote de aprobare. îşi ridică sticla de Southern Confort, trase o duşcă enormă, unduind şoldurile pe ritmul muzicii. Şi mai multe chiote. Începu să dezmierde gâtul sticlei cu limba.

— Da! Mă excită mai mult ca păcatul, pe bune. Ştiţi, se opri

O clipă, apoi continuă, p-asta chiar c-o-nţeleg, frate. Că nici eu nu-s decât o mică hipiotă în călduri. Da.

Wolf îşi dădu seama dintr-odată că Maggie concura cu publicul pentru atenţie, că avea să încerce să-i depăşească pe toţi cei de faţă.

Maggie îşi plimbă mâna pe rochie, stăruind între sâni, apoi între picioare. Smuci din cap ca să-şi alunge şuviţele de păr ce-i cădeau pe ochi, de parcă-ar fi fost întruchiparea poftei animalice.

— Adică, ce naiba. Adică, hipiotele nici nu poartă chiloţi.

Încă un val de urlete obscene şi aplauze.

— Nu mă credeţi, nu-i aşa?

Wolf privea năucit, incapabil să-şi ferească privirea în timp ce Maggie îşi desfăcea încet picioarele şi se lăsa pe vine ca să-i dea asistenţei o privelişte cât mai bună sub

fusta ei. îşi ridică ochii de broască, lacomi, ca-ntr-o mască a desfrâului. Se sprijini cu o palmă de scenă şi le făcu semn cu capul.

— Hai la mama, rosti ea îmbietor.

Era de parcă stavilele unui baraj ar fi fost deschise. Mai întâi, un moment de încremenire absolută, apoi mulţimea scoase un răcnet şi se prăvăli înainte. Un ocean de carne se năpusti spre scenă, spulberând cordoanele de poliţie, urcând pe platforma de lemn. Pentru o clipă, Wolf o zări pe Maggie încercând să se ridice, înainte să fie măturată de noianul uman. Buimăceala

I se citea pe chip.

— Pe toţi sfinţii, şopti Wolf.

Privea gloata dementă şi rea de jos. Erau într-o forfotă turbată, încordându-se, împingându-se unul pe altul în vârtejuri ameţitoare. Se aştepta ca scena să se prăbuşească, dar, spre surprinderea lui, aceasta rămase în picioare. Oamenii urcau necontenit, se împingeau unii pe alţii de pe marginile ei, totuşi ea nu se clintea. Mai bine s-ar fi prăbuşit.

Din mulţime săgetă o mână, fluturând ceva strălucitor. Wolf nu-şi dădu seama ce era. Apoi, o altă mână agită o zdreanţă sclipitoare, apoi o alta, şi de-abia atunci îşi dădu seama că erau fâşii din rochia lui Maggie.

Buimac, Wolf îmbrăţişă un pilon ca să-şi împiedice căderea în oroarea dedesubt. Urletul mulţimii se contopise într-un singur zgomot haotic. îşi strânse pleoapele, căutând în zadar să-l alunge.

— Ca la carte, mormăi Hawk. Ca la nenorocita de carte.

Stinse toate luminile şi puse mâna pe umărul lui Wolf.

— Hai. Ne-am terminat treaba aici.

Wolf se răsuci spre Hawk. Abia ce deschise ochii, că

resimţi vertijul şi se prăbuşi pe podeaua platformei, încă agăţat cu disperare de pilon. Voia să vomite şi nu putea.

— E... ei... Hawk, ai văzut? Ai văzut ce-au făcut? De ce n-a inter...?

Îşi înghiţi ultimele cuvinte.

— Nu măntreba pe mine, răspunse Hawk cu năduf. Eu doar joc rolul lui Iuda Iscariotul în această mică dramă.

Îl smuci pe Wolf de umeri.

— Hai, pelerine. Trebuie să coborâm.

— Wolf dădu cu greu drumul pilonului, dar se lăsă până la urmă convins să coboare de pe turn.

La baza turnului aşteptau bărbaţi în uniforme negre. Unul dintre ei i se adresă lui Hawk:

— Acesta e cetăţeanul african?

Apoi lui Wolf:

— Vă rog să veniţi cu noi, domnule. Avem ordine să vă conducem în siguranţă la căminul în care staţi.

Lacrimile-i inundară ochii şi nu mai fu în stare să vadă mulţimea, parcul, oamenii dinaintea sa. Se lăsă pe mâinile lor, neajutorat şi încrezător ca un prunc.

Dimineaţa, Wolf zăcea în pat cu ochii ţintuiţi pe tavan. O muscă bâzâia undeva în cameră, dar nu o căută cu privirea. Pe străzi huruiau roabe cu roţi de fier, iar copii se jucau de-a v-aţi ascunselea.

După un timp se ridică, se îmbrăcă şi se spălă pe faţă. Coborî la cantină ca să ia micul dejun.

DiStephano tocmai termina de mâncat o felie de pâine prăjită.

— Bună dimineaţa, domnule Mbikana. Începusem să cred că va trebui să trimit pe cineva după tine.

Arătă spre un scaun. Wolf se uită împrejur, apoi luă loc. Vreo trei membri ai poliţiei politice stăteau la mesele din apropiere. DiStephano scoase nişte documente din

buzunarul jachetei şi i le înmână lui Wolf.

— Semnate, parafate şi livrate. Am adus mici modificări la condiţiile înţelegerii, însă nimic la care superiorii tăi să obiecteze.

Vârî ultimul colţ de pâine prăjită în gură.

— Aş spune că ai avut parte de un debut de-a dreptul strălucit în carieră.

— Mulţumesc, răspunse maşinal Wolf.

Aruncă o privire peste documente, nu pricepu mai nimic din ele, şi le aruncă în poală.

— Dacă te interesează, vasul *African Genesis* pleacă din port mâine dimineaţă. Am aranjat să ţi se pună o cabină la dispoziţie, în cazul în care vrei să te-mbarci. Desigur, dacă doreşti să vezi mai mult din ţara noastră, următorul vapor de pasageri va sosi în trei săptămâni.

— Nu, răspunse Wolf în pripă.

Apoi, pentru a nu părea necuviincios, adăugă:

— Aştept cu nerăbdare să-mi revăd patria. Am rătăcit prea multă vreme.

DiStephano se şterse la colţurile gurii cu un şerveţel, apoi îi dădu drumul pe faţa de masă.

— Ei bine, asta-i tot.

Dădu să se ridice.

— Aşteptaţi, rosti Wolf. Domnule DiStephano, vă… vă rog să mă lămuriţi puţin.

DiStephano se aşeză din nou. Nu se prefăcea că nu înţelegea cererea.

— Primul lucru pe care-ar trebui să-l ştii e că domnişoara Horowitz n-a fost prima noastră Janis Joplin.

— Nu, spuse Wolf.

— Nici a doua.

Wolf ridică privirea spre el.

— A fost a douăzeci şi treia, excluzând-o pe cea

originală. Spectacolul e sponsorizat în fiecare an, şi se termină în Boston, de echinocţiu. Până acum, a sfârşit întotdeauna în aceeaşi manieră.

Wolf se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să-l înjunghie pe acest individ cu o furculiţă, sau să-ncerce să-l sugrume. Ar fi trebuit să se înfurie, măcar atât ştia sigur. Nu simţea nimic.

— Din cauza implanturilor cerebrale.

— Nu. Trebuie să mă crezi când îţi spun că-mi doresc ca ea să fi trăit. Implanturile o ajutau să rămână în pielea personajului, nimic mai mult. E-adevărat că nu avea nicio amintire despre femeile care au jucat rolul lui Janis în trecut. Dar moartea ei nu a fost planificată. E doar ceva ce se… întâmplă.

— În fiecare an.

— Da. În fiecare an Janis se oferă pe sine mulţimii. Şi-n fiecare an ei o sfârtecă-n bucăţi. O femeie sănătoasă la minte nu ar face asemenea ofertă; nişte oameni sănătoşi nu ar răspunde în felul ăsta. Voi şti că ţara mea a revenit pe calea cea bună în ziua în care Janis va trăi să facă un al doilea tur.

Se opri pentru o clipă.

— Sau în ziua în care nu vom mai găsi o femeie dispusă să joace rolul ăsta, ştiind cum se termină.

Wolf se străduia să-şi pună rotiţele în mişcare. îşi simţea capul înceţoşat şi greu. Auzise cuvintele, dar nu-şi dădea seama dacă aveau noimă sau nu.

— O ultimă întrebare, rosti el. De ce eu?

— Într-o bună zi s-ar putea să te întorci aici, în ţara noastră, răspunse DiStephano ridicându-se. Sau poate că nu. Dar cu siguranţă vei accede la o poziţie de responsabilitate în cadrul OCAS. Deciziile tale ne vor afecta economia.

Patru inşi în uniformă se ridicară la rândul lor de pe scaune.

— Când se va întâmpla asta, vreau să înţelegi un lucru despre noi: nu avem nimic de pierdut. La revedere, şi o viaţă îndelungată, domnule.

Agenţii de pază îl urmară pe DiStephano.

Se înserase. Vasul lui Wolf intră în portul din Boston, pregătit să-l readucă acasă. Departe de tărâmul acesta magic şi coşmaresc, cu fantome şi morţi vii. O privea şi parcă-i părea că nu e reală; îşi pierduse puterea de a crede.

Şalupa navei se apropia. Wolf îşi ridică bagajele.

Traducere: Alex Maniu

John Wyndham ROATA

Bătrânul stătea cu spatele sprijinit de peretele văruit, aşezat pe taburetul lui. Îl capitonase cu eleganţă, cu blană de iepure, pentru că, la vremea acea, între propria piele şi oase nu-i mai rămăsese mare lucru. Taburetul era al lui şi numai al lui, toată lumea din gospodărie recunoştea asta. Curelele biciului pe care se presupunea că-l împleteşte îi atârnau între degete îndoite, dar, pentru că taburetul era confortabil şi soarele cald, degetele încetaseră să i se mai mişte şi capul îi căzuse în piept.

Curtea era pustie, cu excepţia câtorva găini care ciuguleau în praf mai degrabă din curiozitate decât cu vreo speranţă, dar sunetele din jur vorbeau despre alţi oameni, lipsiţi de un răgaz ca al bătrânului, pentru siestă. De după colţul casei se auzea ocazional câte un plescăit, când o găleată goală lovea apa, şi hârjâitul ei de pereţii fântânii, când era trasă sus, plină. În şopronul din partea opusă a curţii, nişte ciocănituri surde răsunau ritmic, adormitor. Capul bătrânului care moţăia se lăsă încă şi mai în jos.

În clipa aceea, de dincolo de zidul grosolan al curţii

veni un alt zgomot, apropiindu-se încet. Un huruit şi un zăngănit, însoţite de un scârţâit intermitent. Auzul bătrânului nu mai era ascuţit, aşa că în primele câteva minute zgomotul nu-l deranja. Pe urmă, bătrânul deschise ochii, localiză sunetul şi rămase holbându-se neîncrezător spre poartă. Zgomotul ajunse mai aproape şi capul unui băiat se ivi deasupra zidului. Îi zâmbi bătrânului, cu o privire entuziastă. Nu-l strigă, dar începu să se mişte mai repede, până ajunse la poartă. Apoi intră cu mândrie în curte, trăgând după el o ladă montată pe patru roţi de lemn.

Bătrânul se ridică brusc de pe taburet, cu panică în fiecare gest. îşi flutură ambele braţe către băiat, ca şi cum l-a fi împins înapoi. Copilul se opri. Expresia veselă, de mândrie, i se transformă în uimire. Se holbă la bătrânul care îi făcea semne atât de disperate. În timp ce şovăia, moşul continuă să-l alunge cu o mână, ducându-şi-o pe cealaltă la buze, şi o porni către el. Băiatul se întoarse, uluit şi fără nicio tragere de inimă, dar prea târziu. Ciocăniturile din şopron încetară. În uşă apăru o femeie de vârstă mijlocie. Avea gura deschisă, gata să strige, dar cuvintele nu voiau să iasă. Falca îi căzu fără vlagă, ochii părură să-i iasă din cap, apoi îşi făcu cruce şi ţipă…

Sunetul despică liniştea după-amiezii. În spatele casei, găleata căzu zăngănind, iar de după colţ apăru capul unei femei tinere. Făcu ochii mari. îşi apăsă gura cu dosul unei mâini şi se închină cu cealaltă. Un bărbat tânăr ieşi în uşa grajdului şi rămase acolo, încremenit de groază. O altă fată ieşi în fugă din casă, cu o fetiţă în urma ei. Se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de ceva. Fetiţa se opri la rândul ei, vag alarmată de întreaga scenă, şi i se agăţă de fustă.

Băiatul stătea nemişcat, cu toate privirile asupra lui. Uimirea lui începu să lase loc spaimei de expresiile din

ochii celorlalţi. Se uită de la o faţă oripilată la alta, până când întâlni privirea bătrânului. Ceea ce desluşi în ea păru să-l liniştească – sau să-l sperie mai puţin. Înghiţi în sec. Când vorbi, nu mai avea mult până să izbucnească în lacrimi:

— Bunicule, ce s-a-ntâmplat? De ce se uită toţi aşa la mine?

Femeia de vârstă mijlocie reveni la viaţă, de parcă sunetul vocii lui ar fi înlăturat o vrajă. Întinse mâna după furcă pentru fin sprijinită de peretele barăcii. îi îndreptă vârfurile către băiat şi se strecură încet între el şi poartă.

— Dă-i drumul! Intră-n şopron! îi ceru, cu voce dură.

— Dar, mamă… începu băiatul.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi spui aşa acum, îl repezi.

Băiatul desluşi pe trăsăturile încordate ale chipului ei ceva care era aproape ură. Propria lui faţă se schimonosi şi începu să plângă.

— Mişcă-te, repetă ea, cu asprime. Intră acolo.

Băiatul se îndepărtă de-a-ndărătelea, o întrupare a suferinţei şi a nedumeririi. Apoi se răsuci brusc şi fugi în şopron. Ea închise uşa în urma lui, blocând-o cu un ţăruş. Se uită în jur, la ceilalţi, ca şi cum i-ar fi provocat să vorbească. Bărbatul tânăr se retrase în tăcere în semiîntunericul din grajd. Cele două femei mai tinere plecară furişându-se, luând fetiţa cu ele. Femeia mai vârstnică şi bătrânul rămaseră singuri.

Niciunul dintre ei nu scoase nicio vorbă. El stătea nemişcat, cu ochii la lada sprijinită pe roţi. Ea îşi duse brusc mâinile la faţă. Începu să se legene, suspinând mărunt, şi lacrimile i se prelinseră printre degete. Bătrânul se întoarse spre ea. Avea faţa golită de orice expresie. Moment în care femeia îşi mai reveni puţin.

— N-aş fi crezut niciodată. Tocmai micul meu David!

exclamă.

— Dacă n-ai fi ţipat, n-ar fi ştiut nimeni, spuse bătrânul.

Ea îi prinse înţelesul cuvintelor abia după câteva secunde.

Şi atunci expresia i se înăspri iarăşi.

— Tu l-ai învăţat cum să facă? întrebă, bănuitoare.

El clătină din cap.

— Sunt bătrân, dar nu nebun, zise. Şi îl iubesc pe David, adăugă.

— Dar eşti păcătos. Adineauri ai spus ceva rău.

— Era adevărat.

— Sunt o femeie cu frica lui Dumnezeu. N-o să ţin diavolul în casa mea – indiferent în ce formă ar fi intrat. Iar când îl văd îmi cunosc datoria.

Moşul trase aer în piept, pregătindu-se să răspundă, dar se opri. Scutură din cap. Se răsuci pe călcâie şi se duse înapoi, la taburetul lui, părând, cumva, mai bătrân decât înainte.

COG3

O bătaie uşoară în uşă. Apoi un *sst* şoptit. Băiatul zări pentru o clipă o siluetă întunecată, pe fundalul unui pătrat din cerul nopţii. Pe urmă, uşa se închise din nou.

— Ai mâncat ceva la cină, Davie? întrebă o voce.

— Nu, bunicule. N-a venit nimeni încoace.

Bătrânul gemu.

— M-am gândit eu. Le e frică de tine, toţi sunt speriaţi. Uite, ia asta. E pui rece.

Mâna lui Davie bâjbâi şi găsi ceea ce îi întindea celălalt. Muşcă dintr-o pulpă de pui în timp ce bătrânul se foia în întuneric, căutând ceva pe care să se stea. Găsi şi se aşeză cu un oftat.

— Asta-i o poveste urâtă, Davie, băiatule. Au trimis

după preot. O să fie aici mâine.

— Dar nu-nţeleg, bunicule. De ce se poartă ca şi cum aş fi făcut ceva rău?

— Oh, Davie! făcu bunicul, cu reproş.

— N-am făcut nimic, bunicule, pe cuvânt.

— Ei, haide, Davie. În fiecare duminică te duci la biserică şi de fiecare dată când te duci acolo te rogi. Cum te rogi?

Băiatul mormăi o rugăciune. Bătrânul îl opri după câteva clipe.

— Asta e, zise el. Ultima parte.

— Şi ne izbăveşte de Roată? repetă Davie, minunându-se. Ce e Roata, bunicule? Ştiu că trebuie să fie ceva foarte rău, pen' că de câte ori întreb mi se spune că e păcat, că nu trebuie să vorbim despre asta. Dar nimeni nu-mi spune ce e.

Bătrânul făcu o pauză înainte de a răspunde:

— Lada pe care-ai adus-o afară. Cine ţi-a spus s-o aranjezi aşa?

— Nimeni, bunicule, de ce mântrebi? M-am gândit c-o să se mişte mai uşor. Şi chiar aşa e.

— Ascultă-mă, Davie. Chestiile alea pe care i le-ai pus în părţi – alea sunt *roţi*.

Trecu o vreme până când se auzi din nou din întuneric vocea băiatului. Şi atunci păru uluit.

— Ce, bucăţile alea rotunde de lemn? Dar nu se poate, bunicule. Asta e tot ce sunt – doar nişte bucăţi de lemn. Însă Roata – e ceva înfiorător, cumplit, de care se teme toată lumea.

— Şi totuşi, alea sunt roţi.

Bătrânul rămase o vreme pe gânduri.

— Să-ţi spun ce-o să se-ntâmple mâine, Davie. Preotul o să vină dimineaţă încoace, să-ţi vadă lada. O să

fie tot acolo, fiindcă nu-ndrăzneşte nimeni s-o atingă. O s-o stropească cu nişte apă şi-o să spună o rugăciune, ca să poată fi ridicată fără pericol. Pe urmă or s-o ducă pe câmp, or să facă focul sub ea şi-or să stea în jurul ei, cântând imnuri până când o să ardă. După care or să vină înapoi, or să te ducă în centrul satului şi-or să-ţi pună întrebări. Or să te-ntrebe cum arăta Diavolul când a venit la tine şi ce s-a oferit să-ţi dea ca să foloseşti Roata.

— Dar n-a venit niciun Diavol, bunicule.

— Asta nu contează. Dacă ei cred c-a venit, atunci mai curând sau mai târziu o să le spui *şi* c-a fost *şi* exact cum arăta când l-ai văzut. Au metode... Tu nu trebuie decât s-o faci pe nevinovatul. Trebuie să spui c-ai găsit lada exact aşa cum e acum. N-ai ştiut ce e, dar ai adus-o cu gândul că e bună de lemn de foc. Asta e povestea ta şi trebuie să te ţii de ea. Dac-o ţii aşa, indiferent ce-ar face ei, s-ar putea să scapi cu bine.

— Dar, bunicule, ce e atât de rău cu Roata asta? Pur şi simplu nu-nţeleg.

Bătrânul făcu o pauză mai lungă decât cea dinainte.

— Ei, e o poveste lungă, Davie – şi a început cu mult, mult timp în urmă. Se pare că, pe vremea aia, toată lumea era fericită şi cumsecade şi aşa mai departe. Pe urmă, într-o bună zi, a venit Diavolul, a-ntâlnit un om şi i-a spus că-i poate da ceva care-o să-l facă la fel de puternic ca o sută de bărbaţi la un loc, o să-l facă să alerge mai repede decât vântul şi să zboare mai sus decât păsările. Ei, a spus omul, asta ar fi foarte bine, dar ce voia Diavolul în schimb? Iar Diavolul a răspuns că nu voia nimic – nu în clipa aia. Şi i-a dat omului Roata. După ce s-a jucat cu ea o vreme, omul a aflat treptat o mulţime de lucruri: cum să facă meşterească alte Roţi şi iarăşi altele şi mai multe şi cum să facă toate lucrurile despre care spusese Diavolul şi înc-o grămadă pe

deasupra.

— Cum adică, a zburat şi tot restul? se miră băiatul.

— Sigur. Roata a făcut toate lucrurile alea. Dar a-nceput şi s-omoare lumea – într-un fel sau altul. Oamenii au pus tot mai multe roţi laolaltă, aşa cum le-a spus Diavolul, şi-au descoperit că puteau face tot felul de lucruri mai mari, şi puteau şi să ucidă mai multă lume. Şi pe urmă n-au mai putut înceta să folosească Roata, fiindc-ar fi murit de foame fără ea. Ei, şi asta era exact ceea ce voia Diavolul. îi avea la mână, înţelegi. Aproape tot ce se-afla pe lume depindea de Roţi, iar lucrurile mergeau tot mai rău şi mai rău şi bătrânul Diavol stătea pur şi simplu şi râdea, văzând ce făcea Roata. Pe urmă s-au petrecut lucruri cumplite. Nu ştiu exact cum s-a-ntâmplat, dar totul a luat-o razna atât de groaznic încât abia dac-a mai rămas cineva în viaţă – doar o mână de oameni, aşa cum fusese după Potop. Şi ei erau aproape morţi.

— Şi toate astea din cauza Roţii?

— Îhî – cel puţin nu s-ar fi putut întâmpla fără ea. Totuşi, au reuşit s-o scoată cumva la capăt. Şi-au construit colibe, au plantat porumb şi, la scurt timp după aceea, Diavolul a-ntâlnit un om şi-a început să vorbească din nou despre Roată. Însă omul ăsta era foarte bătrân şi foarte înţelept şi cu mare frică de Dumnezeu, aşa că i-a spus Diavolului: „Nu. Pleacă înapoi în Iad”, iar pe urmă s-a dus peste tot şi le-a povestit tuturor despre Diavol şi despre Roată şi i-a speriat cumplit. Dar bătrânul Diavol nu renunţă atât de uşor. E şi foarte viclean. Sunt momente când unui om îi vine o idee şi face câte ceva care se dovedeşte a fi aproape identic cu Roata – poate cum e tăvălugul, sau şurubul, sau ce-o mai fi – dar asta se acceptă, atâta vreme cât obiectul ăla n-are mijlocul fixat de nimic. Da, el încearcă-ntr-una şi din când în când ispiteşte

câte-un om, care face-o Roată. Atunci vine preotul şi Roata e arsă. Iar omul e luat. Şi, ca să-l împiedice să mai facă alte roţi şi ca să-i descurajeze pe alţii, îl ard şi pe el.

— Îl a-ard? se bâlbâi băiatul.

— Asta fac. Aşa că-nţelegi de ce trebuie să spui c-*ai găsit-o* şi să te ţii de povestea asta.

— Poate, dacă le promit că n-o să mai fac alta…?

— N-o să ajute la nimic, Davie. Tuturor le e frică de Roată şi, atunci când le e frică, oamenii se-nfurie şi devin cruzi. Nu, trebuie să spui întruna cum te-am învăţat.

Băiatul se gândi câteva clipe, apoi întrebă:

— Dar mama? Ea o să ştie. Ieri am luat lada aia de la ea. Are importanţă?

Bătrânul gemu.

— Da, are, spuse, cu greutate. Femeile se prefac de multe ori că sunt speriate – dar, odată ce s-au speriat, frica lor e mult mai cumplită decât a bărbaţilor. Şi mama ta e speriată de moarte.

În întunericul din şopron se lăsă o tăcere îndelungată. Când vorbi din nou, vocea bătrânului era joasă şi calmă.

— Ascultă, Davie băiatule. O să-ţi spun ceva. Şi tu o s-o ţii pentru tine – n-o să-i pomeneşti despre asta nici unui suflet de om, decât, poate, când o să fii bătrân, ca mine, da?

— Sigur, bunicule, dac-aşa zici tu.

— Îţi spun fiindc-ai descoperit Roata de unul singur. Întotdeauna vor exista băieţi ca tine, care-o vor face. Trebuie să existe. Nu poţi ucide o idee, aşa cum încearcă ei. Poţi s-o ţii o vreme ascunsă, dar, mai curând sau mai târziu, tot iese la lumină. Iar tu trebuie să-nţelegi acum că Roata nu e rea. Nu contează ce-ţi spun oamenii speriaţi. Nicio descoperire nu e bună sau rea, până când n-o face

omul să fie aşa. Gândeşte-te la asta, Davie băiatule. Într-o bună zi, vor începe să folosească iarăşi Roata. Speram c-o să se-ntâmple în timpul vieţii mele, dar, ei, poate c-o să fie în timpul vieţii tale. Când o să se-ntâmple, să nu fii printre cei speriaţi; să fii printre aceia care-or să-i înveţe cum s-o folosească, mai bine decât ultima dată. Roata nu e rea, Davie – frica e rea. Să ţii minte asta.

Se mişcă în întuneric. Tropăi pe podeaua din lut bătătorit.

— Mă gândesc că e timpul să plec. Unde eşti, băiete?

Mâna lui bâjbâi până ce găsi umărul lui Davie, apoi se opri o clipă pe creştetul copilului.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Davie. Şi nu-ţi mai face griji. O să fie bine. Ai încredere-n mine?

— Da, bunicule.

— Atunci du-te la culcare. În colţul ăla e nişte fin.

Cerul întunecat se întrezări din nou, pentru scurtă vreme. Apoi sunetul paşilor târşiţi ai bătrânului care traversa curtea se pierdu în tăcere.

*

La sosire, preotul găsi în curte un grup de oameni îngroziţi. Se uitau la un bătrân, care lucra, cu un ciocan cu nişte cuie, la o ladă de lemn. Preotul rămase locului, scandalizat.

— Opreşte-te! strigă. În numele Domnului, opreşte-te! Bătrânul îşi întoarse capul spre el. Avea pe faţă un zâmbet de o senilitate prefăcută.

— Ieri am fost un prost, zise. Nu i-am făcut decât patru roţi. Azi sunt înţelept – îi fac încă două, ca să meargă de două ori mai uşor.

Arseră lada, aşa cum spusese el că aveau să facă. Pe urmă îl luară.

După-amiază, un băieţel uitat de toată lumea îşi

întoarse ochii către stâlpul de fum ce se înălţa dinspre sat şi îşi ascunse capul în mâini.

— O să ţin minte, bunicule. O să ţin minte. Numai frica e rea, spuse el, cu vocea înecată în lacrimi.

Traducere: Ana-Veronica Mircea

Edward Bryant JODY DUPĂ RĂZBOI

Lumina se aştenea sângerândă pe versantul muntelui. Din promontoriul nostru arcuit deasupra coniferelor pitice, priveam pe deasupra oraşului Denver întins pe toată lungimea orizontului. Turnul clădirii Capitoliului SUA capta în mod orbitor soarele. Priveam dâra lăsată de un avion Concorde II cu reacţie efectuându-şi apropierea subsonică de câmpul McNicholls, înclinându-se într-o curbă completă deasupra colinelor de conifere de la poalele munţilor. Exact dedesubtul nostru, era un drum întortocheat printre stânci şi copaci. Un foc de tabără răspândea fum în aerul de noiembrie. Vântul împingea dâra de fum spre noi şi am simţit mirosul usturător de lemn ars. Urmăream caleidoscopul umbrelor încrucişate lăsate de nori asupra oraşului.

Stăteam împreună cu Jody strâns apropiaţi, braţul meu îi cuprindea umerii. Fără cuvinte, fără expresii faciale, în timp ce după-amiaza se stingea la asfinţit. Treptat, picioarele mele cedau.

— Hei.

— Mmh? spuse ea, tresărind.

— Pari visătoare.

Faţa ei rămase lipsită de expresie.

— La ce te gândeşti?

— Nu mă gândesc. Doar simt.

Îşi întoarse privirea de la oraş.

— Tu la ce te gândeşti?

— Să nu la prea multe, am spus.

Minciună; mă gândeam la supravieţuitori.

— Ei bine, mi-am dat seama cât eşti de frumoasă.

Un subterfugiu, banal, dar numai pe jumătate. Vreau să spun că *era* frumoasă. Jody mi-a rămas întipărită în minte de prima dată când am văzut-o, atunci când mi-am revenit din ceaţa anestezicului şi am reuşit să mă concentrez asupra ei stând în picioare lângă patul meu de spital: faţa cu pometţii proeminenţi de indiancă pe jumătate. Ochii ei de culoarea fumului cenuşiu. Nu puteam să-mi amintesc cu ce era îmbrăcată atunci. Astăzi purta nişte blue jeans decoloraţi şi un tricou albastru din bumbac, cu câteva măsuri mai mare. Fără pantofi. Ea urcase muntele, ca de obicei, desculţă.

Fără să se uite înspre mine, spuse:

— Te gândeai la altceva.

Am ezitat. M-a străfulgerat o viziune neaşteptată cu faţa lui Jody aşa cum o descria ea în coşmarurile pe care le avea: marcată cu bube roşii şi negre care supurau sânge şi puroi, răni deschise care se căscau acolo unde îi creştea părul, pielea ei…

Jody îmi strânse mâna. Era ca şi cum ar fi gândit: este în ordine, Paul, dacă nu vrei să-mi vorbeşti acum, e perfect.

Nu am fost niciodată prea bun la subterfugii, exceptându-le poate pe cele faţă de mine însumi. Supravieţuitori. După un timp de la bombardamentul atomic de la Hiroshima şi Nagasaki, japonezii i-au numit *hibakusha* – ceea ce în traducere brută înseamnă „suferinzi”. Aici, în America, noi i-am numit chiar „supravieţuitori”, după ce chinezii au dus la dispariţia societăţii psihotice în anii şaptezeci şi au distrus mare parte a Americii urbane în acel proces. Bănuiesc că am avut noroc, eram doar un copil în mijlocul Nevadei atunci

când rachetele au lovit. Abia dacă am ştiut ce s-a întâmplat la est de Mississippi şi la vest de

Sierra. Jody însă era împreună cu părinţii ei undeva în apropiere de Pittsburgh. Astfel, ea a devenit un supravieţuitor, unul pe lângă alte milioane. Cei mai mulţi dintre ei nu fuseseră nici măcar răniţi în bombardamente. Nu fizic.

Jody era o supravieţuitoare. Iar eu eram singur. Crezusem că am putea să ne dăruim reciproc ceva care să ne susţină. Dar nu mai eram sigur. Mă întrebam dacă avusesem vreo alternativă, la urma urmei. Şi eram speriat.

Jody se rezemă de mine şi profită de căldura marelui meu hanorac. Vântul de deasupra bolovanilor îngrămădiţi pe versantul muntelui era răcoros, din cauza soarelui abia apus. Jody îşi băgă capul sub bărbia mea. I-am simţit părul ondulat pe faţă. S-a odihnit cuminte timp de un minut, apoi şi-a întors faţa în sus, spre mine.

— Îţi aminteşti prima oară?

— Aici?

Dădu din cap.

— O duminică la fel ca asta, numai că nu aşa răcoroasă. Abia ajunsesem în Seattle, după acel transfer de la Teatrul Hayes, când ai sunat tu. Nici măcar nu despachetasem. Ai sunat şi m-ai adus aici la un picnic.

Zâmbi. În întunericul aşternut, dinţii i se vedeau foarte albi.

— Ce vreme nesuferită.

Picnicul ăla. O vară şi aproape o mie patru sute de mile ne separaseră în timp ce ea pregătea hologramele PR pentru *Hamlet* iar eu bântuiam cabinele telefonice din Denver.

Apoi, aici, pe versantul muntelui, ne-am certat amarnic. Ne răniserăm reciproc prin cuvinte, Jody

începuse să plângă şi eu am ţinut-o în braţe. Ne-am sărutat şi cuvintele înţepătoare au încetat. Printre lacrimi, Jody a şoptit că mă iubea şi i-am spus cât de mult o iubeam şi eu. Atunci a fost ultima dată când unul dintre noi a spus acele cuvinte. E ciudat cum foloseşti atât de superficial un cuvânt pe care nu-l înţelegi într-adevăr, apoi, atunci când o faci, foloseşti eufemisme.

— Eşti cu gândul foarte departe.

— Nu-i nimic.

Eram în căutare de cuvinte simple.

— Ca de obicei, am spus. Viitorul meu cu Ma Bell, întoarcerea la şcoală, mutarea în Seattle pentru a experimenta scrisul pentru reţea.

Nimic altceva decât un mincinos! îl ponegri ceva din interiorul său. De ce nu ai inclus şi cromozomii deterioraţi în listă, şi leucemia şi paranoia şi frigiditatea şi…? *Taci din gură*!

— Bietul Paul, spuse Jody. Încolţit. Neştiind în ce fel să se eschiveze. Pentru Crăciun cred că-ţi voi obţine o hologramă în mărime naturală din *Hamlet*. Ştiu un tip la Hayes care poate să-mi facă rost de una.

— Hamlet, da. Mi se potriveşte.

Am sărutat-o uşor pe frunte.

— Iată, mă simt mai bine. Ar fi trebuit să fii terapeut.

Jody m-a privit într-un fel ciudat şi a urmat o tăcere scurtă pe care n-am putut-o evita.

Ea a zâmbit apoi şi spuse:

— Bine, sunt terapeut. Fii un pacient bun şi mănâncă. Termosul n-o să menţină cafeaua fierbinte toată noaptea.

Ea s-a întins spre rucsacul de pânză pe care-l umplusem pentru munte şi a scos termosul şi câteva pachete învelite în folie.

— Came de soia, spuse arătând către sandvişuri.

Sarea este înăuntru împreună cu ouăle fierte tari. Este şi o prăjitură pentru desert.

Să-mi umplu stomacul a fost mai uşor decât să-mi dezgolesc sufletul, aşa că am mâncat. Dar când m-am gândit la Jody, savoarea din gură a izvorât din combinaţia meselor cu tot restul vieţilor noastre. Mâncare pentru doi, de trei ori pe zi, şapte zile pe săptămână, o medie de treizeci de zile… întotdeauna invariabil, întotdeauna mâncare pentru doi. Dumnezeule, mi-am dorit copii! M-am concentrat asupra mestecatului.

După masă, am băut bere şi am privit în jos la Denver, unde cinci milioane de locuitori stingeau luminile. Când am tras, confuz, agăţătoarele dozelor de bere cu autorăcire, precum smulgerea petalelor unor margarete, am ştiut că mă ameţisem prea tare şi prea repede.

Mă iubeşte.

Ciudat cum se acumulează melodrama în viaţa reală. Viaţa mea. La fel a fost când am cunoscut-o.

Era cu aproape un an în urmă, când tocmai obţinusem un post, la Mountain Bell, de SMART – care e un acronim inteligent folosit de ei pentru cursant servicii de întreţinere şi depanare[17], într-un oraş de dimensiunile Denverului se află mai mult de o jumătate de milion de telefoane publice, dintre care, în orice moment, cel puţin o treime sunt defecte – cea mai mare parte vandalizate, uneori defecţiuni mecanice. Cineva trebuie să meargă şi să verifice, prin sondaj, telefoanele, apoi să le repare pe cele distruse. Asta era meseria mea. Simplu.

Plecasem într-o zonă rău famată, Five Points, unde se estima că exploatarea era optzeci la sută descoperită. Ar fi trebuit să fiu destul de isteţ ca să-mi iau alături un

17 SMART - Service Maintenance and Repair Trainee, smart (engl.) - inteligent, (n.tr.)

partener, sau poate să fi purtat o mască. Dar eram mult prea tânăr atunci. Am sfârşit, într-o după-amiază luminoasă de marţi, întins în propriul sânge pe trotuar, în faţa unui magazin alimentar după ce o gaşcă din Chicago m-a bătut de mi-au sărit capacele.

După aproape o oră, cineva a chemat o ambulanţă, Jody. De la telefonul pe care tocmai îl reparasem înainte de a fi călcat în picioare. Ea colindase cu un echipaj de teren, într-un fel de misiune de documentare, surprinzând în holograme regimul de sărăcie.

Nu mă iubeşte

Mi-am amintit de ce ne certaserăm în septembrie. Mai demult, pe la începutul lui august, un prieten de-al lui Jody şi de-al meu venise din Seattle. Era un inginer de sunet care lucrase ca liber profesionist cu Teatrul Hayes. O văzuse pe Jody.

— Omule, vorbim despre desfrânare! spuse prietenul meu. Cred că nu i-a scăpat nimeni care poartă pantaloni din Oregon până în Vancouver.

Se uită la faţa mea.

— Să simţi ceva pentru ea?

Mă iubeşte.

— Ce e aşa greu de înţeles? spusese Jody. Nu ai mai întâlnit niciodată până acum un supravieţuitor? Cum e să vezi moartea atât de clar peste tot în jur?

Vocea ei era şoptită şi pătrunzătoare.

— Şi ce spui de sentimentul că nu ar trebui să ai vreodată copii, şi nici măcar să ajungi să-ţi încerci norocul?

Vocea ei deveni indiferentă şi calmă.

— Apoi a fost Seattle, Paul, şi aici e paradoxul. Singura apărare adevărată împotriva morţii este să nu încerci vreun sentiment. Dar eu vreau să simt uneori şi de

asta…

S-a întrerupt şi a început să plângă.

— Paul, de asta au fost atât de mulţi. Dar ei nu au putut… eu nu pot s-o fac. Nu cu oricine.

Am îmbrăţişat-o, confuz.

— Te doresc.

Şi nu a contat care dintre noi a spus-o mai întâi.

Nu mă iubeşte.

— De ce nu spui niciodată ceea ce gândeşti?

— E uşor, am spus eu un pic amar. Încearcă să fii un stoic singuratic toată viaţa. Devine un obicei după un timp.

— Crezi că eu nu ştiu?

S-a răsucit, întorcându-se spre perete.

— Încerc să o scot la capăt.

Vocea îi era înăbuşită de pături.

— Mda. Şi eu la fel.

Se ridică brusc în capul oaselor, păturile căzând deoparte de pe ea.

— Ascultă! Ţi-am spus că aşa va fi. Nu poţi să mă ai. Dar trebuie să accepţi ceea ce sââit.

— O voi face.

Niciunul dintre noi nu a mai spus nimic până dimineaţă.

Mă iubeşte în altă noapte s-a trezit ţipând. I-am mângâiat părul şi am sărutat-o uşor pe faţă.

— Altul?

Ea clătină din cap.

— Rău?

— Da.

— Vrei să vorbim despre asta?

A fost o ezitare şi apoi un nod în gât.

— Eram în faţa unei oglinzi într-un fel de dormitor vechi, baroc, spuse ea. Vomitam sânge şi părul îmi creştea

şi cădea pe umeri. Era înfăşurat în jurul gâtului şi nu puteam respira. Am deschis gura şi gingiile îmi sângerau. Şi pielea – era complet acoperită de pustule negre şi roşii. Ele…

Făcu o pauză şi închise ochii.

— Erau, în mod straniu, frumoase, rosti pe un ton plângăreţ. Cel mai rău…

Se lipi strâns de mine.

— Oh, Doamne, cea mai rea parte e că eram însărcinată.

Se dădu brusc la o parte şi nu mă lăsă să încerc să o alin. Stătea întinsă pe spate şi privea fix în tavan. În cele din urmă, copilăreşte, îmi luă mâna. îmi ţinu foarte strâns degetele tot restul nopţii.

Nu mă iubeşte.

Dar o făcea, mă gândeam. Ea da. În felul ei propriu, la fel cum o iubeşti tu. Lucrurile nu se vor petrece niciodată aşa cum îţi imaginezi că se vor întâmpla când eşti copil. Dar o iubeşti, întreab-o. Întreab-o acum.

— Ce se petrece? întrebă Jody, întinzându-şi gâtul pentru a privi direct sub terasa noastră.

Departe, jos, am văzut o pereche de faruri, o maşină ce aluneca de-a lungul serpentinelor periculoase pe drumul colinei de la poalele munţilor. Vaietul ambalării unui motor ne zgârie urechile.

— Nu ştiu. Vreun clovn în mare grabă să parcheze cu iubita lui.

Maşina s-a apropiat de creasta unui deal şi pentru o clipă farurile luminară direct spre noi, orbindu-ne. Jody se trase brusc în spate şi ţipă:

— Soarele! Atât de luminos! Doamne, Pittsburgh…

Vigoarea ei părea că se epuiza; am aplecat-o uşor până la margine şi am stat lângă ea. Stânca era aspră şi

rece deoarece căldura zilei dispăruse. Nu puteam vedea faţa lui Jody, cu excepţia unor trăsături umbrite de întuneric. Era lumină dinspre oraş şi puţin de la stele, dar luna nu răsărise.

— Te rog, sărută-mă.

Am sărutat-o şi am folosit cuvintele interzise:

— Te iubesc.

I-am atins sânii; ea se înfioră lângă mine şi şopti ceva ce nu am putut înţelege complet. Puţin mai târziu, mâna mea i-a atins talia blugilor, iar ea s-a tras deoparte.

— Paul, nu.

— De ce nu?

Berea şi impulsuri emoţionale îmi pulsau în partea din spate a capului. Aveam dureri.

— Ştii tu.

Ştiam. Un timp ea nu a mai spus nimic, şi nici eu. Am simţit că tensiunea devenise un impediment. Apoi ea s-a relaxat şi şi-a apropiat obrazul de al meu. Am râs oarecum amândoi şi tensiunea s-a domolit.

Întreab-o. Şi am ştiut că nu mai puteam amâna.

— La naiba, am spus eu, încă te mai iubesc. Şi ştiu în ce mă implic.

Se opri să respire.

— După Crăciun, plec la Seattle. Vreau să te măriţi cu mine acolo.

I-am simţit muşchii încordându-se. Jody se retrase de lângă mine şi se ridică în picioare. Merse până la marginea terasei şi privi dincolo de oraş. S-a întors să mă înfrunte şi mâinile îi erau încleştate.

— Nu ştiu, spuse ea. La sfârşitul verii aş fi spus „nu” imediat. Acum…

Am stat liniştit.

— Mai bine am merge, spuse ea după un timp, cu

voce calmă şi egală. E foarte târziu.

Apoi, am coborât de pe stâncă, cu frigul de noiembrie ca o tăcere mulţumitoare între noi.

Traducere: Sanda Andronache

Orson Scott Card

*

RECUPERARE

Drumul începea să urce abrupt chiar de la feribot, deci camionul nu putea înainta prea repede. Deaver schimba mereu vitezele, clipind în timp ce asculta uruitul cutiei. Suna ca şi cum transmisia mesteca transformându-se în pietriş. O îngrijise tot drumul prin Nevada, iar dacă feribotul Wendover nu l-ar fi purtat pe ultimele mile peste Marea Mormonă, l-ar fi aşteptat o excursie frumuşică pe jos. Noroc. Era un semn bun. Un timp, lucrurile aveau să meargă bine pentru Deaver.

Mecanicul se încruntă la el când intră zdrăngănind pe doc.

— Ai mers cu ambreiajul, băiete?

Deaver coborî din cabină.

— Ambreiaj? Ce-i aia?

Mecanicul nu zâmbi.

— N-ai auzit că transmisia e gripată?

— Mecanicii din toată Nevada au vrut să mi-o repare, dar le-am spus că o păstrez pentru tine.

Mecanicul îl privi ca pe un nebun.

— În Nevada nu-s mecanici.

Dacă n-ai fi prost ca noaptea, se gândi Deaver, ai şti că glumesc. Mormonii ăştia bătrâni erau atât de ţepeni încât unii dintre ei nu erau în stare nici să se aşeze. Dar Deaver nu spuse nimic. Se mulţumi să zâmbească.

— Camionul ăsta o să stea aici câteva zile, zise mecanicul.

N-am nimic împotrivă, gândi Deaver. Am nişte planuri.

— Cam câte zile presupui?

— Vreo trei începând de azi, te trec pe listă.

— Mă numesc Deaver Teague.

— Spune-i şefului de echipă, o să te înscrie el.

Mecanicul săltă capota şi începu verificările de rutină în timp ce băieţii de pe docuri descărcau maşinile de spălat, frigiderele vechi şi celelalte lucruri pe care Deaver le adunase pe drum. Deaver se duse cu foaia de parcurs la ghişeu şi şeful de echipă îi dădu banii.

Şapte dolari pentru cinci zile de condus şi încărcat camionul, dormind în cabină şi mâncând ceea ce le prisosea fermierilor. Era mai bine decât trăiau mulţi alţi oameni, dar de aici nu vedea niciun viitor. Recuperarea nu avea să meargă la infinit. Într-o zi avea să culeagă ultimul spălător de vase defect rămas din vremurile de demult, şi apoi avea să rămână fără slujbă.

Ei bine, Deaver Teague n-avea de gând să aştepte asta. El ştia unde se află aurul, plănuise săptămâni întregi cum să-l obţină, iar dacă Lehi avea echipamentul de scufundat aşa cum promisese, atunci a doua zi dimineaţă aveau să facă puţină muncă independentă de recuperare. Dacă aveau noroc, aveau să se întoarcă acasă bogaţi.

Lui Deaver îi amorţiseră picioarele, dar şi le încălzi destul de repede şi porni într-o alergare uşoară pe coridoarele Centrului de Recuperare. Urcă nişte scări din două în două trepte, se repezi pe un coridor, după care ajunse la o plăcuţă pe care scria RECUPERARE CALCULATOARE MICI, împinse uşa şi se năpusti în încăpere.

— Salut, Lehi! zise. E timpul s-o ştergem!

Lehi McKay nu-i dădu atenţie. Stătea în faţa unui

ecran TV, scotocind printr-o cutie neagră pe care o ţinea în poală.

— Dacă faci asta o să orbeşti, zise Deaver.

— Gura, mutră de peşte.

Lehi nu-şi dezlipi ochii de pe ecran. Bâjbâia la un buton de pe cutia neagră şi răsucea maneta care ieşea din ea. Pe ecran apăru o pată colorată care se diviză în patru pete mai mici.

— Mi-am luat trei zile libere cât repară ei transmisia camionului, spuse Deaver. Aşa că mâine are loc expediţia la templu.

Lehi stinse ultima pată de pe ecran. Alte pete îşi făcură apariţia.

— Asta-i chiar distractiv, făcu Deaver. Ca atunci când mături strada şi după aia vine o trupă cu cai.

— E un Atari. De prin anii şaizeci-şaptezeci. Sau optzeci. E vechi. Nu poţi face mare lucru cu piesele, sunt numai chestii de opt biţi. A stat toţi anii ăştia în podul cuiva din Logan, şi fraierul încă mai funcţionează.

— Boşorogii probabil nici nu ştiau că îl au.

— Probabil.

Deaver urmări jocul. Acelaşi lucru iar şi iar.

— Cam cât costă o chestie ca asta?

— Mult. Poate cincisprezece, douăzeci de dolari.

— Îţi vine să vomiţi. Iată-l pe Lehi McKay gâdilând butoanele ca moşii de pe timpuri. *Lor* asta nu le-a adus decât bătături la degete, Lehi. Şi zgură pe creier.

— Las-o baltă. Încerc să mă concentrez.

În cele din urmă, jocul se încheie. Lehi puse cutia neagră pe bancul de lucru, opri aparatul şi se ridică.

— Ai totul pregătit pentru scufundarea de mâine? întrebă Deaver.

— A fost un joc bun. Pe vremuri, probabil distracţia le

ocupa mult timp. Mama spune că puştii nici nu puteau să aibă slujbe până la vârsta de şaisprezece ani. Aşa era legea.

— Ai vrea tu.

— E adevărat.

— Vorbeşti căcaturi, Lehi. Ai numai băşini în cap.

— Vrei să ne dea afară pe amândoi pentru că tu vorbeşti aşa?

— Acum nu mai trebuie să urmez regulile şcolii. Am absolvit şase clase, am nouăsprezece ani, sunt pe picioarele mele de cinci ani.

Scoase din buzunar cei şapte dolari, îi flutură şi îi îndesă la loc, neglijent.

— Mă descurc bine şi vorbesc cum vreau. Crezi că mi-e frică de episcop?

— Nu episcopul mă sperie. Nu mă duc la biserică decât ca s-o fac fericită pe mama. Sunt ca o grămadă de abureli.

Lehi râse, dar Deaver îşi dădu seama că îi era puţin teamă să vorbească astfel. Are şaisprezece ani, gândi Deaver, e puternic şi inteligent dar atât de copil. Nu înţelege ce înseamnă să fii bărbat.

— Vine şi Rain[18].

— Ploaia vine întotdeauna. Cum naiba crezi că s-a umplut lacul?

Lehi zâmbi afectat în timp ce scotea totul din prize.

— Ziceam de Lorrain Wilson.

— Ştiu ce ziceai. Are barca?

— Şi are un set de balcoane date naibii.

Deaver făcu mâinile căuş:

— Trebuie doar frecate puţin.

18 Ploaie, în limba engleză, (n.tr.)

— De ce vorbeşti întotdeauna urât? De când ai început să conduci camionul de recuperare, Deaver, ai o gură mizerabilă. Şi în plus, aia arată ca un sac.

— Are aproape cincizeci de ani, la ce te aştepţi?

Lui Deaver i se păru că Lehi făcea pe grozavul. Ceea ce probabil însemna că iarăşi făcuse totul varză, ca de obicei.

— Poţi să faci rost de echipamentul de scufundare?

— Îl am deja. Tu crezi că am bulit-o.

Lehi zâmbi din nou afectat.

— Tu? S-o buleşti? Eşti demn de încredere *în toate*.

Deaver se îndreptă spre uşă. îl putea auzi pe Lehi în spatele lui, încă deconectând diverse lucruri. Aici foloseau mult energia electrică. Bineînţeles, erau nevoiţi, fiindcă aveau tot timpul nevoie de computere, iar recuperarea era singura cale de a face rost de ele. Dar când Deaver vedea atâta electricitate utilizată dintr-odată i se părea că-şi vede propriul viitor. Toate maşinăriile pe care le-ar fi dorit vreodată, unele noi şi toată energia de care aveau ele nevoie. Haine pe care nimeni nu le mai purta, propria lui căruţă cu cal sau chiar un automobil. Poate că el avea să fie omul care avea să reînceapă să *construiască* automobile. Nu avea nevoie de jocuri vechi şi stupide cu pete împuşcate.

— Astea-s lucruri terminate, răţoiule, terminate.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Lehi.

— Terminate. Toate computerele tale.

Asta era suficient ca să-l supere pe Lehi, ca de obicei. Deaver rânji simţindu-se puternic şi rău când Lehi bombănea în spatele lui. Despre cum se folosesc computerele mai mult decât pe vremuri, computerele care ţin totul în mişcare, iar şi iar, era simpatic, Deaver îl simpatiza, băiatul era atât de *intens*. Ca şi cum totul ar fi

însemnat sfârşitul lumii. Deaver ştia mai bine. Lumea era moartă, se sfârşise deja, aşa că nimic nu mai conta, n-avea decât să se scufunde totul în lac.

Ieşiră din Centru şi merseră pe lângă zidul împrejmuitor. Mult dedesubtul lor era portul, un mic cerc de apă pe fundul unul lighean, cu Bingham City căţărat pe buza sa. Pe vremuri, acolo fusese o exploatare minieră de cupru de suprafaţă, dar când apa se ridicase săpaseră un canal şi acum aveau un port drăguţ pe Insula Oquirrh în mijlocul Mării Mormone, unde fabricile puteau împuţi cerul întreg fără ca vreun vecin să se plângă vreodată.

Numeroşi de oameni li se alăturară pe drumul accidentat şi neasfaltat care cobora spre port. Nimeni nu locuia chiar în Bingham City, pentru că acesta era numai un loc de muncă, zi şi noapte. Schimb după schimb. Lehi lucra în schimburi, locuia cu familia lui dincolo de Strâmtoarea Iordanului pe Point – of the – Mountain, care era un loc la fel de mizerabil ca toate celelalte născocite de oameni, lua feribotul în fiecare zi la cinci dimineaţa şi înapoi la patru în fiecare după-amiază. După asta trebuia să meargă la şcoală pentru câteva ore, dar Deaver considera asta o prostie, îi spusese asta lui Lehi mereu şi i-o spuse şi acum. Şcoala ocupa prea mult timp pentru nişte lucruri neînsemnate, o pierdere de vreme.

— Tre’ să mă duc la şcoală, zise Lehi.

— Zi-mi cât fac doi plus doi, sau încă n-aţi ajuns la doi plus doi?

— *Tu* ai terminat, nu-i aşa?

— Nimeni nu mai are nevoie de nimic după clasa a patra. Îl îmbrânci puţin pe Lehi. De obicei, Lehi riposta îmbrâncindu-l şi el, dar de data asta n-o făcu.

— Încearcă să-ţi iei o slujbă decentă fără o diplomă de şase clase, bine? Iar eu sunt destul de aproape.

Ajunseră la feribot. Lehi îşi scoase permisul de trecere.

— Vii cu mine mâine sau nu?

Lehi se strâmbă.

— Nu ştiu, Deaver. Poţi fi arestat dacă te învârţi pe acolo. E o prostie. Se spune că în vechii zgârie-nori sunt lucruri destul de ciudate.

— Nu mergem *în* zgârie-nori.

— *Acolo* e şi mai rău, Deaver. Nu vreau să mă duc.

— Mda, probabil Îngerul Moroni o să sară la tine şi o să strige bau-bau!

— Nu vorbi despre asta, Deaver.

Deaver îl gâdilă; Lehi râse şi încercă să se ferească.

— Termină, cap sec. Haide. În plus, statuia lui Moroni a fost mutată la Monumentul Salt Lake sus pe munte. Şi are mereu un paznic.

— Oricum statuia e doar placată cu aur. îţi spun eu că bătrânii mormoni au ascuns tone de chestii jos în Templu, care aşteaptă pe cineva care nu se sperie de fantoma lui Bigamy Voung ca să…

— Taci, mucosule! Poate să ne audă lumea! Uită-te în jur, nu suntem singuri!

Era adevărat, bineînţeles. Câţiva oameni se uitau urât la ei. Însă Deaver observase că bătrânilor le plăcea să se uite urât la tineri. Îi făcea pe boşorogi să se simtă mai bine înainte de a da ortul popii. Ca şi cum ar fi spus OK, eu mor, dar măcar voi sunteţi proşti. Aşa că Deaver se uită fix la o femeie care se holba la el şi murmură:

— OK, eu sunt prost, dar măcar n-o să mor.

— Deaver, de ce trebuie să spui asta acolo unde poţi fi auzit?

— E adevărat.

— În primul rând, Deaver, ei nu mor. În al doilea

rând, tu categoric eşti prost. Şi în al treilea rând, a venit feribotul.

Lehi în lovi uşor pe Deaver în stomac. Deaver se încovoie într-o agonie batjocoritoare.

— Ai, băieţaşu-i nerecunoscător, eu îi dau ultimu meu codru de pâine şi iată ce mulţumiri primesc!

— *Nimeni* nu vorbeşte cu asemenea accent, Deaver! strigă Lehi.

Vasul începu să se îndepărteze.

— Mâine la cinci jumate! strigă Deaver.

— Tu nu te scoli niciodată la patru şi jumătate, nu-mi vinde gogoşi, tu nu te scoli...

Dar feribotul şi zgomotul fabricilor, motoarelor şi camioanelor înghiţi restul insultelor. Oricum, Deaver le cunoştea pe toate. Poate că Lehi nu avea decât şaisprezece ani, dar era băiat bun. Într-o zi Deaver avea să se căsătorească, iar soţiei lui avea să îi placă şi ei de Lehi. Chiar şi Lehi avea să se căsătorească, şi soţiei lui avea să îi placă de Deaver. Ar face bine să fie aşa, altfel va fi nevoită să se întoarcă acasă înot.

Luă troleibuzul spre casă în Fort Douglas şi trecu pe lângă clădirile vechi unde îl lăsa Rain să stea. Se presupunea că acolo era o debara, dar ea păstra mopurile şi săpunurile în casă, aşa că era loc pentru un pat.

Nu pentru prea mult altceva, dar se afla pe Insula Oquirrh fără să fie chiar în putoare, fum şi zgomot. Putea să doarmă şi asta era suficient, întrucât în majoritatea timpului era plecat cu camionul.

Adevărul era că „acasă” oricum nu însemna camera lui. Acasă însemna mai mult locuinţa lui Rain, o cameră expusă curentului la capătul barăcii, cu o cucoană îndesată şi neîngrijită care îi dădea mâncare bună şi multă. Acolo se duse şi acum, intră direct şi o surprinse în bucătărie. Ea

ţipă la el pentru că o speriase, ţipă că era murdar şi lăsa urme pe podea, şi îi dădu o felie de măr înainte să ţipe la el fiindcă fura mâncare înainte de masă.

Făcu un tur şi schimbă becurile din cinci camere înainte de cină. Familiile de acolo erau toate înghesuite în cel mult două camere fiecare, majoritatea trebuind să împartă bucătăriile şi să mănânce în ture. Unele camere erau nişte locuri neplăcute, războaiele familiale fiind întrerupte numai cât dura să schimbe el becurile, iar uneori nici acest armistiţiu nu era observabil. Alţii se descurcau bine, spaţiile erau mici, dar ei se înţelegeau între ei. Deaver era destul de sigur că familia lui trebuia să fi fost una dintre cele drăguţe, pentru că nu-şi amintea de certuri.

Rain şi Deaver mâncară, apoi stinseră toate luminile în timp ce ea punea muzică la vechiul pick-up pe care Deaver i-l luase de la Lehi. Nu ar fi trebuit să-l aibă, dar îşi închipuiau că atâta timp cât nu aprindeau lumina nu însemna că iroseau energia electrică, şi îl puneau să meargă imediat ce le-o cerea cineva.

Rain avea câteva discuri de când era mică. Cântecele aveau ritmuri puternice şi în seara aceea, aşa cum făcea uneori, Rain se ridică şi se mişcă după muzică, mici dansuri bizare pe care Deaver nu le înţelegea decât dacă şi-o închipuia fetiţă, imaginându-şi silueta ei aşa cum era pe atunci. Nu era greu de imaginat, se afla mereu în ochii şi în zâmbetul ei şi mişcările ei trădau secretele pe care ar. îi de mâncare grea şi lipsă de mişcare fizică le ascunsesem.

Atunci, ca întotdeauna, gândurile îi fugiră la unele dintre fetele pe care le vedea pe geamul camionului când conducea pe câmpurile unde ele munceau din greu, aplecate, până când auzeau camionul şi atunci se

îndreptau şi făceau cu mâna. Toată lumea făcea cu mâna înspre camionul de recuperare, de multe ori era singurul obiect cu motor care trecea pe acolo, singurul lor contact cu vechile maşini. Toate tractoarele, toată electricitatea erau rezervate pentru New Soil Lands; locurile vechi piereau. Iar ei se întorceau şi făceau cu mâna ultimelor amintiri. Asta îl întrista pe Deaver şi el ura să fie trist, toţi oamenii ăia care se agăţau de un trecut care nu existase niciodată.

— Nu a existat niciodată, rosti cu voce tare.

— Ba da, şopti Rain. Fetele vor doar să se distre-e-eze, mormăi odată cu discul. Când eram mică uram cântecul ăsta. Sau poate că mama îl ura.

— Pe atunci locuiaţi aici?

— În Indiana, zise ea. Unul dintre state, departe în est.

— Şi voi aţi fost refugiaţi?

— Nu. Ne-am mutat aici când aveam şaisprezece, şaptesprezece ani, nu-mi mai amintesc exact. Ori de câte ori se întâmplau lucruri îngrozitoare în lume, mulţi mormoni se mutau acasă. Aici a fost întotdeauna acasă, indiferent ce se întâmpla.

Discul se termină. Ea opri pick-up-ul şi aprinse luminile.

— Ai făcut plinul la barcă? întrebă Deaver.

— Nu vrei să mergi acolo, zise ea.

— Dacă acolo jos e aur, îl vreau.

— Dacă era aur acolo, Deaver, l-ar fi scos înainte să-l fi acoperit apele. N-a fost ceva chiar fără avertizare, să ştii. Marea Mormonă n-a fost un potop instantaneu.

— Dacă acolo nu-i nimic, atunci de ce atâta secret? De ce Patrula Lacului nu lasă oamenii să se apropie?

— Nu ştiu, Deaver. Poate pentru că o mulţime de

oameni consideră locul acela sfânt.

Deaver se obişnuise. Rain nu se ducea niciodată la biserică, dar tot vorbea ca un mormon. Însă mulţi oameni făceau asta când îi zgândăreai în locurile dureroase. Lui Deaver nu-i plăcea când deveneau religioşi.

— Îngerii au nevoie de protecţia poliţiei, aşa e?

— Pe vremuri era cu adevărat important pentru mormoni, Deaver.

Stătea pe podea, sprijinită de perete sub fereastră.

— Ei bine, acum nu mai înseamnă nimic. Au alte temple, nu-i aşa? Şi construiesc unul nou în Zarahemla, corect?

— Nu ştiu, Deaver. Cel de aici a fost dintotdeauna cel adevărat. Centrul.

Se lăsă pe o parte, sprijinindu-se într-o mână şi privind în podea.

— Încă mai este.

Deaver văzu că era chiar mâhnită, tristă cu adevărat. Se întâmpla tuturor când îşi aminteau de timpurile vechi. Ca o boală care nu se vindecă niciodată. Însă Deaver cunoştea leacul. Pentru Rain în orice caz.

— E adevărat că acolo erau omorâţi oameni?

Funcţionă. Ea se încruntă şi relaxarea îi părăsi trupul.

— Asta vorbiţi voi, camionagiii, despre trecut?

Deaver rânji.

— Există poveşti. Că tăiau oamenii dacă spuneau unde e ascuns aurul.

— Deaver, tu îi cunoşti pe mormonii din zona asta, chiar crezi că ar tăia pe cineva pentru că a trădat un secret?

— Nu ştiu. Depinde de secret, nu-i aşa?

Stătea sprijinit pe mâini, legănându-se puţin pe

canapea.

Îşi dădea seama că ea era de fapt furioasă, dar n-ar fi vrut să fie. Aşa că se prefăcea furioasă în joacă. Se sculă, căutând o pernă pe care s-o arunce în el.

— Nu! Nu! strigă el. Nu mă tăia! Nu mă da de mâncare peştilor!

Perna îl lovi şi el se prefăcu, studiat, că moare.

— Nu glumi despre astfel de lucruri, zise ea.

— Astfel de lucruri? Tu nu mai crezi în chestiile din timpurile vechi. Nimeni nu mai crede.

— Poate că nu.

— Se presupunea că Iisus se va întoarce, aşa-i? Ici-colo se aruncau bombe atomice, şi se presupunea că el vine.

— Profetul a spus că suntem prea răi. Nu a venit pentru că noi iubeam prea mult lucrurile lumeşti.

— Haide, dacă era să vină, ar fi venit, corect?

— Încă mai poate, zise ea.

— Nimeni nu crede asta. Mormonii sunt numai guvernul, atât. Episcopul, în fiecare oraş, este ales judecător, aşa-i? Preşedintele celor bătrâni este întotdeauna primar, nu e vorba decât de guvernare, decât de politică, nimeni nu mai crede în aşa ceva. Zarahemla e capitala, nu oraşul sfânt.

N-o putea vedea pentru că stătea întins pe spate pe canapea. Când ea nu răspunse, se ridică şi se uită după ea. Stătea lângă chiuvetă, sprijinită de masă. Se strecură în spatele ei ca s-o gâdile, dar ceva din atitudinea ei îl făcu să se răzgândească. Apropiindu-se, văzu lacrimi pe obrajii ei. Era o nebunie. Toţi oamenii ăştia din timpurile vechi erau cam nebuni.

— Te tachinam numai, zise.

Ea dădu din cap.

— Face parte din trecut. Ştii cum sunt când vine vorba de asta. Poate, dacă mi-aş aminti, aş fi altfel. Uneori aş vrea să-mi amintesc.

Dar era o minciună. El nu dorea niciodată să-şi amintească. Nu-i plăcea să-şi aducă aminte. Majoritatea lucrurilor nu şi le amintea nici dacă voia. Cea mai veche amintire a sa era cu el călărind pe un cal, în spatele unui bărbat care transpira abundent, doar călărea, călărea, călărea. Apoi veneau lucrurile recente, mersul la şcoală, trecerea dintr-o casă în alta, în cele din urmă munca de un an, absolvirea şcolii şi obţinerea unei slujbe. Nu i se înceţoşau ochii gândindu-se la niciunul dintre aceste lucruri, la niciunul dintre locuri. El nu făcuse decât să treacă pe acolo, niciodată nu aparţinuse vreunui loc, poate numai acum. Locul lui era aici.

— Îmi pare rău, zise.

— Nu-i nimic.

— Mă mai duci acolo?

— Am spus că da, nu-i aşa?

Glasul ei suna supărat suficient cât să-şi dea seama el. că o putea tachina din nou.

— Nu crezi că A Doua Venire o să aibă loc exact când suntem acolo, nu-i aşa? Dacă crezi asta, o să-mi pun cravata.

Ea zâmbi, apoi se întoarse şi îl împinse.

— Deaver, du-te şi te culcă.

— Mă scol la patru jumate, Rain, iar tu eşti singura fată care o să se distreze.

— Nu cred că în cântec era vorba despre excursii cu barca dimineaţa devreme.

Când plecă în camera lui, ea se apucase să spele vasele.

Lehi îl aştepta la cinci şi jumătate, conform

programului.

— Nu-mi vine să cred, zise. Juram că o să întârzii.

— Bine că ai fost tu gata la timp, ripostă Deaver, pentru că, dacă nu veneai cu noi, nu căpătai nimic.

— N-o să găsim niciun aur, Deaver Teague.

— Atunci, de ce vii cu mine? Nu-mi spune mie deastea, Lehi, doar ştii că viitorul e de partea lui Deaver Teague, iar tu nu vrei să fii lăsat în urmă. Unde-i echipamentul de scufundare?

— Nu l-am dus *acasă*, Deaver. Nu crezi că mama ar fi pus întrebări?

— Ea pune întotdeauna întrebări.

— Asta-i treaba ei, zise Rain.

— Eu nu vreau să fiu întrebat despre tot ce fac, spuse Deaver.

— Nu trebuie să întrebe nimeni, observă Rain. Tu spui întotdeauna, indiferent dacă vrem să te ascultăm sau nu.

— Dacă nu vrei să asculţi, nu trebuie s-o faci.

— Nu deveni irascibil, zise Rain.

— Aţi sărit dintr-odată pe capul meu. Vă înnebuneşte templul, aşa merg lucrurile?

— Nu mă deranjează întrebările mamei. E OK.

Feriboturile mergeau de la Point la Bingham zi şi noapte, aşa că trebuiau să se abată puţin spre nord înainte de a o lua spre vest către Insula Oquirrh. Topitoriile şi turnătoriile aruncau nori burtoşi portocalii pe cerul nopţii şi barjele cu cărbuni erau descărcate la fel ca în timpul zilei. Norii de praf de cărbune care erau atât de murdari şi de negri ziua păreau o ceaţă albă în luminile reflectoarelor.

— Tata a murit chiar aici, cam la ora asta, spuse Lehi.

— Descărca la cărbuni?

— Da. Fusese vânzător de maşini. Meseria asta a cam

dispărut pe timpul lui.

— N-ai fost acolo, aşa-i?

— Am auzit accidentul. Dormeam, dar m-a trezit. După aia au urmat strigăte şi alergătură. Pe atunci locuiam pe insulă, întotdeauna auzeam zgomotele din port. A fost îngropat sub o tonă de cărbune care a căzut de la cincisprezece metri înălţime.

Deaver nu ştiu ce să spună.

— Tu nu vorbeşti niciodată despre ai tăi, zise Lehi. Eu îmi amintesc mereu de tata, dar tu nu vorbeşti niciodată despre ai tăi.

Deaver ridică din umeri.

— Nu şi-i aminteşte, spuse Rain încet. A fost găsit undeva pe câmp. Mafioţii i-au ucis familia, câţi or fi fost, probabil el s-o fi ascuns, aşa se bănuieşte.

— Ei, cum a fost? întrebă Lehi. Te-ai ascuns?

Deaver nu se simţea în largul lui să vorbească despre asta, întrucât nu-şi amintea nimic în afară de ceea ce îi spusese lumea. Ştia că alţi oameni îşi aminteau de copilărie şi nu-i plăcea că întotdeauna erau surprinşi să afle că el nu-şi amintea. Dar Lehi întrebase, iar Deaver ştia că faţă de prieteni nu trebuie să ai secrete.

— Presupun că da. Sau poate că păream prea idiot ca să mă omoare, cam aşa ceva.

Râse:

— Trebuie să fi fost un copil tare tâmpit, dacă nu-mi amintesc nici propriul meu nume. S-a presupus că am cinci sau şase ani, când majoritatea copiilor îşi cunosc numele, dar eu nu. Numele celor doi tipi care m-au găsit erau Teague şi Deaver.

— Trebuie să-şi aminteşti ceva.

— Lehi, nici să vorbesc nu ştiam. Mi s-a spus că n-am scos o vorbă până la nouă ani. Aici e vorba despre un

retardat.

— Au.

Lehi rămase tăcut un timp.

— Cum de n-ai spus nimic?

— Nu contează, zise Rain. Se revanşează acum, Deaver vorbăreţul. Campionul vorbăreţilor.

Ocoliră coastele insulei până trecură de Magna. Lehi îi conduse până la un garaj pe care Recuperarea Subacvatică îl instalase la capătul de nord al Insulei Oquirrh. Era descuiat şi plin cu echipament de scufundare. Prietenii lui Lehi umpluseră câteva rezervoare de aer. Aveau două costume de scafandru şi lanterne subacvatice. Rain nu se scufunda, aşa că nu avea nevoie de nimic.

Se îndepărtară de insulă pe coridorul regulamentar de la Wendover. Cel puţin în acea direcţie oamenii aveau bunul-simţ să nu navigheze noaptea, aşa că nu era prea mult trafic. După puţin timp, se aflau în larg. Atunci, Rain opri micul motor pe care Deaver îl şterpelise pentreu ea şi Lehi i-l reparase.

— E timpul să asudăm muncind, zise Rain.

Deaver se aşeză pe bancheta din mijloc, puse vâslele în suporţi şi începu să vâslească.

— Nu prea repede, spuse Rain. O să faci băşici.

O barcă posibil a Patrulei Lacului trecu o dată pe lângă ei, în rest nimeni nu se apropie cât traversară spaţiul deschis. Apoi zgârie-norii se ridicară, blocând porţiuni mari din noaptea înstelată.

— Se spune că există oameni care nu au fost salvaţi şi locuiesc încă acolo, şopti Lehi.

Rain replică batjocoritor:

— Crezi că a mai rămas ceva înăuntru ca să mai ţină pe cineva în viaţă? Apa e încă prea sărată ca s-o poţi bea mult timp.

— Cine spune că sunt în viaţă? şopti Deaver cu glas misterios.

Cu câţiva ani în urmă l-ar fi speriat pe Lehi şi i-ar fi făcut ochii să se mărească. Acum, Lehi părea doar dezgustat.

— Hai, Deaver, nu sunt copil.

Deaver era însă puţin speriat. Găurile mari de unde căzuseră bucăţi de sticlă şi plastic arătau ca nişte guri aşteptând să-l sugă şi să-l ducă sub apă, în oraşul înecaţilor. Visa uneori mii şi mii de oameni trăind sub ape. Conducându-şi încă automobilele, făcând afaceri, cumpărând din magazine, mergând la filme. În visele lui, ei nu făceau niciodată nimic rău, îşi vedeau doar de treburi. Dar el se trezea întotdeauna transpirat şi înspăimântat. Fără motiv. Îl speriau.

— Cred că ar trebui să arunce astea în aer înainte să cadă şi să rănească pe cineva, zise Deaver.

— Poate e mai bine să le lase în picioare, spuse Rain. Multor oameni le place să-şi amintească ce înalte erau odată.

— Ce-i de amintit? Au construit clădiri înalte, apoi le-au lăsat să facă baie, ce-i de laudă aici?

Deaver încerca s-o împiedice să vorbească despre timpurile vechi, dar lui Lehi părea să-i placă să se bălăcească în aşa ceva.

— Ai fost vreodată pe-aici înainte să vină apele?

Rain aprobă din cap.

— Am văzut o paradă chiar pe strada asta. Nu-mi amintesc dacă era Third South sau Fourth South. Presupun că Third. Am văzut douăzeci şi cinci de cai la un loc. îmi amintesc că m-am gândit că e un lucru extraordinar. Nu prea vedeai mulţi cai pe vremea aia.

— Eu unul am văzut prea mulţi, remarcă Lehi.

— Pe ăia pe care nu-i văd îi urăsc, zise Deaver. Ar trebui să-i oblige să poarte scutece.

Ocoliră o clădire căutând o trecere nord-sud printre turnuri. Rain stătea la prora şi o văzu prima.

— Uite. Vedeţi şi voi. Tumul ăla înalt.

Deaver vâsli prin pasaj. Şase vârfuri de turle ieşeau din apă, dar cele patru mai scunde erau acoperite, astfel că numai acoperişurile ascuţite erau uscate. Cele două mai înalte aveau ferestre nescufundate. Deaver era dezamăgit. Cu astfel de deschideri largi însemna că oricine ar fi putut intra. Era mult mai puţin periculos decât se aşteptase. Poate că Rain avea dreptate şi acolo nu se găsea nimic.

Legară barca pe partea dinspre nord şi aşteptară să se facă zi.

— Dacă ştiam că va fi aşa de uşor, făcu Deaver, aş fi putut să mai dorm o oră.

— Dormi acum, zise Rain.

— Poate că aşa o să fac.

Se lăsă să alunece de pe banchetă şi se întinse pe fundul bărcii.

Însă nu adormi. Fereastra deschisă a turlei se afla la numai câţiva metri distanţă, un negru profund înconjurat de griul luminat de stele al granitului templului. Era acolo, aşteptându-l; viitorul, şansa de a obţine ceva mai bun pentru sine şi pentru cei doi prieteni ai săi. Poate o bucată de pământ undeva unde era mai cald şi zăpada nu atingea doi metri înălţime în fiecare iarnă, unde cerul nu era plin de ploaie şi nu vedeai lac în orice direcţie te uitai. Un loc unde ar fi putut să trăiască mulţi ani amintindu-şi de momentele bune petrecute alături de prieteni, toate astea îl aşteptau sub apă.

Bineînţeles nimeni nu-i *spusese* despre aur. Se afla pe drum, într-un local din Parowan unde camionagiii ştiau că

se puteau opri pentru că mina de fier avea atât de multe schimburi încât mesenii nu se terminau niciodată. Aveau acolo chiar şi cafea, fierbinte şi amară, fiindcă acolo nu erau chiar aşa mulţi mormoni şi minerii nu-i permiteau episcopului să le dicteze. De fapt, ei îi spuneau judecător şi nu episcop. Ceilalţi şoferi nu vorbeau cu Deaver, desigur, vorbeau între ei când un tip spusese povestea despre mormonii care în timpul goanei după aur îngrămădiseră tot aurul pe care îl putuseră strânge şi îl ascunseseră în camerele superioare ale templului, unde nimeni în afară de profet şi cei doisprezece apostoli nu avea voie să se ducă. La început, Deaver nu-l crezuse, însă Bill Home dădea din cap ca şi cum ar fi ştiut că era adevărat, iar Cal Silber spusese că el n-o să se încurce niciodată cu templul mormon, că e o cale sigură să mori. Din felul cum vorbeau, încet şi speriaţi, Deaver înţelesese că ei credeau, că era adevărat, şi mai înţelesese ceva: dacă cineva avea să pună mâna pe aur, acela avea să fie el…

Chiar dacă *era* uşor să intri, asta nu însemna nimic. Ştia cum erau mormonii când venea vorba de templu. Întrebase câte ceva, dar nimeni nu voia să vorbească. Şi nici nu se dusese nimeni acolo, întrebase o mulţime de oameni dacă navigaseră pe acolo sau dacă se uitaseră, şi toţi amuţiseră, scuturaseră din cap negând sau schimbaseră subiectul. Atunci, de ce Patrula Lacului trebuia să păzească, dacă toţi erau prea speriaţi ca să se ducă acolo? Toţi în afară de Deaver Teague şi cei doi prieteni ai lui.

— Foarte frumos, zise Rain.

Deaver se sculă. Soarele tocmai trecea peste crestele munţilor; probabil se luminase de ceva timp. Se uită în direcţia în care privea Rain. Se vedea turnul Moroni pe vârful muntelui deasupra vechii capitale, unde aşezaseră

statuia din templu în urmă cu câţiva ani. Tipul cu trompeta era luminos şi strălucitor. Dar când mormonii voiseră ca trompeta aceea să răsune, ea rămăsese tăcută şi credinţa lor se înecase. Acum, Deaver ştia că nu se mai agăţau de ea decât de dragul vechilor timpuri. Ei bine, Deaver trăia pentru noile timpuri.

Lehi îi arătă cum să folosească echipamentul subacvatic şi exersară de câteva ori intrând în apă lângă bord, o dată fără centurile cu lest şi odată cu ele. Deaver şi Lehi, bineînţeles, înotau ca peştii – înotul era principala distracţie de care toată lumea se putea bucura gratis. Totuşi era ceva diferit cu masca şi furtunul de aer.

— Furtunul ăsta are gust de copită de cal, zise Deaver între scufundări.

Lehi se asigură că centura lui Deaver era bine strânsă.

— Eşti singurul tip de pe Insula Oquirrh care ştie asta.

Apoi se aruncă din barcă. Deaver se scufundă prea brusc şi rezervorul de aer îl lovi puţin în ceafă, dar nu-I duru prea rău şi nici nu dădu drumul lanternei.

Înotară pe lângă exteriorul templului, luminând pietrele. Multe plante subacvatice crescuseră pe zidurile templului, dar încă nu acoperiseră prea mult din el. Chiar pe partea din faţă a clădirii se găsea o placă mare de metal, cam la o treime din drum. Pe ea scria CASA DOMNULUI. Deaver i-o arătă lui Lehi.

Când urcară din nou în barcă, Deaver întrebă despre ea.

— Părea aurie, zise.

— Era un alt semn acolo, spuse Rain. Puţin diferit. Acela se poate să fi fost de aur. Ăsta e de plastic. Presupun că l-au pus pentru ca templul să aibă în continuare un

semn distinctiv.

— Eşti sigură?

— Îmi amintesc când l-au pus.

În cele din urmă, Deaver căpătă suficientă încredere ca să coboare în templu. Trebuiră să-şi scoată înotătoarele ca să intre prin fereastră; Rain li le aruncă după aceea. În lumina soarelui, fereastra nu avea nimic înfricoşător. Stăteau pe pervaz, cu apa clipocind la picioarele lor, şi îşi puseră înotătoarele şi rezervoarele.

Pe jumătate îmbrăcat, Lehi se opri. Rămase nemişcat.

— Nu pot s-o fac, zise.

— N-are de ce să-ţi fie frică. Haide, acolo jos nu sunt nici stafii, nici altceva.

— Nu pot.

— Bravo, strigă Rain din barcă.

Deaver se întoarse să se uite la ea.

— Ce tot spui?

— Cred că nici tu n-ar trebui.

— Atunci, de ce m-ai adus aici?

— Fiindcă ai vrut tu.

Nu avea sens.

— E pământ sfânt, Deaver, spuse Rain. Simte şi Lehi. De asta nu vrea să coboare.

Deaver se uită la Lehi.

— Pur şi simplu nu mi se pare că e bine, zise Lehi.

— Nu-s decât pietre, ripostă Deaver.

Lehi nu spuse nimic. Deaver îşi puse ochelarii, luă o lanternă, îşi puse capătul furtunului în gură şi sări.

Se dovedi că podeaua se afla la mai puţin de un metru mai jos. 11 luă complet prin surprindere, aşa că se rostogoli şi se ridică în fund stând în jumătate de metru de apă. Lehi era la fel de uluit ca şi el, însă izbucni în râs, iar Deaver râse şi el.

Deaver se ridică în picioare şi începu să plescăie prin jur, căutând o scară. Abia putea face câte un pas, căci înotătoarele îl stânjeneau mult.

— Mergi cu spatele, sugeră Lehi.

— Atunci cum o să mai văd pe unde merg?

— Bagă-ţi capul sub apă şi uită-te, fraiere.

Deaver îşi cufundă capul în apă. Fără reflexia razelor soarelui pe suprafaţă, putea să vadă bine. Exista o scară.

Se îndreptă şi se uită spre Lehi. Lehi scutură din cap. Tot nu voia să vină.

— Cum vrei, zise Deaver.

Merse de-a-ndărăt prin apă până la treapta superioară. Apoi îşi puse tubul de respirat şi se scufundă.

Nu era uşor să coboare scările. Sunt bune când nu pluteşti, gândi Deaver, dar o pacoste atunci când ţi se tot freacă rezervoarele de tavan. În cele din urmă îşi dădu seama că se putea prinde de balustradă şi să se împingă în jos. Scările mergeau în spirală. La sfârşitul lor, o grămadă mare de gunoi umplea partea de jos, blocând parţial uşa. Înotă pe deasupra gunoiului, care părea a fi compus din deşeuri de metal şi resturi de lemn, şi intră într-o cameră mare.

Lumina lui nu bătea prea departe prin apa murdară, aşa că înotă pe lângă pereţi, de jur-împrejur, în sus şi în jos. Acolo, jos, apa era rece şi el se mişcă mai repede ca să se încălzească. Pe ambele părţi erau şiruri de ferestre boltite, cu alte şiruri de ferestre circulare deasupra lor, dar fuseseră acoperite cu lemn pe exterior; singura lumină provenea de la lanterna lui Deaver. Totuşi, în cele din urmă, după câteva ture în jurul camerei şi pe tavan, înţelese că era doar o singură cameră mare. Şi, cu excepţia gunoaielor împrăştiate peste tot pe podea, era goală.

Deja simţea junghiul profund al dezamăgirii. Se sili

să-l ignore. La urma urmelor, nu se putea să-l găsească pur şi simplu aşa, în mijlocul unei asemenea camere mari, nu? Trebuia să existe o vistierie secretă.

Existau acolo câteva uşi. Cea mai mică din mijlocul peretelui opus al încăperii era larg deschisă. Cândva, fuseseră probabil nişte trepte care duceau la ea. Deaver înotă într-acolo şi lumină prin ea. Nu era decât o altă cameră, de data asta una mai mică. Mai descoperi câteva camere, dar toate fuseseră golite, până la cărămidă. Absolut nimic.

Încercă să examineze piatra în căutarea unor uşi secrete, dar renunţă destul de repede – nu putea vedea suficient de bine la lumina lanternei ca să observe o crăpătură fină chiar dacă aceasta ar fi existat. Acum, dezamăgirea era reală. Înotând prin jur, începu să se întrebe dacă nu cumva camionagiii nu ştiau că el asculta. Poate că inventaseră totul tocmai pentru ca într-o zi el să facă asta. O glumă, şi ei nici măcar nu puteau să-l vadă făcându-se de râs.

Dar nu, nu, era imposibil. Ei credeau ce spuneau. Dar acum îşi dădea seama că nu ştiau nimic. Indiferent ce făceau aici mormonii în timpurile vechi, acum nu mai era urmă de aur în camerele superioare. Cam atât despre viitor. Dar ce naiba, îşi spuse, am ajuns aici, am văzut, o să găsesc eu altceva. N-am niciun motiv să nu mă bucur.

Nu se amăgea singur, iar acolo, jos, nu era nimeni pe care să-l amăgească. Era amărât. Petrecuse mulţi ani gândindu-se la lingouri sau saci de aur. Şi-l închipuise întotdeauna ascuns după o draperie. El va trage draperia unduind prin apă, şi acolo vor fi sacii cu aur, îi va scoate afară şi gata. Dar nu exista nicio draperie, nicio ascunzătoare, nu exista absolut nimic, iar dacă el avea un viitor va trebui să-l găsească în altă parte.

Înotă înapoi spre uşa care ducea la scări. Acum putea vedea mai bine grămada de gunoaie şi îi trecu prin minte să se întrebe cum de ajunsese acolo. Toate celelalte camere erau complet goale. Gunoiul nu putea să fi fost adus de apă, pentru că singurele ferestre deschise erau cele din turlă, iar acelea se aflau deasupra nivelului apei. Se apropie şi culese o bucată. Era metal. Toate erau de metal, cu excepţia câtorva pietre, iar lui îi trecu prin minte că, la urma urmelor, era posibil ca asta să fie. Dacă ascunzi o comoară, nu o aşezi în saci şi lingouri, ci o laşi să arate ca nişte gunoaie şi oamenii nu o bagă în seamă.

Adună cât de multe bucăţi de metal subţire putea duce într-o mână şi înotă cu grijă în sus pe scări. Acum, Lehi avea să fie nevoit să coboare şi să-l ajute la cărat; ar putea face săculeţe din tricouri ca să aducă mai mult o dată.

Ieşi la suprafaţă, apoi merse cu spatele ultimii câţiva paşi pe podeaua inundată. Lehi stătea încă pe pervaz, iar acum şi Rain era lângă el, bălăcindu-şi picioarele desculţe în apă. Când se apropie, se întoarse şi arătă bucăţile de metal din mână. Nu le putea vedea bine feţele pentru că exteriorul măştii era ud şi reflecta lumina soarelui.

— Te-ai zgâriat la genunchi, zise Rain.

Deaver îi dădu lanterna şi acum, că avea mâna liberă, putu să-şi dea jos masca şi să se uite la ei. Erau foarte serioşi. Întinse bucăţile de metal spre ei.

— Uite ce-am găsit jos.

Lehi luă câteva bucăţi de metal. Rain nu-şi dezlipi ochii de pe faţa lui Deaver.

— Sunt cutii vechi de conserve, Deaver, spuse Lehi încet.

— Ba nu, protestă Deaver.

Însă se uită la pumnul de table şi îşi dădu seama că

era adevărat. Li se tăiaseră capacele şi fuseseră aplatizate, dar categoric erau cutii de conserve.

— Scrie ceva pe ea, observă Lehi. „Te rog, Doamne, vindec-o pe fetiţa mea Jenny, pentru asta mă rog”.

Deaver aşeză foile de metal pe pervaz. Apoi luă una dintre ele, o răsuci şi găsi inscripţia: „Iartă-mi adulterul, n-o să mai păcătuiesc”.

Lehi mai citi una: „O, Doamne Dumnezeule, adă-mi băiatul înapoi sănătos de pe câmpii”.

Fiecare mesaj era zgâriat cu un cui sau un ciob de sticlă, cu litere stângace.

— Pe vremuri se spuneau tot timpul rugăciuni în templu şi oamenii aduceau numele şi se rosteau rugăciuni pentru ei, spuse Rain. Acum nu se mai roagă nimeni aici, dar oamenii încă mai aduc numele. Pe metal, ca să reziste.

— N-ar trebui să citim astea, zise Lehi. Mai bine le punem înapoi.

Acolo jos se găseau sute, poate mii de astfel de rugăciuni de metal. Probabil oamenii veneau acolo tot timpul, îşi dădu seama Deaver. Mormonii trebuie să fi avut un trafic regulat, venind şi lăsând asemenea lucruri aici. Dar mie nu mi-a spus nimeni.

— Voi ştiaţi despre asta?

Rain aprobă din cap.

— Tu le-ai adus, nu-i aşa?

— Unele dintre ele. De-a lungul anilor.

— Ştiai ce-i acolo jos.

Ea nu răspunse.

— Ţi-a spus să nu vii, zise Lehi.

— Şi tu ştiai?

— Ştiam că oamenii vin aici, dar nu ştiam ce fac.

Dintr-odată, dimensiunea faptelor îl izbi. Lehi şi Rain ştiau amândoi. Atunci, toţi mormonii ştiau. Ştiau cu toţii,

iar el întrebase mereu şi nimeni nu-i spusese. Nici măcar prietenii lui.

— De ce m-aţi lăsat să vin aici?

— Am încercat să te oprim, zise Rain.

— De ce nu mi-aţi spus?

Ea îl privi în ochi.

— Deaver, ai fi crezut că te duc de nas. Şi dacă ţi-aş fi spus ai fi râs. M-am gândit că e mai bine dacă vezi cu ochii tăi. După aia poate că n-o să mai povesteşti lumii cât de proşti sunt mormonii.

— Crezi că aşa aş fi făcut?

Ridică o altă bucată de metal şi o citi cu voce tare:

— „Vino repede, Iisuse, înainte să mor”.

O flutură către ea:

— Crezi că aş râde de oamenii ăştia?

— Tu râzi de toate, Deaver.

Deaver se uită la Lehi. Era ceva ce nu-i mai spusese până acum. Deaver n-ar fi râs niciodată de ceva cu adevărat important. Iar asta era ceva cu adevărat important, pentru amândoi.

— Sunt ale voastre, zise Deaver. Toate astea sunt ale voastre.

— Eu n-am lăsat niciodată vreo rugăciune aici, zise Lehi.

Dar când spusese *ale voastre* nu se referise doar la ei, la Lehi şi la Rain. Se referea la toţi, la toţi oamenii de pe Marea Mormonă, toţi cei care ştiuseră şi nu-i spuseseră chiar dacă el întrebase tot timpul. Toţi oamenii care aparţineau acelui loc.

— Am venit ca să găsesc aici ceva pentru *mine*, iar voi aţi ştiut tot timpul că acolo jos nu sunt decât lucrurile *voastre*.

Lehi şi Rain se uitară unul la altul, apoi la Deaver.

— Nu sunt ale noastre, zise Rain.

— Eu n-am venit niciodată aici, repetă Lehi.

— Sunt lucrurile voastre.

Se aşeză pe podea în apă şi începu să-şi scoată echipamentul de scufundare.

— Nu fi supărat, zise Lehi. Eu nu ştiam.

— Ştiai mai multe decât mi-ai spus mie. Permanent am crezut că suntem prieteni, dar nu era adevărat. Voi doi aveaţi acest loc în comun cu toţi ceilalţi, dar nu şi cu mine. Cu toată lumea în afară de mine.

Lehi duse cu grijă bucăţile de metal până la scară şi le dădu drumul. Se scufundară imediat, alunecând să-şi ocupe locul în grămada de rugăciuni.

Lehi vâsli printre zgârie-nori înapoi spre partea de est a vechiului oraş, iar acolo Rain porni motorul şi zburară pe suprafaţa lacului. Patrula Lacului nu-i observă, dar Deaver ştia acum că n-avea nicio importanţă dacă îi vedeau. Patrula Lacului era alcătuită în majoritate din mormoni. Fără îndoială ştiau despre traficul de aici, şi-l lăsau să se desfăşoare atâta timp cât rămânea discret. Probabil că singurii oameni pe care îi opreau erau cei care nu participau la el.

Pe tot drumul de întoarcere în Magna, Deaver stătu în faţă fără să vorbească cu ceilalţi. Cu cât mergeau mai repede, cu atât mai puţin părea barca să atingă apa. Doar mângâia suprafaţa, fără să se afunde vreodată prea mult; făcea câteva valuri, dar apa se liniştea întotdeauna.

Îi părea puţin rău de cei doi din spatele bărcii. Locuiau încă în oraşul înecat, locul lor era acolo, jos, iar faptul că nu puteau merge acolo le frângea inimile. Dar nu şi lui Deaver. Oraşul lui încă nu fusese construit. Oraşul lui era ziua de mâine.

Condusese un camion de recuperare şi locuise într-

un dulap destul de mult. Poate că o să se îndrepte spre sud către New Soil Lands. Poate se va aşeza pe o palmă de pământ. Posedând ceva, cultivând terenul, poate îşi va găsi locul acolo. El, ei bine, niciodată nu îi aparţinuse acelui loc, cum nu le aparţinuse nici orfelinatelor şi şcolilor de pe parcurs, fusese doar o oprire de un an, doi, trei, dintotdeauna ştiuse asta. Nu-şi făcuse niciodată prieteni aici, dar aşa voise el. N-ar fi fost corect să-şi facă prieteni, pentru ca s-ar fi mutat şi i-ar fi dezamăgit. Nu vedea nimic bun în a le face aşa ceva oamenilor.

Traducere: Roxana Brânceanu

Nancy Kress

PROŞTII CA MINE

Hope se strecoară tăcută în dormitorul meu fără să bată la uşă, trăgând cu ochiul pe după tocul uşii. Sunt trează; acum somnul fuge de mine atât de uşor. După mirosul oribil ştiu că a fost la plajă.

— Intră, fetiţo, nu dorm.

— Bunica, unde sunt mama şi tata?

— Nu sunt pe câmp?

Anul acesta ploile au întârziat şi apa necesară culturilor trebuie cărată cu găleţi vechi de la izvorul din vale.

— Poate. Nu i-am văzut. Bunica, am găsit ceva.

— Ce, fetiţo?

Se uită la mine şi-şi muşcă buza. îmi dau seama că misterioasa descoperire o tulbură. Un copil atât de sensibil, chiar dacă robust şi suficient de sănătos, Dumnezeu ştie cum.

— Am fost pe plajă, mărturiseşte ea în grabă. Să nu-i spui mamei! Voiam să-ţi scot câteva rădăcini de trestie pentru că îţi plac aşa de mult, dar lopata mea s-a lovit de ceva tare şi… şi l-am dezgropat.

— Hope, o dojenesc, pentru că plaja e plină de bucăţi periculoase de metal şi plastic, aruncate printre kilometrii de alge moarte de apa moartă. Iar dacă norul de funingine ar fi împins dinspre vest ar lovi mai întâi plaja.

— Îmi pare rău, zice ea, evident minţind, dar, bunica, era o cutie de metal şi încuietoarea era ruginită toată şi înăuntru era ceva, am adus aici.

— Cutia?

— Nu, aia era prea grea. Am… aşteaptă puţin!

Nu e nimeni care să poată recunoaşte majoritatea bucăţilor de metal ruginit şi platic contorsionat de dinainte de Cădere. Orice lucru găsit într-o cutie spartă de metal ar trebui să fie descompus dincolo de orice posibilitate de recunoaştere. Strig:

— Hope! Să nu atingi nimic murdar…

Dar ea e deja departe, fugind din micul meu dormitor cu patul îngust compus doar din pături şi o saltea pe un cadru de frânghie care ar trebui să mă ţină deasupra podelei dure. Nu e aşa; frânghiile vechi se lasă prea mult, la fel cum nici pereţii groşi de argilă nu mă feresc de căldură. Dar asta e vina mea. Închid obloanele la ferestre numai când e neapărat necesar. Insectele şi căldura sunt de preferat întunericului. Dar am o uşă, făcută din lemn preţios şi putred, care e mai mult decât au Hope şi părinţii ei la alcovurile lor de dormit ca să-i separe de cealaltă unică încăpere a casei. Eu m-am născut în camera asta şi mă aştept să mor aici.

Hope se întoarce aducând o legătură de plastic alb subţire care îi umple braţele goale. Legătura nu are nicio cusătură. Nu are lipit de ea nici mucegai, nici nisip. Pune cu grijă obiectul pe patul meu. Fără să vreau, spun:

— Adă-mi cuţitul ăla mare şi fii atentă, e ascuţit.

Ea aduce cuţitul, purtându-l cu delicateţe ca pe o

ofrandă pentru un altar. Plasticul se rupe mult mai uşor decât mă aşteptam. îl dau la o parte şi icnim amândouă.

Eu am cu vreo douăzeci de ani mai mult decât oricine de pe Insulă şi am văzut multe. Nu din lumea despre care îmi povestea tatăl meu, de dinainte de Cădere, dar din lumea noastră de acum. Am îngropat doi soţi şi cinci copii, am supravieţuit prin trei mari furtuni de nisip şi doi ani în care nu a plouat absolut deloc, am plantat şi am îngrijit un copac sacru, am slujit de şase ori la altar. Am văzut multe, dar niciodată nu am văzut atât de mult păcat păstrat într-un singur loc.

— Ce… Bunica… ce e asta?

— O carte, copilă. Toate sunt cărţi.

— Cărţi?

Glasul îi reţine oroare excitată:

— Vrei să spui… aşa cum se făceau înainte de Cădere? Pentru care se tăiau copacii?

— Da.

— Copaci? Copaci adevăraţi?

— Da.

O ridic pe cea de deasupra din ambalajul de plastic alb. Copertă roşie şi groasă ca… Dumnezeule, e făcută din pielea unui animal. Mi se strânge stomacul. Hope nu trebuie să ştie asta. Marginile păcatului sunt aurii. Tatăl meu mi-a povestit despre cărţi, dar nu că ar putea să arate aşa. O deschid.

— O! strigă Hope. O, bunica!

Prima placă – ba nu, prima *pagină*, cuvântul pluteşte spre suprafaţă dintr-o conversaţie din copilărie – este o imagine cu copaci, dar nu ca desenele pe care le fac copiii pe plăcuţele lor. Imaginea reprezintă zeci de copaci viu coloraţi, adunaţi la un loc, fiecare cu sute de frunze verzi sănătoase, frumos detaliate. Copacii umbresc o potecă

mărginită de flori minunate. Pe potecă aleargă un copil care poartă mult prea multe haine, urmat de un animal mare şi alb îmbrăcat cu o haină şi o pălărie şi ducând o mică maşinărie de metal. Deasupra imaginii cuvintele plutesc pe nori aurii: *Alice în Ţara Minunilor*.

— Bunica! Uită-te la… Vine mama!

Înainte să pot spune ceva, Hope adună cărţile, le înghesuie în ambalajul alb şi aruncă totul sub patul meu. Simt cum alunecă sub posteriorul meu osos, pe sub curba corpului meu, şi loveşte peretele. Hope stă deja în picioare atunci când Gloria intră în camera mea minusculă.

— Hope, n-ai dat încă de mâncare la găini?

— Nu, mamă, eu…

Gloria se întinde şi o plesneşte pe fiica ei.

— Nu pot avea deloc încredere în tine?

— Te rog, Gloria, e vina mea. Eu am trimis-o să vadă dacă mai creşte mentă în vale.

Gloria se încruntă. Nora mea este mereu furioasă, mereu extenuată. Înainte ca picioarele mele să cedeze, când încă mai puteam munci o zi întreagă, obişnuiam să ripostez. Insula nu e mai aridă, nivelul de c-o-doi nu e mai mare nici pentru Gloria, nici pentru altcineva. Ea nu a născut mai mulţi copii morţi decât alte femei, nu a îndurat mai mulţi nori de cenuşă. Acum, când ea şi fiul meu trebuie să-mi hrănească trupul aproape inutil, încerc să nu o enervez prea mult, să nu fiu o povară. Ţes toată ziua. împletesc frânghii atunci când sunt destule fibre de irosit pe frânghii. Mă prefac mai sănătoasă decât sunt.

Gloria spune:

— Nu avem nevoie de mentă, avem nevoie de găini hrănite. Du-te, Hope.

Ea se întoarce şi pleacă.

— Gloria…

— Ce-i?

Are un ton insuportabil. Mă întreb, pentru a mia oară, de ce s-a căsătorit Bill cu ea, şi pentru a mia oară îmi răspund la propria întrebare.

— Nimic, zic.

Nu-i spun despre păcatul de sub patul meu. Aş putea, şi totul s-ar încheia pe loc. Dar n-o fac.

Dumnezeu să mă ierte.

*

Gloria stă în spatele altarului, îmbrăcată în rochia verde şifonată pe care o purtăm toate peparcursul anului de slujire. Stau pe un scaun în faţa sătenilor care stau în picioare; nimeni nu poate lipsi de la slujbă, indiferent cât ar fi de de bătrân, bolnav sau câtă nevoie de ajutor ar avea ca să se târască până în dumbravă. Bill aproape că mă cărase până aici, fără îndoială temându-se să nu întârzie şi prin urmare să nu-şi înfurie nevasta. E dificil să am atât de puţin respect pentru fiul meu.

Este scurta perioadă dintre moartea vântului necurat care suflă toată ziua şi căderea nopţii. Astăzi, norii sunt de un cenuşiudeschis, fără prea multă funingine, dar nici aducători de ploaie.

Altarul se află în fundul văii, lângă izvorul care a făcut posibilă existenţa satului nostru. O lespede mare şi plată de piatră e susţinută de bolovani migălos gravaţi cu cuvintele lui Dumnezeu. Au trecut patru generaţii până să se sculpteze acel scris mic şi trei generaţii de copii au învăţat să citească copiind textele sacre pe plăcuţele lor. Eu am fost printre primii. Altarul este umbrit de cei şase copaci ai dumbrăvii şi de pe scaunul meu incomod pot să privesc în sus la ramurile lor profilate pe cerul palid.

Cât de frumoşi sunt! Ai noştri au crescut cei mai înalţi, mai drepţi, mai sănătoşi copaci din oricare sat de pe

Insulă. Eu însămi am plantat şi am îngrijit unul dintre ei, cea mai mare onoare din viaţa mea. Chiar şi acum simt cum îmi creşte inima în pieptul ofilit atunci când mă uit la frunzele verzi, fiecare dintre ele ştearsă zilnic de praf de cei care slujesc. Anul viitor Hope va fi unul dintre ei. Nu există nimic pe pământ mai minunat decât tiparele schimbătoare ale copacilor pe cer. Nimic.

Gloria ridică braţele şi intonează:

— Atunci Dumnezeu a spus: „Vă dau toate plantele şi toţi pomii de pe faţa întregului Pământ. Acestea să fie hrana voastră”.

— Amin, strigă doi-trei oameni.

— Vai, o, voi pini, ţipă Gloria, căci cedrii s-au prăbuşit, falnicii copaci sunt distruşi! Vai, stejari…

— Vai! Vai!

N-am înţeles niciodată de ce oamenii nu pot pur şi simplu să se roage în linişte. Ceata asta e rea uneori ca un stol de grauri.

— …stejari ai lui Bashan, care…

Hope şopteşte:

— Cine-i Bashan?

Bill îi răspunde tot în şoaptă:

— Un om de la Cădere.

— …s-au tăiat pădurile cele dese! Şi li s-a spus – li s-a spus! – să nu vatăme iarba pământului, nici vreo plantă, nici vreun copăă

Apocalipsa 9: *4*, gândesc automat, cu toate că nu am aflat niciodată ce semnificaţie au cuvintele sau numerele.

— Viţa s-a prăpădit! plânge Gloria. Smochinul este veştejit! Rodiul şi curmalul şi mărul, toţi pomii de pe câmp, s-au uscat! Cu siguranţă s-a dus bucuria oamenilor!

— S-a dus! O, amin, s-a dus!

Ioel 1: 12.

— Aduceţi jertfe şi ardeţi tămâie în casele Domnului, sub orice copac care creşte!

Amy Martin, una dintre bocitoare, înaintează cu prima jertfă, o bucată de nerecunoscut din metal ruginit dezgropată din pământ sau aruncată de ape pe plajă. O depune pe altar. Lângă mine, Hope se apleacă în faţă, cu gura deschisă şi ochii măriţi. Îi pot citi gândurile tinere de parcă şi ele ar fi fost sculptate în piatră: acea bucată de metal ar fi putut fi o parte dintr-un „automobil” care arunca c-o-doi şi cenuşă în aer, sau o parte dintr-o „fabrică” otrăvitoare de aer, sau chiar o piesă dintr-un „ferăstrău” care tăia pădurile! Hope se cutremură, dar eu îmi îndepărtez ochii de la emoţiile exprimate de figura ei. Uneori seamănă prea mult cu Gloria.

Mai sunt aduse două jertfe. Gloria ia un tăciune din focul adăpostit sub altar – singurul foc permis în sat – şi îl atinge scurt de jertfe.

— În loc de scaieţi vor creşte cedri, în loc de măceşi va răsări mirt. Toate acestea spre slava lui Dumnezeu, ca semn veşnic al…

Încetez să mai ascult. Privesc în schimb frunzele care se mişcă pe fundalul cerului. Ce e „mirtul” – cum arăta, de ce era o plantă atât de dorită? Imaginea frunzelor se tulbură. Am aţipit, dar îmi dau seama de asta numai când întregul sat strigă la unison: „Nu vom uita!” şi slujba se termină.

Bill mă duce înapoi prin întunericul care coboară repede fără stele şi fără lună. Fără ploaia atât de aşteptată. Fără luminările pe care mi le amintesc din copilăria pe Insulă sau vag amintitele (visatele?) lumini lipsite de flacără de dinainte. Nu există lumini după lăsarea întunericului pe Insulă, nimic care ar putea să arunce funingine în aer.

Nu vom uita niciodată.

Păcat că slujbele sunt atât de plicticoase.

*

Alice în Ţara Minunilor Mândrie şi prejudecată Păsări din India şi Asia Moby Dick Lumina dimineţii] a ne Eyre şi soarele va răsări

Stau pe patul meu, pronunţând rar straniile cuvinte. Bineînţeles că soarele va răsări – ce altceva ar putea face? Răsare acum dincolo de ferestrele mele, care lasă să pătrundă o lumină palidă, insectele şi eternul vânt fierbinte.

— Pot să văd şi eu, bunica? întreabă Hope, dezbrăcată în cadrul uşii.

N-am auzit uşa deschizându-se. Ar fi putut fi Gloria. Oare e bine pentru un copil să vadă atâta păcat?

Dar ea s-a strecurat deja lângă mine, mirosind a transpiraţie, praf de cărbune şi viaţă tânără. Chiar şi trupuşorul ei face camera mai caldă. Dintr-odată mi se trezeşte o amintire, o voce din primii ani ai copilăriei: *Uite, Anna, pune gheaţă pe vânătaia aia. Ascultă, e o…*

Care vânătaie? Ce trebuia să ascult? Amintirea a dispărut.

— M… m… mo… bii… Bunica, ce-i aia „moby”?

— Nu ştiu, fetiţo – şi alege o alta.

— J… Jei… Jane! Aşa o cheamă pe domnişoara Anderson! Cartea asta e despre ea?

— Nu. E o altă Jane, cred.

Deschid *Moby Dick*. Scris mic, dens, pagină după pagină, păduri întregi.

— Citeşte păcatul cu poza cu copaci!

Cotrobăie printre cărţi până găseşte *Alice în Ţara Minimilor* şi o deschide la acea imposibilă imagine cu zeci, poate sute de copaci magnifici. Hope studiază fetiţa

binecuvântată să se plimbe pe poteca mărginită de flori.

— Cum o cheamă, bunica?

— Alice.

De fapt nu ştiu.

— De ce poartă atâtea haine? Nu-i e cald? Câte zile o fi muncit biata ei mamă ca să ţeasă atâta pânză?

Recunosc tonul dojenitor al Gloriei. Paginile cărţii sunt curate, luminoase şi clare, ca şi cum ambalajul de plastic alb făcuse o vrajă care să ţină păcatul proaspăt. Întorcând pagina, citesc cu voce tare: „Alice începuse să se simtă foarte obosită să tot stea pe bancă lângă sora ei...”

— Are o soră, şopteşte Hope.

Acum aproape nimeni nu mai are; atât de puţine sarcini sunt duse până la termen şi atât de puţini copii născuţi întregi.

— „... şi obosise să nu aibă nimic de făcut: o dată...”

— Cum să nu aibă nimic de făcut? De ce nu aduce apă, sau nu smulge buruienile, sau nu caută rădăcini de trestie sau...

— Hope, mă laşi să-ţi citesc sau nu?

— Da, bunica. îmi pare rău.

N-ar trebui deloc să-i citesc. Fuseseră doborâţi copaci ca să se producă această carte; aşa îmi spunea tatăl meu. Când era tânăr, nu cu mult după Cădere, el însuşi slujise cu mândrie ca jertfitor de cărţi. Spre deosebire de mulţi din generaţia lui, tatăl meu fusese un om cu simţ moral.

— „... sau de două ori trăsese cu ochiul în cartea pe care o citea sora ei, dar nu avea nici poze şi nici dialog. *La ce e bună o carte*, cugetă Alice, *fără poze sau dialog*? Aşa că se gândea...”

Citim în timp ce soarele depăşeşte orizontul, o sferă arzătoare nemiloasă, şi transpiraţia noastră picură pe

pagina cu margini aurii. Apoi Gloria şi Bill se mişcă în camera alăturată şi într-o secundă Hope e pe podea, ascunzând cărţile sub patul meu lăsat, alergând afară pe uşă să hrănească găinile şi să caute ouăle lor rare, preţioase.

*

Ploile întârzie mult anul ăsta. În fiecare zi, Gloria, încruntată, cercetează cerul. În fiecare zi, la apus, ea şi Bill se târăsc până acasă, rupţi de oboseală şi murdari de praf, după ce au dus pe câmp apă de la izvor. Izvorul e în vale şi apa nu curge în sus. Gloria slujeşte anul acesta şi trebuie să aibă grijă de unul dintre copaci, ştergând praful otrăvitor de pe partea ei de frunze, verificând să nu apară insecte periculoase. Mai multă muncă, mai mult timp. Unele locuri de pe Pământ, mi s-a spus cândva, au prea multă apă, prea multe plante din cauza c-o-doi-ului. Nu-mi pot imagina asta. Insula n-a mai avut veşti din alte părţi încă de când eram tânără şi a murit ultimul radio. Acum un radio ar însemna păcat.

Stau la război şi ţes. Sunt mai neîndemânatică decât de obicei, degetele îmi sunt ţepene şi ochii mă înţeapă. Din cauza a prea mult citit în secret, sau de la o zi cu nivel prea mare de c-o-doi? Of, hai să fie de la citit!

— Bunica, zise Hope întorcându-se de la îngrijitul găinilor. Mă doare gâtul.

Glasul ei e slab; ştie.

Doamne sfinte, nu acum, nu când ploile au întârziat deja atât de mult… Dar mă uit afară pe fereastră şi da, pot să-l văd la orizont la apus, gros şi cafeniu.

— Bagă înăuntru găinile, Hope. Repede!

Aleargă afară în timp ce eu bâjbâi la obloanele grele şi mă lupt să le închid. Hope aduce înăuntru primul pui care protestează, îl aruncă pe patul ei şi strânge gardul din

frânghii. Aleargă înapoi după următorul în timp ce Gloria şi Bill fug peste câmp spre casă.

Nu acum, când totul e atât de uscat…

Aduc găinile în casă, acoperă alimentele, cără înăuntru cât de multă apă pot. În ultimul moment, Bill trânteşte ultimul oblon şi ne cufundăm în întuneric şi într-o căldură tot mai mare. Ne ghemuim lângă zidul dinspre vest. Furtuna de nisip loveşte.

În ciuda obloanelor, sfânta protecţie a lemnului, praful se strecoară printre crăpături, pe sub uşă, poate chiar şi prin spărturile din pereţi. Ne încleiază gâturile, nasul, ochii. Vântul urlă: *uuucececeeecceee*. Strângându-se lângă mine, Hope icneşte:

— Încearcă să intre!

Gloria se răsteşte:

— Nu vorbi! – şi o plesneşte pe Hope.

Gloria are dreptate, desigur; funinginea aduce otrăvuri pentru care Insula nu are nume şi pe care nu şi le aminteşte. Numai eu mi-l amintesc pe tata spunând „Metanul şi armele biologice…"

Uite, Antta, pune gheaţă pe vânătaia aia. Ascultă, e o…

O ce? Ce e cu amintirea asta?

Apoi Gloria, în pofida palmei, începe să vorbească. Nu are de ales; e anul ei de slujire şi trebuie să se roage cu voce tare.

— Vai, o, voi pini, căci cedrii s-au prăbuşit, falnidi copaci sunt distruşi! Vai, stejari ai lui Bashan, s-au tăiat pădurile cele dese!

Aş vrea ca Gloria să recite dintr-o altă scriptură. Aş vrea, Dumnezeu să mă ierte, ca Gloria să tacă. Furia ei arde mai rău ca praful, mai rău ca arşiţa.

— Viţa s-a prăpădit şi smochinul este veştejit;

rodiul…

Încetez să mai ascult.

Ascultă, e o…

Hope tremură lângă mine, o masă asudată de frică.

*

Furtuna de prai se dovedeşte milos de scurtă, dar norul de c-o-doi târât în urma ei durează zile întregi. Respiraţiile tuturor încep să hârâie. Gloria şi Bill, cărând apa, se aleg cu dureri de cap cumplite. Gloria o face pe Hope să rămână în casă, spunându-i să stea liniştită. Văd în ochii Gloriei îngrijorarea pentru unicul ei copil în viaţă, o îngrijorare pe care Hope e prea mică s-o vadă. Hope nu vede decât mânia mamei ei.

Rămase singure, Hope şi cu mine păcătuim.

Întreaga zi, în timp ce părinţii ei muncesc frenetic ca să ne ţină în viaţă, noi stăm la lumina unei crăpături din oblon şi o urmărim pe Alice în vizuina iepurelui, prin lacul de lacrimi, în interiorul casei Iepurelui Alb, în bucătăria picantă a Ducesei. Hope nu mai pune întrebări, fiindcă eu nu ştiu niciun răspuns. Ce e piperul, crocodilul, campania electorală, marmelada? Continuăm doar să citim, dorindu-ne să fi avut mai multe poze, până când cartea se termină şi Alice se trezeşte. Începem] *a ne Eyre*: „În acea zi nu aveam posibilitatea unei plimbări…”

Păsări din India şi Asia are poze minunate, dar scrisul e atât de mic şi dificil, încât cea mai mare parte n-o pot citi. Oricum, este cartea la care revin când Hope adoarme. Aşa de multe păsări! Şi atât de multe culori pe aripi, spate şi piept şi ridicându-se pe creştetele capetelor ca nişte copaci fantastici din pene. Aş vrea să ştiu dacă aceste păsări au fost vreodată adevărate sau dacă sunt la fel de imaginare ca Alice, ca Iepurele Alb, ca marmelada. Aş vrea…

— Bunica! strigă Hope, dintr-odată trează. Afară plouă!

*

Bucurie, râsete, dans. Întregul sat se adună la altar sub copaci. Bill mă duce acolo pe jumătate alergând şi îi simt mirosul puternic de transpiraţie bărbătească amestecându-se cu dulceaţa ploii. Hope dansează în hainele ei ude ca o sălbăticiune şi se aleargă cu ceilalţi copii.

Apoi Gloria intră în dumbravă, o prinde pe Hope şi o aruncă pe altar.

— Ai păcătuit! Propria mea fiică!

Imediat toată lumea amuţeşte. Satul, şocat, se uită de la Gloria la Hope, înapoi la Gloria. Faţa Gloriei e contorsionată de mânie. Dintr-o cută a hainei scoate *Alice în Ţara Minunilor*.

— Asta era în coteţul găinilor! Asta! Un păcat, copaci distruşi… tu ai avut aşa ceva chiar în casa noastră!

Glasul Gloriei devine un ţipăt acut.

Hope se ghemuieşte pe lespedea altarului şi îşi acoperă faţa cu mâinile. Ploaia curge peste ea, lipindu-i părul de capul mic. Cartea din mâna Gloriei împrăştie picături de pe copertă. Gloria rupe paginile şi le aruncă pe jos, unde ele devin moi şi ude ca nişte viermi.

— Din cauza ta s-ar putea ca Dumnezeu să nu ne mai trimită nicio ploaie anul ăsta! Suntem destul de norocoşi că în mila Lui infinită… şi tu ai riscat… tu…

Gloria lasă să-i cadă cartea mutilată, îşi duce braţul la spate şi cu toată puterea o loveşte pe Hope în umăr. Hope ţipă şi se face ghem, acoperindu-şi capul şi gâtul. Gloria loveşte din nou, mâna căzându-i cu o bufnitură surdă pe carnea moale. Strig:

— Opreşte-te! Nu, Gloria, opreşte-te – Bill – dă-mi

drumul!

El nu o face. Nimeni altcineva nu se clinteşte s-o ajute pe

Hope. Simt neliniştea lui Bill, dar el şi-o înăbuşă.

— Aşa e drept, mamă.

Apoi, invocând cea mai sacră dintre toate scripturile, şopteşte:

— Nu vom uita niciodată.

Strig iar, dar nimic nu o poate feri pe Hope de dreptate, nici chiar când strig că e vina mea, cartea mea, păcatul meu. Ei ştiu că nu aş fi putut găsi de una singură acest păcat de dinainte de Cădere. Ei ştiu asta, dar nimeni în afară de mine nu-şi dă seama când Gloria depăşeşte faza lovirii lui Hope în numele dreptăţii, al răzbunării dumnezeieşti, devenind bătaie din propria mânie a Gloriei, smochinul ei ofilit, păcatul ei. Nu vede nimeni în afară de mine. Iar eu, o femeie bătrână, nu pot face nimic.

*

Hope zace în patul ei, gemând. Mă înghesui lângă ea în alcovul ei, cu mica sa fereastră neapărată de ploaie. Bill i-a legat braţul rupt cu pânza neterminată din războiul meu de ţesut, apoi a plecat prin furtună în căutarea soţiei sale.

— Hope… inimioara mea…

Ea geme din nou.

Dacă aş putea, aş omorî-o pe Gloria cu mâinile mele.

Trosnetul singuratic al unui fulger luminează alcovul. Deja pielea de pe braţele ude ale lui Hope şi de pe faţa tumefiată începe să se închidă la culoare. Un ochi i se umflă.

Uite, Anna, pune gheaţă pe vânătaia aia. Ascultă, e o…

— Bunica…

— Nu vorbi, Hope.

— Apă, gâfâie ea şi eu îi ţin paharul.

Un alt fulger şi pentru o clipă Gloria stă în cadrul ferestrei. Ne fixăm reciproc. Cu un fel de groază simt cum mi se depărtează buzele, dezgolindu-mi dinţii. Gloria vede şi un fior rece îmi alunecă pe şira spinării.

Apoi fulgerul dispare şi eu îmi aşez mâna pe trupul bătut al lui Hope.

*

Ploaia nu durează mai mult de câteva ore. E înlocuită de zi după zi cu nori negri răvăşiţi de tunete, dar care nu varsă nicio picătură de apă. Zi după zi, Gloria şi Bill lasă jumătate din câmp să moară în încercarea de a salva cealaltă jumătate. Restul satului face cam acelaşi lucru.

Hope se vindecă repede; cei tineri sunt rezistenţi. Eu stau lângă ea, ţesând, până când ea va putea să muncească iar. Vânătăile ei capătă toate culorile pământului mânios: negru şi cenuşiu, şi verdele algelor moarte. Gloria nu se uită şi nici nu-i vorbeşte fiicei ei. Fiul meu ne zâmbeşte slab tuturor şi îi aduce lui Hope de mâncare, apoi o urmează pe Gloria afară pe câmp.

— Bunica, am păcătuit.

Aşa să fi făcut? Nu mai ştiu. Să dobori copacii ca să faci o carte… mi se întoarce stomacul pe dos numai gândindu-mă.

Da, e greşit, la fel de greşit ca orice altceva. Copacii sunt viaţa Pământului, sunt darul lui Dumnezeu pentru noi. Chiar şi generaţia tatălui meu, încă atât de egoişti şi de păcătoşi, a spus asta. Copacii absorb c-o-doi, curăţă aerul, răcoresc lumea. Da.

Dar, pe de altă parte, expresia fermecată de pe chipul lui Hope atunci când Alice urmărea Iepurele Alb, pozele din *Păsări din India şi Asia*, Jane Eyre luptându-se cu

doamna Reed… Eu şi Hope nu am distrus personal nimic. E oare greşit să te bucuri de păcatul altcuiva?

— Am păcătuit, repetă Hope, plângând, şi tonul ei îmi întăreşte inima.

— Nu, fetiţo. Nu am păcătuit.

— Nu?

Ochii, unul încă umflat, i se măresc.

— Nu noi am făcut cărţile. Ele existau deja. Noi doar le-am citit. Cititul nu e un păcat.

— Nuuu, face ea ezitant. Nu cititul scripturilor de pe altar. Dar Alice e…

Gloria intră în casă. îmi spune:

— E slujbă deseară.

Eu zic:

— Nu vin.

Gloria încremeneşte în mijlocul drumului către găleata de spălat, cu pălăria pentru la câmp suspendată în mână. Pentru o fracţiune de secundă văd ceva asemănător panicii pe faţa ei, înainte de a se transforma în obişnuita ei furie.

— Nu vii? La slujbă?

— Nu.

Hope, înspăimântată, priveşte de la mama ei la mine. Intră şi Bill.

Gloria se răsteşte, accentuând cuvintele:

— Mama ta zice că nu vine în seara asta la slujbă.

— Mamă?

— Nu, zic eu, şi privesc cum chipul lui trece de la uluire la spaima unui om slab care ar face orice ca să evite o ceartă.

Şontâcăi până la alcovul meu şi închid uşa. Mai târziu, de la fereastră, îi urmăresc plecând spre dumbravă, cu Hope ţinând mâna tatălui ei.

Probabil Gloria îi acordase permisiunea tacită să facă asta.

Fiul meu.

Mă aplec chinuit pe podea, mă întind sub pat şi scot ambalajul de plastic alb. Un timp privesc imaginile minunatelor păsări din India şi Asia. Apoi citesc *Jatie Eyre*. Când familia mea se întoarce, în amurg, continuu să citesc atât cât îmi permite lumina, fără să mă mai ostenesc să ascund vreo carte, ştiind că nimeni nu va intra.

*

Într-o după-amiază apăsătoare, când norii se întunecă treptat până când nu mai pot distinge cuvintele, un imens arc de fulger sfâşie cerul – *crac*\ Mult timp, capul îmi vibrează. Apoi linişte, urmată de un strigăt:

— Foc!

Mă ridic pe genunchi şi apuc marginea de jos a ferestrei. Fulgerul a lovit unul dintre copacii din dumbravă. În timp ce privesc, paralizată, focul sare în vântul care nu se opreşte şi cuprinde un al doilea copac.

Oamenii ţipă şi aleargă, aruncând găleţi de apă noroioasă de la izvor. îmi dau seama că nu e de niciun folos – prea mult lemn uscat, prea mult vânt. Al treilea copac se aprinde şi al patrulea, apoi ia foc şi iarba. Fumul şi cenuşa se ridică la cer.

Mă scufund înapoi în pat. Eu am plantat unul dintre aceşti copaci, l-am îngrijit aşa cum l-am îngrijit cândva şi pe Bill. Dar nu pot să fac nimic. Nimic.

La lumina oribilelor flăcări iau *Jane Eyre* şi, cu disperare, citesc.

Atunci Hope dă buzna înăuntru, murdară de cenuşă, transpiraţie şi cu lacrimi pe obraji.

— Hope… nu! Nu face asta!

— Dă-mi-o!

— Nu!

Ne luptăm, dar ea e mai puternică. Hope smulge *Jane Eyre* din mâinile mele şi o azvârle pe podea. Calcă pe ea şi se strecoară sub pat. Încerc cu disperare să apăs pe frânghiile lăsate pentru ca ea să nu poată trece pe sub ele, dar nu am suficientă greutate. Hope se retrage cu celelalte cărţi în ambalajul lor de plastic. Se ridică în picioare.

— Noi am făcut asta! Tu şi cu mine! Păcatul nostru l-a făcut pe Dumnezeu să ardă copacii!

— Nu! Hope...

— Ba da! Noi am făcut asta, la fel ca oamenii de dinainte de Cădere!

Nu vom uita niciodată.

Întind mâna spre ea, spre cărţi, spre tot ce am pierdut sau sunt pe cale să pierd. Dar Hope a plecat deja. De la fereastră o văd profilată pe flăcări, alergând spre iarbă. Satul loveşte iarba cu cârpe îmbibate cu apă. Dau drumul pervazului şi cad pe pat înainte s-o pot vedea pe Hope aruncând cărţile în foc.

*

Gloria o bate din nou pe Hope, de data asta mai rău şi mai mult timp. Ea şi Bill ar putea să mă dea afară din casă, doar că nu am unde să mă duc. Astfel că au grijă să stau departe de Hope, ca să n-o mai pot conduce spre păcat.

Bill vorbeşte cu mine o singură dată despre ceea ce s-a întâmplat. Aducându-mi mâncarea – sărăcăcioasă, atât de sărăcăcioasă – îşi fereşte ochii de faţa mea şi rosteşte împiedicat:

— Mamă... eu...

— Nu, zic eu.

— Trebuie... tu... Gloria...

Dintr-odată îşi găseşte cuvintele:

— O mică parte de păcat e la fel de rău ca şi un păcat mare. Tu m-ai învăţat asta. Tot ce au crezut oamenii înainte de Cădere

— Că maşinăriile şi automobilele lor şi cărţile distrug numai toarte puţin aer, aşa că nu contează. Şi uite ce s-a întâmplat! Căderea a fost…

— Chiar crezi că-mi spui ceva ce nu ştiu? îmi spui mie?

Bill întoarce spatele. Dar, când închide uşa în urma lui, murmură peste umăr:

— O mică parte de păcat e la fel de rău ca şi un păcat mare. Stau în camera mea, singură.

Bill nu are dreptate. Nici Gloria, cea care i-a spus ce să zică. Nici Hope, care la urma urmelor e un copil, cu credinţa fără compromis, în alb şi negru, a unui copil. Toţi greşesc, dar eu nu găsesc argumentele ca să le explic. Sunt prea ignorantă. Argumentele trebuie să existe, trebuie – dar eu nu le pot găsi. Iar familia mea oricum nu ar asculta.

Ascultă, Anna, e o…

O privighetoare.

Întreaga amintire apare ca un fulger în mintea mea: tatăl meu, aplecat deasupra mea într-o grădină înconjurată de ziduri, râzând, încercând să-mi distragă atenţia de la o căzătură copilărească. Uite, Anna, pune gheaţă pe vânătaia aia. Ascultă, e o privighetoare! Un cub de apă îngheţată scos cu degete puternice din băutura lui de culoarea ambrei. Flori peste tot, flori în culori aproape incredibile, arămiu, aur, albastru şi smarald. Şi o izbucnire de minunată muzică nevăzută, înaltă şi dulce. O pasăre, poate una dintre *Păsările din India şi Asia*.

Dar eu nu ştiu, nu-mi pot aminti, cum arată o privighetoare. Şi n-o să ştiu niciodată.

Traducere: Roxana Bnnceami

IV

VIITORURI SUMBRE, ÎNDEPĂRTATE

Robert Sheckley MAGAZINUL DE LUMI

Domnul Wayne ajunse la capătul lungii movile de moloz cenuşiu, înaltă până la umăr, şi acolo găsi Magazinul de Lumi. Arăta exact aşa cum i-l descriseseră prietenii lui, o baracă mică, construită din frânturi de cherestea, părţi de automobile, o bucată de fier galvanizat şi din câteva rânduri de cărămizi fărâmiţate, totul acoperit cu vopsea de un albastru spălăcit.

Aruncă o privire înapoi, pe aleea lungă, plină de dărâmături, ca să se-asigure că nu fusese urmărit. îşi îndesă pachetul mai bine sub braţ; apoi, cuprins de un tremur uşor din pricina propriei îndrăzneli, deschise uşa şi se strecură înăuntru.

— Bună dimineaţa, spuse proprietarul.

Şi el arăta exact aşa cum îi fusese descris: un bătrân înalt, faţa vicleană, cu ochi înguşti şi colţurile gurii lăsate în jos, a descurajare. Se numea Tompkins. Stătea într-un balansoar vechi, pe spătarul căruia era cocoţat un papagal, albastru cu verde. În magazin se mai aflau încă un scaun şi o masă. Pe masă era o seringă hipodermică ruginită.

— Am auzit de magazinul tău de la prieteni, spuse domnul Wayne.

— Atunci ştii care e preţul meu, zise Tompkins. Ai adus ce trebuia?

— Da, răspunse domnul Wayne, ridicând pachetul. Toate bunurile mele lumeşti. Dar mai întâi vreau să-ntreb…

— Întotdeauna vor să-ntrebe, îi spuse Tompkins papagalului, care clipi. Dă-i drumul, întreabă.

— Vreau să ştiu ce se-ntâmplă de fapt.

Tompkins oftă.

— Uite ce se-ntâmplă: îţi fac o injecţie şi-ţi pierzi cunoştinţa. Pe urmă, cu ajutorul anumitor dispozitive pe care le am în spatele magazinului, îţi eliberez mintea.

Tompkins spuse asta zâmbind, iar papagalul său tăcut păru să zâmbească la rândul lui.

— Şi pe urmă ce se-ntâmplă? întrebă domnul Wayne.

— Mintea ta eliberată din trup poate alege oricare dintre nenumăratele lumi probabile de care se descotoroseşte Pământul în fiecare clipă a existenţei sale.

Acum zâmbind larg, Tompkins se îndreptă de spate în balansoar şi începu să dea semne de entuziasm.

— Da, prietene, cu toate că probabil n-ai avut nicio bănuială, începând din momentul când a luat naştere, ieşind din pântecele învăpăiat al soarelui, acest pământ prăpădit îşi elimină posibilele lumi alternative. Un număr nesfârşit de lumi, izvorâte din evenimentele importante şi din cele mărunte; fiecare Alexandru şi fiecare amibă creează lumi, exact aşa cum se formează valuri într-un lac, indiferent cât de mare sau de mică e piatra pe care-o azvârli. Nu aruncă fiecare obiect o umbră? Ei bine, prietene, Pământul însuşi e cvadridimensional; de aceea aruncă umbre tridimensionale, reflexiile sale solide, în fiecare moment al existenţei sale. Milioane, miliarde de Pământuri! O infinitate de Pământuri! Iar mintea ta, eliberată de mine, va fi capabilă să selecteze oricare dintre aceste lumi şi să trăiască în ea pentru o vreme.

Domnul Wayne era incomod de conştient că Tompkins vorbea ca un prezentator de circ, anunţând minunăţii care pur şi simplu nu puteau exista. Dar, îşi reaminti el, în timpul propriei sale vieţi se petrecuseră lucruri pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile. Niciodată! Aşa că poate nici minunile făgăduite de Tompkins nu erau imposibile.

— Prietenii mei mi-au mai spus şi că… începu domnul Wayne.

— Că sunt un escroc desăvârşit? întrebă Tompkins.

— Unii au *sugerat* asta, răspunse prudent domnul Wayne. Dar eu încerc să nu mă las influenţat de prejudecăţi. Au mai spus şi că…

— Ştiu ce-au spus prietenii tăi cu gânduri murdare. Ţi-au vorbit despre îndeplinirea dorinţei. Asta te interesează?

— Da, încuviinţă domnul Wayne. Mi-au spus că orice mi-am dorit, orice am vrut…

— Întocmai, zise Tompkins. Treaba asta n-ar putea să meargă în niciun alt fel. Trebuie s-alegi dintr-un număr infinit de lumi. Mintea ta alege şi se călăuzeşte numai după dorinţă. Dorinţa ta cea mai profundă e singurul lucru care contează. Dacă adăposteşti vreun vis secret de ucigaş…

— Oh, foarte puţin probabil, extrem de puţin! exclamă domnul Wayne.

— …atunci o s-ajungi într-o lume unde poţi ucide, unde te poţi tăvăli în sânge, unde îl poţi întrece pe de Sade, sau pe Nero, sau pe oricine altcineva ar fi idolul tău. Să presupunem că îţi doreşti puterea? Atunci o s-alegi o lume unde eşti un zeu, literalmente şi actualmente. Poate un Stăpân însetat de sânge al Universului, sau un Buddha preaînţelept.

— Mă îndoiesc într-o foarte mare măsură că eu…

— Există şi alte dorinţe, spuse Tompkins. Orice formă a raiului sau a iadului îţi va fi deschisă. Sexualitatea neînfrânată. Lăcomia, beţia, dragostea, celebritatea – orice-ţi doreşti.

— Uimitor! făcu domnul Wayne.

— Da, încuviinţă Tompkins. Bineînţeles că mica mea listă nu epuizează toate posibilităţile, toate combinările şi

permutările dorinţei. Din câte-mi pot da seama, s-ar putea să-ţi doreşti o existenţă simplă, placidă şi pastorală pe o insulă din Marea Sudului, printre băştinaşi idealizaţi.

— Asta pare să mi se potrivească mai bine, râse timid domnul Wayne.

— Dar cine poate şti? continuă Tompkins. E posibil să nu ştii nici măcar tu însuţi care-ţi sunt adevăratele dorinţe. Ar putea implica propria ta moarte.

— Se-ntâmplă des? se interesă neliniştit domnul Wayne.

— Ocazional.

— N-aş vrea să mor.

— E foarte puţin probabil, spuse Tompkins, cu ochii la pachetul din mâinile celuilalt.

— Dacă aşa zici… Dar de unde ştiu că totul e real? Ai un onorariu extrem de ridicat; o să mă lase fără tot ce am. Din câte ştiu eu, o să-mi dai un drog şi pur şi simplu o să *visezi* Tot ce posed în schimbul unei… injecţii cu heroină şi al unei grămezi de cuvinte înzorzonate!

Tompkins îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Experienţa n-are nimic asemănător cu ceea ce oferă un drog. Şi nu există nici senzaţia de vis.

— Dacă e *adevărat*, întrebă arţăgos domnul Wayne, de ce nu pot rămâne definitiv în lumea dorinţei mele?

— Lucrez la asta, răspunse Tompkins. De aceea cer un onorariu atât de mare – ca să strâng materiale, să experimentez, încerc să găsesc o metodă de permanentizare a tranziţiei. Până acum n-am reuşit să dezleg cordonul care-l leagă pe om de propriu-i Pământ – şi îl trage acolo, înapoi. Nici măcar marii magicieni nu pot tăia cordonul ăla, decât prin moarte. Dar eu am încă speranţele mele.

— Dac-ai reuşi, ar fi o realizare măreaţă, spuse

politicos domnul Wayne.

— Da, ar fi! strigă Tompkins, cu o surprinzătoare răbufnire de pasiune. Pentru că atunci aş transforma magazinul meu prăpădit într-o trapă de evadare! Procedeul meu ar fi gratuit, gratis pentru toată lumea! Toată lumea ar putea să meargă pe pământul propriilor dorinţe, pe un Pământ care i s-ar potrivi într-adevăr, şi le-ar lăsa locul ăsta blestemat şobolanilor şi viermilor…

Tompkins se întrerupse în mijlocul frazei şi deveni de un calm glacial.

— Dar mă tem că aici se manifestă ideile mele preconcepute. Încă nu pot oferi evadarea permanentă din această lume, fără să implice moartea. Poate nu voi reuşi niciodată. Deocamdată nu pot oferi nimic altceva decât o vacanţă, o schimbare, aroma unei alte lumi şi o privire asupra propriilor dorinţe. Ştii care e onorariul meu. îl înapoiez dacă experienţa e nesatisfăcătoare.

— Asta-i frumos din partea ta, spuse domnul Wayne, cu toată sinceritatea. Dar mai e şi cealaltă problemă despre care mi-au vorbit prietenii. Cei zece ani din viaţa mea.

— Aici nu e nimic de făcut, zise Tompkins. Procedeul meu solicită extraordinar de mult sistemul nervos şi speranţa de viaţă se reduce în consecinţă. E unul dintre motivele pentru care aşa-zisul nostru guvern a declarat metoda mea ilegală.

— Dar interdicţia nu e menţinută cu prea multă fermitate, comentă domnul Wayne.

— Nu. Oficial, procedeul e interzis, fiind considerat o fraudă vătămătoare. Numai că şi funcţionarii superiori sunt tot oameni. Şi lor le-a plăcea să părăsească Pământul ăsta, cum i-ar plăcea oricui altcuiva.

— Preţul, făcu meditativ Wayne, strângând mai tare

pachetul. Şi zece ani din viaţa mea! în schimbul îndeplinirii dorinţelor mele secrete… Trebuie într-adevăr să mă mai gândesc.

— Gândeşte-te, spuse indiferent Tompkins.

*

Domnul Wayne se gândi pe toată durata drumului de întoarcere. Încă se mai gândea când trenul lui ajunse în Port Washington, Long Island. Continuă să se gândească la faţa lui

Tompkins, bătrână şi vicleană, la lumile lui probabile şi la îndeplinirea dorinţelor şi în timp ce îşi conducea maşina din gară către casă.

Dar fu nevoit să-şi întrerupă gândurile imediat ce trecu pragul locuinţei. Janet, soţia lui, îi ceru să-i facă morală cu asprime menajerei, care se îmbătase iarăşi. Fiul lui, Tommy, voia să-l ajute să-şi termine barca, pe care trebuia s-o lanseze la apă a doua zi. Iar fetiţa lui voia să-i spună cum fusese la grădiniţă.

Domnul Wayne îi vorbi menajerei cu amabilitate, dar foarte ferm. îl ajută pe Tommy să aplice un ultim strat de vopsea cu cupru pe fundul bărcii şi o ascultă pe Peggy povestindu-i aventurile ei de pe terenul de joacă.

Mai târziu, când copiii erau în pat, iar el şi Janet rămăseseră singuri în camera de zi, ea îl întrebă dacă se întâmplase ceva rău.

— Rău?

— S-ar părea că te-ngrijorează ceva, spuse ea. Ai avut o zi proastă la serviciu?

— Oh, doar lucrurile obişnuite…

În niciun caz n-avea de gând să-i spună lui Janet, sau oricui altcuiva, că-şi luase o zi liberă şi se dusese să-l vadă de Tompkins în vechiul şi nebunescul lui Magazin de Lumi. Nici nu voia să vorbească despre dreptul de a-şi îndeplini

cele mai tainice dorinţe, pe care ar trebui să-l aibă fiecare om, cel puţin o dată în viaţă. Janet, cu solida ei raţiune, n-ar fi înţeles asta niciodată.

Urmară câteva zile de serviciu extrem de febrile. Întreaga Wall Street intrase într-o uşoară panică din cauza evenimentelor petrecute în Orientul mijlociu şi în Asia, iar piaţa de capital reacţiona în consecinţă. Domnul Wayne se dedică muncii. Încercă să nu se mai gândească la îndeplinirea dorinţei în schimbul tuturor bunurilor sale şi irosind pe deasupra zece ani din viaţă. Era o nebunie! Probabil că bătrânul Tompkins nu era în toate minţile!

Le sfârşit de săptămână, se ducea să navigheze împreună cu Tommy. Vechea barcă se comporta foarte bine, prin îmbinările de pe fund nu se infiltra practic niciun strop de apă. Tommy voia un set nou de pânze pentru curse, dar domnul Wayne respinse cu asprime ideea. Poate în anul următor, dacă bursa mergea mai bine. Până una alta, trebuia ca pânzele vechi să facă faţă.

Uneori, noaptea, după ce adormeau copiii, se ducea să navigheze împreună cu Janet. La ora aceea, golful Long Island era tăcut şi răcoros. Barca lor aluneca pe lângă balizele care clipeau, mergând spre luna galbenă, în creştere.

— *Ştiu* că te gândeşti la ceva, spuse Janet.

— Iubito, te rog!

— E ceva pe care-l ascunzi de mine?

— Nu e nimic!

— Eşti sigur? Absolut sigur?

— Absolut sigur.

— Atunci, ia-mă în braţe. Aşa…

Şi barca se conduse singură pentru o vreme.

*

Dorinţă şi împlinire… Dar veni toamna şi barca trebui

să rămână la mal. Bursa recăpătă o oarecare stabilitate, dar Peggy se molipsi de pojar. Tommy vru să ştie care era diferenţa dintre bombele obişnuite, bombele atomice, bombele cu hidrogen, bombele cu cobalt şi toate celelalte tipuri de bombe despre care se vorbea la ştiri. Domnul Wayne îi explică atât de bine pe cât era în stare. Iar menajera demisionă pe neaşteptate.

Dorinţele secrete aşteptau la locul lor. Poate îşi dorea *într-adevăr* să ucidă pe cineva, sau să trăiască pe o Insulă din Marea Sudului. Dar trebuia să ţină cont de nişte responsabilităţi. Avea doi copii în creştere şi cea mai bună dintre soţii.

Poate în preajma Crăciunului…

Dar în mijlocul iernii în camera neocupată de oaspeţi se declanşă un incendiu, din cauza unui defect al instalaţiei electrice. Pompierii stinseră focul înainte de ca el să facă prea multe pagube şi toată lumea scăpă nevătămată. Dar asta i-l scoase pe Tompkins din minte pentru o vreme. Domnul Wayne trebuia să repare mai întâi dormitorul, fiindcă era foarte mândru de casa lui veche, elegantă.

Afacerile continuau să se deruleze cu frenezie şi în incertitudine, datorită situaţiei internaţionale. Ruşii ăştia, şi arabii, şi grecii, şi chinezii. Rachetele intercontinentale, bombele atomice, sateliţii Sputnik… Domnul Wayne îşi petrecea la serviciu zile lungi, ba mai rămânea uneori şi serile. Tommy se îmbolnăvi de oreion. Ţiglele de pe o parte din acoperiş trebuiră înlocuite. Şi apoi veni timpul să se gândească la relansarea bărcii la apă, în primăvară.

Trecuse un an, şi el avusese foarte puţin timp pentru gândul la dorinţele secrete. Dar poate avea s-o facă în anul următor. Între timp…

*

— Ei? zise Tompkins. Te simţi bine?

— Da, foarte bine, răspunse domnul Wayne.

Se ridică de pe scaun şi-şi frecă fruntea.

— Vrei plata înapoi? întrebă Tompkins.

— Nu. Experienţa a fost cât de poate de mulţumitoare.

— Aşa sunt toate, spuse Tompkins, făcându-i papagalului cu ochiul, cu un aer lasciv. Ei, a ta cea fost?

— O lume din trecutul apropiat, zise domnul Wayne.

— Multe sunt aşa. Ai aflat care ţi-era dorinţa secretă? O crimă? Sau o insulă din Marea Sudului?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta, răspunse domnul Wayne, politicos dar ferm.

— O mulţime de oameni nu vor să discute cu mine despre asta, se plânse îmbufnat Tompkins. Să fiu al naibii dacă ştiu de ce.

— Pentru că... ei, cred că lumea dorinţei secrete a cuiva pare într-un fel sacră. N-o lua drept jignire... Crezi c-o să reuşeşti vreodată să permanentizezi asta? Adică lumea dorinţei cuiva?

Bătrânul ridică din umeri.

— Încerc. Dac-o să reuşesc, o să afli. Toată lumea o să afle.

— Da. Cred că da.

Domnul Wayne desfăcu pachetul şi îi înşiră pe masă conţinutul. O pereche de bocanci de armată, un cuţit, două bobine din sârmă de cupru şi trei conserve mici cu carne sărată de vită.

Ochii lui Tompkins sticliră pentru o clipă.

— Cât se poate de satisfăcător, zise el. Mulţumesc.

— La revedere, spuse domnul Wayne. Şi mulţumesc.

Părăsi magazinul şi străbătu grăbit aleea de moloz cenuşiu.

Dincolo de capătul ei, cât vedeai cu ochii, era un câmp de dărâmături, maronii, cenuşii şi negre. Acest câmp, întins de la un orizont la altul, era alcătuit din ruinele contorsionate ale clădirilor, din rămăşiţele sfărâmate ale copacilor şi din cenuşa albă şi fină în care se preschimbaseră oasele şi carnea omenească.

Ei, îşi spuse domnul Wayne, măcar am plătit şi noi cu aceeaşi monedă.

Anul din trecut îl costase tot ce avea şi zece ani din viaţă pe deasupra. Fusese un vis? Oricum, meritase. Dar acum trebuia să-şi alunge orice gând la Janet şi la copii. Cu asta se terminase, dacă nu cumva reuşea Tompkins să-şi perfecţioneze procedeul. Acum trebuia să se gândească la propria supravieţuire.

Îşi croi cu mare atenţie drum printre dărâmături, hotărât să ajungă înapoi, în adăpost, înainte de lăsarea întunericului, înainte de a ieşi şobolanii. Dacă nu se grăbea, avea să rămână fără raţia de cartofi din seara aceea.

Traducere: Ana-Veronica Mircea

George R.R. Martin

ÎNTUNECATE, ÎNTUNECATE ERAU TUNELURILE

Greel se temea.

Stătea culcat în întunericul cald, de nepătruns, dincolo de curbura tunelului, cu trupul firav înghesuit lângă ciudata bară de metal ce se desfăşura de-a lungul podelei. Ochii îi erau închişi. Se căznea să rămână perfect nemişcat.

Era înarmat. În pumnul drept ţinea încleştată o lance scurtă, ascuţită. Dar asta nu-i diminua frica.

El venise de tare departe. Se căţărase mai sus şi escaladase mai mult decât oricare alt cercetaş al Oamenilor, de-a lungul multor generaţii. Înfruntase drumul

prin Nivelurile Răului, unde fiinţele-vierme încă hăituiau, fără îndurare, Oamenii. Urmărise şi omorâse strălucitoarea cârtiţă ucigaşă în Tunelurile Mijlocii care se surpau. Se strecurase prin zeci de coridoare netrasate şi nedenumite ce nu păreau deloc suficient de largi pentru a putea fi străbătute de un om.

Şi acum pătrunsese în Tuneluri Vechi, marile tuneluri şi săli legendare, unde, spun povestitorii, au venit Oamenii acum un milion de ani în urmă.

El nu era un laş. Era un cercetaş al Oamenilor, care îndrăznise să intre în tuneluri în care nu călcase picior de om de veacuri.

Dar era înspăimântat şi nu se ruşina de teama sa. Un bun cercetaş ştie când să-i fie frică. Şi Greel era un foarte bun cercetaş. Aşa că rămase tăcut în întuneric, îşi strânse suliţa şi se gândi.

Treptat, frica începu să dispară. Greel se linişti şi deschise ochii. Imediat îi închise din nou.

Capătul tunelului era în flăcări.

El nu mai văzuse niciodată foc. Dar povestitorii cântaseră despre el de multe ori. Era fierbinte. Şi luminos, atât de luminos încât îi rănea ochii. Orbirea era soarta celor care-l priveau prea mult timp.

Aşa că Greel şi-a ţinut ochii închişi. Un cercetaş avea nevoie de ochii săi. Nu-i putea îngădui focului de dinaintea lui să-l orbească.

Până aici, în întunecimea dinaintea curburii tunelului, focul nu fusese atât de rău. Încă îl dureau ochii dacă se uita la el, căci acesta se afla pe peretele arcuit al tunelului. Dar durerea nu era de nesuportat.

Dar mai devreme, când văzuse pentru prima oară focul, Greel nu fusese prea inteligent. Se strecurase înainte, acolo unde peretele se arcuia. Atinsese focul ce

aluneca pe piatră. Şi apoi privise prosteşte, dincolo de curbă.

Încă îl mai dureau ochii. Aruncase doar o ocheadă spre învolburare şi se urcase în tăcere acolo unde stătuse întins. Dar fusese suficient. Dincolo de cotitură, focul fusese mai strălucitor, mult mai strălucitor, mai strălucitor decât îşi imaginase el vreodată. Chiar şi cu ochii închişi putea încă să vadă dansând două pete dureroase de o strălucire îngrozitoare. Nu voiau să dispară. îşi închipuia că focul îi arsese o parte din ochi.

Totuşi, când atinsese focul ce stătea suspendat pe perete, nu fusese precum acela pe care povestitorii îl slăveau. La pipăit, piatra se simţise precum orice altă piatră, rece şi puţin umedă.

Focul era fierbinte, spuneau povestitorii. Dar focul de deasupra pietrei nu fusese fierbinte la atingere.

Atunci nu a fost foc, hotărî Greel după ce se gândi. Ce era, nu ştia. Dar nu putea să fie foc dacă nu era fierbinte.

Se urni puţin de unde stătuse culcat. Abia mişcându-se, ajunse afară şi-l atinse în întuneric pe H'ssing.

Fratele-spirit era la câţiva metri distanţă, lângă una dintre celelalte bare metalice. Greel îl mângâie cu mintea, şi putu să-l simtă pe H'ssing tremurând ca răspuns. Gânduri şi sentimente amestecate, fără cuvinte.

H'ssing era, de asemenea, înspăimântat. Marele şobolan vânător nu avea deloc ochi. Dar mirosul său era mai intens decât al lui Greel, şi se simţea un miros ciudat în tunel. Urechile lui erau, de asemenea, mai bune. Cu ajutorul lor, Greel putea prinde mai mult din zgomotele ciudate care veneau din interiorul focului care nu era un foc.

Greel deschise din nou ochii. De astă dată încet, nu

amândoi dintr-odată. Uitându-se pieziş. Găurile pe care, în viziunea sa, le arsese flacăra erau încă acolo. Dar ele se decolorau. Iar intensitatea focului ce se muta pe peretele arcuit al tunelului putea fi îndurată, dacă nu privea direct spre el.

Şi totuşi. Nu putea merge mai departe. Şi nu trebuia să se târască înapoi. El era un cercetaş. Avea o datorie.

Ajunse din nou la H'ssig. Şobolanul vânător existase alături de el încă de la naştere. Nu-l părăsise niciodată. Nu avea să-l părăsească nici acum. Şobolanul nu avea deloc ochi ce puteau fi arşi, dar urechile şi nasul lui aveau să-i spună lui Greel ceea ce trebuia să ştie despre ceea ce se afla dincolo de curbură.

H'ssig mai mult simţi comanda decât o auzi. Şi se furişă uşor înspre foc.

— O comoară!

Vocea lui Ciffonetto era plină de admiraţie. Stratul de ulei de protecţie întins pe faţa sa greu i-ar fi putut ascunde rânjetul.

Von der Stadt privea cu neîncredere. Nu doar faţa, dar întreg trupul lui iradia neîncredere. Amândoi bărbaţii erau îmbrăcaţi la fel, în salopete informe, gri, dintr-o ţesătură grea, metalizată. Dar niciodată nu ar fi putut fi confundaţi. Von der Stadt era inegalabil prin abilitatea sa de a exprima neîncrederea, în timp ce rămânea absolut calm.

Atunci când se mişca sau vorbea, scotea în evidenţă efectul ăsta. Aşa cum făcu şi acum.

— Grozavă comoară, spuse el cu naturaleţe.

Fu suficient pentru a-l enerva pe Ciffonetto. îl privi puţin încruntat pe însoţitorul său trufaş.

— Nu, chiar vorbesc serios, spuse el.

Fasciculul lanternei sale puternice brăzdă întunericul

adânc şi se jucă în sus şi în jos pe unul dintre stâlpii de oţel, mâncat de rugină, ce susţinea platforma acoperişului.

— Priveşte acolo, spuse Ciffonetto.

Von der Stadt privi. Cu suspiciune.

— Mă uit, spuse el, şi unde e comoara?

Ciffonetto continuă să mişte fasciculul de lumină în sus şi în jos.

— Asta e comoara, spuse el. Locul ăsta, în ansamblu, este o descoperire istorică de mare importanţă. Ştiam că acesta era locul pe care-l căutam. Le-am spus lucrul ăsta.

— Oricum, ce este atât de măreţ la un stâlp de oţel? întrebă Von der Stadt plimbându-şi şi el raza luminoasă de-a lungul stâlpului.

— Starea de conservare, spuse Ciffonetto apropiindu-se. Chiar şi în zilele noastre, aproape tot ceea ce este aerian este zgură radioactivă. Dar aici, jos, am găsit nişte artefacte admirabile. Va avea drept rezultat o înţelegere mai bună a vechilor civilizaţii, dinainte de dezastru.

— Ştim cum erau vechile civilizaţii, protesta Von der Stadt. Avem casete, cărţi, filme, totul. Tot felul de lucruri. Războiul nici măcar nu a atins Luna.

— Da, da, dar asta-i altceva, spuse Ciffonetto. E realitate.

Îşi plimbă drăgăstos mâna înmănuşată de-a lungul stâlpului.

— Priveşte aici, spuse.

Von der Stadt se apropie.

Era o inscripţie gravată în metal. Mai degrabă, zgâriată acolo. Nu fusese făcută foarte adânc, dar încă putea fi citită, chiar dacă cu greutate.

Ciffonetto făcu din nou o grimasă. Von der Stadt privi circumspect.

— Rodney o iubeşte pe Wanda, spuse el.

El clătină din cap.

— La naiba, Cliff, spuse el, poţi găsi acelaşi lucru la fiecare individ obişnuit din Luna City.

Ciffonetto dădu ochii peste cap.

— Von der Stadt, spuse el, dacă noi am găsi cea mai veche pictură rupestră din lume, ai spune probabil că era imaginea lipsită de valoare a unui bivol.

Cu mâna liberă arătă spre inscripţie.

— Nu înţelegi? Asta e veche. E istorie. Sunt vestigiile unei civilizaţii, ale unei naţiuni şi ale unei planete ce au pierit cu aproape jumătate de mileniu în urmă.

Von der Stadt nu răspunse, dar privea încă plin de îndoială. Lanterna sa rătăci din nou.

— Mai sunt şi altele, dacă asta este ceea ce cauţi, spuse el, orientându-şi fasciculul luminos spre un alt stâlp aflat la câţiva metri distanţă.

De data asta, Ciffonetto citi inscripţia.

— Căiţi-vă sau sunteţi osândiţi, spuse el zâmbind, după ce lumina lanternei sale se amestecă cu cea a lui Von der Stadt.

Chicoti uşor.

— Cuvintele profeţilor sunt scrise pe pereţii metroului, spuse el încet.

Von der Stadt se încruntă.

— Grozav profet, spuse el, trebuie să fi avut o religie al naibii de ciudată.

— Oh, Hristoase, gemu Ciffonetto, nu o lua ad litteram. Era doar un citat. Un poet, numit Simon, de la jumătatea secolului al douăzecilea. A scris asta înaintea dezastrului, cu doar cincizeci de ani, sau cam aşa ceva.

Pe Von der Stadt nu îl interesa. îşi plimba nerăbdător lumina, proiectând-o încoace şi încolo printre ruinele negre ca smoala din străvechea staţie de metrou.

— E cald aici, jos, se plânse el.

— Mai cald e acolo, sus, spuse Ciffonetto, absorbit deja de o nouă inscripţie.

— Nu e acelaşi fel de căldură, răspunse Von der Stadt.

Ciffonetto nu se deranjă să răspundă.

— Aceasta este cea mai mare descoperire a expediţiei, spuse el privind, în cele din urmă, în sus.

— Trebuie să facem fotografii. Şi să-i aducem pe ceilalţi aici, jos. Ne pierdem vremea la suprafaţă.

— Ne vom descurca mai bine aici, jos? spuse Von der Stadt.

Desigur, bănuitor.

Ciffonetto clătină din cap.

— Asta am spus tot timpul. Suprafaţa a fost tencuită. Acolo sus, chiar după secolele ce au trecut, este încă un iad radioactiv. Dacă a supravieţuit ceva, asta s-a întâmplat în subteran. Va fi necesar să căutăm în acest loc. Ar trebui să ne împărţim şi să explorăm întreg sistemul ăsta de tuneluri.

Deschise larg braţele.

— Tu şi Nagel aţi susţinut asta toată excursia, spuse Von der Stadt. Tot drumul de la Luna City. Nu văd că ţi-a făcut mult bine.

— Doctorul Nagel este un prost, spuse Ciffonetto prudent.

— Eu nu cred asta, spuse Van der Stadt. Sunt un soldat, nu un om de ştiinţă. Dar am auzit raţionamentul lui şi are logică. Toate lucruri astea de aici sunt importante, dar nu este ceea ce Nagel vrea. Nu este ceea ce căuta expediţia care a fost trimisă pe Pământ.

— Ştiu, ştiu, spuse Ciffonetto. Nagel are nevoie de viaţă. În special viaţă umană. De asta, în fiecare zi, el

trimite din ce în ce mai multe nave externe. Şi, până acum, tot ceea ce a obţinut sunt câteva specii de insecte şi pacostea păsărilor mutante.

Von der Stadt ridică din umeri.

— Dacă el ar fi aruncat o privire aici, jos, ar fi găsit ceea ce caută, continuă Ciffonetto. El nu-şi dă seama cât de adânc săpaseră oraşele, înainte de război. Kilometri de tuneluri se află sub picioarele noastre. Nivel după nivel. Aici ar trebui să fie supravieţuitorii, asta în cazul în care există vreunul.

— Cum îţi dai seama? întrebă Von der Stadt.

— Uite, atunci când războiul a izbucnit, singurii care puteau să-i supravieţuiască ar fi fost cei aflaţi jos, în adăposturile din adâncuri. Sau în tunelurile de sub oraşe. Radioactivitatea i-ar fi împiedicat să vină sus timp de ani de zile. La naiba, exteriorul încă nu este prea atractiv. Ar fi trebuit să fie blocaţi acolo, jos. S-ar fi adaptat. După câteva generaţii, ei nu ar mai fi dorit să iasă.

Dar atenţia lui Von der Stadt fu abătută şi abia dacă mai asculta ceva. Merse până la marginea peronului şi privi ţintă în jos, pe şine.

O clipă, stătu acolo tăcut, apoi luă o hotărâre. îşi băgă lanterna în centură şi începu să coboare.

— Vino, spuse el, hai să căutăm pe unii dintre supravieţuitorii ăştia ai tăi.

H’ssig stătea aproape de bara de metal, căci se strecurase mai în faţă. îl ajuta să-l ascundă şi să-l ferească de flacără, aşa că se deplasa într-o mică bandă de penumbră. Îmbrăţişând-o cât de mult putea, se strecură, fără zgomot, pe lângă curbă şi se opri.

Prin el, Greel stătea de veghe – veghea cu urechile şobolanului şi cu nasul lui. Focul vorbea.

Erau două miresme, asemănătoare, dar nu identice.

Se auzeau şi două voci. La fel cum existaseră două focuri. Strălucirile ce îi arseseră ochii lui Greel erau un fel de creaturi vii.

Greel asculta. Sunetele auzite atât de clar de H'ssig erau cuvinte. Un anumit fel de limbaj. Greel era sigur de asta. Ştia diferenţa dintre urletele sau mârâitul animalelor şi caracteristicile vorbirii.

Dar creaturile focului vorbeau într-o limbă pe care el nu o ştia. Sunetele nu însemnau mai mult pentru el decât pentru H'ssig, care le transmitea.

Se concentră asupra mirosului. Era ciudat, diferit de tot ceea ce întâlnise până atunci. Se simţea precum un miros de om, deşi putea să nu fie asta.

Greel se gândi. Asemănător mirosului de om. Şi cuvintele. Pentru că acele creaturi ale focului erau oameni? Ar fi fost nişte bărbaţi ciudaţi, mult diferiţi de Oameni. Dar povestitorii cântau despre oamenii din vremurile străvechi care aveau puteri şi forme stranii. N-ar putea să fie astfel de oameni? Aici, în Tunelurile Vechi, unde legendele spun că Bătrânii au creat Oamenii – ar putea astfel de bărbaţi să locuiască încă aici?

Da.

Greel se mişcă. Se urni încet din locul unde stătuse, ridicându-se într-o poziţie ghemuită pentru a arunca o ocheadă dincolo de curbură. O trosnitură uşoară îl aduse pe H'ssig în siguranţă, înapoi din tunelul în flăcări de dincolo de curbă.

Exista o singură modalitate de a se convinge, gândi Greel. Tremurând, făcu cu prudenţă un efort mental.

Von der Stadt se adaptase gravitaţiei Pământului cu mai mult succes decât Ciffonetto. Atinse platforma tunelului rapid şi aşteptă cu nerăbdare, în timp ce însoţitorul său coborî şi el de pe peron.

Ciffonetto îşi coborî şi al doilea picior şi ateriză cu o bufnitură. Privi cu teamă în sus spre peron.

— Sper doar că o să pot urca înapoi, spuse el.

Von der Stadt ridică din umeri.

— Tu ai fost cel care a vrut să exploreze toate tunelurile.

— Da, spuse Ciffonetto, mutându-şi privirea insistentă de la peron pentru a privi împrejurul lui. Şi încă mai vreau. Jos, aici, în aceste tuneluri, se află răspunsurile pe care le căutăm.

— Oricum, asta e teoria ta, spuse Von der Stadt. Privi în ambele direcţii, alese una la întâmplare şi înaintă, fasciculul lanternei străpungând traseul înaintea lui. Ciffonetto îl urma cu jumătate de pas în spate.

Tunelul în care intrară era lung, drept şi pustiu.

— Spune-mi, zise Von der Stadt pe neaşteptate, în timp ce mergeau, chiar dacă supravieţuitorii tăi au rezistat războiului în adăposturi, nu ar fi fost ei obligaţi să iasă la suprafaţă în cele din urmă pentru a supravieţui? Adică – cum ar putea cineva trăi, de fapt, aici, jos?

Se uită în jur, prin tunel, cu evident dezgust.

— Ai luat cumva lecţii de la Nagel sau ceva de genul ăsta? replică Ciffonetto. M-am săturat de câte ori am auzit asta. Admit că s-ar fi putut să fie dificil. Dar nu imposibil. La început, ar fi existat accesul la depozitele mari de mărfuri congelate. O mulţime de lucruri de genul ăsta erau păstrate în subsoluri. Ai fi putut ajunge la ele prin tuneluri. Mai târziu, ai fi putut cultiva alimentele. Există plante care cresc fără lumină. Şi bănuiesc că s-ar mai fi găsit insecte, poate şi unele animale scormonitoare.

— O dietă de gândaci şi ciuperci. Nu-mi sună prea sănătos.

Ciffonetto, oprit brusc, nu se deranjă să răspundă.

— Priveşte aici, spuse el, indicând cu lanterna.

Fasciculul jucă deasupra unei despicături în zigzag din peretele tunelului. Arăta ca şi cum cineva lovise piatra cu mult timp în urmă.

Lanterna lui Von der Stadt se alătură celei a lui Ciffonetto pentru a lumina suprafaţa mai bine. De la spărtură începea un pasaj descendent. Ciffonetto se îndreptă către el.

— Ce dracu' zici de asta, Von der Stadt? întrebă el, zâmbind.

Îşi strecură capul şi lanterna în tunelul neterminat, dar reapăru repede de acolo.

— Nu e mare lucru acolo, spuse el. Pasajul e surpat după câţiva metri. Totuşi, confirmă ceea ce spusesem.

Von der Stadt privi vag neliniştit. Mâna lui liberă se deplasă spre tocul pistolului de la şold.

— Nu ştiu, spuse el.

— Nu, nu ştii, spuse Ciffonetto triumfător. Şi nici Nagel. Oamenii au trăit aici, jos. Încă mai pot trăi. Trebuie să organizăm o cercetare mai riguroasă a întregii reţele subterane.

Se opri, gândul său rătăci înapoi la argumentarea făcută de Von der Stadt, cu câteva secunde mai devreme.

— Cât despre gândaci şi ciuperci, oamenii pot învăţa să trăiască cu o mulţime de lucruri. Ei se adaptează. Dacă au supravieţuit războiului – şi asta dovedeşte că au făcut-o – atunci au rezistat şi urmărilor lui, pariez pe asta.

— Poate, spuse Von der Stadt. Totuşi, nu văd de ce eşti atât de înfierbântat de descoperirea supravieţuitorilor cu orice preţ. Vreau să spun că expediţia e importantă oricum. Noi trebuie să restabilim zborul spaţial şi ăsta este un test util pentru noul nostru hardware. Şi bănuiesc că voi, oamenii de ştiinţă, puteţi aduna câteva exponate bune

pentru muzee. Dar omenirea? Ce ne-a dat nouă Pământul în afară de Marea Foamete?

Ciffonetto zâmbi tolerant.

— Din cauza Marii Foamete ne dorim să găsim oameni, spuse el.

Se opri.

— Am adunat destul pentru a-l atrage acum chiar şi pe Nagel. Hai să ne întoarcem.

Începu să meargă înapoi, în direcţia din care veniseră, şi reluă convorbirea.

— Marea Foamete a fost consecinţa inevitabilă a războiului de pe Pământ, spuse el. Când aprovizionarea a încetat să mai vină, nu exista absolut nicio modalitate de a menţine în viaţă toţi oamenii de pe coloniile selenare. Nouăzeci la sută au fost lăsaţi să moară de foame.

— Luna putea deveni autarhică, dar numai cu o populaţie extrem de redusă. Asta este ceea ce s-a întâmplat. Populaţia s-a adaptat. Iar noi ne-am reciclat aerul şi apa, am cultivat hrana în rezervoare hidroponice. Am făcut eforturi, dar am supravieţuit. Şi am început să reconstruim.

— Dar am pierdut destul. Prea mulţi oameni au murit. Fondul nostru genetic era foarte redus, şi nu prea diversificat. Colonia nu avusese niciodată o mare diversitate rasială, de la bun început.

— Asta nu a ajutat. De fapt, populaţia a scăzut după ce trecuse o perioadă lungă de timp de la obţinerea resursele fizice pentru întreţinerea mai multor oameni. Nu a funcţionat nici ideea căsătoriilor între rude de sânge. Acum, populaţia e pe cale să crească din nou, dar lent. Stagnăm, Von der Stadt. De exemplu, ne-au trebuit aproape cinci veacuri ca să readucem în stare de funcţionare călătoria spaţială. Şi încă nu am reprodus

multe dintre lucrurile pe care le aveau atunci pe Pământ, înainte de dezastru.

Von der Stadt se încruntă.

— Stagnare este un cuvânt greu, spuse el, eu cred că ne-am descurcat destul de bine.

Ciffonetto respinse comentariul fluturând din lanternă.

— Destul de bine, spuse el. Dar nu suficient de bine. Nu ajungem nicăieri. Sunt al naibii de puţine schimbări, mai ales în privinţa ideilor noi. Avem nevoie de viziuni progresiste, de material genetic bun, de stimularea unor contacte cu o cultură străină.

— Supravieţuitorii ne-ar putea oferi asta. După tot ce a pătimit Pământul, ei trebuie să se fi schimbat în vreun fel. Ar fi mărturia faptului că viaţa umană poate încă înflori pe Pământ. De asta e importantă înfiinţarea unei colonii aici.

Ultimul punct fu adăugat aproape ca un gând întârziat, dar primi încuviinţarea lui Van der Stadt, care aprobă din cap cu gravitate.

Ajunseseră din nou în staţie. Ciffonetto se îndreptă direct spre peron.

— Haide, spuse el, să ne întoarcem la bază. Abia aştept să văd cum îi cade faţa lui Nagel când o să-i spun ce am găsit.

Erau oameni.

Greel era aproape sigur de asta. Structura gândurilor lor era ciudată, dar asemănătoare cu a oamenilor. Greel era un conectormental foarte puternic. Cunoştea senzaţia inferioară, întunecată dată de intelectul animalelor, umbrele obscene care se identificau cu gândurile fiinţelor-vierme. Recunoştea şi raţiunea umană.

Erau oameni.

Totuşi, exista şi un aspect bizar. Conectarea-mentală era o comunicare reală numai cu un frate-mental. Dar exista întotdeauna o interacţiune şi cu alţi oameni. Un schimb difuz şi de nepătruns, plin de nori şi arome, de mirosuri şi emoţii. Totuşi, o comunicare.

Aici nu exista nicio conexiune. Era precum o conectarementală cu un animal inferior. Atingere, senzaţie, mângâiere, savoare – puteau fi atinse de către un conector-mental în raport cu un animal. Dar nu ar fi simţit niciodată un răspuns, Oamenii şi fraţii-mentali răspundeau, animalele nu.

Oamenii ăştia nu răspundeau. Aceste ciudate fiinţe ale focului aveau minţi tăcute şi mutilate.

În întunericul tunelului, Greel se îndreptă din ghemuire. Focul dispăru brusc din perete. Oamenii plecau, de-a lungul tunelului, în direcţia opusă în care se afla el. Flacăra îi însoţea.

Se furişă încet înainte, cu H’ssig alături şi cu suliţa în mână. Conectarea-mentală era dificilă din cauza distanţei. Trebuia să-i menţină în raza sa de acţiune. Să afle mai multe. Era un cercetaş. Avea o datorie.

Gândul său alunecă iarăşi în exterior, pentru a gusta aroma altor gânduri. Trebuia să se asigure.

Gândurile se mişcau în jurul lui, secvenţe haotice învârtindu-se încontinuu în succesiuni de strălucire, de emoţii şi de dans, idei întrezărite.

Greel înţelese oarecum. Dar în schimb recunoscu ceva. Un lucru diferit veni spre el.

Stărui şi gustă din plin gândurile lor şi află. Însă conectareamentală încă semăna cu cea realizată cu un animal. Nu izbuti să se facă perceput el însuşi. Nu reuşi să obţină un răspuns.

Ei se deplasau încă, gândurile lor se estompau, iar

conectarea-mentală devenea mai dificilă. Greel avansă. Când ajunse acolo unde tunelul se curba, ezită. Ştia că trebuie să continue. Era un cercetaş.

Se lăsă la podea, se uită pe furiş şi se deplasă de-a buşelea pe lângă curbă.

Când trecu dincolo de curbă, i se tăie respiraţia. Era într-o sală mare, o imensă cavernă cu un plafon boltit şi piloni gigantici ce susţineau cerul. Iar sala era luminată strălucitor, o lumină ciudată, ca de foc ce dansa peste tot.

Era un loc de legendă. O sală a Bătrânilor. Trebuia să fi fost. Greel nu văzuse niciodată o încăpere atât de mare. Iar el, dintre toţi Oamenii, cutreierase cel mai departe şi urcase cel mai sus.

Oamenii nu se vedeau la orizont, dar focul lor dansa în jurul gurii tunelului de la celălalt capăt al sălii. Era intens, dar nu de neîndurat. Oamenii dispăruseră după o altă curbă. Greel înţelese că privea doar reflexia slabă a focului lor. Atâta timp cât nu-l vedea direct, era în siguranţă.

Ieşi din sală; cercetaşul din el îi striga să urce peretele de piatră şi să exploreze camera superioară din care erau înălţaţi pilonii grandioşi. Dar nu. Oamenii focului erau mai importanţi. Se putea întoarce oricând în sală.

H'ssig se frecă de piciorul lui. Se aplecă şi mângâie blana moale a şobolanului, ceea ce-l reconforta. Fratele-mental putu să-şi dea seama de tumultul gândurilor sale.

Oameni, da, era sigur de asta. Ştia şi mai multe. Gândurile lor nu erau precum cele ale Oamenilor, dar erau gânduri-omeneşti, unele pe care el le putea înţelege. Unul dintre ei ardea de nerăbdare să găsească alţi oameni. Căutau Oamenii, gândi Greel.

El ştia asta. Era un cercetaş şi un conector-mental. Nu făcea greşeli. Dar nu ştia ce trebuia să facă.

Ei căutau Oameni. Putea fi un lucru bun. Când ideea asta îi încolţi prima dată în minte, îl făcu să tremure de bucurie. Aceste creaturi ale focului erau precum Bătrânii din legendă. Dacă ei căutau Oamenii, el i-ar putea conduce. Ar primi recompense, şi glorie, iar povestitorii i-ar slăvi numele pentru urmaşi.

Mai mult, era de datoria lui. Lucrurile nu merseseră prea bine cu Oamenii, în decursul ultimelor generaţii. Timpurile bune se sfârşiseră odată cu venirea fiinţelor-vierme, care conduseseră Oamenii din tunel în tunel. Chiar şi acum, sub picioarele sale, lupta mai continua în Nivelurile Răului şi în tunelurile Oamenilor.

Şi Greel ştia că Oamenii pierdeau.

Era lent. Dar sigur. Fiinţele-vierme erau noi pentru Oameni. Mai mult decât un animal, dar mai puţin, mai puţin decât oamenii. Nu le erau necesare tunelurile. Pândeau chiar prin pământ, iar oamenii nu erau nicăieri în siguranţă.

Oamenii luptau pentru a-şi recăpăta poziţia. Conectoriimentali puteau să detecteze fiinţele-vierme şi suliţele puteau să le ucidă, iar şobolanii mari vânători le puteau sfâşia în bucăţi; dar întotdeauna fiinţele-vierme fugeau înapoi în pământ. Şi erau multe fiinţe-vierme şi puţini Oameni.

Dar aceşti noi oameni, aceste fiinţe ale focului, puteau schimba războiul. Legendele spuneau că Bătrânii se luptaseră cu focul şi cu armele necunoscuţilor, că aceşti oameni trăiau în foc. Ei ar putea ajuta Oamenii. Ar putea să le dea arme puternice pentru a împinge fiinţele-vierme înapoi în bezna de unde veniseră.

Dar…

Dar oamenii ăştia nu erau într-adevăr nişte oameni. Minţile lor erau deformate şi multe, multe dintre gândurile

lor îi erau străine lui Greel. Puteau fi receptate numai nişte străfulgerări ale lor. Nu reuşea să le perceapă, atunci când se conectau-mental, precum pe cele ale Oamenilor.

El putea să-i conducă la Oameni. Ştia drumul. Înapoi şi în jos, un viraj aici, o răsucire acolo. Prin Tunelurile Mijlocii şi prin Nivelurile Răului.

Dar dacă îi conduce şi ei sunt duşmani ai Oamenilor? Dacă se năpustesc cu focul lor asupra Oamenilor? Se temea pentru ceea ce ar fi putut să facă.

Fără el, nu vor găsi niciodată Oamenii. Greel era sigur de asta. Numai el, de-a lungul multor generaţii, ajunsese atât de departe. Şi numai pe furiş şi cu conectare-mentală, cu H'ssig alături de el. Ei nu ar găsi niciodată drumurile pe care venise el, tunelurile întortocheate care duceau adânc, adânc în pământ.

Aşa că Oamenii erau în siguranţă dacă el nu acţiona. Dar apoi, fiinţele-vierme aveau să câştige, în cele din urmă. Putea dura multe generaţii. Oamenii nu ar fi rezistat. Decizia sa. Niciun conector-mental nu putea ajunge decât la o mică parte din distanţa care îl separa pe el de tunelurile oamenilor. Trebuia să decidă singur.

Şi trebuia să decidă curând. Deoarece el îşi dădu seama, şocat, că oamenii focului se întorceau. Gândurile lor ciudate deveneau mai puternice, iar lumina din sală era din ce în ce mai intensă.

Ezită, apoi se mută încet, înapoi, spre tunelul din care venise.

— Aşteaptă un minut, spuse Von der Stadt atunci când Ciffonetto ajunsese la un sfert din drumul până la perete. Să încercăm în direcţia cealaltă.

Ciffonetto întoarse cu stângăcie capul în jur, pentru a se uita la însoţitorul său, renunţă ca la o treabă de mântuială şi se trânti înapoi, pe podeaua tunelului. Privi

nemulţumit.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse el. Ne-a ajuns.

Von der Stadt ridică din umeri.

— Te rog! Tu eşti cel care a vrut să exploreze aici. Aşa că am putea foarte bine să facem munca asta până în cele mai mici amănunte. Poate că suntem doar la câţiva metri distanţă de o altă descoperire mare de-a ta.

— Bine, spuse Ciffonetto, scoţându-şi lanterna din centură, unde o ascunsese pentru plănuitul asalt asupra platformei.

— Presupun că ai un motiv. Ar fi tragic dacă l-am aduce aici, jos, pe Nagel şi el s-ar împiedica de ceva ce nouă ne-a scăpat.

Von der Stadt încuviinţă din cap. Fasciculele lanternelor lor se topiră împreună şi trecură repede spre bezna adâncă a gurii tunelului.

Veneau. Teama şi nehotărârea se învălmăşeau în gândurile lui Greel. îmbrăţişă peretele tunelului. Se mută mai în spate, rapid şi silenţios. Trebuia să se ţină departe de flacăra lor până putea să decidă ce avea de făcut.

Dar, după primul viraj, tunelul se desfăşura lung şi drept. Greel fu rapid. Dar nu suficient de rapid. Iar ochii săi erau imprudent de larg deschişi atunci când focul apăru brusc, în plină violenţă.

Ochii îi arseră. Ţipă de durerea neaşteptată şi se aruncă la pământ. Flacăra refuza să plece, dansa în faţa ochilor lui închişi, schimbându-şi înspăimântător culorile.

Greel luptă să-şi păstreze controlul. Deocamdată era distanţă între ei. În continuare era înarmat. Ajunse lângă H’ssig, în apropierea tunelului. Şobolanul fără vedere avea să-i devină văz.

Cu ochii încă închişi, Greel începu să se târască înapoi, departe de foc. H’ssig rămase.

— Ce naiba a fost asta?
Întrebarea lui Von der Stadt rămase suspendată în aer pentru o clipă.
El îngheţă acolo unde era curba. De asemenea, Ciffonetto, de lângă el, se opri brusc la auzul sunetului.
Omul de ştiinţă privi nedumerit.
— Nu ştiu, spuse el. A fost… ciudat. A sunat ca un fel de animal îndurerat. Un fel de strigăt. Dar ca şi cum cel care ţipa încerca să rămână tăcut.
Lanterna lui străfulgeră prin toate părţile, tăind fâşii de lumină din întunericul catifelat, dar dezvălui insuficient. Fasciculul de lumină al Von der Stadt ţinti drept înainte, nemişcat.
— Nu-mi place, declară Von der Stadt bănuitor. Poate că *există* ceva aici jos. Dar asta nu înseamnă că e prietenos.
Îşi mută lanterna în mâna stângă şi-şi scoase pistolul.
— Vom vedea, spuse el.
*
Erau mari şi se deplasau repede. Greel îşi dădu seama, cu o disperare nervoasă, că aveau să-l prindă. Alegerea sa fusese făcută.
Poate că era corectă. Erau oameni. Oameni precum Bătrânii. Aveau să-i ajute pe Oameni împotriva fiinţelor-vierme. Se ivea o nouă eră. Vremea terorii avea să treacă. Groaza va dispărea. Gloriile de demult, pe care le slăveau povestitorii, se vor întoarce, iar oamenii vor construi din nou săli măreţe şi tuneluri solide.
Da. Hotărâseră ei în locul lui, dar decizia era corectă. Singura ce se putea lua. Oamenii trebuie să întâlnească oameni, şi împreună aveau să înfrunte fiinţele-vierme.
Îşi ţinu ochii închişi. Dar nu cedă.
Şi vorbi.

Îngheţară din nou în mijlocul unui pas. De data asta, sunetul nu era un ţipăt înăbuşit. Era delicat, aproape şuierător, dar prea clar pentru a fi înţeles greşit.

Ambele raze luminoase ale lanternelor pendulară acum cu frenezie, timp de câteva secunde. Apoi una se stabiliză. Cealaltă ezită şi apoi i se alătură.

Împreună formară un fond luminos asupra unei părţi îndepărtate a peretelui tunelului. Şi pe fondul luminos stătea – ce?

— Doamne, spuse Von der Stadt. Cliff, spune-mi repede ce este, înainte să trag asupra lui.

— Nu trage, răspunse Ciffonetto. Nu se mişcă.

— Dar – ce?

— Nu ştiu.

Vocea omului de ştiinţă avea ceva ciudat, nesigur în ea.

Creatura din cadrul luminat era mică, abia dacă avea peste un metru. Mică şi dezgustătoare. Avea ceva vag antropoid, dar proporţiile membrelor erau total nepotrivite, iar mâinile şi picioarele îi erau în mod grotesc deformate. Iar pielea, pielea era de un alb bolnăvicios, ca de vierme.

Dar faţa era şi mai rea. Mare, disproporţionată faţă de corp, şi, cu toate astea, gura şi nasul cu greu se puteau vedea. Capul era tot numai ochi. Doi ochi mari, imenşi, groteşti, ascunşi acum în siguranţă de pleoapele de piele albă, ca de mort.

Von der Stadt rămase împietrit, iar Ciffonetto îl scutură un pic când îl văzu aşa. Cu toate astea, vorbi primul.

— Priveşte, spuse el cu vocea moale. În mâna lui. Cred – cred că este o unealtă.

Tăcere. Tăcere lungă, încordată. Apoi Ciffonetto

vorbi din nou. Vocea lui era răguşită.

— Cred că este un om.

Greel ardea.

Focul îl prinsese. îl dureau ochii chiar dacă îi ţinea închişi; ştia groaza care pândea afară dacă îi deschidea. Iar flacăra îl prinsese. Pielea îl mânca îngrozitor şi durea. Durea din ce în ce mai rău.

Totuşi, nu se agită. Era un cercetaş. Avea o datorie. Îndură, în timp ce se conecta-mental cu ceilalţi.

Şi acolo, în minţile lor, identifică teama, o teamă controlată, într-un mod distorsionat, neclar, se văzu pe sine însuşi prin ochii lor. Gustă din teama şi repulsia de care era invadat unul dintre ei. Şi repulsia evidentă ce fremăta în interiorul celuilalt.

Se înfurie, dar îşi controlă furia. Trebuia să ajungă la ei. Trebuia să-i ducă la Oameni. Ei erau orbi şi neputincioşi şi nu putea să le amelioreze sentimentele. Dar dacă înţelegeau, ei ar fi ajutat. Da.

Nu se mişcă. Aşteptă. Pielea lui ardea, dar el aştepta.

— Ăsta, spuse Von der Stadt. Creatura asta este un om?

Ciffonetto încuviinţă.

— Trebuie să fie. Cară unelte. Vorbeşte.

Ezită.

— Dar, Doamne, niciodată nu am prevăzut aşa ceva. Tunelurile, Von der Stadt. Întunericul. Timp de multe veacuri, numai întunericul. Nu am bănuit niciodată o evoluţie într-o asemenea măsură, într-un timp atât de scurt.

— Un om?

Von der Stadt încă se îndoia.

— Eşti nebun. Niciun om nu putea deveni aşa ceva.

Ciffonetto abia îl auzi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, mormăi el. Ar fi trebuit să ghicesc. Radiaţiile, desigur. Probabil au accelerat mutaţia. O durată de viaţă mai scurtă, presupun. Ai avut dreptate, Von der Stadt. Oamenii nu pot trăi cu insecte şi ciuperci. Nu oamenii ca noi. Aşa că s-au adaptat. Adaptat la întuneric, şi tunelurile. Ele…

Tresări brusc.

— Ochii aceia, spuse el.

Îşi închise lanterna şi pereţii părură să se apropie.

— Probabil că este sensibil. îl rănim. Mută-ţi lumina, Von der Stadt.

Von der Stadt îi aruncă o privire piezişă, îndoielnică.

— Este deja destul de întuneric aici, jos, spuse el.

Dar se supuse. Raza luminoasă alunecă deoparte.

— Istorie, spuse Ciffonetto. Un moment care va dăinui în… Nu mai termină niciodată. Von der Stadt era încordat, la limită să tragă. Deoarece fasciculul său alunecă de pe acea formă în jos, spre tunel, el surprinse o altă pâlpâire de mişcare, în beznă. Plimbă lumina înainte şi înapoi, găsi din nou acel lucru; îl ţinti cu un fascicul de lumină lângă calea ferată.

Aproape cum trăsese şi înainte. Dar atunci ezitase, căci figura omenească fusese liniştită şi neobişnuită.

Această nouă arătare nu era liniştită. Schelălăia şi se agita. Nu era nici neobişnuită. De această dată, Von der Stadt nu ezită. Se iscă o bubuitură, o fulgerare. Apoi o a doua.

— L-am prins, spuse Von der Stadt, un şobolan nenorocit.

Şi Greel ţipă.

După arderea prelungă, venise un moment de alinare. Dar numai o clipă. Apoi, brusc, durerea îl inundă. Val după val, după val. Se rostogoli asupra lui, acoperind

gândurile oamenilor focului, acoperind teama lor, acoperindu-i frica.

H’ssig muri. Fratele său mental muri.

Oamenii focului îl uciseseră pe fratele-mental.

În suferinţa sa groaznică, ţipă. Ţâşni înainte, îşi învârti suliţa.

Deschis ochii. Avu o viziune ca un fulger, apoi mai multă durere şi orbire. Dar fulgerul fu de ajuns. Lovit. Şi lovi din nou. Sălbatic, nebuneşte, lovitură după lovitură, atac după atac.

Apoi, din nou, universul deveni roşu de durere, şi din nou răsună acel urlet îngrozitor ca la moartea lui H’ssig. Ceva îl aruncă pe podeaua tunelului, şi ochii i se deschiseră din nou, şi focul, focul era pretutindeni.

Dar numai pentru un timp. Numai pentru un timp. Apoi pe neaşteptate se făcu din nou întuneric pentru Greel al Oamenilor.

Arma încă fumega. Mâna era încă în echilibru. Iar gura lui Van der Stadt rămase deschisă, deoarece el privea, nevenindu-i să creadă, de la creatura pe care-o împroşcase de-a curmezişul tunelului la sângele picurând din uniforma sa, apoi înapoi din nou.

Apoi, arma căzut, şi Van der Stadt se apucă strâns de stomac, apăsă puternic rănile. Îndepărtă mâna udă de sânge. Se uită la ea. Apoi se uită la Ciffonetto.

— Şobolanul, spuse el.

Era durere în glasul său.

— Am tras doar într-un şobolan. îl ataca. De ce, Cliff? Eu…?

Şi căzu. Greoi. Lanterna i se fărâmă şi se făcu întuneric.

Avu loc o lungă orbecăială pe întuneric. Apoi, în cele din urmă, lanterna lui Ciffonetto pâlpâi, iar omul de ştiinţă

palid îngenunche alături de însoţitorul său.

— Von, spuse el, trăgând de uniformă. Eşti bine?

Îi rupse haina pentru a vedea rana.

Von der Stadt murmura.

— Nici măcar nu l-am văzut venind. Am dat lumina la o parte, aşa cum ai spus, Cliff. De ce? Nu aveam de gând să-l împuşc. Nici dacă era un om. Am omorât doar un şobolan. Numai un şobolan. Şi îl ataca.

Ciffonetto, care stătuse paralizat pe parcursul întregului incident, dădu din cap.

— Nu a fost greşeala ta, Von. Dar trebuie să-l fi speriat. Ai nevoie totuşi de îngrijire acum. Te-a rănit rău. Poţi ajunge înapoi la tabără?

Nu aşteptă un răspuns. îşi strecură braţul pe sub cel al lui Von der Stadt, îl ridică pe picioare, şi începu să-l scoată din tunel, rugându-se să poată să ajungă înapoi la peron.

— Am tras doar într-un şobolan, continua să spună Von der Stadt, din nou şi din nou, cu o voce ameţită.

— Nu-ţi face griji, spuse Ciffonetto. Nu mai contează. Vom găsi alţii. Vom răscoli toată reţeaua metroului, dacă trebuie. îi vom găsi.

— Doar un şobolan. Doar un şobolan.

Ajunseră la peron. Ciffonetto îl lăsă pe Von der Stadt pe pământ.

— Nu pot să fac ascensiunea cărându-te şi pe tine, Von, spuse el. Va trebui să te las aici. Să merg după ajutor.

Se îndreptă, agăţă lanterna de curea.

— Doar un şobolan, spuse din nou Von der Stadt.

— Nu-ţi face griji, spuse Ciffonetto. Chiar dacă nu-i găsim, nu va fi nimic pierdut. Erau sigur subumani. Poate, odată, oameni. Dar numai atât. Degeneraţi. Oricum, nu ar fi putut să ne înveţe nimic.

Dar Von der Stadt nu mai era în stare să asculte, nici să audă. El doar stătea lângă perete, strângându-şi stomacul şi simţind scurgerea sângelui printre degete, murmurând aceleaşi cuvinte iar şi iar.

Ciffonetto se întoarse spre perete. Câţiva metri până la peron, apoi vechea, ruginita scară rulantă, şi ruinele subsolului, şi lumina zilei. Trebuia să se grăbească. Von der Stadt nu avea să reziste mult.

El apucă piatra, se săltă în sus, se ţinu strâns cu disperare, căci cu cealaltă mână căuta să apuce şi găsi un punct de sprijin. Se săltă din nou.

Aproape ajunsese acolo, aproape de nivelul peronului, când slabii săi muşchi selenari îi cedară. Îl trecu un spasm brusc, mâna îi alunecă slăbită, cealaltă mână nu putu prelua greutatea.

Căzu. Pe lanternă.

Întunericul nu semăna cu nimic întâlnit până atunci. Prea gros, prea deplin. Ciffonetto se căzni să nu ţipe.

Când încercă să se ridice din nou, ţipă. În cădere, se rupsese şi altceva în afara lanternei.

Strigătul său avu ecou şi răsună prin tunelul lung, negru pe care nu-l putea vedea. Se stinse după o lungă perioadă de timp. Când, într-un târziu, se pierdut de tot, Ciffonetto ţipă din nou. Şi din nou în cele din urmă, răguşit, se opri.

— Von, spuse el, Von, mă auzi?

Nu primi vreun răspuns. Încercă din nou. Să vorbească, trebuia să vorbească pentru a-şi menţine echilibrul mintal.

Întunericul era peste tot în jurul său, şi aproape putea mişcări uşoare la câţiva metri de el.

Von der Stadt chicoti, părând să fie infinit de departe.

— A fost doar un şobolan, spuse el. Doar un şobolan.

Tăcere. Apoi, încet, Ciffonetto.

— Da, Von, da.

— A fost doar un şobolan.

— A fost doar un şobolan.

— A fost doar un şobolan.

Traducere: Sanda Andronache

Arthur C. Clarke

*

DE-AM SĂ TE UIT VREODATĂ, PĂMÂNT…

Când Marvin avea zece ani, tatăl lui îl conduse pe coridoarele lungi şi pline de ecouri care urcau prin clădirea Administraţiei şi Puterii, până când ajunseră la cele mai de sus etaje printre vegetaţia crescând rapid a Fermelor. Lui Marvin îi plăcea acolo; era distractiv să privească plantele uriaşe şi suple târându-se cu o dorinţă aproape vizibilă către lumina soarelui filtrată prin domurile de plastic. Aroma vieţii era pretutindeni, trezindu-i doruri inexprimabile în suflet. Nu mai respira aerul uscat, răcoros al etajelor rezidenţiale, curăţat de toate mirosurile în afară de o vagă urmă de ozon. Şi-ar fi dorit să mai poată sta acolo un timp, dar tata nu-i dădu voie. Continuară să meargă până la intrarea observatorului, pe care el nu-l vizitase niciodată. Dar nu se opriră nici acolo, iar Marvin ştiu cu un sentiment crescând de excitare că nu mai putea exista decât o singură destinaţie. Pentru prima dată în viaţa lui, mergea afară.

În sala imensă se găseau vreo zece vehicule de suprafaţă, cu roţile lor ca nişte baloane mari de cauciuc umflate şi cabinele presurizate. Tatăl său era probabil aşteptat, căci fură conduşi imediat la mica maşină de escortă care stătea lângă uriaşa uşă circulară a ecluzei. Încordat de nerăbdare, Marvin se aşeză în cabina înghesuită în timp ce tatăl lui pornea motorul şi controla

comenzile.

Uşa interioară a ecluzei se deschise alunecând în lateral şi apoi se închise în urma lor – auzea mormăitul uriaşelor pompe de aer stingându-se pe măsură ce presiunea cobora la zero. Apoi semnalul VID se aprinse şi, când cealaltă uşă se deschise, înaintea lui Marvin se întindea teritoriul în care nu pătrunsese încă niciodată.

Îl văzuse în fotografii, desigur. îl privise pe ecranele televizoarelor de sute de ori. Însă acum se întindea peste tot în jurul lui, arzând sub soarele încrâncenat care se târa atât de încet pe cerul negru-cărbune. Se uită spre vest, departe de sclipirea orbitoare a soarelui – şi acolo erau stelele, aşa cum i se spusese, dar niciodată nu crezuse cu adevărat. Le fixă timp îndelungat, minunându-se că ceva putea fi atât de strălucitor şi totuşi atât de mic. Erau ca nişte puncte scânteind intens, şi îşi aminti subit versurile pe care le citise cândva într-o carte a tatălui său:

Pâlpâie, pâlpâie, steluţă sclipitoare.

Mă întreb ce eşti tu oare.

Ei bine, el ştia ce sunt stelele. Cel care pusese întrebarea trebuia să fi fost foarte prost. Şi cum adică „pâlpâie”? Puteai vedea imediat că toate stelele străluceau cu aceeaşi lumină egală, nemişcată. Abandonă enigma şi îşi îndreptă atenţia către peisajul din jurul lui.

Goneau peste o câmpie plată cu aproape o sute de mile pe oră, roţile mari de cauciuc aruncând norişori de praf în urma lor. Colonia nu se vedea deloc; în cele câteva minute cât privise stelele, domurile şi turnurile radio coborâseră sub orizont. Existau însă alte indicii ale prezenţei omului, fiindcă la aproximativ o milă în faţă Marvin putea vedea nişte structuri de forme ciudate adunate în jurul intrării unei mine. Din când în când, o trâmbă de aburi izbucnea dintr-o supapă scundă şi se

dispersa imediat.

Într-o clipă trecuseră de mină. Tatăl lui conducea neobosit şi vesel ca şi cum – un gând ciudat pentru o minte de copil – ar fi încercat să fugă de ceva. În câteva minute ajunseseră la marginea platoului pe care fusese construită colonia. Terenul cobora brusc sub ei într-o pantă ameţitoare a cărei parte inferioară se pierdea în umbră. În faţă, cât vedeai cu ochii, se afla un talmeş-balmeş de cratere, Ian furi muntoase şi ravine. Crestele munţilor, prinzând ultimele raze ale soarelui, ardeau ca nişte insule de foc într-o mare de întuneric – şi deasupra lor stelele străluceau la fel de statornic ca întotdeauna. Era imposibil să existe un drum înainte – şi totuşi exista. Marvin îşi încleştă pumnii când maşina trecu peste marginea pantei şi începu lunga coborâre. Apoi zări poteca abia vizibilă de pe versantul muntelui şi se mai relaxă puţin. Se părea că şi alţi oameni mai merseseră pe acolo.

Noaptea se lăsă şocant de repede atunci când traversară linia umbrei şi soarele trecu dincolo de crestele platoului. Farurile gemene se treziră la viaţă, aruncând benzi alb-albăstrii pe pietrele din faţă, astfel că nu mai era nevoie să-şi verifice viteza. Ore în şir străbătură văi şi trecură pe lângă poalele munţilor ale căror vârfuri păreau să pieptene stelele şi uneori ieşeau pentru o clipă la lumina soarelui când urcau pe un teren mai înalt.

Acum în partea dreaptă se întindea o câmpie prăfoasă şi încreţită, iar în stânga, cu meterezele şi terasele ridicându-se milă după milă spre cer, se afla un perete muntos care se întindea în depărtare până când vârfurile sale dispăreau din vedere dincolo de marginea lumii. Nu era niciun semn că vreun om ar mai fi explorat vreodată acest pământ, dar o dată trecură pe lângă scheletul unei rachete prăbuşite şi alături de ea se ridica o

movilă de piatră cu o cruce de metal deasupra.

Lui Marvin i se părea că munţii se întindeau la infinit, dar în cele din urmă, multe ore mai târziu, lanţul muntos se termina printr-un promontoriu înalt şi prăpăstios înălţându-se abrupt dintr-un grup de dealuri. Coborâră printr-un defileu puţin adânc care forma un arc larg spre capătul opus al munţilor. În acest timp, Marvin îşi dădu seama, încet, că ceva foarte straniu se petrecea cu terenul din faţa lor.

Soarele coborâse deja dincolo de dealurile din dreapta: valea din faţa lor ar fi trebuit să fie în întuneric total. Totuşi era scăldată într-o lumină albă şi rece care se revărsa peste stâncile pe sub care treceau. Apoi, brusc, se pomeniră în câmp deschis, iar sursa luminii li se arătă în toată splendoarea sa.

Era foarte linişte în cabină, acum că motoarele se opriseră. Singurul sunet era şoapta slabă a alimentării cu oxigen şi câte un trosnet metalic întâmplător atunci când pereţii exteriori ai vehiculului eliminau căldura. Căci nu venea niciun fel de căldură de la măreaţa semilună argintie care plutea jos deasupra orizontului şi inunda tot acest teren cu lumina sa perlată. Era atât de strălucitoare încât trecură minute întregi până ca Marvin să poată accepta provocarea şi să se uite direct în lumină, dar în cele din urmă reuşi să distingă contururile continentelor, marginea difuză a atmosferei şi insulele albe de nori. Chiar şi de la această distanţă putea vedea sclipirea luminii solare pe gheaţa polară.

Era frumos şi inima lui simţea chemarea peste abisul spaţiului. În acea semilună strălucitoare se adunau toate minunile pe care el nu le cunoscuse niciodată – toate nuanţele cerului la apus, murmurul mării pe pietrişul plajelor, răpăitul ploii, binecuvântarea leneşă a zăpezii.

Acestea şi o mie altele ar fi trebuit să fie moştenirea lui de drept, dar el le cunoştea numai din cărţi şi din înregistrările vechi şi gândul îl umplu de suferinţa exilului.

De ce nu se puteau întoarce? Părea atât de calm sub acele şiruri de nori în marş. Apoi, când ochii lui Marvin nu mai fură orbiţi de strălucire, observă că porţiunea de disc care ar fi trebuit să fie în întuneric strălucea slab cu o fosforescenţă bolnăvicioasă… şi îşi aminti. Se uita la rugul funerar al unei lumi – la urmările radioactive ale Armaghedonului. Printr-un sfert de milion de mile de spaţiu, focul atomilor pe moarte era încă vizibil, a reamintire veşnică a trecutului ruinat. Aveau să treacă secole până când strălucirea letală să se stingă de pe roci şi viaţa să se poată reîntoarce ca să umple acea lume tăcută, pustie.

Tatăl său începu să vorbească, spunându-i lui Marvin povestea care până în urmă cu câteva momente nu însemnase pentru el mai mult decât un basm auzit în copilărie. Erau multe lucruri pe care nu le putea înţelege, îi era imposibil să-şi imagineze tiparul strălucitor, multicolor al vieţii pe planeta pe care nu o văzuse niciodată. Nu putea înţelege nici forţele care o distruseseră în final, lăsând Colonia, ferită de izolarea sa, ca unic supravieţuitor. Însă putea împărăşi agonia ultimelor zile, când Colonia aflase în cele din urmă că niciodată navele cu provizii nu vor mai coborî în flăcări cu daruri de acasă. Una câte una, staţiile radio încetaseră să emită: pe partea umbrită a globului luminile oraşelor păliseră şi muriseră, iar ei rămăseseră singuri, aşa cum niciun om nu mai fusese vreodată singur, purtând în mâinile lor viitorul speciei.

Urmaseră apoi anii de disperare şi îndelunga luptă pentru supravieţuire în lumea lor încrâncenată şi ostilă.

Lupta fusese câştigată, deşi cu greu. Acea mică oază de viaţă era în siguranţă în faţa a ce putea Natura să facă mai rău. Dar dacă nu exista un ţel, un viitor spre care să tindă, Colonia şi-ar fi pierdut dorinţa de a trăi şi atunci nici maşinile nici îndemânarea nici ştiinţa nu i-ar mai fi putut salva.

Astfel, în sfârşit, Marvin înţelese menirea acestui pelerinaj. El nu se va plimba niciodată pe lângă râurile acelei lumi legendare şi pierdute, nici nu va asculta tunetul urlând deasupra dealurilor molcome. Totuşi, într-o zi – cât de îndepărtată? – copiii copiilor lui se vor întoarce să-şi revendice moştenirea. Vânturile şi ploile vor spăla otrăvurile de pe pământurile arse şi le vor duce în ocean, iar în adâncuri ele îşi vor pierde veninul până când nu vor mai putea face rău nici unei fiinţe. Atunci, marile nave care încă aşteptau aici pe câmpiile tăcute şi prăfoase se vor înălţa din nou în spaţiu pe drumul care duce spre casă.

Acesta era visul, iar Marvin ştiu printr-o subită străfulgerare a intuiţiei că îl va transmite propriului său fiu, aici, în acelaşi loc, cu munţii în spatele lui şi lumina argintie de pe cer curgându-i pe faţă.

Nu privi înapoi când porniră pe drumul de întoarcere. Nu suporta să vadă măreţia rece a cornului Pământului pălind pe stâncile din faţa lui în timp ce se realătura semenilor săi în lungul lor exil.

Traducere: Roxana Brânceanu

John Helfers DUPĂ UN TIMP

Planeta albastră, albă şi maro este acum tăcută.

Se menţine încă pe traiectoria sa, gravitând în jurul stelei G2 de peste 4, 6 miliarde de ani, fiind a treia dintre cele nouă planete prinse în atracţia implacabilă a acelui enorm corp ceresc incandescent, roşu-auriu. Energia eliberată de această stea, sub formă de lumină – esenţială

pentru toate formele de viaţă cunoscute – are constant nevoie de şapte minute pentru a parcurge cele 149 de milioane de kilometri până la suprafaţa planetei, dezvăluind întotdeauna oceane şi continente dintr-o jumătate a lumii şi lăsând-o pe cealaltă învăluită în întuneric.

Cea de-a treia planetă este şi acum orbitată de propriul satelit – o rocă rotundă, albă, vizibilă datorită luminii stelare reflectate de terenul său pustiu. Suprafaţa îi este lipsită de aer, plină de cratere şi acoperită cu resturi, printre care şi un băţ pe care atârnă o bucată de pânză decolorată, cu şiruri de stele albe, încă vizibile, pe un fond ce ar fi putut fi cândva de culoare închisă. În plus, acolo se odihnesc nemişcate mai multe rachete, precum şi o grămadă de capace reci, argintate, aflate în preajma unor găuri săpate în zonă ce demonstrează că, la un moment dat, nişte creaturi s-au plimbat pe acea suprafaţă şi au cercetat sub scoarţa ei pentru diverse motive uitate de multă vreme.

La o depărtare de trei sute optzeci şi patru de mii de kilometri, în partea cea mai de jos a întunecatului spaţiu cosmic ce a fost curăţat complet, cu mult timp în urmă, de toţi sateliţii artificiali, norii încă se mai formează în atmosfera planetei albastre, crescând, ridicându-se, plutind pe cerul albastru deschis, uneori dezlănţuind furtuni violente ce se abat asupra continentelor şi oceanelor, alteori plecând înapoi în circuitul ploii fără a răspândi vreun singur strop de umezeală, aşa cum au făcut de milioane de ani şi o vor face încă multe milioane de acum înainte.

Odinioară, nenumărate specii de animale au cutreierat această planetă, de la insecte neînsemnate şi totuşi aproape indestructibile – gândaci, muşte de gunoi şi

rudele lor – până la forme superioare de viaţă, inclusiv reptile, mamifere atât aeriene cât şi terestre, animale acvatice minuscule, dar şi mari. Acum toate speciile de pe întreaga planetă numără în jur de câteva mii; e vorba, în cea mai mare parte, de existenţa insectelor, a gândacilor rezistenţi, a greierilor sezonieri şi a fluturilor. Se pare că întotdeauna vor exista fluturi. Oceanele sunt aproape moarte, înglobând numai viaţa animalelor unicelulare, şi asta de câteva milenii. Este o raritate să vezi mamifere cu sânge cald oriunde în emisfera nordică a planetei, tot ceea ce a mai rămas, având blană sau pene, se naşte, trăieşte şi moare în apropierea ecuatorului. Privind spre nord, este evident din ce motiv.

Pe măsură ce planeta albastră se roteşte, părţi ale ei întorcându-se mereu în lumina strălucitoare a soarelui, devin vizibile întinderi de teren, multe dintre ele neschimbate de mii de ani. Cu excepţia unuia. La început, acest grup neuniform străpuns de sute de canale, golfuri, râuri şi lacuri, cu o mică peninsulă în colţul sud-estic proiectată înspre ocean, şi cu o fâşie întinsă de teren ce iese în afară dinspre colţul de nord-vest dând impresia că atinge aproape continentul enorm din apropiere prin acea risipire de insule neregulate, pare ca şi cum restul pământului se adună în jurul lui. Dar o privire mai atentă dezvăluie o altă poveste.

Ceea ce era odinioară un lanţ muntos întins, înalt, neîntrerupt ce se desfăşura de la sloiurile mării îngheţate din punctul cel mai înalt al lumii, până la mulţimea de terenuri în formă de banană construind o punte peste ocean, între acest continent şi cel învecinat, este acum spulberat în mai multe bucăţi. Acolo unde fuseseră pe vremuri sute de piscuri semeţe, cu calote de ninsoare în mijlocul acestui cândva măreţ tărâm muntos, este acum un

uriaş crater, lat de peste o sută de kilometri. Craterul ar putea fi vizibil de pe satelitul acestei planete, dacă ar exista cineva acolo să-l observe.

Strălucirea mai intensă a luminii stelare în această întinsă regiune denotă faptul că ea nu este asemenea celorlalte. Restul continentelor au toate nişte petice înverzite, mici, dar, fără nicio îndoială, petice de vegetaţie. Pe acest pământ, totuşi, nu poată fi întrezărită nicio pată verde. Mai degrabă este înfăşurat într-un strat gros de cenuşă gri-maronie cuprinzând coasta vestică până la un grup de cinci lacuri moarte, mari, liniştite, care se află tocmai dincolo de imensul golf din sectorul nord-estic al continentului. Se întinde de la tundra îngheţată din partea nordică până la capătul lanţului muntos din sud şi acoperă tot ce atinge, în partea de sud-vest a munţilor, se distinge imensul canion. Pădurile dese, înverzite odinioară, care se aşterneau pe întreaga coastă vestică, sunt acum numai rămuriş uscat, întărit într-un înveliş gros şi rezistent de cenuşă. Rămăşiţele unui lung pod suspendat, cu traversele şi fundaţia răsucite şi îndoite de un cutremur, în urmă cu mult timp, au devenit şi ele de un cenuşiu posomorât. Clădirile la fel.

Sute de mii de case, zgârie-nori, ferme, biserici, întreprinderi şi toate celelalte construcţii ce înzestrează planeta sunt toate nemişcate şi tăcute. Turle bogat ornamentate sunt sufocate în praf cenuşiu-închis. Ferestrele reflectorizante – acelea care mai erau încă intacte – sunt lipsite de transparenţă din cauza unui strat de funingine nisipoasă, pe care ploile, de-a lungul multor ani de zile, l-au întărit şi transformat într-o tencuială consistentă. Niciun indiciu de viaţă de-a lungul întregului ţinut.

Planeta se roteşte, aşa cum a făcut-o întotdeauna, şi

dezvăluie mai mult din ceea ce a rămas în urma celor care au trăit cândva aici. Turnuri înalte cu ceas sunt acum tăcute, cu indicatoarele orelor şi minutelor nemişcate de câteva secole. Pretutindeni, incendiile naturale au distrus zeci de comunităţi de odinioară, incinerând hectar după hectar municipii, oraşe şi păduri. Câteva structuri piramidale aflate în apropierea unei întinse mări sunt treptat atât erodate de vântul susţinut al deşertului cât şi îngropate de nisipurile veşnic în derivă. Un bloc masiv care ar fi putut fi pe vremuri o sculptură a unui ciudat amestec om-animal chircit este acum doar o colină de piatră erodată.

Pe alte continente, natura îşi recuperează terenurile ce i-au aparţinut odinioară, cu mult timp în urmă. Jungla deasă avansează peste clădirile înalte, dezintegrând drumuri şi fundaţii, doborând treptat la pământ fostele monumente ale poporului care, pe vremuri, a prosperat aici. Râurile, umflate de puhoaiele revărsate din munţi, ies din albie şi inundă zeci de mii de metri pătraţi din peisaj, transformându-l de fiecare dată. În alte zone, nisipurile deşertului înaintează treptat, acoperind pământ şi iarbă şi apă şi construcţii. Oceanul, pe care nimic nu-l poate opri, se înalţă din când în când şi-şi revarsă furia pe litoralul lumii, distrugând, remodelând, renăscând. Anotimpurile trec, zăpada deasă, grea troienind oraşele odinioară magnifice, mândria poporului care le construise cu mult timp în urmă.

Neamul care ridicase aceste construcţii fusese odinioară prolific pe această planetă, răspândindu-se peste uscat şi apă în număr foarte mare. Mereu curioşi, au parcurs aproape fiecare centimetru din lumea pe care o moşteniseră, escaladând munţii cei mai înalţi, coborând pe fundul oceanului, şi chiar despicând fiecare atom care

conţinea el însuşi viaţă. Au învins boala, au unit lumea în tehnologie şi aproape s-au distrus ei înşişi, şi nu numai o dată. Navele lor au despicat cerul, căutând întotdeauna să meargă mai departe, mai repede, iar în cele din urmă au scăpat din încătuşarea deprimantă a Pământului pentru a explora întinderile apropiate ale spaţiului cosmic. Au fost chiar destul de interesaţi de restul galaxiilor încât să transmită în exterior un semnal, în speranţa vreunui răspuns de la o altă formă de viaţă de undeva din univers. Dar, ca în toate ciclurile, timpul lor trebuise să ajungă la un sfârşit, în cele din urmă, lăsând în urmă, ca moştenire, numai monumente în dezordine.

Acum, rămăşiţele amplului sistem de transport zac abandonate în şiruri alături de ceea ce au fost, pe timpuri, centre de civilizaţie. De mult este distrus şi sistemul de comunicaţii, vibrant odinioară când folosea însăşi lumina pentru a purta informaţiile pretutindeni pe glob, cât ai clipi din ochi. A trecut mult timp de când staţiile spaţiale artificiale ce gravitaseră această planetă au brăzdat cerul într-o vâlvătaie crâncenă produsă de reintrarea în atmosferă. Istoria acestei rase, păstrată la început în lut şi piatră, apoi mai târziu pe hârtie, în oţel, siliciu şi electroni, este acum în stare latentă, edificii înălţate pentru a le găzdui moştenirea furată între timp.

Poate că într-o zi, peste sute de mii de ani, o altă rasă se va dezvolta pe această planetă, ce va da în vileag rămăşiţele trecutei civilizaţii, şi vor fi surprinşi de cei care fuseseră predecesorii lor. Poate vor fi vizitatori de pe o stea îndepărtată care au recepţionat un semnal răspândit în spaţiu cu sute de ani în urmă, sau care au recuperat vreo sondă străveche lansată în spaţiu înainte ca vreunul dintre ei să se fi născut şi care au călătorit prin spaţiu pentru a localiza sursa acestei ciudate tehnologii. Poate că

ei vor dezlega tainele ascunse ale acestei rase, descoperind tehnologia sigilată în interiorul unui munte, sau vor descoperi arhive care dezvăluie istoria acestei rase şi ce anume s-a întâmplat în cele din urmă cu ea.

Sau poate că, în aproximativ nouă miliarde de ani, steaua în jurul căreia gravitează această planetă albastră, albă şi maro se va transforma într-o imensă minge roşie de heliu incandescent, incinerând cele două planete mai apropiate de ea şi, da, în aceeaşi măsură şi această planetă. După alte câteva milioane de ani, având epuizate rezervele de carburant, se va strânge într-un nucleu compact – compus dintr-o aglomerare de atomi – formând o minge albă cam de dimensiunea celei de a treia planete pe care o distrusese în urmă cu acei mulţi ani.

Şi în final, cu excepţia acelor fragmente de tehnologie împrăştiate care ar putea să fi supravieţuit călătoriei lor fără de sfârşit şi a secolelor de semnale radio şi de televiziune ce fuseseră difuzate în tot universul, va fi ca şi cum acea rasă – care deţinuse pe termen scurt dominaţia asupra celei de a treia planete, cu acele toate miliarde de ani în urmă – nu ar fi existat deloc.

Traducere: Sanda Andronache

V

MARTORI LA SFÂRŞITUL LUMII

Robert Silverberg

CÂND NE-AM DUS SĂ VEDEM SFÂRŞITUL LUMII

Nick şi Jane erau bucuroşi că se duseseră să vadă sfârşitul lumii. Fiindcă asta le oferea ceva deosebit despre care să vorbească la petrecerea lui Mike şi Ruby. Oamenilor le place întotdeauna să meargă la o petrecere înarmaţi cu un mic subiect de conversaţie. Mike şi Ruby dădeau petreceri fantastice. Casa lor era superbă, era una dintre cele mai rafinate din cartier. O casă cu adevărat

pentru toate anotimpurile, pentru toate stările de spirit. Un colţ de lume extrem de special. Cu mai mult spaţiu în interior şi în exterior… cu mai multă libertate fără limite… Salonul, cu grinzile plafonului la vedere, era un focar natural al distracţiilor. Cu finisaje făcute la comandă, cu un spaţiu special amenajat pentru discuţii şi cu şemineu. Mai exista şi o cameră de recreere pentru întreaga familie, cu tavan cu grinzi şi pereţi cu lambriuri de lemn – plus un birou. Şi un apartament principal magnific, cu un spaţiu pentru garderobă de trei metri şi jumătate şi cu baie separată. Design exterior într-adevăr impresionant. Curte acoperită. Un sfert de hectar de pădure magnifică în jur. Petrecerile lor erau atracţiile principale în oricare dintre lunile anului. Nick şi Jane rămaseră în aşteptare până când apreciară că sosise destul de multă lume. Atunci ea îl înghionti şi el spuse, jovial:

— Ştiţi ce-am făcut săptămâna trecută? Hei, am fost să vedem sfârşitul lumii!

— Sfârşitul lumii? întrebă Henry.

— V-aţi dus să-l vedeţi? făcu Cynthia, soţia lui.

— Cum aţi reuşit aşa ceva? se interesă Paula.

— Oferta e disponibilă începând din martie, îi spuse Stan. Cred că American Express are – un compartiment care se-ocupă de asta.

Descoperind că Stan ştia deja, Nick se simţi stânjenit. Se grăbi să continue, înainte de-a apuca celălalt să mai deschidă gura:

— Da, abia a început. Agentul nostru de călătorie a aflat. Ceea ce fac ei e să te pună într-o maşină care seamănă cu un submarin mititel, ştiţi voi, cu cadrane şi manete în faţa ta, dincolo de un perete de plastic, ca să n-atingi nimic, şi te trimit în viitor. Poţi să plăteşti c-o carte de credit obişnuită.

— Trebuie să fie foarte scump, zise Marcia.

— Reduc preţul cu mare rapiditate, spuse Jane. Anul trecut numai milionarii îşi puteau permite. Serios, chiar n-aţi mai auzit despre asta?

— Ce-aţi văzut? întrebă Henry.

— La început, dincolo de hublou n-a fost decât o întindere cenuşie, răspunse Nick. Şi un soi de efect scânteietor.

Toată lumea se uita la el. Le savură atenţia. Jane avea o expresie fascinată, iubitoare.

— Pe urmă ceaţa s-a-mprăştiat şi o voce din difuzor ne-a anunţat că ajunseserăm chiar la sfârşitul timpului, când existenţa vieţii pe Pământ devenise imposibilă. Bineînţeles că noi eram izolaţi, în chestia aia etanşă, ca un submarin. Nu puteam decât să ne uităm afară. Pe plajă, pe plaja aia pustie. Apa avea o culoare gri bizară, cu o strălucire roz. Pe urmă s-a-nălţat soarele. Era roşu, aşa cum e uneori la răsărit, numai că a rămas la fel şi când a ajuns în mijlocul cerului, şi părea zgrunţuros şi deformat pe margini. Aşa cum arată câţiva dintre noi, ha ha. Zgrunţuros şi deformat pe margini. Pe plajă bătea un vânt rece.

— Dacă eraţi în submarinul etanş, de unde ştii că era un vânt rece? întrebă Cynthia.

Jane îi aruncă o privire aspră. Nick răspunse.

— Vedeam nisipul spulberat de vânt din jur. Şi părea să fie frig. Oceanul gri. Ca iarna.

— Povesteşte-le despre crab, zise Jane.

— Da, şi crabul. Ultima formă de viaţă de pe Pământ. Nu era un crab adevărat, fireşte, era ceva lat de şaizeci de centimetri şi înalt de treizeci, cu o carapace groasă, de un verde lucios, cu probabil vreo douăzeci de picioare şi cu nişte coarne curbate, îndreptate în sus, şi se mişca încet

prin faţa noastră, de la dreapta la stânga. A avut nevoie de toată ziua ca să traverseze plaja. A murit înainte de-a se-nnopta. I s-au fleşcăit coarnele şi n-a mai mişcat. A venit fluxul şi i-a măturat trupul. Soarele a apus. Nu era lună. Stelele nu păreau să fie la locurile lor. Difuzorul ne-a spus că tocmai văzuserăm moartea ultimei făpturi de pe Pământ.

— Ce sinistru! strigă Paula.

— Aţi fost plecaţi mult timp? întrebă Ruby.

— Trei ore, răspunse Jane. Poţi să petreci săptămâni sau zile la sfârşitul lumii, dacă vrei să plăteşti în plus, dar ei te aduc întotdeauna înapoi după exact trei ore din momentul plecării. Ca să n-o ia razna cheltuielile cu bona.

Mike îi oferi lui Nick nişte marijuana.

— Înseamnă-ntr-adevăr ceva, spuse. Să ajungi la sfârşitul lumii. Hei, Ruby, poate-o să vorbim cu agentul de călătorie despre asta.

Nick trase fumul adânc în piept şi îi întinse ţigara lui Jane. Era încântat de sine însuşi, de modul în care spusese povestea. Toţi fuseseră foarte impresionaţi. Soarele ăla mărit, roşu, crabul care fugea. Excursia costase mai mult decât o lună petrecută în Japonia, dar fusese o investiţie bună. El şi Jane o făcuseră primii, din tot cartierul. Ceea ce era important. Paula se holba la el cu veneraţie. Nick ştia că acum îl vedea într-o cu totul altă lumină.

Era posibil să vină la o întâlnire cu el, la un motel, marţi la ora prânzului. Cu o lună în urmă îl refuzase, dar acum căpătase, în ochii ei, o nouă atractivitate. Se uită la ea şi-i făcu cu ochiul. Cynthia şi Stan se ţineau de mână. Henry şi Mike se ghemuiseră la picioarele lui Jane. Fiul de doisprezece ani al lui Mike şi Ruby intră în încăpere şi se opri la marginea zonei cu fotolii şi canapele rezervată pentru conversaţii.

— Tocmai s-a difuzat un comunicat la ştiri, spuse el. Nişte amibe mutante au scăpat dintr-o staţiune de cercetări guvernamentală şi-au ajuns în lacul Michigan. Sunt purtătoarele unui virus care dizolvă ţesuturile şi toată lumea din şapte state trebuie să fiarbă apa, până la primirea altor instrucţiuni.

Mike se încruntă la el.

— Ai depăşit ora de culcare, Timmy.

Băiatul plecă. Se auzi soneria. Ruby se duse să răspundă şi se întoarse cu Eddie şi Fran.

— Nick şi Jane au fost să vadă sfârşitul lumii, zise Paula. Tocmai ne-au povestit.

— Phii, exclamă Eddie, şi noi am făcut asta, miercuri noaptea.

Nick se simţi demoralizat. Jane îşi muşcă buza şi o întrebă în şoaptă pe Cynthia de ce purta Fran întotdeauna rochii atât de lipsite de gust.

— Aţi văzut totul, ei? întrebă Ruby. Crabul şi restul?

— Crabul? se miră Eddie. Ce crab? N-am văzut niciun crab.

— Probabil c-a murit înainte, spuse Paula. Când au fost acolo Nick şi Jane.

— A sosit un nou transport de Cuemavaca Lightning, zise Mike. Uite, trageţi un fum.

— Când aţi făcut-o? îl întrebă Eddie pe Nick.

— Duminică după-amiază. Cred c-am fost primii.

— Excelentă excursie, nu-i aşa? spuse Eddie. Totuşi, întrucâtva cam sumbră. Când s-a prăbuşit ultimul deal în mare.

— Noi n-am văzut asta, zise Jane. Şi voi n-aţi văzut crabul? Poate-am fost în excursii diferite.

— Care sunt impresiile voastre, Eddie?

Eddie se opri în spatele Cynthiei şi o cuprinse cu

braţele.

— Ne-au pus într-o capsulă mică, începu el, cu un hublou, ştiţi, şi cu o mulţime de instrumente, şi…

— Am mai auzit partea asta, îl întrerupse Paula. Ce-aţi văzut?

— Sfârşitul lumii, spuse Eddie. Când apa acoperă totul. Soarele şi luna erau pe cer în acelaşi timp…

— Noi n-am văzut deloc luna, remarcă Jane. Pur şi simplu nu era acolo.

— Se vedea într-o parte, iar soarele în cealaltă, continuă Eddie. Luna era mai aproape decât ar fi trebuit. Şi de o culoare ciudată, aproape ca a bonzului. Şi apa urca tot mai sus, pe nesimţite. Am ocolit jumătate din lume şi tot ce-am văzut a fost oceanul. Cu excepţia unui singur loc, unde ieşea în afară o bucată mare de pământ, un deal, şi ghidul ne-a spus că era vârful muntelui Everest.

Îşi flutură mâna spre Fran.

— A fost foarte şic, eh, să plutim, în ambarcaţiunea noastră minusculă, lângă vârful Everestului. Cam trei metri din el ieşeau în afară. Şi apa creştea întruna. Mai sus, mai sus, mai sus. Mai sus şi peste vârf. Hap. Şi n-a mai rămas nicio palmă de pământ. Trebuie să recunosc c-a fost puţin cam dezamăgitor, exceptând bineînţeles ideea de bază. Ingeniozitatea omenească poate crea o maşină capabilă să trimită oamenii la miliarde de ani distanţă, în viitor, şi să-i aducă înapoi, uau! Dar acolo nu era decât oceanul.

— Ce bizar, făcu Jane. Şi noi am văzut oceanul, dar exista o plajă, un soi de plajă oribilă, şi creatura aia ca un crab mergea de-a lungul ei, şi soarele – era în întregime roşu. Când l-aţi văzut voi era tot aşa?

— Era verde, un soi de verde foarte palid, răspunse Fran.

— Vorbiţi despre sfârşitul lumii? întrebă Tom.

El şi Harriet stăteau lângă uşă, scoţându-şi hainele. Le deschise, probabil, băiatul lui Mike. Tom îi întinse haina lui Ruby şi exclamă:

— Doamne, ce spectacol!

— Deci aţi făcut-o şi voi? întrebă Jane, cu o notă falsă în glas.

— Acum două săptămâni, răspunse Tom. Agentul de călătorii ne-a sunat şi-a spus: „Ghiciţi ce vă oferim acum, sfârşitul blestemăţiei ăsteia de lume!” Cu toate costurile suplimentare, preţul n-a fost de fapt chiar atât de piperat. Aşa că ne-am dus direct acolo, la birou, sâmbătă, cred – sau era vineri? – oricum, în ziua marii revolte, când au ars St. Louis…

— Asta a fost sâmbătă, spuse Cynthia. îmi aduc aminte că mă-ntorceam de la cumpărături când au spus la radio că se foloseau arme nucleare…

— Sâmbătă, da, încuviinţă Tom. Le-am spus că eram pregătiţi să mergem, şi ne-au şi trimis.

— Aţi văzut o plajă cu crabi, întrebă Stan, sau o lume plină cu apă?

— Niciuna, nici alta. Era un soi de eră glaciară. Gheţarii acopereau totul. Nu se vedea niciun ocean, niciun munte. Am zburat în jurul lumii şi semăna cu un bulgăre de zăpadă imens. Montaseră proiectoare pe vehicul, fiindcă soarele dispăruse.

— Eu am fost sigură că zăream soarele, atârnând acolo, sus, spuse Harriet. Ca un glob de zgură pe cer. Dar ghidul a zis că nu, nimeni nu poate să-l vadă.

— Cum a fost posibil să vizitaţi fiecare un alt sfârşit al lumii? se miră Henry. E de crezut că nu există decât unul singur. Adică se sfârşeşte şi aşa se sfârşeşte, şi nu se poate sfârşi în mai multe feluri.

— Ar fi putut fi un truc? întrebă Stan.

Toţi se întoarseră şi îl priviră. Faţa lui Nick se înroşi peste măsură. Fran căpătă o înfăţişare atât de jalnică, încât Eddie se desprinse de Cynthia şi se duse să-i maseze umerii. Stan ridică din umeri.

— Nu vreau să insinuez asta, se apără el. Măntrebam doar.

Sună telefonul. Ruby se duse să răspundă. Nick îi vorbi

Paulei despre prânzul de marţi. Ea se declară de acord.

— Să ne-ntâlnim la motel, propuse el, şi ea zâmbi.

Eddie o îmbrăţişa din nou pe Cynthia. Henry părea foarte beat şi se chinuia să n-adoarmă. Sosiră Phil şi Isabel. îi auziră pe Tom şi Fran vorbind despre incursiunile lor la sfârşitul lumii şi Isabel spuse că ei doi fuseseră acolo cu numai două zile înainte.

— La naiba, zise Tom, toată lumea face chestia asta! Cum a fost excursia voastră?

Ruby se întoarse în încăpere.

— A telefonat sora mea, din Fresno, să spună că e teafără. La Fresno nu s-a simţit cutremurul.

— Cutremurul? se miră Paula.

— În California, o lămuri Mike. În după-amiaza asta. Nu ştiai? A distrus aproape tot Los Angelesul şi s-a propagat drept în susul coastei, practic până la Monterey. Se crede c-a fost provocat de bomba testată în subteran, în deşertul Mohave.

— În California au fost întotdeauna dezastre din astea groaznice, spuse Marcia.

— Bine că amibele alea n-au scăpat în est, zise Nick. Imaginaţi-vă ce complicat ar fi fost dacă le-ar fi avut acum în L.A.

— Le vor avea, spuse Tom. Două din trei se reproduc prin spori aeropurtaţi.

— Ca germenii tifoidei de anul trecut, din noiembrie, comentă Jane.

— Ăla a fost tifos, o corectă Nick.

— Oricum, zise Phil, le povesteam lui Tom şi Fran ce-am văzut noi la sfârşitul lumii. Soarele se transforma în nova. Şi ne-au arătat totul într-un mod foarte inteligent. Adică nu puteai pur şi simplu să stai acolo şi să trăieşti experienţa asta, din cauza căldurii şi a radiaţiilor foarte puternice, şi aşa mai departe. Dar ei oferă o vedere periferică a fenomenului, foarte elegantă, în sensul meluhanesc[19] al cuvântului. Te duc mai întâi într-un moment plasat cu vreo două ore înainte de explozie, înţelegeţi? E la un ştiu câte catralioane de ani de acum înainte, dar oricum la o foarte mare distanţă, fiindcă toţi copacii arată cu totul altfel.

Au solzi albaştri şi crengi ca nişte frânghii, iar animalele sunt un fel de creaturi care sar într-un picior, ca nişte jucării cu arc…

— Oh, asta n-o cred, spuse tărăgănat Cynthia.

Phil o ignoră cu eleganţă.

— Şi n-am văzut nimic care să indice prezenţa oamenilor, nicio casă, niciun stâlp de telegraf, de aceea presupun că extincţia noastră avusese loc cu multă vreme în urmă. Oricum, ne-au lăsat să ne uităm la toate astea o vreme. Dar fără să ieşim din maşina timpului, fireşte, fiindcă spuneau că atmosfera era nocivă. Soarele a-nceput să se umfle treptat. Eram agitaţi – nu-i aşa, Iz? – vreau să spun, dacă greşiseră cumva calculele? Excursia asta e o

19 Herbert Marshall McLuhan (1911-1980), profesor la universitatea din Toronto, celebru mai ales datorită aportului său la teoria comunicării. (n.tr.)

idee cu totul nouă şi lucrurile-ar fi putut merge prost. Soarele se făcea din ce în ce mai mare şi pe urmă din partea lui stângă a-nceput să iasă ceva ca un braţ, un braţ uriaş, în flăcări, întinzându-se prin spaţiu, ajungând tot mai aproape. Ne uitam la el prin sticlă fumurie, ca pe parcursul eclipselor. Ne-au lăsat să ne uităm la explozie vreo două minute, şi simţeam că era din ce în ce mai cald. Pe urmă am făcut un salt în timp, am mers cu doi ani mai departe. Soarele revenise la forma lui obişnuită, numai că era mai mic, un soi de soare mic şi alb în locul celui mare, galben. Iar pe pământ totul era cenuşă.

— Cenuşă, spuse apăsat Isabel.

— Arăta ca Detroit, după ce-a aruncat sindicatul bomba nucleară la Ford. Numai că era mult, mult mai rău. Munţi întregi se topiseră. Oceanele secaseră. Totul era cenuşă.

Se cutremură şi luă o ţigară cu marijuana de la Mike. Isabel plângea.

— Creaturile cu un singur picior, spuse ea. Adică, probabil c-au fost nimicite, toate.

Începu să suspine. Stan o linişti.

— Măntreb de ce e altfel pentru toată lumea care merge acolo, zise el. Îngheţul. Sau oceanele. Sau explozia soarelui. Sau creatura pe care-au văzut-o Nick şi Jane.

— Sunt convins că am trăit cu toţii câte o experienţă autentică în viitorul îndepărtat, zise Nick.

Simţea că era necesar să recapete cumva controlul asupra grupului. Fusese atât de bine când îşi spusese povestea, înainte de sosirea celorlalţi.

— Cu alte cuvinte, Pământul trece printr-o diversitate de calamităţi naturale, nu e vorba pur şi simplu de un singur sfârşit al lumii, şi ei le amestecă şi trimit oamenii să vadă catastrofe diferite. Dar eu unul nu m-am îndoit nici

măcar pentru o singură clipă că asistam la un eveniment autentic.

— Trebuie s-o facem, îi spuse Ruby lui Mike. Nu durează decât trei ore. Ce-ar fi să-i sunăm luni, dimineaţa, mai înainte de orice altceva, şi să ne programăm pentru joi seara?

— Luni sunt funeraliile preşedintelui, le atrase atenţia Tom. Agenţia de voiaj o să fie-nchisă.

— L-au prins pe asasin? întrebă Fran.

— La ştirile de la ora cinci n-au spus nimic, răspunse Stan. Cred c-o să scape, cum a scăpat şi cel dinaintea lui.

— Să fiu al naibii dacă pricep de ce şi-ar dori cineva să fie preşedinte, făcu Phil.

Mike puse muzică. Nick dansă cu Paula. Eddie dansă cu Cynthia. Henry adormise. Dave, soţul Paulei, era în cârje de când fusese jefuit, dar o rugă pe Isabel să vină să stea de vorbă cu el. Tom dansă cu Harriet, deşi erau căsătoriţi. De la ieşirea ei din spital, după transplant, trecuseră numai câteva luni, şi el o trata cu extrem de multă tandreţe. Mike dansă cu Fran. Phil dansă cu Jane. Stan dansă cu Marcia. Ruby îl despărţi pe Eddie de Cynthia. Pe urmă, Tom dansă cu Jane şi Phil dansă cu Paula. Fetiţa lui Mike şi Ruby se trezi şi veni să-i salute. Mike o trimise înapoi, în pat. În depărtare se auzi o explozie. Nick dansă din, nou cu Paula, dar nu voia să se plictisească de el până marţi, aşa că se scuză şi se duse să stea de vorbă cu Dave. Dave se ocupa de majoritatea investiţiilor lui. Ruby se întoarse spre Mike:

— Îl suni pe agentul de călătorie a doua zi după funeralii?

Mike răspunse că avea s-o facă, dar Tom le atrase atenţia că şi noul preşedinte urma să fie probabil împuşcat de cineva şi aveau să se desfăşoare alte funeralii.

Funeraliile astea făceau praf produsul naţional brut, observă Stan, fiindcă toate întreprinderile trebuiau să se-nchâdă întruna. Nick o văzu pe Cynthia trezindu-l pe Henry şi întrebându-l răspicat dacă avea s-o ducă în excursia la sfârşitul lumii. El păru stânjenit. Fabrica lui fusese aruncată în aer de Crăciun, în timpul unei demonstraţii pentru pace, şi toată lumea ştia că nu era în formă din punct de vedere financiar.

— Poţi să plăteşti, spuse Cynthia, acoperind vorbăria celorlalţi cu vocea ei înfierbântată. Şi e atât de frumos, Henry. Gheaţa. Sau explozia soarelui. Vreau să merg.

— Trebuia ca Lou şi Janet să se ducă acolo în seara asta, îi spuse Ruby Paulei. Dar băiatul lor cel mic s-a întors din Texas cu noua formă de holeră, şi-au fost nevoiţi să contramandeze.

— Am auzit că un cuplu a văzut luna făcându-se zob, spuse Phil. A ajuns prea aproape de Pământ şi a plesnit în mai multe bucăţi, iar bucăţile-au căzut ca nişte meteoriţi. Şi au zdrobit totul, înţelegeţi. Un fragment mare a fost cât pe ce să lovească maşina timpului în care erau ei.

— Asta nu mi-ar fi plăcut de loc, zise Marcia.

— Excursia noastră a fost foarte frumoasă, povesti Jane. Fără nimic violent. Doar soarele mare şi roşu, şi fluxul, şi crabul târându-se pe plajă. Amândoi am fost profund impresionaţi.

— E uimitor ce poate realiza ştiinţa în zilele noastre, spuse Fran.

Mike şi Ruby căzură de acord să-ncerce să-şi programeze excursia la sfârşitul lumii imediat după încheierea funeraliilor. Cynthia bău prea mult şi i se făcu rău. Phil, Tom şi Dave discutară despre bursă. Harriet îi povesti lui Nick despre operaţia ei. Isabel flirtă cu Mike, lărgindu-şi decolteul. La miezul nopţii, cineva dădu drumul

la ştiri. Se difuzau câteva instantanee din timpul cutremurului, urmate de un avertisment adresat locuitorilor din statele afectate, cărora li se spunea să fiarbă apa. Văduva preşedintelui fusese filmată în timpul vizitei la văduva preşedintelui precedent, cerându-i sfaturi legate de funeralii. După care începu un interviu cu un director executiv al companiei de călătorii în timp.

— Afacerea e fenomenală, spuse el. Excursiile în timp vor deveni, anul viitor, industria cu cea mai rapidă dezvoltare.

Reporterul îl întrebă dacă, pe lângă excursia la sfârşitul lumii, compania lui avea să mai ofere în curând şi altceva.

— Sperăm s-o facem ceva mai târziu, spuse directorul. Intenţionăm să solicităm în scurtă vreme aprobarea Congresului. Dar, între timp, cererea pentru actuala noastră ofertă atinge cote foarte înalte. Nici nu vă puteţi imagina. Fireşte, era de aşteptat ca poveştile apocaliptice să capete o popularitate imensă în asemenea vremuri.

— Ce înţelegeţi prin „asemenea vremuri”? îl întrebă reporterul, dar o reclamă îl întrerupse pe director în timp ce începea să răspundă.

Mike închise televizorul. Nick descoperi că se simţea extrem de deprimat. Decise că era din cauza călătoriei făcute de atât de mulţi dintre prietenii lui, nu doar de el şi Jane, aşa cum crezuse. Se pomeni stând în picioare, alături de Marcia, şi încercând să-i descrie modul în care se mişcase crabul, dar ea se mulţumi să ridice din umeri. Acum nu mai vorbea nimeni despre călătoriile în timp. Petrecerea trecuse de acel punct. Nick şi Jane plecară destul de devreme şi se duseră direct la culcare, fără să facă dragoste. În dimineaţa următoare, nu primiră ziarul

de duminică din cauza grevei de la Direcţia Podurilor, iar la radio se anunţă că amibele mutante se dovedeau mai greu de distrus decât se anticipase iniţial. Se răspândeau în Lacul Superior şi toată lumea din zonă trebuia să fiarbă apa de băut. Nick şi Jane se întrebară unde aveau să plece în următorul concediu.

— Ce-ai zice să mergem să vedem din nou sfârşitul lumii? sugeră ea, iar el râse timp îndelungat.

Traducere: Ana-Veronica Mircea

Poul Anderson

CĂLĂTORIE SPRE VEŞNICIE

În dimineaţa aceea ploua, burniţa de vară cădea peste dealuri, ascunzând scânteierea fluviului şi satul de dincolo de el. Martin Saunders stătea în pragul uşii, lăsând vântul răcoros şi umed să-i sufle în faţă şi întrebându-se cum avea să fie vremea cu o sută de ani mai târziu.

Eve Lang se opri în spatele lui şi îi puse mâna pe braţ. El zâmbi, coborându-şi privirea spre ea şi gândindu-se cât de frumoasă era aşa, cu stropii de ploaie prinşi în părul negru, ca nişte perle mărunte. Ea nu spuse nimic; nu era necesar, iar el se simţi recunoscător pentru tăcere.

Vorbi primul.

— N-o să dureze mult, Eve.

Apoi îşi dădu seama ce banal sunaseră cuvintele şi zâmbi.

— Numai că, de ce avem sentimentul ăsta, de despărţire la aeroport? N-o să fiu plecat pentru multă vreme.

— Pentru o sută de ani, zise ea.

— Ia-o uşurel, iubito. Teoria exclude greşelile. Am mai fost plecat în excursii temporale, ai uitat? Douăzeci de ani înainte şi douăzeci în urmă. Proiectorul funcţionează, s-a demonstrat practic. Nu e decât o călătorie ceva mai

lungă, atâta tot.

— Dar automatele, cele trimise la o sută de ani în viitor, nu s-au mai întors…

— Exact. Au în ele vreo tâmpenie care-a luat-o razna. Tuburile şi-au expulzat capetele idioate, sau altceva de genul ăsta. De-aia trebuie să mergem acolo eu şi Sam, să vedem ce s-a defectat. Noi ne putem repara maşina. Putem compensa bine cunoscuta perversitate a tuburilor de vid.

— Dar de ce amândoi? Unul ar fi fost de-ajuns. Sam…

— Sam nu e fizician. E posibil să nu descopere defectul. Pe de altă parte, e un mecanic îndemânatic, poate face lucruri care mie nu mi-ar reuşi niciodată. Ne completăm unul pe altul.

Saunders răsuflă adânc.

— Uite, iubito…

Sam Hull îi strigă cu vocea lui de bas.

— Totul e gata, oameni buni! Putem pleca oricând doriţi!

— Vin.

Dar Saunders nu se grăbi, îşi luă rămas de bun de la Eve ca la carte, dar în avans. Ea îl urmă în casă şi apoi jos, în vastul atelier de lucru subteran.

Proiectorul stătea în mijlocul unei învălmăşeli de aparate, sub lumina albă a tuburilor fluorescente. Privit din exterior, nu avea nimic impresionat, era un cilindru metalic gros de vreo trei metri şi lung de nouă, şi părea nefinisat, ca orice altă construcţie experimentală. Carcasa exterioară era un simplu înveliş de protecţie al bateriilor şi al proiectorului dimensional masiv din interior. În capătul din faţă fusese lăsat un loc minuscul pentru cei doi bărbaţi. Sam Hull le făcu vesel cu mâna. Silueta lui masivă acoperea aproape în întregime dungile gri ce se întretăiau pe costumul mărunţelul MacPherson.

— Totul e reglat pentru o deplasare cu o sută de ani înainte! exclamă el. Două mii şaptezeci şi trei, venim!

MacPherson clipi ca o bufniţă în spatele ochelarilor lui cu lentile groase.

— Totul e verificat, zise. Sau cel puţin aşa mi-a spus Sam, aici de faţă. Eu, unul, nu sunt în stare să deosebesc un oscilograf de un clistron. Aveţi un stoc bogat de piese de schimb şi de unelte. N-ar trebui s-apară probleme.

— Nici nu caut vreuna, Doc, ripostă Saunders. Eve nu vrea să creadă că n-o să fim mâncaţi de monştri cu ochi pedunculaţi şi colţi lungi. îi tot repet că n-o să facem altceva decât să verificăm maşinile noastre automate, dacă o să reuşim să le dăm de urmă, plus câteva observaţii astronomice, şi-o să ne întoarcem.

— În viitor vor fi oameni, spuse Eve.

— Ei, sigur, n-o să-i refuzăm dac-or să ne invite la un păhărel, ridică Hull din umeri. Ceea ce-mi aduce aminte…

Scoase o sticlă de jumătate din buzunarul încăpător al salopetei.

— Ar trebui să toastăm, sau cam aşa ceva, ce?

Saunders se încruntă uşor. Nu voia să amplifice impresia lui Eve că plecau în necunoscut. Era destul de îngrijorată, biata copilă, biata copilă încântătoare.

— La naiba, spuse el, ne-am întors în o mie nouă sute cincizeci şi trei şi am văzut casa neschimbată. Ne-am dus în viitor, în o mie nouă sute nouăzeci şi trei, şi am văzut casa neschimbată, în niciuna dintre cele două dăţi n-am găsit pe nimeni acasă. Excursiile astea sunt prea plicticoase ca să merite un toast.

— Nimic nu e atât de plictisitor încât să nu merite un păhărel, făcu Hull.

Turnă şi ciocniră, o scurtă ceremonie bizară în laboratorul cu desăvârşire prozaic.

— Bon voyage!

— Bon voyage.

Eve încercă să zâmbească, dar mâna cu care îşi duse paharul la buze tremura uşor.

— Haide, spuse Hull. Să mergem, Mart. Cu cât plecăm mai repede, cu atât de ne-ntoarcem mai repede.

— Sigur.

Saunders lăsă paharul jos cu un gest hotărât şi se răsuci spre maşinărie.

— La revedere, Eve, ne vedem peste două ore – după o sută de ani.

— Cu bine… Martin.

Ea rosti numele ca pe o mângâiere.

MacPherson îi privea iradiind aprobator, ca un unchi.

Saunders se înghesui în compartimentul din faţă, alături de Hull. Era un bărbat voinic, cu membre lungi şi umeri laţi, cu trăsături aspre, plăcute, sub o claie de păr castaniu şi ochi mari, cenuşii, înconjuraţi de talpa gâştei, fiindcă şi-i îngusta prea des, privind către soare. Nu purta decât o bluză simplă şi pantalonii largi de lucru, pătaţi pe alocuri de unsoare sau de acid.

Compartimentul abia dacă era suficient de mare pentru ei amândoi – şi era ticsit cu instrumente – cărora li se adăugau puşca şi pistolul luate numai şi numai ca să liniştească temerile lui Eve. Saunders înjură fiindcă armele îi stăteau în drum şi închise cu zgomot uşa. Sunetul avu ceva straniu, definitiv.

— Gata, spuse Hull, fără să fi fost necesar.

Saunders dădu din cap şi porni proiectorul, care începu să se-ncălzească. Zăngănitul lui puternic umplu cabina, îl simţi vibrându-i în oase. Acele oscilară pe cadrane, apropiindu-se de valorile stabile.

Prin singurul hublou, o văzu pe Eve făcându-i cu

mâna. Îi răspunse cu acelaşi gest, apoi trase cu furie în jos maneta comutatorului principal.

Maşina licări, se estompă şi dispăru. Eve expiră cu un tremur şi se întoarse spre MacPherson.

O învârtejire cenuşie le apăru pentru scurt timp în faţa ochilor şi zumzetul proiectoarelor umplu maşina cu un cântec colosal. Saunders urmări indicaţiile aparatelor de măsură şi împinse uşor înapoi maneta comutatorului care controla viteza de deplasare în timp. O înaintare de o sută de ani – minus numărul de zile scurse de când trimiseseră primul automat, ca să nu-l descopere cumva vreun nărod din viitor şi să plece cu el…

Lovi brusc comutatorul cu palma şi zgomotul şi vibraţiile încetară cu un ţiuit sonor.

Lumina soarelui se revărsa prin hublou.

— Casa nu mai e? întrebă Hull.

— O sută de ani înseamnă un timp îndelungat, spuse Saunders. Haide, să ieşim şi s-aruncăm o privire.

Se strecurară prin deschidere şi se ridicară în picioare. Maşinăria stătea pe fundul unei gropi pe jumătate rambleiată, deasupra căreia unduia iarba. Câteva bucăţi de piatră spartă ieşeau din pământ. Deasupra capetelor lor, cerul era de un albastru strălucitor, cu nori pufoşi purtaţi de vânt.

— Nici urmă de automate, spuse Hull, uitându-se în jur.

— E ciudat. Dar poate-o fi din cauza ajustărilor impuse de nivelul solului – să mergem sus.

Saunders se căţără pe peretele înclinat al gropii.

Se aflau evident în subsolul pe jumătate rambleiat al vechii case, care fusese probabil distrusă într-un fel sau altul în cei optzeci de ani scurşi de la ultima lui vizită. Aparatul inclus în proiector pentru a identifica nivelul

solului îi impunea să se materializeze exact la suprafaţă, indiferent care ar fi fost momentul apariţiei sale. Nu exista riscul unei prăbuşiri bruşte sau al unei îngropări la fel de bruşte sub terenul înălţat. Nu aveau loc nici materializări dezastruoase în interiorul unui corp solid; circuitele care detectau masa împiedicau oprirea ori de câte ori locul respectiv era ocupat de materie solidă. Moleculele de lichid şi de gaz se puteau retrage suficient de repede.

Saunders rămase în iarba înaltă care fremăta în vânt şi privi peisajul liniştit din partea de sus a statului New York. Nimic nu se schimbase, fluviul şi dealurile împădurite de dincolo de el erau aceleaşi, soarele strălucea şi norii licăreau în văzduh.

Nu – nu, pentru Dumnezeu! Unde era satul?

Casa dispăruse, localitatea dispăruse – ce se întâmplase? Poate că oamenii se mutaseră pur şi simplu, sau…

Se uită în spate, spre subsol. Doar cu câteva minute în urmă – la o distanţă de o sută de ani în trecut – stătuse acolo, într-o încâlceală de aparate stricate, cu Doc şi Eve – iar acum nu mai era decât o groapă, cu pământul nelucrat acoperit de iarbă sălbatică. Îl cuprinse o dezolare stranie.

Oare ea mai era în viaţă? Era… Eve? Ar fi fost întru totul posibil, mulţumită gerontologiei din 1973, dar nu se ştia niciodată. Şi nici nu voia să afle.

— Probabil că le-au înapoiat ţara indienilor, mormăi Sam Hull.

Gluma prozaică îl ajută să-şi recapete un simţ al echilibrului. La urma urmelor, orice om raţional ştia că lucrurile se schimbă în timp. Că în viitor aveau să existe binele şi răul, exact ca în trecut. „Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi” era expresia unei legende autentice. Cel mai important lucru era schimbarea, fluxul neîncetat care

putea aduce orice. Iar în momentul acela aveau o treabă de făcut.

Căutară prin iarba din jur, dar nu se zărea nici urmă de micile proiectoare automate. Hull se încruntă, dus pe gânduri.

— Ştii, spuse el, cred c-au plecat înapoi şi-au explodat pe drum.

— Probabil ai dreptate, încuviinţă Saunders, dând din cap. N-aveam cum să sosim la mai mult de câteva minute după punctul lor de întoarcere.

Se îndreptă către maşina cea mare.

— Să ne facem observaţiile şi să plecăm.

Îşi instalară echipamentul astronomic şi notară rezultatele măsurătorilor legate de soarele care apunea. Aşteptând să se lase noaptea, îşi pregătiră mâncarea pe o sobă de campanie şi rămaseră aşezaţi în timp ce se îndesea amurgul plin de ţârâitul greierilor.

— Îmi place viitorul ăsta, zise Hull. E liniştit. Cred că m-aş putea retrage aici – sau acum – la bătrâneţe.

Gândul la staţiunile de odihnă transtemporale îl făcu pe Saunders să zâmbească. Dar – cine ştie? Poate!

Stelele li se rotiră, splendide, deasupra capetelor. Saunders făcu schiţe ale ascensiunii drepte, ale declinaţiei şi ale timpilor de trecere. Pornind de la asta puteau calcula mai târziu, cu o precizie aproape de ordinul minutelor, cât de departe îi dusese maşina. Bineînţeles că în raport cu suprafaţa pământului nu se mişcaseră de loc. „Spaţiul absolut” era o ficţiune demodată, dar, în ceea ce privea proiectorul, Pământul reprezenta centrul imobil al Universului.

Se întoarseră la maşină înaintând cu greu prin iarba udă de rouă.

— O să-ncercăm să ne oprim din zece – n zece ani, în

căutarea automatelor, spuse Saunders. Dacă nu le găsim aşa, să le ia naiba. Mi-e foame.

2063 – ploua în groapă.

2053 – soare şi pustietate.

2044 – groapa era acum mai proaspătă şi câteva grinzi putrezite zăceau pe jumătate îngropate în pământ.

Saunders se uită încruntat la aparatele de măsură.

— Consumă mai multă energie decât ar trebui, spuse el.

2023 – casa arsese, era evident; cioturile carbonizate de lemn erau la vedere. Iar proiectorul vuise cu o intensitate a curentului electric care ar fi putut crăpa o ţeastă; energia se scursese din baterii ca apa dintr-un burete stors; o rezistenţă începea să dogorească.

Verificară circuitele, centimetru cu centimetru, cablu cu cablu. Nu se dereglase nimic.

— Să mergem.

Hull era alb la faţă.

Pentru următorul salt de zece ani purtară o adevărată luptă. Avură nevoie de o jumătate de oră de trudă cumplit de istovitoare, însoţită de strigăte de mânie, pentru ca proiectorul să-i trimită înapoi. Energia radiată încinse cabina până la o temperatură de nesuportat.

2013 – subsolul înnegrit de fum era încă în picioare. Pe podeaua lui zăceau doi cilindri mici, mătuiţi după ce stătuseră câţiva ani în aer liber.

— Automatele s-au întors ceva mai mult înapoi, spuse Hull. Pe urmă-au renunţat şi-au rămas pur şi simplu să zacă aici.

Saunders le examină. Când îşi ridică privirea de pe cadranele instrumentelor, spaima sufocantă care creştea în el îi aşternuse pe chip o expresie sumbră.

— Secătuiţi, zise. Bateriile moarte pe de-a-ntregul.

Şi-au folosit toate rezervele de energie.

— Ce naiba-nseamnă asta?

Vocea lui Hull suna aproape ca un mârâit.

— Nu ştiu. Se pare că există un soi de rezistenţă, care se intensifică pe măsură ce ne întoarcem…

— Haide!

— Dar…

— Haide, fir-ar să fie!

Saunders ridică neajutorat din umeri.

Avură nevoie de două ore ca să parcurgă cu greu alţi cinci ani. Pe urmă Saunders opri proiectorul. Vocea îi tremura.

— Nu merge, Sam. Am folosit trei sferturi din energia stocată, şi consumul pe an creşte pe măsură ce ne întoarcem mai mult în timp. Se pare că e vorba de o funcţie exponenţială de grad superior. Aşa că n-o s-ajungem niciodată înapoi. În ritmul ăsta, bateriile noastre se vor termina înainte de a străbate încă zece ani.

Saunders părea bolnav.

— E un soi de efect pe care teoria nu l-a avut în vedere, o creştere accelerată a necesarului de energie, pe măsură ce ne întoarcem mai mult în trecut. Pentru salturi de douăzeci de ani sau mai puţin, energia consumată creşte aproximativ direct proporţional cu pătratul numărului de ani traversaţi. Dar trebuie să existe ceva de genul unei curbe exponenţiale, care începe să se facă simţită cu repeziciune şi cu violenţă dincolo de un anumit punct. Nu ne-a mai rămas destul curent în baterii!

— Dacă am reuşi să le reîncărcăm…

— N-avem la noi echipamentul necesar. Dar, poate…

Se căţărară afară din subsolul ruinat şi se uitară cu aviditate dincolo de fluviu. Nici urmă de sat. Se părea că fusese demolat sau distrus într-un fel sau altul într-un

moment mult mai îndepărtat din trecutul pe care îl lăsaseră în urmă.

— Niciun ajutor dinspre partea asta, spuse Saunders.

— Putem căuta o altă zonă locuită. Trebuie să fie oameni undeva!

— Nu mă-ndoiesc.

Saunders se strădui să-şi păstreze calmul.

— Dar, ştii, s-ar putea să ne petrecem o grămadă de timp căutându-i. Şi…

Vocea îi tremură.

— Sam, nu sunt sigur nici măcar că reîncărcarea periodică ne e de vreun folos atâta vreme cât curba consumului de energie tinde asimptotic la verticală.

— Vorbeşte englezeşte, se poate?

Zâmbetul lui Hull era forţat.

— Vreau să spun că, după parcurgerea unui anumit număr de ani, s-ar putea să fie nevoie de o cantitate infinită de energie. Aidoma conceptului einsteinian despre viteza luminii, ca viteză limită. Când te apropii de ea, energia necesară pentru accelerare creşte mult mai repede. Ai nevoie de o energia infinită ca să depăşeşti viteza luminii – ceea ce nu e decât un mod sofisticat de a spune că n-o poţi face. Şi ar putea fi adevărat şi în cazul timpului, cum e în cazul spaţiului.

— Vrei să spui că… nu ne mai putem întoarce niciodată?

— Nu ştiu.

Saunders îşi roti dezolat privirea în jur, asupra peisajului surâzător.

— E posibil să mă-nşel. Dar mi-e înfiorător de teamă că am dreptate.

Hull înjură.

— Ce e de făcut în privinţa asta?

— Avem două posibilităţi, răspunse Saunders. Unu, putem căuta oameni, ne putem reîncărca bateriile, putem încerca în continuare să ne-ntoarcem. Doi, putem merge în viitor.

— În viitor?

— Îhî. Cândva, în viitor, trebuie să se ştie ceva mai multe decât ştim noi acum despre asemenea lucruri. Oamenii viitorului ar putea şti cum se evită efectul ăsta. Ne-ar putea da un motor destul de puternic ca să reuşim să ne-ntoarcem, dacă energia e tot ce ne trebuie. Un mic generator atomic, de exemplu.

Hull rămase cu capul aplecat, răsucind ideea pe toate părţile în gând. Undeva cânta o ciocârlie, înnebunitor de suav.

Saunders se sili să râdă, un râs aspru.

— Dar primul lucru din agenda noastră, spuse el, e micul dejun!

*

Mâncarea n-avea niciun gust. O mestecară într-o tăcere grea, sufocându-se la fiecare înghiţitură. Dar, în final, se priviră unul pe celălalt cu aceeaşi hotărâre.

Hull rânji şi întinse o mână păroasă.

— E un drum de întoarcere al naibii de ocolit, spuse, dar votez pentru el.

Saunders îi strânse mâna fără cuvinte. Se îndreptară spre maşină.

— Şi acum încotro? întrebă mecanicul.

— Aici e două mii opt, răspunse Saunders. Ce-ai zice de… ei bine… anno Domini două mii cinci sute?

— OK. E un număr frumos, rotund. Sus ancora!

Maşina zăngăni şi se zgâlţâi. Saunders remarcă încântat cât de mic era consumul de energie pe măsură ce zburau anii şi deceniile. În ritmul ăsta, aveau cu ce ajunge

până la sfârşitul lumii.

Eve, Eve, o să mă-ntorc. O să mă-ntorc, chiar dacă voi fi nevoit s-ajung până în ziua judecăţii de Apoi!

2500 d.Hr. Maşina se materializă cât ai clipi în vârful unei coline joase – groapa se umpluse pe parcursul secolelor scurse între timp. Printre norii de ploaie mânaţi de vânt, un soare palid, grăbit, îşi trimitea străfulgerările în interiorul încins.

— Haide, spuse Hull. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Luă puşca automată.

— Care-i ideea?! exclamă Saunders.

— Eve a avut dreptate de la-nceput, făcu Hull, sumbru. Pune-ţi pistolul ăla, Mart.

Saunders şi-l fixă de coapsă şi degetele lui simţiră metalul rece la atingere.

Ieşiră şi măturară orizontul cu privirea. Vocea lui Hull se înălţă într-un strigăt vesel.

— Oameni!

Dincolo de fluviu se vedea un orăşel, în apropierea locului unde se aflase vechiul Hudson. Dincolo de el se întindeau lanuri de grâne coapte şi pâlcuri de copaci. Nu se zărea niciun drum. Poate transportul pe suprafaţa pământului se demodase.

Oraşul părea… bizar. Probabil se afla acolo de multă vreme, casele purtau urmele intemperiilor. Erau clădiri înalte, cu acoperişuri ascuţite, înghesuite, conturând străzi înguste. În centru, un turn sclipitor de metal de vreo sută cincizeci de metri se înălţa către cerul mohorât.

Într-un anume fel, nu arăta aşa cum îşi imagina Saunders comunităţile viitorului. În ciuda clădirilor înalte, părea ciudat de pipernicit şi de… sinistru? Greu de spus. Poate nu era decât din cauza stării lui depresive.

Ceva se ridică din mijlocul oraşului, un ovoid negru

care se înălţă repede spre cer şi traversă fluviul în viteză. Comitetul de întâmpinare, îşi spuse Saunders. Mâna i se lăsă pe mânerul pistolului.

Când ajunse mai aproape, îşi dădu seama că era un airjet, o maşinărie în formă de ou, cu aripi butucănoase şi cu o coadă evazată. Acum zbura mai încet, planând către pământ şi către ei.

— Salutare! strigă Hull.

Stătea în picioare, cu vântul turbat răvăşindu-i părul ca flacăra, fluturându-şi mâna.

— Salutare, oameni buni!

Maşinăria se năpusti spre ei. Din bot în ieşi ceva, o linie de fum – trasoare!

Reflexele condiţionate îl aruncară pe Saunders la pământ. Gloanţele îi şuierară pe deasupra capului, explodând cu un trosnet groaznic în spatele lui. Îl văzu pe Hull spulberat de o explozie.

Airjetul se înălţă şi se înclină, pregătindu-se pentru un alt atac. Saunders se ridică şi fugi, aplecat, şerpuind într-o parte şi într-alta. Şirul de gloanţe ricoşă alături de el, aruncând în aer bulgări de ţărână la fiecare impact. Se aruncă din nou la pământ.

Încă o încercare... Saunders fu trântit de explozia unui obuz. Se rostogoli într-o parte şi se lipi de sol, sperând că iarba avea să-l ascundă. îi trecu vag prin minte că airjetul era prea rapid ca să poată bombarda un singur om; trăgea dincolo de ţintă.

În auzi vuindu-i deasupra capului, dar nu îndrăzni să-şi ridice privirea. Se rotea ca un vultur, căutându-l. Avu timp să se simtă năpădit de o ură amară.

Sam – îl uciseseră, trăseseră fără să fi fc-st provocaţi – Sam, roşcatul Sam, cu râsul lui, cu camaraderia lui. Sam era mort şi ei îl uciseseră.

Riscă să se răsucească. Airjetul cobora; aveau de gând să-l hăituiască la sol. Se ridică şi o rupse din nou la fugă.

Un glonţ îi şuieră pe lângă ureche. Se întoarse brusc, cu pistolul în mână, şi răspunse cu un foc. Din airjet coborau bărbaţi în uniforme negre. Erau la mare distanţă, dar pistolul lui era un model puternic, de război; avea bătaie lungă. Trase din nou şi, când văzu una dintre siluetele în negru răsucindu-se pe călcâie, clătinându-se şi căzând, simţi o bucurie sălbatică.

Maşina timpului se afla chiar în faţa lui. Nu era momentul potrivit pentru eroism; trebuia să plece – repede! Gloanţele cântau în jur.

Dădu buzna pe uşă şi o trânti în urma lui. Un glonţ trecu cu zgomot prin peretele de metal. Slavă Domnului că tuburile încă mai erau calde!

Smuci maneta comutatorului principal. În timp ce imaginea începea să pâlpâie, îşi zări urmăritorii aproape asupra lui. Unul îl ţintea cu ceva care aducea cu o bazooka.

Siluetele păliră, topindu-se în fundalul cenuşiu. El se lăsă pe spate, tremurând. îşi dădu treptat seama că i se rupseseră hainele şi că o schijă metalică îi zgâriase mâna.

Şi Sam era mort. Sam murise.

Privi acul cadranului înaintând încet, către valori tot mai mari. Să fie 3.000 d.Hr. Cinci sute de ani nu reprezentau o distanţă prea mare între el şi bărbaţii în negru.

Alese un moment din timpul nopţii. O privire prudentă în exterior îi dezvălui că se afla printre clădiri înalte, foarte puţin sau chiar de loc luminate. Bun!

Petrecu câteva minute bandajându-şi rana şi schimbându-se în hainele de rezervă pe care insistase Eve

să i le dea – o cămaşă groasă de lână şi pantaloni trei sferturi, cizme şi o haină impermeabilă, care l-ar fi ajutat să treacă relativ neobservat. îşi luă fireşte şi pistolul, în tocul lui, cu o grămadă de gloanţe de rezervă. Era nevoit să părăsească maşina în timp ce inspecta locul, expunând-o riscului de a fi descoperită. Putea măcar să-i încuie uşa.

Afară, se pomeni într-o curte pavată cu bolovani, mărginită de case înalte, cu ferestre oblonite şi întunecate. Deasupra capului său era noapte neagră, stelele trebuie să fi fost acoperite de nori, dar văzu o vagă strălucire roşie către nord, pulsând şi pâlpâind. O clipă mai târziu, îşi îndreptă umerii şi se puse în mişcare pe o alee ce părea o cavernă de întuneric.

Situaţia incredibilă în care se afla îi veni pentru scurtă vreme în gând. În mai puţin de oră, ajunse dintr-un salt la o mie de ani distanţă de epoca sa şi îşi văzuse prietenul ucis, iar acum stătea într-un oraş străin, mai singur decât mai fusese vreodată o fiinţă omenească. *Şi, Eve, oare te voi revedea*?

O umbră tăcută, mai neagră decât noaptea, trecu pe lângă el. Lumina palidă îi licări verde în ochi – o pisică vagabondă! Cel puţin oamenii mai aveau încă animale de casă. Însă şi-ar fi dorit să întâlnească unul ceva mai liniştitor.

Din faţă se auzi un zgomot şi o lumină prinse să tresalte, plimbându-se în jurul uşilor caselor. îşi coborî mâna către deschiderea hainei şi strânse mânerul pistolului.

Patru bărbaţi mergând umăr la umăr se conturată, negri, pe linia orizontului din fundalul îngust, umplând strada. Păşeau în cadenţă militară. Erau un soi de gardă. Se uită în jur, căutând un adăpost; nu voia să fie luat prizonier de necunoscuţi.

Nu existau alei laterale – se trase înapoi, pe furiş. Fascicolul unei lanterne se năpusti înainte, îi traversă trupul şi reveni. O voce strigă ceva, aspră şi poruncitoare.

Saunders se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă. Vocea strigă din nou în urma lui. Cineva suflă într-un corn, stârnind ecouri care reverberară, puternice şi stridente, între pereţii înalţi şi întunecaţi.

O siluetă neagră răsări din noapte. Degete ca nişte cabluri de oţel i se închiseră în jurul unui braţ, sryucindu-l într-o parte. Deschise gura, dar o mână îi alunecă deasupra ei. Înainte de a-şi regăsi echilibrul, fu tras în josul unui şir de trepte ce porneau din stradă.

— Aici, înăunthu.

Şoapta şuierătoare îi sună apăsat în ureche.

— Hepede.

O uşă se întredeschise. Dădură buzna înăuntru şi celălalt o închise în urma lor. Se auzi pocnetul unui lacăt automat.

— Nu ched că ne-auh vădut, spuse îndârjit bărbatul. Ah face bine să nu!

Saunders se holbă la el. Era de statură medie, cu trup mlădios şi subţire, scos în evidenţă de hainele strâmte, cenuşii, de sub pelerina neagră. Avea o armă pe un şold, iar pe celălalt îi atârna o pungă. Tenul era de culoarea lemnului de salcie, cu o tentă gălbuie, iar părul era ras. Avea faţa prelungă, cu trăsături puternice, pomeţii înalţi şi maxilarul îngust, nasul drept, cu nări largi, ochi întunecaţi şi oblici sub sprâncene mefistofelice. Gura mare, de om care nu-şi refuză plăcerile, era deschisă într-un zâmbet cutezător, expunându-i dinţii albi, ascuţiţi. Un soi de corcitură între un alb şi un mongoloid, presupuse Saunders.

— Cine eşti? îl întrebă, cu grosolănie.

Străinul îl studie cu un aer viclean.

— Belgotai din Syhtis, răspunse într-un târziu. Iah tuh nu eşti de pe-aici.

— Aş zice că nu.

În Saunders se trezi un simţ schimonosit al umorului.

— De ce m-ai înşfăcat aşa?

— Nu voiai să cădi în mâinile Sthăjii, nu? făcu Belgotai. Nu măntheba de ce-am salvat un sthăin. S-a-ntâmplat să thec pe acolo, să te văd fugind, mi-am închipuit că ohcine fuge de Sthajă mehită să fie ajutat şi te-am thas înăunthu.

Ridică din umeri.

— Bineînţeles, dacă nu vhei să fii salvat, duh-te din nouh sus.

— O să rămân aici, fireşte, spuse Saunders. Şi… îţi mulţumesc că m-ai salvat.

— De nada, zise Belgotai. Haide, să bem ceva. Încăperea era plină de fum, scundă, cu câteva mese de lemn zgâriate înghesuite în jurul unui mic foc de cărbuni şi cu butoaie mari în partea din spate – un soi de tavernă, localul subteran preferat. Saunders se gândi că ar fi putut nimeri mai rău. Pungaşii nu puteau fi tot atât de dornici ca oficialităţile să-i afle antecedentele în amănunt. Putea să se orienteze, să înveţe.

— Mă tem că n-am bani, spuse. În afară de…

Scoase un pumn de monede din buzunar.

Belgotai le aruncă o privire pătrunzătoare şi respiră şuierat, printre dinţi. Pe urmă trăsăturile i se destinseră până ce îşi pierdu orice expresie.

— Plătesc euh, zise, afabil. Hennaly, haide, dă-ne whissey. îl trase pe Saunders pe o banchetă dintr-un colţ întunecat, departe de ceilalţi oameni din încăpere. Birtaşul le întinse pahare mari, fără picior, cu o poşircă al cărei

gust aducea de departe a whisky, iar Saunders îl goli lacom pe al său, cu senzaţia că îi era foarte necesar.

— Cum ţi se spune? întrebă Belgotai.

— Saunders. Martin Saunders.

— Mă bucuh să te cunosc. Acum…

Belgotai se apropie mai tare, aplecându-se, şi îşi coborî vocea până la o şoaptă.

— Acum, Saundahs, din ce timp eşti?

El tresări. Celălalt zâmbi subţire.

— Fii sinceh, adăugă. Toţi ăştia de-aci îs phietenii mei. N-o să dică nimic dacă-ţi tai behegata şi te-ahunc în sthadă. Dah euh îţi vheau binele.

Cuprins brusc de o oboseală imensă, Saunders se relaxă. Ce naiba, la un moment dat tot trebuia să se dea în vileag.

— O mie nouă sute şaptezeci şi trei, răspunse.

— Cum? Din viitoh?

— Nu – din trecut.

— Oh. Altă chonologie, vasădică. Cât de depahte în thecut?

— O mie douăzeci şi şapte de ani.

Belgotai fluieră.

— Cale lungă! Dah eham siguh că thebuie să fii din thecut. Din viitoh nu vine niciodată nimeni.

Cu vocea unui bolnav:

— Vrei să spui că… e imposibil?

— Ioh nuh ştiu.

Rânjetul lui Belgotai părea al unui lup.

— Cine-ah veni din viitoh să viditede eha asta, dacă ah putea? Dah cahe-i povestea ta?

Saunders îşi simţi părul zbârlindu-se. Whisky-ul i se scurgea acum, fierbinte, prin vene.

— Vând informaţia, răspunse el, cu răceală. N-o ofer.

— E un tâng destul de cinstit. Dă-i drumul, Mahtin Saundahs. Îi spuse povestea în câteva cuvinte. În final, Belgotai dădu din cap cu gravitate.

— Aţi dat peste fanatici, acum cinci sute de ani, zise el. Erau moahte cuhată pentru călătohii în timp. De fapt, pentru toată lumea.

— Dar ce s-a-ntâmplat? Oricum, ce fel de lume e asta? Accentul neclar al lui Belgotai deveni ceva mai uşor de urmărit. Pronunţia se schimbase puţin, „r"-ul semăna cu cel din franceza sau daneza secolului al douăzecilea, alte consoane se modificaseră. În limbă se strecurasem cuvinte străine, mai ales din spaniolă. Dar era încă inteligibilă. Saunders ascultă. Belgotai nu era foarte versat într-ale istoriei, dar mintea lui ageră prinsese evenimentele cele mai importante.

Necazurile începuseră în secolul al douăzeci şi treilea, odată cu revolta coloniştilor de pe Marte împotriva Directoratului Terestru, din ce în ce mai corupt şi mai tiranic. Un secol mai târziu, oamenii de pe Pământ erau în plină mişcare, minaţi de foame, de epidemii şi de războiul civil, un haos din care se născuse entuziasmul religios al armaghedonienilor – fanaticii, cum fuseseră numiţi mai târziu. La cincizeci de ani după masacrele de pe Lună, Huntry ajunsese dictatorul militar al Pământului şi guvernarea armaghedonienilor durase apoi vreme de trei sute de ani. Era un soi de guvernare numai cu numele, mereu erau revolte pe teritorii întinse şi coloniştii de pe planete îşi consolidau o putere care îi ţinea pe fanatici la distanţă, însă ori de câte ori căpătau controlul conduceau cu o cruzime înfiorătoare.

Printre lucrurile pe care le interziseseră se număra călătoria în timp. Dar oricum nu se mai bucura de niciun fel de popularitate de când cu Războiul Temporal, când o

armată înfrântă a Directoratului sărise din secolul al douăzeci şi treilea în al douăzeci şi patrulea, unde făcuse prăpăd înainte ca încercarea sa de cucerire să fie zdrobită. Iar călătorii în timp erau oricum puţini, viitorul era prea precar – li se putea întâmpla să fie ucişi sau luaţi în sclavie într-una dintre epocile mai turbulente.

La sfârşitul secolului al douăzeci şi şaptelea, Liga Planetară şi Disidenţii Africani puseseră în sfârşit capăt guvernării fanaticilor. După confuzia care îi urmase războiului se instaurase Pax Africană şi omenirea se bucurase vreme de două sute de ani de o epocă de relativă pace şi de progres, considerată în prezent o epocă de aur şi privită cu nostalgie; ba, încă şi mai mult, numărătoarea modernă a anilor data de atunci, de când începuse ascensiunea lui John Mteza I. Dezmembrarea se produsese ca urmare a dezintegrării interne şi a atacurilor barbarilor de pe planetele periferice, iar Sistemul Solar se scindase într-o multitudine de state de dimensiuni reduse sau chiar de oraşe independente. Era o perioadă dificilă, cu multe lupte, nu fără o măreţie a ei însăşi, însă se apropia de sfârşit.

— Ăsta-i unul dintre ohaşele-state, spuse Belgotai. Se numeşte Liung-Wei – a fost fondat de invadatorii sinezi, acum vreo trei sute de ani. Acum e condus de dictatohul Krausmann, un uliu băthân şi încăpăţânat care n-ahe de gând să se phedea, deşi armatele Stăpânului Atlanticului sunt chiah la pohtile noasthe. Vezi sthălucihea aia hoşie? E a phoiectoaheloh loh, cahe atacă echanul nosthu enehgetic. Când oh să-l facă praf, oh să ia ohaşul în stăpânihe şi-or să ne pedepsească fiindcă ne-am împothivit atât de mult. Nimeni nu aşteaptă cu încântahe ziua aia.

Adăugă câteva remarci despre sine însuşi. Belgotai îi aparţinea unei epoci muribunde, fosta eră a micilor state

care angajau mercenari ca să le poarte războaiele. Născut pe Marte, fusese angajat în întregul Sistem Solar. Însă micile companii de mercenari erau neajutorate în comparaţie cu mobilizările organizate ale naţiunilor în formare şi, după anihilarea detaşamentului său, Belgotai fugise pe Pământ, unde îşi târa zilele ducând viaţa obositoare a unui hoţ şi a unui asasin. Nu prea avea ce să aştepte cu nerăbdare.

— Acum nu-şi mai doheşte nimeni un pantener independent, spuse el, cu tristeţe. Dacă nu mă phinde până atunci Sthaja, o să mă spândur în diua când cucehesc atlanticii ohaşul.

Saunders dădu din cap cu o compătimire neîndoielnică.

Belgotai se aplecă mai tare către el, cu o licărire în ochii oblici.

— Dah tuh mă poţi ajuta, Mahtin Saundahs, şuieră el. Şi-o să-ţi fie şi ţie de folos.

— Zău?

Saunders îl privi chiorâş, cu prudenţă.

— Siguh, siguh. Ia-mă cu tine, scoate-mă din evul ăsta blestemat. Aici nu te poate ajuta nimeni, nimeni nu ştie mai mult decât tine desphe călătohia în timp – cel mai probabil de voh ahunca în calabozo[20] şi-ţi voh disthuge maşina. Thebuie să pleci mai departe. Ia-mă cu tine.

Saunders ezită, prudent. Ce ştia el de fapt? în ce măsură se putea încrede în povestea lui Belgotai? Cât de departe putea merge cu încrederea…

— Lasă-mă într-un timp în cahe un pantener independent poate lupta din nou. Până atunci o să te-ajut. Fac treabă bună c-o ahmă de foc sau un vibropumnal. Nu

20 închisoare, în lb. spaniolă.

poţi pleca să te lupţi de unul singuh în viitoh.

Saunders avea îndoieli. Dar, ce naiba – era destul de evident că perioada aia nu-i era de niciun folos. Şi Belgotai îl salvase, chiar dacă Straja nu erau atât de rea cum pretindea el. Şi – ei bine – avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, măcar atât. De cineva care să-l ajute să uite de Sam Hull şi de abisul de secole care îl despărţea de Eve.

Se hotărî.

— OK.

— Minunat! N-o să-ţi pară hău, Mahtin Saundahs. Haide, să ne lansăm.

— Acum?

— Cu cât mai cunând, cu atât mai bine. Cineva ţi-ah putea găsi maşina. Şi atunci ar fi phea tâhziu.

— Dar… poate vrei să te pregăteşti… să-ţi iei rămas-bun…

Belgotai se bătu peste buzunar.

— Tot ce am e aici.

Sub râsul lui nepăsător se ascundea amărăciunea.

— N-am de la cine să-mi iau hămas-bun, în afahă de cheditorii mei.

Pe jumătate năucit, Saunders îl urmă afară din tavernă. Salturile prin timp se derulau cam prea repede pentru el, dar n-avea nicio şansă să le modifice viteza.

De exemplu, dacă reuşea vreodată să se-ntoarcă în epoca lui, ar fi putut avea urmaşi în timpul în care se afla acum. Ţinând cont de frecvenţa de ramificare a descendenţei, în toate armatele ar fi putut exista oameni prin venele cărora să curgă sângele lui şi al lui Eve, luptându-se între ei fără a şti nimic de tandreţea care îi adusese pe toţi pe lume. Însă, îşi reaminti apoi, obosit, nu se gândise niciodată că el însuşi şi bărbaţii doborâţi din

cer de armele lui în războiul în care luptase cândva ar fi putut avea strămoşi comuni.

Oamenii trăiau în propriul timp, o scurtă străfulgerare de lumină înconjurată de o întunecime colosală, şi nu făcea parte din natura lor să meargă cu gândul dincolo de acea scurtă întindere de ani. Începu să-şi dea seama de ce nu se transformase niciodată călătoria în timp într-o obişnuinţă.

— Sst!

Belgotai îl trase într-un pasaj lateral. Se chirciră acolo în vreme ce treceau pe lângă ei, cu paşi mari, cei patru bărbaţi în negru din Strajă. În lumina slabă, roşiatică, Saunders le întrezări pometţii înalţi, trăsăturile pe jumătate asiatice, strălucirea metalică a armelor atârnate de umeri.

Îşi croiră drum către locul unde se afla maşina, între case sumbre, ghemuite într-o noapte a fricii şi a aşteptării. Belgotai râse din nou, un sunet vesel, melodios, în întuneric.

— Libentate! şopti.

Se strecurară în cabină şi Saunders făcu reglajele pentru o deplasare de o sută de ani în viitor. Belgotai se încruntă.

— Phobabil că lumea o să fie foahte vlăguită şi foahte liniştită atunci, zise el.

— Dacă găsesc o modalitate de întoarcere, te duc oriunde vrei, spuse Saunders.

— M-ai putea duce cu o sută de ani în uhmă, faţă de momentul ăsta, răspunse războinicul. Atunci, să decolăm!

3100 d.Hr. O pustietate cu pietre înnegrite, topite. Saunders deschise contorul Geiger, care începu să huruie nebuneşte. Radioactivitate! O bombă atomică infernală ştersese Liung-Wei de pe faţa pământului. Sări peste încă o

sută de ani, tremurând.

3200 d.Hr. Radioactivitatea dispăruse, dar peisajul dezolant rămăsese, un imens crater vitrificat, un cer fierbinte, tăcut, lipsit de mişcare şi de viaţă. Aveau puţine şanse să-l traverseze în căutarea oamenilor, iar Saunders nu voia să se îndepărteze de maşină. Dacă ar fi fost despărţit de ea…

În 3500, ţărâna acoperise din nou ţinutul distrus, unde creştea acum o pădure. Ieşiră în bătaia ploii mocnite şi se uitară în jur.

— Copaci mari, remarcă Saunders. Pădurea asta e aici de multă vreme, fără amestecul omului.

— Poate că oamenii s-au întohs în peştehi? sugeră Belgotai.

— Mă îndoiesc. Civilizaţia era prea răspândită ca să decadă într-o sălbăticie totală. Dar s-ar putea să fie cale lungă până la o aşezare.

— Atunci, să mehgem mai depahte!

Ochii lui Belgotai scânteiau, plini de interes.

Pădurea continuă să fie acolo, timp de alte secole. Saunders se încruntă, îngrijorat. Nu-i plăcea povestea asta care-l îndepărta tot mai mult şi mai mult de timpul lui, era deja prea departe ca să se mai poată întoarce fără ajutor. Cu siguranţă, în toate erele istoriei umane…

4100 d.Hr. Se materializară brusc pe o pajişte largă, pe care erau clădiri joase, rotunde, din ceva care semăna a plastic cu uşoară tentă de culoare, printre fântâni, statui şi bolţi de verdeaţă. O aeronavă de dimensiuni reduse le foşni silenţioasă pe deasupra capetelor, fără niciun semn al forţei motrice în exterior.

Erau oameni în jur, bărbaţi şi femei, cu toţii tineri, purtând pelerine colorate şi tunici uşoare. Se îngrămădiră către ei cu un strigăt. Saunders şi Belgotai ieşiră din

maşină, ridicând mâinile într-un gest prietenos. Dar războinicul avu grijă să şi le ţină în apropierea armei.

Limbajul lor curgător, muzical, avea o tentă enigmatică de familiaritate. Oare vremurile se schimbaseră chiar atât de mult?

Se lăsară conduşi într-una dintre clădiri. În interiorul răcoros şi spaţios, un bărbat în robă roşie, bogat ornamentată, se ridică să-i întâmpine. Altcineva aduse un aparat mic, asemănător cu un osciloscop, cu microfoane ataşate. Bărbatul îl puse pe masă şi îi reglă scalele.

Apoi vorbi din nou, cu buzele articulând cuvintele limbii lui necunoscute. Dar maşina emise cuvinte – în engleză!

— Bine aţi venit, călătorilor, în această filială a Colegiului American. Luaţi loc, vă rog.

Saunders şi Belgotai rămaseră cu gurile căscate. Bărbatul zâmbi.

— Văd că psihofonul e o noutate pentru voi. E un receptor al emisiilor encefalice din centrele vorbirii. Când vorbeşte cineva, gândurile corespunzătoare sunt preluate de aparat, puternic amplificate şi transmise către creierul ascultătorului, care le interpretează folosind cuvintele propriului său limbaj. Îngăduiţi-mi să mă prezint. Sunt Hamalon Avard, decanul acestei filiale a Colegiului.

Îşi înălţă sprâncenele cărunte şi stufoase într-o expresie ce sugera în mod politicos o întrebare.

Cei doi îşi spuseră numele şi el se înclină ceremonios. O fată zveltă, cu veşminte atât de sumare încât Belgotai făcu ochii mari la vederea ei, aduse o tavă cu sandvişuri şi cu o băutură care nu se deosebea prea mult de ceai. Saunders îşi dădu brusc seama cât de flămând şi de obosit era. Se prăbuşi pe un scaun, care i se mulă în jurul trupului, şi se uită plictisit la Avard.

Povestea lor ieşi la lumină şi decanul dădu din cap.

— Mi-am închipuit că sunteţi călători în timp, spuse el. Ceea ce reprezintă problemă de mare interes. Colegii noştri din Departamentul de Arheologie vor dori să staţi de vorbă, dacă veţi avea amabilitatea…

— Ne puteţi ajuta? întrebă Saunders, fără ocolişuri. Ne puteţi regla maşina, astfel încât să se-ntoarcă în timp?

— Vai, nu. Mă tem că fizica pe care-o cunoaştem nu vă oferă nicio speranţă. Pot să consult experţii, dar sunt sigur că teoria spaţio-temporală nu s-a modificat de când a reformulat-o Priogan. Conform acesteia, energia necesară pentru o călătorie în trecut creşte extrem de mult în funcţie de perioada acoperită. E vorba de deformarea liniilor universului, înţelegeţi. Dacă intervalul de timp depăşeşte şaptezeci de ani, e nevoie de o energie infinită.

Saunders dădu din cap fără vlagă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Atunci, nu există nicio speranţă?

— Mă tem că, în epoca noastră, nu. Dar ştiinţa face progrese rapide. Contactul dintre noi şi cultura extraterestră din galaxie s-a dovedit a fi un stimulent colosal…

— Faceţi călătohii interstelare? izbucni Belgotai. Puteţi călătohi căthe stele?

— Da, fireşte. Problema deplasării cu viteze mai mari decât a luminii s-a rezolvat acum cinci sute de ani, în baza teoriei modificate a relativităţii, emise de Priogan. Implică o deformare într-un spaţiu cu mai multe dimensiuni – dar aveţi probleme mai importante decât teoriile ştiinţifice.

— Euh nu! făcu Belgotai, cu aprindere. Dacă pot ajunge phinthe stele – acolo trebuie să fie hăzboaie…

— Vai, da, extinderea rapidă a frontierelor a aruncat galaxia în haos. Dar nu cred că ţi se va aproba îmbarcarea

pe o navă. De fapt, Consiliul va cere probabil deportarea voastră temporală, ca indivizi neintegraţi. În caz contrar, sănătatea psihică a sistemului Sol ar fi în pericol.

— De ce…? mârâi Belgotai, îndreptându-şi mâna spre armă.

Saunders îi opri braţul.

— Potoleşte-te, idiotule, spuse el, furios. Nu putem să ne luptăm c-o planetă întreagă. Şi de ce-am face-o? Vor mai fi şi alte epoci.

Războinicul se relaxă, dar mânia nu îi dispăru din ochi.

Rămaseră la colegiu două zile. Avard şi colegii lui erau politicoşi, ospitalieri, nerăbdători să afle ce aveau de povestit călătorii despre epocile lor. Le oferiră hrană, câte o cameră şi odihna de care aveau atât de multă nevoie. Pledară până şi cauza lui Belgotai în faţa Consiliului Sistemului Solar, prin telecran. Dar primiră un răspuns implacabil: în galaxie erau deja prea mulţi barbari. Călătorii trebuiau să plece.

Bateriile fuseseră scoase din maşina lor, unde se instalase în schimb un mic motor atomic cu energie aproape nelimitată. Avard le dădu un psihofon ca să se poată înţelege cu indiferent cine s-ar fi întâlnit în viitor. Toată lumea era foarte amabilă, foarte politicoasă. Dar Saunders se pomeni dându-i fără tragere de inimă dreptate lui Belgotai. Nu-i plăceau prea mult indivizii ăia extrem de civilizaţi, cu maniere aristocratice. El nu-i aparţinea acelei epoci.

Avard îşi luă rămas-bun cu un aer solemn.

— E ciudat să vă văd plecând, spuse el. E stranie ideea că veţi continua să călătoriţi cu mult timp după incinerarea mea, că veţi vedea lucruri la care eu nu pot nici măcar să visez.

Ceva îi tulbură pentru scurt timp chipul.

— Într-un fel, vă invidiez.

Se grăbi să se răsucească pe călcâie, ca şi cum gândul l-ar fi speriat.

— La revedere şi noroc.

4300 d.Hr. Clădirile campusului dispăruseră, dar le luaseră locul o serie de case de vacanţă mici, construite cp minuţiozitate. Băieţi şi fete în haine sumare, în culorile pastelate ale curcubeului, se îngrămădiră în jurul maşinii.

— Sunteţi călători în timp? întrebă unul dintre tineri, făcând ochii mari.

Saunders dădu din cap, prea obosit ca să vorbească.

— Călători în timp! strigă, cu glas strident, o fată în culmea încântării.

— Presupun că-n epoca asta n-aveţi mijloacele necesare pentru călătoria în trecut, zise descurajat Saunders.

— Nu, din câte ştiu eu. Dar veniţi, vă rog, rămâneţi o vreme, povestiţi-ne despre călătoriile voastre. E cea mai mare distracţie de care-avem parte de când a venit nava din Sirius.

Nu puteai să-i refuzi, insistau cu atâta înflăcărare. Mai ales fetele se îngrămădiră în jurul lor, încadrându-i într-un inel de braţe moi, râzând, strigând şi trăgând de ei, îndepărtându-i de maşină. Belgotai rânji.

— Să hămânem peste noapte, sugeră.

Saunders nu se simţea dispus să-l contrazică. *E destul timp*, se gândi, amărât. Tot timpul din lume.

Noaptea deveni orgie. Saunders reuşi să afle câteva lucruri. În vremea aceea, Sol era oaza de linişte a galaxiei, plină de o îndestulare mercantilă şi apărată de mercenari nonumani împotriva invadatorilor şi a cuceritorilor interstelari. Regiunea unde se aflau era unul dintre

terenurile dejoacă ale copiilor din familiile marilor negustori, care trăiau de generaţii din averi moştenite. Erau nişte copii prietenoşi, dar aveau ceva care sugera moliciunea mentală şi fizică şi o plictiseală lăuntrică izvorâtă dintr-un ciclu fără sens de plăceri tot mai banale. Decadenţă.

În cele din urmă, Saunders de aşeză de unul singur pe malul unui lac artificial ce clipocea alene, sub lumina unei luni reflectate în mii de puncte ca nişte diamante din oraşele pline de domuri, şi privi roata constelaţiilor de deasupra capului său – sorii îndepărtaţi pe care îi cucerise omul fără să fi ajuns să se stăpânească pe sine însuşi. Se gândi la Eve şi îşi dori să plângă, dar pustietatea din pieptul lui era uscată şi rece.

*

În dimineaţa următoare, Belgotai suferea de o mahmureală cumplită, pe care i-o alungă băutura oferită de una dintre femei. Insistă o vreme să rămână în epoca aceea, Nimeni nu i-ar fi refuzat trecerea în acel timp; erau cât se putea de dornici de bărbaţi care să lupte în galaxie. Dar, fiindcă Sol era vizitat acum foarte rar şi fiindcă ar fi fost cu putinţă să aibă de aşteptat ani întregi, se hotărî în cele din urmă să continue călătoria.

— Asta n-o să mai duheze mult, spuse el. Sol e un trofeu prea tentant, şi mehcenahii nu-s totdeauna leali. Mai curând sau mai tâhziu, pe Pământ va fi din nou rădboi.

Saunders încuviinţă abătut din cap. Detesta gândul la energiile distrugătoare care aveau să devoreze un popor paşnic şi inofensiv, la jafuri, la crime şi la înrobiri, dar ăsta era mersul istoriei. Era presărată cu mormintele pacifiştilor.

Peisajul strălucitor se transformă într-un vârtej cenuşiu. Plecară mai departe.

4400 d.Hr. O vilă ardea, cu fumul şi flăcările lăţindu-se pe cerul noros. În spatele ei se zărea silueta ameninţătoare a unei nave spaţiale ce purta urmele adânci ale razelor ucigaşe, iar în jur clocotea un vârtej de oameni, bărbaţi uriaşi, bărboşi, cu coifuri şi armuri, râzând în timp ce cărau aurul prădat şi prizonierii care se zbăteau. Barbarii sosiseră!

Cei doi călători săriră înapoi, în maşină. Armele acelea ar fi putut s-o topească, transformând-o într-o masă dogoritoare. Saunders împinse mult mai mult maneta comutatorului principal.

— Ar fi mai bine să facem un salt mai lung, spuse el, în timp ce acul indicator se târa peste gradaţiile reprezentând secole. N-are rost să căutăm progresul ştiinţific într-o eră a întunericului. O să-ncerc în anul cinemii după Hristos.

Îşi continuă gândul fără cuvinte: O să existe vreodată acel gen de progres de care avem nevoie? Eve, o să te revăd vreodată? De parcă dorul lui ar fi putut trece peste abisul mileniilor: Să nu mă jeleşti prea mult, iubita mea. În toate epocile însângerate ale istoriei omenirii, fericirea noastră e, în ultimă instanţă, singura care contează.

Când acul indicator se apropie de cinci secole, Saunders încercă să deplaseze uşor maneta în jos. Încercă!

— Ce s-a-ntâmplat?

Belgotai se aplecă peste umărul lui.

Cu coastele năpădite brusc de o sudoare rece, Saunders smuci mai tare.

Maneta era imobilă – proiectorul nu voia să se oprească.

— S-a defectat? întrebă neliniştit Belgotai.

— Nu, e detectorul automat de masă. Am fi anihilaţi dacă ne-am materializa în spaţiul în care se află un obiect

solid. Senzorul împiedică proiectorul să se oprească dacă detectează o asemenea structură.

Saunders rânji cu sălbăticie.

— Un idiot nenorocit trebuie să fi construit o casă exact în locul unde ne aflăm.

Acul trecu de gradaţia limită, dârei continuară să fie purtaţi prin cenuşiul inform. Saunders resetă aparatul, care le indică apoi prima jumătate de mileniu. Era plăcut, deşi nu neapărat necesar, să ştie în ce an se aflau în momentul materializării.

La început, nu-şi făcu griji. Construcţiile omeneşti sunt cumplit de efemere; se gândi cu tristeţe la toate civilizaţiile pe care le văzuse înălţându-se, consumându-şi scurta oră a existenţei şi recăzând în noaptea şi în haosul timpului. Dar după o mie de ani…

Două mii…

Trei mii…

În lumina palidă a panoului de control, faţa lui Belgotai era crispată şi albă.

— Cât de mult avem de mers? şopti.

— Nu ştiu.

În interiorul maşinii se scurgeau minute lungi în vreme ce proiectorul îşi fredona cântecul energiei, iar cei doi bărbaţii se uitau cu fascinaţie hipnotică la indicatorul care se târa, numărând secolele.

Acest fapt incredibil continuă vreme de douăzeci de mii de ani. În 25296 d.Hr., maneta comutatorului se lăsă brusc în jos, sub apăsarea constantă a mâinii lui Saunders. Maşina îşi făcu apariţia în realitate, se înclină şi alunecă în jos pe vreo doi metri înainte de a se opri. Cei doi deschiseră uşa cu frenezie.

Proiectorul stătea pe un bloc de piatră de dimensiunile unei case mici, care alunecase în cele din

urmă de la locul lui, eliberându-i. Se afla la jumătatea înălţimii unei piramide.

Un monument de piatră cenuşie, un tetraedru cu latura de un kilometru şi jumătate, înalt de opt sute de metri. Uzura îi distrusese placajul, sau poate acesta fusese îndepărtat, aşa că blocurile colosale stăteau acum, dezgolite, la bunul plac al intemperiilor. Pământul se infiltrase în susul lui, pe pantele gigantice creşteau ierburi şi copaci. Rădăcinile lor şi vântul şi ploaia şi îngheţul măcinau încet dealul artificial, retransformându-l în ţărână, dar acesta încă mai continua să domine peisajul.

Dintr-un hăţiş trăgea cu ochiul o statuie desfigurată. Saunders o privi şi îşi feri ochii, cutremurându-se. Nicio fiinţă omenească n-ar fi sculptat vreodată obiectul acela.

Ţinutul din jur era schimbat; nu văzu nicăieri vechiul fluviu, iar în depărtare sclipea un lac care nu fusese niciodată acolo. Dealurile păreau mai scunde şi pădurea le acoperise. Peisajul era sălbatic, primitiv, dar lângă baza piramidei se afla o navă spaţială, o maşinărie monstruoasă, cu botul înălţat spre cer şi având pe carcasă un blazon ce înfăţişa un soare cu nimbul lui de raze. Iar în apropierea ei munceau oameni.

Strigătul lui Saunders răsună în văzduhul liniştit. El şi Belgotai coborâră în patru labe râpa abruptă, agăţându-se de copaci şi de lujeri. Oameni!

Nu – nu erau oameni cu toţii. O duzină de maşinării mari, lucioase, trudeau din greu, nesupravegheate, la poalele piramidei – roboţi. Iar doi dintre membrii grupului care se întoarse să se holbeze la călători erau bondoci, cu blană albastră, cu boturi proeminente şi cu câte şase degete la mâini.

Saunders înţelese, cu un şoc de o stranietate neaşteptată, că dădea ochii cu fiinţe inteligente

extraterestre. Însă se întoarse spre oameni.

Erau înalţi cu toţii, cu trăsături fine, aristocratice, şi de un calm ce părea înnăscut. Hainele lor erau imposibil de descris, îi înconjurau aidoma unui curcubeu sclipitor, niciodată acelaşi în jocul lui de formă şi culoare. *Aşa trebuie să fi arătat zeii de pe înălţimile Olimpului*, se gândi Saunders, *făpturi grandioase*, *mult mai frumoase decât oamenii*.

Însă li se adresă o voce omenească, într-o tonalitate profundă, puternic modulată, şi într-o limbă cu desăvârşire străină. Saunders îşi reaminti exasperat că uitase să ia psihofonul, dar unul dintre extratereştrii cu blană albastră adusese deja un glob rotund, presărat cu butoane, din care părea să vină vocea familiară a translatorului:

— …călători în timp.

— Din trecutul extrem de îndepărtat, evident, spuse un alt bărbat.

Să-l ia naiba, să-i ia naiba pe toţi, nu erau nicidecum mai entuziasmaţi decât pasărea care se înălţă speriată din iarba înaltă. Ar fi fost de crezut că merita să faci cunoştinţă cu nişte călători în timp.

— Ascultaţi-mă, avem necazuri, se răsti Saunders, înţelegând undeva, într-un cotlon dosnic al minţii, că iritarea lui era o simplă reacţie, fiindcă se simţea copleşit de interlocutori. Maşina noastră nu ne poate duce înapoi şi trebuie să găsim o epocă în care se ştie cum putem anula efectul. Puteţi face asta?

Unul dintre extratereştri scutură din capul lui de animal.

— Nu, spuse. Fizicienii nu cunosc nicio metodă prin care să te poţi întoarce cu mai mult de şaptezeci de ani în urmă. Dincolo de această limită, cantitatea de energie necesară tinde spre infinit şi…

Saunders gemu.

— Asta o ştim, răspunse cu asprime Belgotai.

— Ar trebui măcar să v-odihniţi, zise unul dintre bărbaţi, pe un ton ceva mai amabil. Ar fi interesant să v-ascultăm povestea.

— Le-am spus-o prea multor oameni în ultimele câteva milenii, ripostă Saunders, cu voce hârjâită. Ca variaţie, s-o auzim pe-a voastră.

Doi dintre străini schimbară câteva cuvinte cu voce scăzută. Saunders aproape că le putea traduce:

— Barbari… tipar emoţional copilăresc… ei, să-i bine dispunem puţin.

— Asta e o expediţie arheologică, excavăm piramida, le explică unul dintre bărbaţi, cu răbdare. Suntem de la Institutul Galactic, filiala din sectorul Sarlan. Eu sunt seniorul Arsfel din Astracyr, iar aceştia sunt subordonaţii mei. Când despre nonumani, fiindcă sunteţi probabil curioşi în ceea ce-i priveşte, planeta lor de baştină e Quulhan, al cărei soare nu e vizibil de pe Terra.

Privirea înfiorată a lui Saunders se întoarse, fără voia lui, către copleşitoarea masă de piatră ce se înălţa, ameninţătoare, deasupra lor.

— Cine-a construit-o? şopti.

— Ixchulhii făceau astfel de construcţii pe planetele cucerite, nimeni nu ştie de ce. Pe de altă parte, nimeni nu ştie ce erau, sau de unde veneau, sau unde-au plecat în final. Toată lumea speră că o parte dintre răspunsuri ar putea fi descoperite în piramidele lor.

Atmosfera începu să se relaxeze. Membrii expediţiei aflară cu abilitate poveştile lui Saunders şi Belgotai plus toate informaţiile care îi interesau despre epocile lor aproape preistorice, în schimb, le dezvăluiră câte ceva despre cele petrecute între timp.

După încetarea războaielor distrugătoare cu ixchulhii, galaxia îşi revenise surprinzător de repede. Noile metode puse la dispoziţie de psihologia matematică făcuseră posibilă unificarea popoarelor de pe un miliard de planete şi guvernarea lor eficientă. Imperiul Galactic era egalitarist – trebuia să fie, pentru că dintre principalii săi susţinători făcea partea fantastic de vechea şi de evoluata rasă de pe planeta numită de oameni Vro-Hi.

Şi se bucura de pace, era prosper şi plin de culoare cu diversitatea sa de rase şi de culturi, făcea progrese în domeniul ştiinţei şi al artelor. Exista deja de zece mii de ani şi în mintea calmă a lui Arsfel nu părea să loc pentru dubii în privinţa dăinuirii sale veşnice. Barbarii de la periferia galaxiei şi din afara ei, din Norul lui Magellan? Prostii! Imperiul avea să găsească o ocazie de a-i civiliza, la momentul potrivit; între timp, nu reprezentau decât o sâcâială.

Însă Sol aproape că ar fi putut fi considerat unul din sorii barbari, cu toate că se afla în interiorul graniţelor imperiului. Civilizaţia se concentrase în centrul galaxiei, iar Sol se afla în ceea ce era, de fapt, o regiune îndepărtată şi oarecum ghinionistă a spaţiului. Pe planetele sale încă mai locuiau o serie de primitivi neobişnuiţi cu călătoriile, care veneau rar în contact cu sistemele solare din vecinătate, însă aceştia abia dacă aveau vreo importanţă. Omenirea îşi dăduse aproape cu desăvârşire uitării căminul străvechi.

Tabloul era cumva întristător pentru american. Se gândea la vechiul Pământ, rotindu-se pe orbita lui singuratică din pustietatea spaţiului, se gândea la toate marile imperii arogante şi la toate guvernările grandioase care se prăbuşiseră în decursul mileniilor, transformându-se în pulbere. Dar când se hazardă să sugereze că nici

această civilizaţie nu era nemuritoare, fu imediat îngropat sub cifre, fapte şi raţionamente şi sub straniul simbolism paramatematic al versiunii moderne a psihologiei maselor. Se putea demonstra cu rigurozitate că actuala formă de organizare era inerent stabilă – iar cei zece mii de ani de istorie nu oferiseră nicio dovadă care să perturbe această ştiinţă…

— Mă dau bătut, spuse Saunders. Nu vă pot aduce contraargumente.

Li se arătă interiorul imens al navei spaţiale, văzură apartamentele luxoase ale membrilor expediţiei, imensul mecanism complicat cu gândire independentă. Arsfel încercă să le arate obiectele lui de artă, înregistrările muzicale, cărţile de psiho, dar era zadarnic, le lipsea puterea de înţelegere necesară.

Primitivi! Ar fi putut un aborigen australian să-i aprecieze pe Rembrandt, pe Beethoven, pe Kant sau pe Einstein? Ar fi putut trăi fericit în societatea sofisticată din New York?

— Ah şi mai bine să plecăm, bombăni Belgotai. N-avem ce căuta aici.

Saunders dădu din cap. Civilizaţia era prea avansată pentru ei, devenise o imensitate în care n-ar fi putut fi nimic mai mult decât nişte prizonieri înspăimântaţi. Era de preferat să plece din nou la drum.

— Vă sfătuiesc să-naintaţi în salturi cât mai lungi, spuse Arsfel. Civilizaţia galactică va ajunge în acest punct îndepărtat abia peste mai multe mii de ani şi, indiferent ce gen de cultură vor crea nativii din Sol, n-o să vă fie de folos.

Zâmbi.

— N-o să conteze dacă o să săriţi peste momentul inventării procedeului care vă interesează. Vă asigur că

nimic din tot ce se va consemna n-o să se mai piardă. De acum înainte veţi găsi, cu siguranţă, numai pace şi iluminare… bineînţeles, cu excepţia cazului în care barbarii de pe Terra vor deveni ostili, dar îi veţi putea lăsa aproape întotdeauna în urmă. Mai curând sau mai târziu, aici va exista o civilizaţie adevărată, care să v-ajute.

— Răspundeţi-mi cu sinceritate, spuse Saunders. Credeţi că se va inventa vreodată o maşină a timpului negativă?

Una dintre creaturile de pe Quulhan clătină din capul său straniu.

— Mă îndoiesc, spuse cu gravitate. Altminteri, am fi avut vizitatori din viitor.

— Poate n-au fost interesaţi să vadă epoca voastră, argumentă cu disperare Saunders. Poate deţin date complete despre ea. Poate se-ntorc să viziteze ere mai primitive, unde apariţia lor poate trece mai uşor neobservată.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Arsfel.

Tonul vocii semăna deranjant de mult cu al unui adult care linişteşte un copil cu o minciună inofensivă.

— Să mergem, mârâi Belgotai.

*

În 26.000 d.Hr., pădurea era încă în picioare şi piramida se transformase într-un deal înalt, pe care foşneau copacii, aplecându-se în bătaia vântului.

În 27.000 d.Hr., un sat mic, cu case de lemn şi piatră, se înălţa printre lanuri zâmbitoare.

În 28.000 d.Hr., oamenii demolau piramida, folosind-o drept carieră de piatră. Dar corpul său masiv nu dispăru înainte de

30. O d.Hr., când din materialul ei fusese deja construit un orăşel.

Cu câteva minute înainte, se gândi Saunders, cu gravitate, stătuseră de vorbă cu seniorul Arsfel din Astracyr, care acum era de cinci mii de ani în mormânt.

În 31.000 d.Hr., se materializară pe una dintre peluzele largi ce se întindeau între turnurile unui oraş mare, semeţ. Deasupra roiau aeronave şi o navă spaţială, mai mică decât a lui Arsfel, dar impresionantă în ciuda acestui fapt, stătea în apropiere.

— Se pahe că impehiul a ajuns aici, spuse Belgotai.

— Nu ştiu, îi dădu replica Saunders. Dar totul pare oricum paşnic. Să mergem ca să vorbim cu oamenii.

Îi întâmpină o femeie înaltă, maiestuoasă, într-o robă albă, cu linii clasice. Se părea că în Sol domnea acum matriarhatul, şi oare le-ar fi plăcut să adopte un comportament potrivit pentru sexul inferior? Nu, imperiul nu ajunsese acolo. Sol plătea tribut şi la Sirius se afla un legat imperial, dar actualele hotare ale culturii galactice erau neschimbate de trei milenii. Civilizaţia sân Sol era strict autohtonă şi evident superioară influenţelor extraterestre ale Vro-Hi.

Nu, despre teoria timpului nu se ştia nimic. Vizita lor fusese binevenită şi aşa mai departe, dar acum voiau să plece, aşa cum erau rugaţi? Nu li se găsea niciun loc în cultura controlată cu grijă a Terrei.

— Asta nu-mi place, spuse Saunders în timp ce se întorceau la maşină. Arsfel jura că imperiul urma să-şi extindă atât sfera de influenţă efectivă, cât şi cea nominală. Însă acum stagnează. De ce?

— Ched că, în ciuda matematicii lui fanteziste, răspunse Belgotai, dreptatea e fost de partea ta. Nimic nu dureadă o veşnicie.

— Dar… Doamne sfinte!

*

34. O d.Hr. Matriarhatul dispăruse. Oraşul se năruise, transformându-se într-un morman de pietre înnegrite de foc. Printre ruine zăceau schelete.

— Barbarii s-au pus din nou în mişcare, spuse deprimat Saunders. Aici au fost cu puţin timp în urmă, oasele astea sunt încă proaspete, şi mai au încă de bătut cale lungă până în punctul mort. Un imperiu ca ăsta va avea o agonie de mai multe mii de ani. Dar e condamnat deja.

— Ce facem? întrebă Belgotai.

— Ne continuăm drumul, răspunse Saunders. Ce altceva am putea face?

35. O d.Hr. O colibă ţărănească stătea sub copaci uriaşi, bătrâni. Din pământ ieşeau, ici şi colo, câteva coloane sparte, rămăşiţele vechiului oraş. La apariţia maşinii, un bărbat bărbos, în haine grosolane de lână, o luă la fugă împreună cu femeia lui şi cu toate progeniturile.

36. O d.Hr. Exista din nou un sat, alături de care se afla o navă spaţială hârbuită. În jurul ei se agitau creaturi dintr-o jumătate de duzină de specii, inclusiv oameni, lucrând la construcţia unei maşini enigmatice. Purtau haine simple, ponosite, pe lângă trup le atârnau arme şi aveau privirea dură a războinicilor. Dar nu-i tratară prea rău pe nou-sosiţi.

Comandantul lor era un bărbat tânăr, cu mantie şi coif de ofiţer al imperiului. Dar uniforma lui era veche de cel puţin un secol, iar el nu era decât un simplu conducător al unei trupe mici de oameni angajaţi din rândul hoardelor barbare ca să apere Terra. Însă susţinea cu insistenţă, în mod bizar, că era un vasal loial al imperiului.

Imperiul! Continua să fie o splendoare îndepărtată, acolo, undeva, printre stele. Decădea încetul cu încetul,

barbarii îl invadau treptat, în timp ce corupţia şi războiul civil îl sfâşiau din interior, dar rămăsese speranţa patetică şi zadarnică a fiinţelor inteligente din întreaga Galaxie. Într-o bună zi avea să fie restaurat. Civilizaţia avea să se întoarcă într-o bună zi în întunecimea din lumile exterioare, mai puternică şi mai strălucitoare ca niciodată. Oamenii nu îndrăzneau să creadă altceva.

— Însă avem o misiune chiar aici, ridică din umeri comandantul. Tautho din Sirius o să fie curând în coasta lui Sol. Mă-ndoiesc c-o să-l putem ţine prea mult în loc.

— Şi atunci ce-o să faceţi? îl provocă Belgotai.

Trăsăturile tânărului se deformară într-un zâmbet amar.

— O să murim, bineînţeles. Ce altceva se poate face – în vremurile astea?

Rămaseră peste noapte cu soldaţii. Belgotai se distră făcând schimb de minciuni despre faptele eroice din războaie, dar în dimineaţa următoare se hotărî să plece cu Saunders. Epoca era destul de violentă, dar lipsa ei de speranţe adusese descurajarea până şi în sufletul lui înăsprit.

Saunders se uită la panoul de control cu faţa răvăşită.

— Trebuie să facem un salt lung înainte, spuse el. Unul al naibii de lung.

50. O d.Hr. Ieşiră de pe traiectoria temporală şi deschiseră uşa. Un vânt rece şi umed îi pătrunse, mânând în faţa lui văluri subţiri de zăpadă. Cerul atârna, mohorât şi cenuşiu, deasupra unui peisaj cu dealuri înalte, stâncoase, pe care se înălţau pini posomorâţi printre piscuri golaşe. Pe fluviul care murmura întunecat la poalele pădurii pluteau sloiuri de gheaţă.

Schimbările geologice nu se petrec atât de repede, şi

nici măcar paisprezece mii de ani nu reprezentau un timp prea îndelungat pentru planete, a căror înfăţişare se modifică atât de lent. Era probabil opera unor creaturi inteligente, care devastau şi scrijeleau lumea cu forţe incredibile, încleştate în războaie nesăbuite.

Peisajul era dominat de o masă de piatră cenuşie. Se înălţa, imensă, la câţiva kilometri distanţă, cu zidurile sale întunecate întinzându-se pe o suprafaţă incredibilă, cu turnurile masive, crenelate, avântându-se sumbre către cer. Şi era pe jumătate în ruină, cu lespezi contorsionate şi prăvălite, stâlcite de energii care făcuseră cândva piatra să curgă, topită, cu contururile estompate de vitregia vremii din nenumărate milenii.

— Morţi.

Sub vuietul vântului, vocea lui Saunders era firavă.

— Morţi cu toţii.

— Nu!

Belgotai îşi miji ochii oblici, privind printre fulgii de zăpadă.

— Mahtin, ched că văd un steag fâlfâind.

Vântul sufla cu înverşunare în jur, arzându-i cu răceala lui de gheaţă.

— Mergem mai departe? întrebă plictisit Saunders.

— Mai bine mehgem să vedem ce s-a-ntâmplat, răspunse Belgotai. Nu ne pot face nimic mai hău decât să ne ucidă, şi încep să ched că asta n-ah şi chiah atât de hău.

Saunders îşi puse toate hainele pe care le găsi şi luă psihofonul cu o mână îngheţată. Belgotai îşi înfăşură mantia mai strâns în jurul trupului. Porniră către edificiul cenuşiu.

Vântul sufla fără încetare. Ninsoarea şuiera în jurul lor, acoperind vegetaţia rezistentă, gri-verzuie, lipită de solul stâncos. Vara pe Pământ, în anul 50.000 d.Hr.

Pe măsură ce se apropiau de construcţie, dimensiunile ei monstruoase ieşeau tot mai mult în evidenţă. Unele dintre turnurile încă în picioare aveau, probabil, opt sute de metri înălţime, se gândi năucit Saunders. Dar înfăţişarea era sinistră, barbară; nicio rasă civilizată n-ar fi construit o asemenea fortăreaţă.

Două forme mici, rapide, se lansară în aer ieşind din peretele ca o stâncă.

— Aeronave, spuse scurt Belgotai.

Vântul îi smulse cuvântul de pe buze.

Erau ovoidale, fără niciun mijloc de dirijare exterior şi fără ferestre, părând să zboare folosindu-se de forţa gravitaţională, de multă vreme îmblânzită. Una plană deasupra călătorilor, iar cealaltă coborî la sol. Când ateriză, Saunders văzu că era veche, uzată, zgâriată. Dar în lateral se vedea imaginea estompată a soarelui care îşi împrăştia razele. Probabil că o parte dintre amintirile despre imperiu erau încă vii.

Din mica navă ieşiră două creaturi, care se îndreptară spre călători cu armele în mâini. Una era o fiinţă omenească, un tânăr bine clădit, părul negru lung până la omoplaţi revărsându-i-se în vânt de sub un coif mătuit, cu o mantie purpurie peticită curgându-i de pe umerii acoperiţi de armură, cu haine şi cizme din piele decolorată. Cealaltă…

Era mai puţin mai scundă decât omul, dar cu pieptul şi membrele extrem de late. Din umerii masivi îi creşteau patru braţe musculoase şi o coadă cu moţuri i se lovea de picioarele cu gheare. Capul îi era mare, cu ţeasta lată, cu o faţă rotundă, pe jumătate animalică, cu mustăţi ca de pisică deasupra gurii cu colţi şi cu ochi galbeni, cu pupila despicată. Nu purta niciun soi de haine, cu excepţia unui harnaşament de piele, dar o blană catifelată, gri-

albăstruie, îi acoperea tot corpul robust.

Psihofonul vorbi, redând strigătul omului.

— Cine-i acolo?

— Prieteni, răspunse Saunders. Nu căutăm decât un adăpost şi câteva informaţii.

— De unde sunteţi?

În vocea bărbatului se simţea o notă aspră, poruncitoare. Faţa lui – cu o expresie serioasă, cu oase fine, figura vlăstarului unui rase aristocratice – era suptă de oboseală.

— Ce vreţi? Ce soi de navă spaţială aveţi acolo?

— Uşurel, Vargor, hurui vocea de bas a extraterestrului. Aia nu e navă spaţială, îţi poţi da seama că nu e.

— Nu e, spuse Saunders. E un proiector temporal.

— Călători în timp!

Vargor făcu ochii mari – erau de un albastru intens.

— Am auzit cândva vorbindu-se despre asta, dar… călători în timp!

Apoi, pe neaşteptate:

— Din ce epocă sunteţi? Ne puteţi ajuta?

— Suntem dintr-un timp foarte îndepărtat, din trecut, răspunse Saunders, cu jale în glas. Mă tem că suntem singuri şi neajutoraţi.

Vargor, până atunci băţos, îşi încovoie uşor umerii. îşi feri privirea, dar cealaltă creatură făcu un pas înainte, cu un soi de înflăcărare.

— Cât de îndepărtat? întrebă. Şi unde vă duceţi?

— Ne ducem dracului, cel mai probabil. Dar ne puteţi primi înăuntru? Am îngheţat.

— Fireşte. Veniţi cu noi. Să nu mi-o luaţi în nume de rău dacă trimit o echipă să vă inspecteze maşina. Trebuie să fim prudenţi, înţelegeţi?

Se înghesuiră toţi patru înăuntru şi nava se înălţă cu un geamăt al motoarelor extrem de vechi. Vargor arătă către fortăreaţa din faţa lor şi vorbi de un ton oarecum violent.

— Bine-aţi venit în cetatea Brontothor! Bine-aţi venit în Imperiul Galactic!

— În imperiu?

— Da, ăsta e imperiul, sau ce-a mai rămas din el. O fortăreaţă bântuită, într-o lume fantomă îngheţată, ultima fărâmă a vechiului Imperiu, care încă mai încearcă să pretindă că galaxia nu e pe moarte – că n-a murit cu milenii în urmă, că a mai rămas şi altceva în afară de urletele sălbăticiunilor printre ruine.

Un suspin fără lacrimi sugrumă vocea lui Vargor.

— Bine-aţi venit!

Extraterestrul puse o mână imensă pe umărul bărbatului.

— Nu deveni isteric, Vargor, îl mustră el, cu blândeţe. Atâta vreme cât toate fiinţele curajoase speră, imperiul e încă viu – indiferent ce s-ar spune.

Se uită peste umărul lui, către ceilalţi.

— Sunteţi cu adevărat bineveniţi, continuă. Aici ducem o viaţă grea, mohorâtă. Atât Taury cât şi Visătorul vă vor întâmpina cu bucurie.

Se întrerupse. Apoi adăugă, ezitând:

— Dar e mai bine să nu povestiţi prea multe despre timpurile străvechi, dacă le-aţi văzut într-adevăr. Nu putem suporta amintirile prea exacte, înţelegeţi.

Maşina coborî dincolo de zid, deasupra unei curţi imense, pavate cu dale, către construcţia monstruoasă a… donjonului. Saunders presupuse că îi putea spune aşa. Se înălţa pe mai multe etaje, cu mici grădini patetice pe terase, către un dom din plastic transparent.

Observă că zidurile erau foarte groase şi că pe ele erau montate arme ce se vedeau cu claritate prin ninsoarea purtată de vânt. Dincolo de donjon se aflau mai multe clădiri lungi, ca nişte cazărmi, şi două nave spaţiale care rămăseseră probabil întregi din pură lealitate se odihneau alături de ceea ce părea să fie un arsenal. Se zăreau paznici la datorie, bărbaţi cu coifuri şi cu puşti energetice, strâns înfăşuraţi în mantii ca să se apere de vânt, şi alţi oameni care se învălmăşeau sub zidurile monstruoase, bărbaţi, femei şi copii.

— Iat-o pe Taury, spuse extraterestrul, arătând către un mic grup îngrămădit pe una dintre terase. Am putea ateriza foarte bine acolo.

Gura largă i se deschise într-un zâmbet alarmat.

— Şi iertaţi-mă că nu m-am prezentat până acum. Sunt Hunda de Haamigur, general al armatei imperiale, iar el este Vargor Alfri, principe al imperiului.

— Sunteţi nebuni? izbucni Belgotai. Care imperiu?

Hunda ridică din umeri.

— E un joc inofensiv, nu? în plus, ştiţi, noi suntem imperiul – Taury e descendenta legitimă directă a lui Maurco Predestinatul, ultimul împărat care trebuia să fie uns conform uzanţelor cuvenite. Bineînţeles că asta s-a-ntâmplat acum cinci mii de ani, şi lui Maurco nu-i mai rămăseseră decât trei sisteme solare, dar legea e limpede. Cei o sută şi ceva de pretendenţi barbari, umani sau nu, nu au nici cel mai vag drept legitim la titlu.

Nava ateriză şi coborâră. Ceilalţi îi aşteptară să se apropie. Erau o jumătate de duzină de bătrâni, cu bărbile lungi fluturând nebuneşte în furtună, plus o creatură cu faţă de pasăre cu cioc lung şi o alta, de forma unui centauroid.

— Curtea împărătesei Taury, spuse Hunda.

— Bine-aţi venit.

Replica fusese rostită cu voce joasă şi cu graţie.

Saunders şi Belgotai se holbară la ea fără grai. Era înaltă, tot atât de înaltă ca un bărbat, dar, sub tunica din zale argintii şi sub mantia îmblănită, era femeie, femeia la care visaseră întotdeauna, fără să o fi întâlnit vreodată, în întreaga lor viaţă. Ea îşi înălţă cu mândrie capul, care avea ceva din înfăţişarea lui Vargor, aceleaşi trăsături clare, aceiaşi pometţi înalţi, dar figura era feminină, de la fruntea lată, luminoasă, până la gura largă, minunat dăltuită, şi la bărbia puternică. Frigul îi îmbujorase încântătoarea paloare a obrajilor netezi. Părul des, de culoarea roşcată a cuprului, era împletit în cozi ce îi înconjurau coiful, cu o singură şuviţă rebelă căzând cu gingăşie către sprâncenele drepte, întunecate. Ochii, imenşi, oblici şi cenuşii ca mările nordului, îi priveau cu seninătate.

Saunders îşi regăsi graiul.

— Vă mulţumim, Majestatea Voastră, spuse, cu voce fermă. Dacă vă face plăcere s-o aflaţi, eu sunt Martin Saunders din America, din trecutul rămas cu vreo patruzeci şi opt de mii de ani în urmă, iar însoţitorul meu e Belgotai, partener independent din Syrtis, cu o mie de ani mai apropiat de evul acesta decât mine. Vă stăm la dispoziţie, cu oricât de puţin suntem în stare să facem.

Ea înclină din capul maiestuos şi răspunse cu un zâmbet neaşteptat, cald şi uman.

— E o plăcere deosebită. Haideţi înăuntru, vă rog. Şi lăsaţi deoparte formalităţile. În seara asta, să simţim pur şi simplu că trăim.

Se instalară în ceea ce fusese o mică sală a consiliului. Sala Mare era, pur şi simplu, prea imensă şi prea goală, o cavernă a întunericului şi a relicvelor foşnitoare ale măreţiei, sfredelită de prea multe amintiri.

Dar încăperile mai mici fuseseră făcute locuibile, cu tapiserii agăţate pe pereţi şi cu blănuri aşternute pe podea. Tuburile fluorescente acopereau totul cu o lumină albă, iar focul trosnea vesel în cămin. Dacă n-ar fi fost vântul care izbea în ferestre, ar fi putut uita unde se aflau.

— ...şi nu vă mai puteţi întoarce niciodată?

Vocea lui Taury era calmă.

— Nu mai puteţi ajunge niciodată acasă?

— Cred că nu, răspunse Saunders. Din povestea noastră nu reiese că am putea, nu-i aşa?

— Aşa e, zise Hunda. Ar fi mai bine să vă stabiliţi într-un anumit timp şi să vă-mpăcaţi cu asta.

— Şi de ce n-aţi rămâne cu noi? întrebă înflăcărat Vargor.

— V-am ura bun-venit din toată inima, spuse Taury, dar nu vă pot sfătui cu sinceritate să rămâneţi. Astea sunt vremuri nefaste.

Vorbeau o limbă aspră, cu sonorităţi metalice, adusă de barbari. Dar când ieşea dintre buzele ei, se gândi Saunders, era o muzică desăvârşită.

— O să rămânem cel puţin câteva zile, spuse, fără să stea pe gânduri. Există o mică posibilitate să reuşim să facem ceva.

— Mă îndoiesc, spuse Hunda, cu un aer practic. Am regresat, da. De exemplu, principiul de funcţionare al proiectorului temporal s-a pierdut de multă vreme. Cu toate astea, ne-au rămas numeroase cunoştinţe tehnice care depăşesc cu mult nivelul epocii voastre.

— Ştiu, admise Saunders, intrând în defensivă. Dar – ei bine, ca să fiu sincer – în nicio altă epocă n-am mai simţit că ne-ncadrăm atât de bine.

— O să mai existe vreodată o eră decentă? întrebă cu amărăciune unul dintre curtenii bătrâni.

Avianul din Klakkahar îşi întoarse privirea spre Saunders.

— Nu e un act de laşitate din partea voastră să abandonaţi o cauză pierdută, căreia nu e cu putinţă să-i fiţi de folos, spuse el, cu modulaţii înalte, accentuate. Cred că vom muri cu toţii când vor veni anvardii.

— Care e povestea Visătohului? întrebă Belgotai. Aţi pomenit la un moment dat desphe aşa ceva.

În încăpere păru să se lase întunericul. Se aşternu tăcerea, acoperită de şuierul vântului, şi toţi rămaseră adânciţi în propriile gânduri lipsite de veselie. În cele din urmă, îi răspunse Taury.

— E ultimul dintre Vro-Hi, consilierii imperiului. Cel care mai trăieşte încă – Visătorul. Dar un nou imperiu n-o să mai poată exista niciodată cu adevărat, cel puţin nu după modelul celui vechi. Nicio altă rasă nu e destul de inteligentă ca să-l coordoneze.

Hunda clătină nedumerit din capul lui mare.

— Visătorul mi-a spus odată că e mai bine aşa, zise el. Dar nu mi-a dat explicaţii.

— Cum se face că aţi venit aici, tocmai pe Pământ, dintre toate planetele? întrebă Saunders.

Taury zâmbi cu un oarecare umor sumbru.

— Epoca ultimelor câteva generaţii a fost una dintre cele mai ghinioniste din existenţa imperiului. Pe scurt, împăratul n-a comandat niciodată nimic mai mult decât o mică flotă. Tata a rămas chiar şi fără asta. A fugit cu trei nave, către Periferie. S-a gândit că Sol e un loc bun de refugiu.

Sistemul Solar purta cicatricele cruzimii din erele întunecate. Marile lucrări inginereşti care făcuseră locuibile celelalte planete căzuseră în ruină, iar Pământul însuşi fusese pustiit. Se folosise o armă care consumase

bioxidul de carbon din atmosferă. Aducându-şi aminte de explicaţiile despre erele glaciare oferite de geologii din timpul său, Saunders dădu din cap cu sumbră înţelegere. Pe planetă nu mai trăiau acum decât câţiva sălbatici înfometaţi şi tot sectorul Sirius arăta atât de dezolant încât niciun cuceritor nu îl mai considera demn de atenţie.

Împăratul se simţise încântat făcând din căminul antic al speciei sale capitala galaxiei. Se mutase în fortăreaţa ruinată Brontothor, construită cu şapte mii de ani în urmă de nonumanii grimmani şi scoasă din luptă de o explozie, cu un mileniu mai târziu. Renovase câteva părţi din ea, instalase arme şi sisteme defensive, pusese bazele agriculturii…

— De ce să n-o fi făcut? A câştigat astfel, dintr-odată, un întreg sistem planetar, spuse Taury, cu un mic zâmbet pe jumătate trist.

În ziua următoare, îi duse jos, pe nivelurile subterane, ca să-l vadă pe Visător. Vargor li se alătură, mergând la mică distanţă în spatele ei, dar Hunda rămase la etajul de sus; supraveghea construcţia unor generatoare suplimentare de scut energetic.

Străbătură caverne imense, boltite, săpate în stâncă, tuneluri reci şi umede ale tăcerii, unde paşii lor stârniră ecouri stranii şi umbrele alergară dincolo de lumina temă a globurilor fluorescente. Din când în când, treceau pe lângă câte un obiect monstruos, cu contururi ameninţătoare, carcasa ruginită a unei maşini vechi. Întunericul şi singurătatea îi apăsau, grele, şi se îngrămădiră unii într-alţii, fără să-şi vorbească, de teamă că ar fi putut trezi ecouri batjocoritoare.

— Aici existau cândva tobogane pentru transport, remarcă Taury, când făcură primii paşi, dar n-am venit încoace ca să instalăm unele noi. Sunt prea multe altele de

făcut.

Prea multe altele – o civilizaţie de reconstruit, din aceste câteva rămăşiţe zdrobite. Cum de-ndrăznesc chiar şi să încerce, sub ochii zeilor furioşi? Ce soi de curaj au?

Taury mergea înainte, cu paşii mari şi legănaţi ai unui războinic, o femeie ca o leoaică roşcată în umbrele pâlpâitoare. Ochii ei cenuşii reflectau lumina, căpătând o strălucire supranaturală. Vargor păşea în acelaşi ritm, dar îi lipsea fermitatea ei; privirea i se plimba tensionată dintr-o parte într-alta în vreme ce înaintau în josul tunelurilor bântuite, răsunătoare. Belgotai înainta cu paşi de pisică, iar propriii săi ochi fără astâmpăr priveau cel puţin cu obişnuita prudenţă deprinsă în timpul vieţii lui grele şi deznădăjduite.

Saunders se gândi din nou ce grup straniu alcătuiau: patru oameni, din zorii şi din amurgul civilizaţiei, aruncaţi laolaltă la capătul lumii şi mergând să-l salute pe ultimul dintre zei. Viaţa lui trecută, Eve, MacPherson, lumea din vremea lor, toate îi păleau în minte, erau prea îndepărtate de realitatea prezentului. Avea impresia că nu fusese niciodată nimic altceva decât un adept al împărătesei Galaxiei.

Ajunseră în sfârşit la o uşă. Taury bătu uşor şi o deschise – da, se întorseseră până şi la uşile deschise manual.

Saunders se pregătise pentru aproape orice, dar înfăţişarea Visătorului îl şocă totuşi. îşi imaginase un bărbat cu figură solemnă şi barbă albă, sau o creatură ca un păianjen, cu ţeasta alungită, sau un creier dezgolit, pulsând într-un recipient supravegheat de o maşină. Însă ultimul vro-hian era… un monstru.

Nu – nu tocmai. Dacă dădeai uitării standardele omeneşti, avea chiar o frumuseţe stranie, proprie. Trupul

voluminos îi strălucea, irizat, numeroasele mâini cu câte şapte degete erau suple, graţioase, iar ochii – ochii erau lacuri imense de aur topit, licăritoare şi înţelepte, cu o privire prea strălucitoare ca s-o poţi susţine.

La intrarea lor, se ridică pe picioarele butucănoase, abia atingând un metru şi un sfert în înălţime, deşi ansamblul cap-corp era lat, masiv. Ciocul încovoiat nu i se deschise şi psihofonul rămase tăcut, dar, când antenele lungi, delicate, i se îndreptară spre el, Saunders avu impresia că auzea cuvinte, că o voce profundă se rostogolea, mută, prin aerul neclintit:

— Te salut, Majestate. Te salut, Alteţă. Vă salut, oameni din afara timpului, şi bine-aţi venit!

Telepatie – telepatie nemijlocită – deci asta era senzaţia pe care ţi-o crea!

— Mulţumim… domnule.

Creatura merita cumva titlul, inspira un respect covârşitor, pe măsura propriului său aer grav, ceremonios.

— Dar credeam că până acum te-ai concentrat, în transă. De unde ai ştiut…

Vocea lui Saunders se stinse şi o aversiune bruscă îi aduse sângele în obraji.

— Nu, călătorule, nu-ţi citesc mintea, aşa cum crezi. Un vro-hian respectă întotdeauna intimitatea şi nu citeşte niciun alt gând în afară de acelea conţinute de mesajul care îi e adresat. Dar inducţia mea a fost clară.

— La ce te-ai gândit în ultima transă? întrebă Vargor.

Avea vocea tăioasă de încordare.

— Ai ajuns la vreun plan?

— Nu, Alteţă, palpită Visătorul. Atâta vreme cât factorii implicaţi nu se modifică, nu putem face, în mod logic, altceva decât facem. Dacă apar informaţii noi, reconsider necesităţile imediate. Nu, lucram în continuare

la baza filosofică de care are nevoie Al. Doilea Imperiu.

— Care Al. Doilea Imperiu? întrebă Vargor cu un sarcasm amar.

— Cel care-o să vină – într-o bună zi, şopti Taury.

Ochii plini de înţelepciune ai Visătorului se opriră asupra lui Saunders şi Belgotai.

— Cu îngăduinţa voastră, gândi el, aş vrea să vă scanez tiparele complete ale memoriei conştiente, subconştiente şi celulare. Ştim atât de puţin despre epoca din care veniţi!

Apoi, în timp ce ei ezitau:

— Vă asigur, domnilor, că o fiinţă nonumană în vârstă de o jumătate de milion de ani poate păstra secrete şi cu siguranţă nu emite judecăţi morale. Iar scanarea va fi oricum necesară, dacă trebuie să vă-nvăţ limba vorbită în prezent.

Saunders îşi adună toate puterile.

— Dă-i drumul, spuse, fără niciun chef.

Se simţi ameţit pentru o clipă. Peste ochi îi trecu o ceaţă şi simţi câte un fior straniu de-a lungul fiecărui nerv. Taury îi înconjură mijlocul cu un braţ, sprijinindu-l.

Senzaţia dispăru. Saunders clătină uimit din cap.

— Asta e tot?

— Întocmai. Un creier vro-hian poate scana un număr nelimitat de unităţi simultan.

Apoi, sugerând un chicotit uşor:

— Dar ai observat în ce limbă-ai vorbit adineauri?

— Păi… ăă… cum?

Saunders se uită zăpăcit la chipul zâmbitor al lui Taury. Silabele aspre, cu vocale deschise, i se desprinseră răstite de buze:

— Eu – pe toţi zeii – pot să vorbesc în stelariană!

— Da, gândi Visătorul. Centrii limbajului sunt

deosebit de receptivi; e uşor să le imprimi un tipar. Metoda asta de instruire nu dă rezultate la fel de bune când e vorba de informaţii care implică alte facultăţi mentale, dar trebuie să recunoşti că e un mod foarte convenabil şi foarte eficient de învăţare a unei limbi.

— Atunci, lansează-te, învaţă-mă pe mine, spuse Belgotai. Întotdeauna am fost bâtă la limbile sthăine.

Când termină, Visătorul se gândi:

— Să nu mi-o luaţi în nume de rău dacă vă spun că tot ce am văzut în minţile voastre, ale amândurora, e bun – curajos şi integru, cu excepţia micilor nevroze pe care toate fiinţele aflate la nivelul vostru de evoluţie nu se pot împiedica să le acumuleze. Vi le înlătur cu plăcere, dacă vreţi.

— Nu, mulţumesc, făcu Belgotai. îmi plac micile mele nevroze.

— Văd că vă-ntrebaţi dacă să rămâneţi aici sau nu, continuă Visătorul. Ne veţi fi de folos, dar trebuie să fiţi pe de-a-ntregul avertizaţi asupra situaţiei disperate în care ne aflăm. Nu e o epocă în care să-ţi placă să trăieşti.

— Din câte-am văzut, răspunse fără grabă Saunders, epocile de aur sunt numai superficial mai bune. Totul pare mai uşor în aparenţă, dar în ele se ascunde moartea. Credeţi-mă, e mai bine să călătoreşti plin de speranţe decât s-ajungi la destinaţie.

— Da, ăsta a fost adevărul în epocile trecute. A fost marea greşeală a speciei vro-hi. Ar fi trebuit să ştim mai bine cum merg lucrurile, aveam zece milioane de ani de ani de evoluţie în urmă.

Starea de spirit în care se derula gândul avea o notă profundă, tragică.

— Dar am crezut că, de vreme ce noi ajunseserăm într-o stare psihică stabilă, în care noile frontiere şi

provocările se aflau în propriile noastre minţi, în toate fiinţele, de pe toate nivelurile evoluţiei, putea şi trebuia să se dezvolte aceeaşi idee. Cu ajutorul nostru şi folosind psihodinamicile ştiinţifice şi imensele motoare cibernetice, coordonarea unui miliard de planete a devenit posibilă. Într-un fel, reprezenta perfecţiunea – însă perfecţiunea înseamnă moarte pentru fiinţele imperfecte, şi până şi vro-hi aveau multe defecte. Nu vă pot explica toată filosofia; implică o serie de concepte care v-ar depăşi puterea de înţelegere, dar aţi văzut cum acţionează legile importante în ceea ce priveşte dezvoltarea şi decăderea culturilor. Eu am demonstrat, în mod riguros, că permanenţa e un concept auto-contradictoriu. Se poate ajunge la lipsa unui scop pe care-ţi doreşti să-l atingi, îţi lipseşte pentru totdeauna.

— Atunci ce altă speranţă mai bună decât o nouă decădere în haos va exista pentru Al. Doilea Imperiu? rânji Saunders, fără veselie. De ce naiba îl vreţi?

Vargor spulberă liniştea grea de gânduri a încăperii cu râsul lui strident.

— Chiar are vreo importanţă? strigă. Ce rost are să planificăm viitorul universului, când noi suntem proscrişi pe o planetă dată uitării? Vin anvardii!

Îşi regăsi seriozitatea, dar poziţia maxilarelor lui avea ceva care îi plăcu lui Saunders.

— Vin, şi nu putem face prea multe ca să-i oprim, continuă Vargor. Dar o să le oferim o luptă. O luptă cum n-a mai văzut sărmana şi bătrâna noastră galaxie niciodată.

*

— Oh nu… oh nu… oh nu.

Murmurul se desprinse neobservat de pe buzele lui Vargor, ca un strigăt de durere frânt, în timp ce privea imaginea care pâlpâia şi unduia pe ecranul imens al

comunicatorului interstelar. În ochii lui Taury se vedea groaza, poziţia maxilarelor puternice ale lui Hunda trăda îndârjirea, iar în privirea aurie a Visătorului era tristeţea multor secole fără speranţe.

Saunders înţelese că, după săptămâni de pregătiri şi de aşteptare, lucrurile ajungeau în sfârşit la un deznodământ.

— Da, Majestate, spuse bărbatul de pe ecran.

Era tras la faţă, extenuat, cu vlaga sleită de încordare, de luptă şi de înfrângere.

— Da, patruzeci şi patru de nave care ne transportă pe noi, şi flota anvardiană în urmărirea noastră.

— La ce distanţă? întrebă tăios Hunda.

— Cam o jumătate de an lumină, generale, şi distanţa se micşorează încet. Vom sosi în apropiere de Sol înainte de a ne ajunge ei din urmă.

— Vă puteţi lupta cu ei? întrebă iar Hunda, pe acelaşi ton.

— Nu, generale, răspunse bărbatul. Suntem încărcaţi cu refugiaţi, femei, copii şi ţărani neînarmaţi, abia dacă avem câte o armă de fiecare navă… Nu ne puteţi ajuta?

Era un strigăt sfâşiat de paraziţi, care umplu vidul interstelar.

— Ne puteţi ajuta, Majestate? Ne vor vinde ca sclavi!

— Cum s-a întâmplat? întrebă Taury, obosită.

— Nu ştiu, Majestate. Am aflat de la agenţii voştri că sunteţi în Sol, şi am început să adunăm nave pe furiş. Nu vrem să trăim sub stăpânirea anvardilor, Majestate; pun taxe pe toată viaţa noastră, ne înrolează bărbaţii, ne iau femeile şi copiii… N-am comunicat decât prin ultraunde; nu pot fi urmărite, şi n-am folosit decât codurile pe care ni le-au dat agenţii voştri. Dar, când am trecut de Canopus, ne-au somat în numele regelui lor să ne predăm – şi au o

întreagă flotă pe urmele noastre!

— În cât timp ajung aici? întrebă Hunda.

— În ritmul ăsta, generale, probabil într-o săptămână, răspunse căpitanul navei.

Paraziţii mârâiau printre cuvintele lui.

— Bine, continuaţi-vă drumul încoace, spuse Taury, obosită. Vom trimite nave împotriva lor. O să puteţi fugi în timpul luptei. Să nu vă îndreptaţi spre Sol, bineînţeles, fiindcă vom fi nevoiţi să-l evacuăm. Oamenii noştri vor încerca să ia legătura cu voi mai târziu.

— Nu merităm efortul ăsta, Majestate. Cruţaţi-vă navele.

— Venim, spuse plat Taury şi întrerupse legătura.

Se întoarse spre ceilalţi, cu capul său roşcat încă sus.

— Majoritatea oamenilor noştri poate pleca, li se adresă. Pot fugi în norul lui Arlat: duşmanul n-o să fie în stare să-i găsească în pustietatea aia…

Zâmbi, un zâmbet obosit care îi trase în sus un colţ al gurii.

— Ştiu cu toţii ce avem de făcut, am plănuit de mult ce-o să se-ntâmple în ziua asta. Munidor, Falz, Mico, începeţi să pregătiţi evacuarea. Hunda, noi doi trebuie să facem planul atacului. Vrem să fie cât mai eficient cu putinţă, dar să folosim un număr minim de nave.

— De ce sacrificaţi inutil forţe de luptă? întrebă Belgotai.

— N-o să fie inutil. O să-i întârziem pe anvardi şi-o să le oferim refugiaţilor o şansă de scăpare.

— Dacă am avea arme, mormăi Hunda.

Pumnii lui imenşi se încleştară.

— Pe toţi zeii, dacă am avea arme acceptabile!

Visătorul se crispă. Şi, înainte ca gândul lui să-nceapă să vibreze, aceeaşi idee trecu prin capul lui

Saunders, şi se priviră lung unul pe altul, om şi vro-hian, cu o neaşteptată speranţă…

*

Spaţiul strălucea şi pâlpâia dintr-un milion de sori, îngrămădindu-se pe fundalul întunericului colosal, Calea Lactee se înspuma pe cer într-un şuvoi de argint rece şi neînchipuita imensitate cutremura orice fiinţă omenească. Saunders simţea singurătatea, aşa cum nu o simţise în timpul călătoriei spre Venus – pentru că Sol se micşora în urma lor şi se năpusteau către pustietatea dintre stele.

Nu avuseseră decât răgazul necesar pentru instalarea noii arme pe nava de luptă, criza de timp şi de instalaţii de lucru fusese cruntă şi nu avuseseră nici măcar când să testeze manevrele. Poate că ar fi putut să sară înapoi în timp în repetate rânduri, câştigând mai multe săptămâni, dar atelierele de pe Terra nu le puteau oferi decât materialele pe care le aveau la dispoziţie într-una singură.

Aşa că era necesar să rişte întreaga flotă şi întreaga forţă de luptă din Sol în acea unică aventură disperată. Dacă vechea navă numită *Răzbunarea* îşi putea juca rolul cu succes, imperialii depăşiţi numeric aveau o şansă. Dar dacă dădea greş…

Saunders stătea pe puntea de comandă, privind armata stelară şi încercând să desluşească flota anvardiană. Zona acoperită de detectori depăşea cu mult standardele, duşmanul se afla aproape, dar nu puteai să detectezi vizual ceva care se deplasa mai repede decât propria sa imagine.

Hunda stătea la consola principală de comandă, aplecat asupra cadranelor fisurate şi rotind roţile de comandă ruginite, într-o încercare de obţine încă un centimetru pe secundă de la

O navă cu mult mai veche decât fuseseră piramidele pe vremea lui Saunders. Visătorul stătea tăcut într-un colţ, privind fascinat galaxia. Fiecare dintre ceilalţi membri ai curţii regale conducea câte o escadrilă; Saunders vorbise cu toţi, îi văzuse pe ecranul sistemului de comunicare internave – Vargor cu buzele livide de încordare, Belgotai blasfemiator de vesel, ceilalţi afişând doar o reticenţă glacială.

— Peste câteva minute, spuse Taury, cu voce scăzută. Peste numai câteva minute, Martin.

Măsura fără încetare încăperea cu pasul, apropiindu-se şi depărtându-se de hubloul navei, suplă şi neobosită ca o tigroaică. Lumina rece şi albă a stelelor îi scânteia în ochi. O mantie roşie

I se învolbura în jurul rotunjimilor puternice, ample ale trupului, un coif pe care se regăsea imaginea soarelui înconjurat de raze stătea falnic pe părul ei cu licăriri de cupru. Saunders se gândi cât de frumoasă era – pe toţi zeii, cât de frumoasă!

Ea îi zâmbi.

— Tu ai făcut asta, Martin. Tu ai venit din trecut, ca să ne-aduci speranţa. E de-ajuns pentru oricine, ca să-nceapă să creadă în destin.

Îi luă mâna.

— Dar fireşte că nu e speranţa pe care ţi-o doreai. N-o să te ducă înapoi, acasă.

— N-are importanţă, spuse el.

— Are, Martin. Dar – îmi este îngăduit s-o spun? Eu mă bucur totuşi. Nu doar de dragul Imperiului, ci şi…

O voce răpăi din comunicatorul de pe puntea de comandă:

— Ultraunde direcţionate spre punte. Duşmanul ne transmite un mesaj, Majestate. Să vi-l trimit?

— Bineînţeles.

Taury activă ecranul de pe punte.

O faţă apăru brusc, puternică, trufaşă şi crudă, cu emblema Soarelui înconjurat de raze strălucindu-i în părul verde.

— Te salut, Taury din Sol, spuse anvardianul. Sunt Ruulthan, împăratul Galaxiei.

— Ştiu cine eşti, răspunse Taury, rostind rar cuvintele, dar nu-ţi recunosc titlul auto-asumat.

— Detectoarele raportează că te-apropii cu o flotă de zece ori mai mică decât a noastră. Ai o navă Supernova, fireşte, dar şi noi avem una. În afara cazului în care doreşti s-ajungem la o înţelegere, asta înseamnă anihilare.

— În ce condiţii accepţi înţelegerea?

— Capitulare, execuţia criminalilor care-au condus atacurile împotriva planetelor anvardiene şi legământul tău de loialitate faţă de mine, ca împărat Galactic.

Vocea era tăioasă, dură ca oţelul.

Taury îşi întoarse dezgustată privirea. Saunders îi spuse lui Ruulthan în termeni cât se putea de expliciţi ce avea de făcut cu propriile condiţii, apoi întrerupse legătura.

Taury arătă spre comenzile de deplasare în timp, proaspăt instalate.

— Ia-le în primire, Martin, spuse ea. De fapt, sunt ale tale.

Îşi puse mâinile într-ale lui şi îl privi cu gravitate, cu ochi cenuşii.

— Şi, dacă o să dăm greş – adio, Martin.

— Adio, răspunse el, cu voce îngroşată.

Se îndreptă brusc către consola de comandă şi se aşeză în faţa puţinelor sale cadrane. *Şi acum, fie ce-o fi*!

Flutură o mână, şi Hunda opri motoarele

superluminice. Înaintând cu viteza sa redusă implicită, *Răzbunarea* rămase atârnând în spaţiu, în timp ce navele invizibile din flota care o însoţea ţâşneau către anvardii aflaţi în drum spre ele.

Pe urmă, Saunders împinse încet în jos maneta conectorului la sistemul de deplasare temporală. Şi nava vui, captând energie, energia atomică revărsată în circuitele imense pe care le construiseră ca să poarte prin timp masa ei colosală – luminile păliră, nava gigantică trepidă şi cenuşiul lipsit de forme se învârteji dincolo de hublouri.

Saunders o întoarse în timp cu trei zile. Erau în spaţiul pustiu, anvardii se mai aflau încă la o distanţă fabuloasă. Ochii lui rătăciră către scânteierea de un galben strălucitor a lui Sol. Acolo, chiar în minutul acela, el însuşi, năpădit de sudoare, instala proiectorul temporal care îl adusese acum înapoi.

Ba nu, era lipsit de sens, simultaneitatea era arbitrară. Iar în momentul acela avea ceva de făcut.

Auzi vocea şefului astronauţilor, care revărsa un torent de cifre. Era necesar să identifice cu precizie poziţia pe care urma s-o ocupe nava comandant a flotei anvardiene peste exact şaptezeci şi două de ore. Hunda trimise semnale sonore către roboţii din camera motoarelor şi *Răzbunarea* străbătu, plictisitor de încet, un spaţiu de un milion şase sute de mii de kilometri.

— Totul e aranjat, spuse Hunda. Să mergem!

Saunders zâmbi, arătându-şi fără veselie strălucirea dinţilor, şi împinse înapoi maneta conectorului principal. Trei zile înainte, pe axa timpului…

Ca să apară alături de nava de luptă anvardiană!

Hunda recuplă ca un nebun motoarele superluminice, permiţând atingerea vitezelor superioare vitezei luminii.

Acum puteau să vadă nava; se contura ameninţătoare pe fundalul stelelor, ca un munte de metal. Şi toate armele de pe *Răzbunarea* se dezlănţuiră!

Tunuri vortex – blastere – obuze şi torpile atomice – captatoare gravitaţionale – tot iadul creat în secolele chinuitoare ale istoriei se revărsă asupra scuturilor navei comandant a anvardilor.

Sub acel baraj monstruos de foc care umplu spaţiul cu o energie delirantă, până când se păru că însuşi structura acestuia avea să dea în clocot, scuturile scăzură, cu o răbufnire de lumină tot atât de dogoritoare ca a unei nove. Iar armele pătrunseră în materia solidă a carcasei sale, găurind, tăind, explodând, dezintegrând. Oţelul clocoti, evaporându-se, descompunându-se în atomi, transformându-se în energie pură, devoratoare, întoarsă împotriva materiei solide care mai rămăsese. Furia se dezlănţui de la un capăt la altul al navei, un foc distrugător din calea căruia pieri până şi cenuşa.

Atunci se avântă către anvardi restul flotei imperiale. Atacată din exterior şi cu un monstru devorator în mijlocul său, flota anvardiană renunţă la ofensivă, bătu în retragere şi se fărâmiţă în unităţi de luptă disperate. Războiul îşi arătă colţii printre stelele albe, tăcute.

Însă anvardii continuau să lupte, aruncându-se asupra imperialilor, spulberând navele şi măcelărind oamenii chiar şi atunci când se prăbuşeau, scoşi din luptă. Încă mai deţineau supremaţia numerică, deşi se dezorganizaseră, şi aveau aceleaşi arme ca duşmanii lor, acelaşi curaj înverşunat.

Puntea de comandă a *Răzbunării* se cutremura şi vuia de strigăte în toiul luptei. Luminile se stinseră, se reaprinseră pâlpâind, păliră iarăşi. Aerul părea să se despice, înţepător din cauza ozonului, iar cantitatea

intolerabilă de energie eliberată transforma interiorul navei în fumai. Comunicatorul turuia rapoarte:

— Scutul Trei a căzut.

— Compartimentul Cinci nu răspunde.

— Tunul vortex Cinci Sute Treizeci şi Şapte scos din funcţiune.

Cu toate acestea, nava continua să lupte, lupta în continuare, azvârlind metal şi energie într-o furtună neîncetată, dezlănţuindu-se şi năpustindu-se printre anvardii. Saunders se pomeni manevrând un tun, trăgând în ţinte pe care nu le vedea, ochind după ce îşi îndrepta către instrumente ochii orbiţi de sudoare – şi orele se târâră una după alta, prin flăcări, fum şi bubuituri exasperante…

— L-am pus pe fugă!

Strigătul exuberant răsună în toate compartimentele încă intacte ale vechii nave gigantice. *Victorie*, *victorie*, *victorie* – în interiorul său nu se mai auziseră asemenea urale de cinci mii de ani epuizanţi.

Saunders se întoarse pe puntea de comandă clătinându-se pe picioare ca un beţiv. Acum, când se aflau în spatele lor, putea să vadă unităţile de luptă anvardiene răzleţite, năpustindu-se în galaxie în căutarea unui refugiu, urmărite şi distruse de flota imperială răzbunătoare.

Şi atunci se ridică Visătorul, transformându-se brusc dintr-un mic monstru cu picioare butucănoase într-un zeu viu, ale cărui gânduri înfricoşătoare traversau spaţiul în salturi, mai iuţi decât lumina, pentru a tresălta urlând prin ţestele barbarilor. Impactul puternicului strigăt îl trânti pe Saunders la podea, şi rămase acolo, holbându-se amorţit la stelele apatice în vreme ce ordinul de mare importantă îi răsuna în creierul înfiorat:

— Soldaţi anvardieni, falsul vostru împărat e mort şi

Taury Roşcata, împărăteasa Galaxiei, a dobândit victoria, l-aţi văzut puterea. Renunţaţi la orice împotrivire, pentru că e de neoprit.

Depuneţi armele. Predaţi-vă, faceţi apel la mila Imperiului. Vă garantăm amnistierea şi libera trecere. Şi duceţi pe planetele voastre acest mesaj:

Taury Roşcata îi invită pe toţi conducătorii Confederaţiei Anvardiene să-şi depună în faţa ei legământul de loialitate şi s-o ajute să restaureze Imperiul Galactic!

*

Stăteau pe un balcon din Brontothor, privind din nou bătrânul Pământ, pentru prima oară după aproape un an şi, poate, pentru ultima oară în vieţile lor.

Pentru Saunders era ciudat să se afle din nou pe planeta care îi dăduse viaţă, după atâtea luni petrecute pe numeroase lumi străine din galaxie, de o imensitate pe care nu şi-o imaginase niciodată cu adevărat. În ciuda speranţei luminoase de viitor, simţea o mică zvâcnire stranie în inimă. îşi lua rămas-bun de la lumea lui Eve.

Dar Eve dispăruse. Făcea parte dintr-un trecut mort de patruzeci şi opt de mii de ani, şi el văzuse toţi acei ani începând şi pierind; un singur an din timpul lui propriu se umpluse şi se extinsese, cuprinzând viziunea istoriei de până atunci.

Eve era un vis frumos, îndepărtat. Dumnezeu s-o aibă în pază, indiferent pe unde ar fi cutreierat sufletul ei în toate acele milenii – dea Domnul să fi avut o viaţă fericită – dar el, unul, îşi avea de trăit propria viaţă, şi de îndeplinit în acel moment o sarcină cu mult mai grandioasă decât îşi imaginase vreodată că ar fi putut exista.

Ultimele luni îi reveniră în minte, într-o învălmăşeală de amintiri. După capitularea sa, flota anvardiană devenise

escorta imperialilor care plecaseră direct la Canopus, de unde porniseră apoi să străbată întregul imperiu anvardian. Şi, fiindcă Ruulthan era mort, iar Taury demonstrase că era stăpâna unui secret mai important decât al lui, comandanţii îşi depuneau legământul de loialitate unul după altul.

Hunda era încă acolo, împreună cu Belgotai, luptându-se cu un conte anvardian încăpăţânat. Visătorul era în marele sistem solar Polaris, muncind din greu la reorganizare. Mutarea capitalei Imperiului din izolatul Sol în centralul Polaris avea să fie fireşte necesară, iar Taury nu credea că ar mai fi putut avea vreodată timpul şi ocazia să viziteze Pământul.

Aşa că traversase o distanţă de o mie de ani lumină prin spaţiul înstelat, către soarele singuratic care fusese căminul ei. Adusese nave, maşini, trupe. Sol urma să aibă o bază militară suficient de puternică pentru a-l putea apăra. Inginerii specializaţi în climatizare aveau să împingă iama glaciară înapoi, către poli, şi să înceapă recolonizarea celorlalte planete. Aveau să existe şcoli, fabrici, civilizaţie, Sol urma să aibă de ce să-şi aducă aminte de împărăteasa lui.

Saunders o însoţise fiindcă nu putea părăsi de-a binelea Terra fără să-şi ia rămas-bun, gândul în sine era de nesuportat. Vargor devenise încă şi mai tăcut şi mai capricios şi li se alăturase, dar altfel decât ar fi fost de aşteptat.

Vechea lor camaraderie din Brontothor se topise în neaşteptata violenţă a muncii, a războiului şi a complicaţiilor care îi solicitau.

Aşa că se aflau din nou în vechiul castel în mină, Saunders şi Taury, privind în noaptea Pământului.

Era târziu şi se părea că toţi ceilalţi dormeau. Sub

balcon, zidurile negre coborau, ameţitoare, către abisul întunecat care era curtea principală. Dincolo de ea, o porţiune năruită din zidul exterior lăsa să se vadă zăpada, albă şi enigmatică sub razele lunii. Stelele erau uriaşe şi îngheţate, licărind şi scânteind ca o lumină rece de cristal deasupra pinilor cu contururi estompate, grandoare, aroganţă şi imensitate într-o roată enormă de pe cerul tăcut. Luna era sus, cu cicatricele de pe bătrânul ei chip ca singură imagine familiară din epoca lui Saunders şi cu aureola argintie revărsându-i-se asupra zăpezii, spre a se sparge într-un milion de fărâme.

Era linişte, linişte, sunetele păreau să fi îngheţat de moarte în frigul tăios din aerul neclintit. Saunders stătuse de unul singur, înfăşurat în blănuri, cu răsuflarea desprinsă de nări strălucind fantomatic, privind lumea tăcută a iernii cufundat în gândurile lui. Auzise paşi uşori şi, când se întorsese, o văzuse pe Taury apropiindu-se.

— N-am putut să dorm, spusese ea.

Ieşise pe balcon şi rămăsese în picioare, alături de el. Lumina lunii i se aşternea albă pe chip, licărindu-i uşor în ochi şi în păr. Părea zeiţa întunecată a nopţii.

— La ce te gândeai, Martin? întrebă, după o vreme.

— Oh… nu ştiu, spuse el. Cred că, pur şi simplu, visam puţin. Mi se pare straniu când mă gândesc că mi-am părăsit propriul timp pentru totdeauna, că acum îmi voi părăsi şi planeta.

Ea dădu din cap cu gravitate.

— Ştiu. Simt acelaşi lucru.

Vocea joasă îi coborî până la o şoaptă.

— Ştii, n-ar fi trebuit să vin neapărat aici eu însămi. E mai multă nevoie de mine la Polaris. Dar m-am gândit că aveam dreptul să-mi iau acest ultim rămas-bun de la zilele când ne-am luptat cu propriile mâini şi am călătorit printre

stele, când eram un mic grup de fraţi de sânge ale căror visuri le depăşeau puterile. A fost greu şi dureros, aşa e, dar nu cred c-o să mai avem vreodată timp să râdem. Când munceşti pentru un milion de sori, nu mai ai ocazia să vezi chipul zbârcit al unui ţăran luminându-se fiindcă l-ai ajutat cu o faptă bună, nici nu-l mai auzi spunându-ţi cu ce-ai greşit – pentru noi, întreaga lume o să fie plină de străini…

Încă o clipă de tăcere sub stelele îndepărtate şi reci, apoi:

— Martin… acum sunt atât de singură.

El o luă în braţe. Lipite de ale lui, buzele ei erau reci, aveau răceala crudă a gerului tăcut al nopţii, dar ea îi răspunse cu o dorinţă sălbatică.

— Cred că te iubesc, Martin, îi spuse, după foarte mult timp.

Şi râse pe neaşteptate, un tril limpede, încântător, reverberând de turnurile îngheţate ale Brontothorului.

— Oh, Martin, n-ar fi trebuit să mă tem. N-o să mai fim niciodată singuri, nu şi de acum înainte…

Luna coborâse departe, către orizontul întunecat, când o conduse în camerele ei. O sărută, urându-i noapte bună, şi o porni de-a lungul coridorului plin de ecouri, către apartamentul lui.

I se învârtea capul – dulceaţa şi miracolul întâlnirii îl îmbătaseră, îşi dorea să cânte şi să râdă cât îl ţinea gura, să îmbrăţişeze tot universul înstelat. Taury, Taury, Taury!

— Martin.

Se opri. În faţa uşii lui stătea o cineva, o siluetă înaltă şi suplă, într-o mantie întunecată. Lumina palidă a unui glob fluorescent îi arunca pe faţă umbre alunecătoare şi pete de lumină chinuite. Vargor.

— Ce e? îl întrebă.

Mâna prinţului se ridică şi Saunders văzu ţeava

boantă a unui pistol paralizant căscându-i-se în faţă. Vargor zâmbi, strâmb şi trist.

— Îmi pare rău, Martin, spuse.

Saunders înlemni, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Vargor – dar de ce, Vargor luptase umăr la umăr cu el; îşi salvaseră unul altuia viaţa, râseseră, munciseră şi locuiseră împreună – Vargor!

Arma fulgeră. În capul lui Saunders se sfărâmă ceva şi el se rostogoli într-un întuneric nesfârşit.

Se trezi foarte încet, cu fiecare nerv furnicându-l dureros la revenirea senzaţiilor. Ceva îi restrângea mişcările. Când i se limpezi vederea, văzu că zăcea, legat şi cu căluş, pe podeaua proiectorului lui temporal.

Maşina timpului – o dăduse uitării, o lăsase într-un adăpost în vreme ce plecase către stele, nu se gândise că avea să-i mai arunce vreodată vreo privire. Maşina timpului!

Vargor stătea în uşa deschisă, cu lumina globului fluorescent dintr-o mână căzându-i pe faţa suptă. Părul îi atârna în dezordine pe lângă trăsăturile frumoase, obosite, şi ochii priveau cu o demenţă egală cu a vorbelor scurse dintre buze.

— Îmi pare rău, Martin, chiar îmi pare. îmi placi, şi i-ai făcut Imperiului un serviciu care nu poate fi uitat niciodată, iar ăsta e cel mai josnic renghi pe care i-l poate juca vreodată un bărbat altui bărbat. Dar trebuie s-o fac. Gândul la noaptea asta o să mă hăituiască toată viaţa, dar trebuie s-o fac.

Saunders încercă să se mişte, mormăind incoerent prin căluş. Vargor clătină din cap.

— Oh, nu, Martin, nu pot risca să-ţi dau ocazia să ţipi. Dacă tot fac un rău, măcar să fiu eficient. O iubesc pe Taury, înţelegi? Am iubit-o de când am întâlnit-o prima

oară, când am venit din stele, cu o flotă de nave de luptă, la curtea tatălui ei şi am văzut-o, cu chiciura topindu-i-se în păr şi privindu-mă cu ochii ei cenuşii strălucind. O iubesc atât de mult încât simt în mine ceva ca o durere. Nu pot să stau departe de ea şi aş distruge cosmosul de dragul ei. Şi am crezut că începea, încet-încet, să mă iubească.

Dar în noaptea asta v-am văzut pe balcon şi-am înţeles că am pierdut. Numai că nu pot să renunţ. Neamul nostru a înfruntat galaxia pentru un vis. Martin – nu stă în firea noastră să-ncetăm lupta, atâta vreme cât suntem încă în viaţă. Luptăm prin orice mijloace, pentru orice ne este drag şi ni se pare preţios – dar luptăm!

Vargor făcu un gest dezaprobator.

— Nu vreau puterea, Martin, crede-mă. Statutul de prinţ consort o să fie dificil şi prozaic, exasperant pentru un om de spirit – dar, dacă ăsta e singurul mod în care o pot avea, atunci îl accept. Şi, indiferent dacă mă înşel sau nu, cred cu toată sinceritatea că sunt mai bun decât tine, pentru ea şi pentru imperiu. Ştii, de fapt locul tău nu e aici. Îţi lipseşte tradiţia, şi înţelegerea intuitivă, şi instruirea – n-ai nici măcar moştenirea genetică dobândită în cinci mii de ani. Poate că Taury ţine la tine acum, dar gândeşte-te cum va fi peste douăzeci de ani!

Vargor zâmbi strâmb.

— Bineînţeles că-mi asum un risc. Dacă descoperi metoda prin care poţi străbate timpul în sens negativ şi te întorci aici, o să am parte de dizgraţie şi de exil. Ar fi mai sigur pentru mine să te ucid. Dar nu sunt chiar atât de ticălos. Îţi ofer o şansă. În cel mai rău caz, ai putea ajunge în epoca de înflorire glorioasă a celui de Al. Doilea Imperiu, o epocă mai fericită decât a noastră. Şi, dacă o să găseşti mijloacele necesare ca să te-ntorci – ei bine, nu uita ce ţi-am spus despre faptul că locul tău nu e aici şi-

ncearcă să judeci limpede şi cu bunătate. Bunătate faţă de Taury, Martin.

Ridică globul fluorescent, revărsându-i lumina peste semiîntunericul din maşină.

— Aşa că îţi spun adio, Martin, şi sper că n-o să mă urăşti prea mult. O să ai nevoie de mai multe mii de ani ca să te eliberezi şi s-opreşti maşina. Am echipat-o cu arme, cu provizii şi cu tot ce m-am gândit că ţi-ar trebui, pentru orice eventualitate. Dar sunt sigur c-o să te materializezi într-o epocă mai măreaţă şi mai paşnică şi că acolo o să fii fericit.

Vocea îi deveni dintr-odată ciudat de blândă.

— Adio, Martin, camaradul meu de arme. Şi… noroc!

Acţionă comutatorul principal şi ieşi în timp ce proiectorul începea să se încălzească. Uşa se închise zăngănind în urma lui.

Saunders se zvârcoli pe podea, înjurând cu mintea preschimbată într-un cazan negru, plin cu amărăciune. Zumzetul puternic al proiectorului se înălţă, era deja pe drum – *ah, nu – opreşte maşina, Doamne, ajută-mă să mă eliberez înainte de a fi prea târziu*!

Sforile de plastic îi tăiau încheieturile. Era legat de un montant, nu reuşea să atingă comutatorul cu nicio parte a corpului. Degetele lui bâjbâiră, alunecând pe suprafaţa unui nod, unghiile i se înfipseră, căutând ceva de care să se agaţe. Maşina hurui, ajungând la puterea maximă, şi îşi continuă drumul înainte, prin imensitatea timpului.

Vargor îl legase cu abilitate. Avu nevoie de un timp îndelungat ca să se elibereze. Către sfârşit, se mişcă încet, fără să-i mai pese, ştiind, demoralizat, că se afla deja la o distanţă de mai multe mii de ani ireversibili decât puteau măsura aparatele lui.

Se ridică în picioare, îşi smulse căluşul din gură şi se uită fără nicio expresie la cenuşiul inform. Acul care indica secolele îşi apăsa cu putere limitatorul de cursă. Aprecie, cu aproximaţie, că se deplasase deja cu vreo zece mii de ani în viitor.

Zece mii de ani!

Smuci maneta comutatorului în jos, cu o răbufnire furioasă de sălbăticie.

Afară era întuneric. Rămase o clipă locului, prosteşte, înainte de a vedea apa infiltrându-se în cabină prin jurul uşii. Apă – era sub apă – scurtcircuite! Lovi nebuneşte maneta, împingând-o din nou în faţă.

Gustă apa de pe podea. Era sărată. Cândva, în cei zece mii de ani, din cauze naturale sau artificiale, marea venise să acopere locul ocupat de Brontothor.

O mie de ani mai târziu, se afla tot sub suprafaţa apei. Două mii de ani, trei mii, zece mii…

Taury, Taury! De douăzeci de mii de ani se transformase în ţărână, pe o planetă străină. Dispăruse şi Belgotai, cu zâmbetul lui strâmb, şi tenacitatea lui Hunda, până şi Visătorul coborâse probabil de mult în întuneric.

Marea îşi rostogolea valurile peste nimicitul Brontothor, iar el era singur.

Îşi lăsă capul de braţe şi plânse.

Oceanul rămase deasupra ţinutului Brontothorului vreme de trei milioane de ani. Şi Saunders îşi continuă drumul înainte.

Se oprea din când în când ca să vadă dacă apa dispăruse. Scheletul maşinii gemea de fiecare dată sub presiune şi marea se prelingea prin crăpătura uşii. Alteori stătea plictisit în singurătatea vibrantă, estimând timpul scurs cu ajutorul ceasului său şi al vitezei cunoscute a proiectorului, fără să-l mai intereseze datele şi locurile.

Se gândi de mai multe ori să oprească maşina şi să lase marea să dea buzna înăuntru, să-l înece. În adâncuri trebuia să fie pace, somn şi uitare. Dar nu, nu stătea în firea lui să renunţe atât de uşor. Moartea îi era prietenă, moartea avea să-i aştepte întotdeauna chemarea.

Dar Taury era moartă.

Timpul se decolora către sfârşitul său. În anul care întregea patru milioane, opri maşina şi descoperi că în jurul lui era aer uscat.

Se afla într-un oraş. Dar într-un oraş cum nu mai văzuse şi cum nici măcar nu-şi mai imaginase; nu putea urmări geometria nebunească a construcţiilor titanice care i se conturau neclare în jur şi nu erau niciodată aceleaşi. Locul trepida, pulsa cu forţe incredibile, unduia şi îşi pierdea contururile, sub o lumină ciudat de ireală. Energii imense, devastatoare, scânteiau şi vuiau în jurul lui – fulgerul venise pe Pământ. Aerul şuiera şi înţepa la trecerea lor răsunătoare.

Gândul era un strigăt, umplându-i ţeasta, prea puternic pentru ca mintea lui uluită să poată face altceva în afară de a-i căuta pe dibuite înţelesul:

CREATURĂ DIN AFARA TIMPULUI, PLEACĂ DIN LOCUL ĂSTA IMEDIAT, SAU FORŢELE PE CARE LE FOLOSIM TE VOR DISTRUGE!

Viziunea mentală îl străbătu imprimându-se iarăşi şi iarăşi, coborând până la nivelul fiecărei molecule din creier, deschizându-i viaţa în faţa lor, într-o flamă albă, incandescentă.

— Mă puteţi ajuta? strigă el către zei. Mă puteţi trimite înapoi, prin timp?

OMULE, NU EXISTĂ NICIO METODĂ DE A CĂLĂTORI ÎNTORCÂNDU-TE CU MULT ÎN TIMP, E INERENT IMPOSIBIL. TREBUIE SĂ MERGI MAI

DEPARTE, PÂNĂ LA ÎNSUŞI

SFÂRŞITUL UNIVERSULUI ŞI DINCOLO DE EL, PENTRU CĂ ASTFEL…

El ţipă, chinuit de durerea gândului şi a conceptului care îi umpleau mintea omenească, insuportabil de grandioase.

MERGI MAI DEPARTE, OMULE, DAR N-O SĂ POŢI SUPRAVIEŢUI ÎN MAŞINA AIA AŞA CUM ESTE. O SĂ ŢI-O MODIFIC… PLEACĂ!

Proiectorul temporal porni din nou, de la sine. Saunders se prăbuşi, înaintând în bezna care vuia şi scânteia.

Înverşunat, disperat, ca îmboldit de demoni, Saunders se avântă în viitor ca un fulger.

Era imposibil să pună la îndoială ordinul cumplit pe care îl primise. Gândul zeilor i se imprimase în însuşi ţesutul creierului. Nu-şi putea imagina de ce trebuia să meargă până la sfârşitul timpului, şi nici nu-i păsa. Dar trebuia să meargă mai departe!

Maşina fusese modificată. Acum era etanşă şi experimentele îi demonstrată că geamul era cu desăvârşire încasabil. Şi proiectorului i se făcuse ceva, fiindcă acum îl propulsa înainte cu o viteză incredibilă, milioane de ani treceau în vreme ce în interiorul plin de zumzete nu se scurgea decât un minut sau două.

Dar ce fuseseră zeii?

N-avea s-o afle niciodată. Fiinţe de dincolo de galaxie, de dincolo de universul însuşi – descendenţii omului, pe ultima treaptă a evoluţiei lor – ceva a cărui natură nu putea fi nici măcar ghicită – nu avea cum s-o spună. Un singur lucru era limpede: rasa umană dispăruse, fie nimicită, fie preschimbată în altceva. Pământul n-avea să mai simtă niciodată pasul omului.

Măntreb ce s-o fi ales de Al. Doilea Imperiu. Sper c-a avut o viaţă îndelungată şi frumoasă – sau e cu putinţă ca asta să fi fost inimaginabila sa creaţie finală?

Anii continuau să se depene, milioane, miliarde, stivuindu-se unul peste altul în timp ce pământul se rotea în jurul stelei sale şi galaxia îmbătrânea. Saunders fugea tot mai departe.

Se oprea când şi când, incapabil să reziste tentaţiei de a arunca o privire asupra lunii şi a istoriei ei colosale.

Peste o sută de milioane de ani în viitor, se uită afară, la imensele văluri de zăpadă zburătoare. Zeii plecaseră. Muriseră şi ei, sau abandonaseră Pământul – poate pentru a trece într-un plan cu totul diferit al existenţei? N-avea s-o afle niciodată.

Se zărea o fiinţă, apropiindu-se prin furtună. Vântul răscolea zăpada din jurul ei, înălţând-o în nori învârtejiţi, şuierători. Era îngheţată în blana ei cenuşie. Mergea cu o graţie mlădioasă, inumană, cărând un baston curbat, în vârful căruia se vedea o revărsare de lumină, ca un soare minuscul.

Saunders o strigă prin psihofon, lăsându-şi vocea amplificată să urle prin viscol:

— Cine eşti? Ce faci pe Pământ?

Creatura avea o secure de piatră într-o mână, iar în jurul gâtului un şirag de mărgele grosolane. Dar se uită lung la maşină, cu ochi galbeni, cutezători, şi psihofonul îi aduse strigătul răguşit:

— Probabil eşti din trecutul îndepărtat, dintr-un ciclul mai timpuriu.

— Acum o sută de mii de ani mi-au spus să merg înainte. Mi-au spus să mă duc până la sfârşitul timpului!

Psihofonul vui de un râs metalic:

— Dacă aşa ţi-au spus – atunci du-te!

Creatura îşi continuă drumul prin furtună.

Saunders se azvârli înainte. Pe Pământ nu mai exista niciun loc pentru el, nu mai avea de ales, trebuia să meargă mai departe.

Peste încă un miliard de ani în viitor, exista un oraş, pe o câmpie acoperită de iarbă albastră şi sticloasă, din care se înălţa un clinchet subţire, cristalin, ori de câte ori o străbătea vântul. Oraşul n-ar fi putut să fie construit niciodată de oameni şi fu avertizat să plece, cu o voce căreia nu putu să nu i se supună.

Pe urmă apăru marea, iar apoi se trezi captiv vreme îndelungată într-un munte; şi se văzu nevoit să meargă înainte, până când eroziunea toci stâncile, aducându-le la nivelul solului de mai înainte.

Soarele devenea tot mai fierbinte şi mai alb pe măsură ce ciclul hidrogen-heliu îşi sporea intensitatea. Pământul îşi urma traiectoria spiralată apropiindu-se încet de el, cu frecarea de norii de gaz şi de praf cerându-i, de-a lungul miliardelor de ani, tributul infinitezimal de energie.

Cât de multe rase inteligente se înălţaseră pe planetă, îşi trăiseră ziua de glorie şi pieriseră, începând din era când ieşise omul pentru prima oară din junglă? *Cel puţin*, îşi spuse el obosit, *noi am fost primii*.

Peste o altă sută de milioane de ani în viitor, soarele îşi epuizase ultimele resurse şi reacţiile nucleare încetaseră. Saunders zări afară un peisaj cu munţi golaşi, sumbru ca Luna – dar Luna recăzuse de mult către lumea sa mamă şi explodase într-o ploaie de meteoriţi. Pământul stătea acum cu faţa către astrul său; ziua lui era acum tot atât de lungă cât anul. Saunders văzu o parte a imensului disc al soarelui, roşu ca sângele, strălucind stins.

Aşadar, adio, Sol, se gândi. Adio, şi îţi mulţumim pentru multele milioane de ani de căldură şi lumină. Somn

uşor, bătrâne prieten.

Peste alte miliarde de ani, nu mai era nimic, decât întunericul final. Entropia îşi atinsese maximul, sursele de energie se epuizaseră, universul era mort.

Universul era mort!

Ţipă, cu spaima dintr-un cimitir, şi avântă maşina înainte. Dacă n-ar fi fost porunca zeilor, ar fi lăsat-o să atârne acolo, ar fi deschis uşa, către vid şi zero absolut, şi ar fi murit. Dar trebuia să meargă mai departe. Ajunsese la sfârşitul tuturor lucrurilor, dar trebuia să meargă mai departe. *Dincolo de sfârşitul timpului*...

Anii zburau, miliarde după miliarde. Saunders zăcea în maşina lui, pierdut într-o comă apatică. La un moment dat, se ridică să mănânce, sesizând umorul sardonic al situaţiei – ultima fiinţă, ultima fărâmă de energie liberă din întregul cosmos transformat în cenuşă, pregătindu-şi un sandviş.

Peste alte multe miliarde de ani în viitor, se opri din nou. Privi afară, în întuneric. Dar, cu un şoc neaşteptat, desluşi o strălucire slabă, îndepărtată, cea mai vagă pată lumină imaginabilă din ceruri.

Tremurând, sări peste un alt miliard de ani. Lumina era acum mai puternică, o strălucire imensă, extinsă, răsucindu-se, abia născută, pe cer.

Universul se reforma.

Are sens, îşi spuse Saunders, străduindu-se să-şi regăsească autocontrolul. Spaţiul se extinsese până la un soi de limită, iar acum se prăbuşea în el însuşi, pentru a-şi începe din nou ciclul – un ciclu care se repetase în trecut, nimeni nu ştia de câte ori. Universul era muritor, dar era o pasăre fenix, care nu murea cu adevărat niciodată.

Însă el însuşi era deranjant de muritor şi se simţea dintr-odată eliberat de dorinţa de moarte. Voia măcar să

vadă cum avea să arate locul data următoare. Dar, conform celor mai plauzibile teorii ale cosmologiei secolului al douăzecilea, universul urma să se restrângă la ceea ce era realmente un punct sursă, la o vâlvătaie informă de energie pură, din care urmau să se reformeze atomii primordiali. Dacă nu-şi dorea să fie mistuit în acel fumai dezlănţuit, trebuia să facă un salt foarte lung înainte. Unul al naibii de lung!

Rânji, cu o hotărâre bruscă, nesăbuită, şi împinse maneta comutatorului înainte.

Îngrijorarea reveni. De unde ştia ce planetă avea să se formeze sub el? Ar fi putut să se materializeze în spaţiul deschis, sau în inima unui soare... Ei bine, trebuia să rişte. Probabil că zeii prevăzusem viitorul şi ţinuseră seama de asta.

Se opri pentru un scurt moment – şi se avântă înapoi, pe traiectoria temporală. Planeta era încă în stare lichidă!

Câteva era geologice mai târziu, privi afară, la ploaia respingătoare, cenuşie, căzând cu o putere absurdă dintr-un cer ascuns şi acoperind stâncile golaşe cu o trombă furioasă de apă albă. Nu ieşi din maşină, atmosfera ar fi putut fi irespirabilă înainte de a elibera plantele o cantitate suficientă de oxigen.

Mai departe, tot mai departe! Uneori era sub ocean, alteori pe pământ. Văzu jungle stranii, din soiuri supradimensionate de ferigi şi de muşchi, crescând şi veştejindu-se în frigul unei era glaciare, pentru a răsări din nou, în forme modificate.

Un gând îl sâcâia, zvâcnindu-i într-un ungher al minţii, în timp ce mergea înainte. Nu îl izbi vreme de mai multe milioane de ani, şi apoi, dintr-odată: *Luna*! *Oh, Doamne, Luna*!

Mâinile îi tremurau prea tare ca să poată opri

maşina. În cele din urmă, nu fără efort, reuşi să se controleze atât cât era nevoie ca să tragă de manetă. îşi continuă drumul în salturi, căutând o noapte cu lună plină.

Luna. Aceeaşi veche faţă – *Luna*!

Şocul era prea puternic ca să fie conştientizat. îşi reluă amorţit călătoria. Şi lumea începu să arate familiar, erau dealuri joase, împădurite, şi un fluviu strălucind în depărtare…

Nu crezu cu adevărat până când nu văzu satul. Era acelaşi – Hudson, New York.

Se aşeză pentru o clipă, lăsându-şi creierul de fizician să ia în considerare acest fapt uimitor. În termeni newtonieni, însemna că fiecare particulă nou formată la început avea exact aceeaşi poziţie şi aceeaşi viteză ca particula sa corespondentă, formată în ciclul anterior. În limbajul einsteinian, mult mai plăcut, continuumul era sferic, în toate cele patru dimensiuni. În orice caz – dacă puteai să călătoreşti destul de mult, prin spaţiu sau prin timp, te întorceai în punctul de plecare.

Se putea duce acasă!

Alergă în josul dealului scăldat în soare, fără să se sinchisească de hainele lui din alte timpuri, alergă până când respiraţia i se transformă în suspin în plămâni îndureraţi şi inima păru să-i explodeze printre coaste. Intră în localitate gâfâind, se duse la o bancă şi se uită la calendarul cu foi detaşabile şi la ceasul din perete.

17 iunie 1936, 1: 30 PM. Pornind de aici, putea să-şi aleagă momentul sosirii în 1973 cu o precizie de ordinul unui minut.

Se întoarse mergând încet, cu picioarele tremurându-i sub el, şi porni din nou maşina timpului. În exterior era cenuşiul – pentru ultima oară.

1973.

Martin Saunders ieşi din maşină. Deplasarea acesteia în spaţiu, la Brontothor, îl scosese în afara casei lui MacPherson; se afla la jumătatea coastei, pe dealul în vârful căruia se înălţa vechea construcţie în pantă.

Urmă o răbufnire de lumină, o dezlănţuire mută de energie. Saunders se întoarse alarmat, dintr-un salt, şi văzu maşina transformându-se în metal topit – în vapori – într-un neant ce străluci o clipă înainte de a dispărea.

Probabil că zeii încorporaseră în ea un soi de dispozitiv de anihilare. Nu doreau lase aparatura din viitor în secolul al douăzecilea, la voia întâmplării.

Dar în privinţa asta nu era niciun pericol, se gândi Saunders, urcând încet dealul prin iarba udă de ploaie. Văzuse prea mult război şi prea multe orori ca să le ofere oamenilor cunoştinţe pentru care nu erau pregătiţi. El, Eve şi MacPherson trebuiau să ascundă povestea întoarcerii sale după ce făcuse ocolul timpului – pentru că le-ar fi oferit oamenilor mijlocul de a călători în trecut, ar fi înlăturat bariera care împiedica omul să folosească maşina timpului drept unealtă a crimei şi a opresiunii. Al. Doilea Imperiu şi filosofia Visătorului se aflau la mare distanţă, în viitor.

Merse mai departe. Dealul părea ciudat de ireal, după tot ce văzuse de pe el, după întregul mâine enorm al cosmosului. Saunders n-avea să-şi mai găsească niciodată cu adevărat locul în scurtul şir de zile care i se aşterneau înainte.

Taury – încântătorul ei chip strălucitor îi plutea în faţa ochilor şi avu impresia că îi auzea vocea şoptind în vântul rece şi umed care îi mângâia părul aidoma mâinilor ei puternice şi blânde.

— Adio, murmură, în imensitatea timpului. Adio, iubita mea.

Urcă încet treptele către uşa din faţă. Trebuia să-l jelească pe Sam. Iar apoi avea de scris dizertaţii cenzurate cu mare grijă şi o viaţă de petrecut muncind mulţumit alături de o fată care era dulce, şi bună, şi frumoasă, chiar dacă nu era Taury. Era suficient pentru un muritor.

Intră în camera de zi şi le zâmbi lui Eve şi lui MacPherson.

— Salut, le spuse. Cred c-am ajuns ceva cam devreme.

Traducere: Ana-Veronica Mircea

DESPRE AUTORI

— Multiplu câştigător al premiilor Hugo şi Nebula, Poul Anderson (1926 – 2001) a scris zeci de romane şi sute de povestiri după debutul în science-fiction (1947). Ciclul *Istoria Tehnică*, o „istorie a viitorului” amplă, descriind mărirea şi decăderea unor imperii interstelare, include romane valoroase precum *War of the Wing-Men*, *The Day of Their Return* şi *The Game of Empire*. Anderson a abordat multe teme clasice ale *science-fiction-ului*: evoluţia speciei umane (*Brain Wave*, 1954), călătoria spaţială la viteze apropiate de cea a luminii (*Tău Zero*, 1970) şi paradoxul călătoriei temporale (povestirile şi romanul care alcătuiesc seria *Patrulei Timpului*). Este renumit pentru împletirea *science-fiction*-ul*ui* cu mitologia, mai ales în romanul despre contactul cu extratereştri *The High Crusade*. A scris şi literatură *fantasy*, de remarcat fiind romanele *Three Hearts and Three Lyons*, *The Broken Sword* şi *A Midsummer Tempest* (o istorie alternativă pornind de la operele lui Shakespeare). În 1978 a primit premiul *Tolkien Memorial*. împreună cu soţia sa, Karen, a scris *King of Ys*, o tetralogie *fantasy* celtică, şi a colaborat cu Gordon Dickson în scrierea popularei serii comice *Hoka*. Povestirea *Call Me Joe* a fost aleasă pentru antologia

Science Fiction Hall of Fame în 1974. Prozele scurte au fost adunate în mai multe volume, cele mai notabile fiind *The Queen of Air and Darkness and Other Stories, All That Universe* şi *The best of Poul Anderson*.

— Gregory Benford a publicat peste douăzeci de cărţi, majoritatea romane. Aproape toate încă se reeditează, unele la aproape un sfert de secol de la scrierea lor. Ficţiunile lui au primit multe premii inclusiv Nebula pentru romanul *Timescape*. Câştigător al Medaliei Naţiunilor Unite pentru Literatură, Benford este profesor de fizică la University of California, Irvine. Este membru al universităţii Woodrow Wilson, a predat şi la Cambridge şi, în 1995, a primit premiul *Lord Prize* pentru contribuţiile sale ştiinţifice. A câştigat *Japan Seiun Award for Dramatic Presentation* pentru un serial de şapte ore intitulat *A Galactic Odissey*. Eseul din 1999 *Deep Time*: *How Humanity Communicates across Millenia* a fost citit peste tot în lume. Deşi e membru al Societăţii Americane de Fizică şi îşi continuă cercetările în astrofizică şi fizica plasmei, autorul reuşeşte să aloce timp scrisului – atât ficţiune cât şi non-ficţiune. Recent a început publicarea unei serii de articole pe teme ştiinţifice şi sociale împreună cu biologul Michael Rose.

— Edward Bryant a crescut în ţinutul secetos din partea de sud a Wyomingului până când a reuşit să vândă prima lui proză, în 1968. De atunci a scris mai ales povestiri, unele incluse în culegeri precum *Among the Dead, Cinnabar* şi *Particle Theory*. *A* mai scris romanul *Phoenix Without Ashes*, în colaborare cu Harlan Ellison. De-a lungul anilor a lucrat ca redactor la *Locus*, *Twilight Zone Magazine* şi *Omni Online*. *A* prezidat *World Horror Convention 2000*. Absolvent al *Clarion Workshop* şi fondator al *Northern Colorado Writers Workshop*, Bryant a

susţinut cursuri la mai multe universităţi. La Hollywood a scris scenarii pentru CBS şi pentru *Disney Channel*. În prezent trăieşte în Denver.

— Orson Scott Card s-a născut în Washington şi a crescut în California, Arizona şi Utah. Este autorul ciclului de romane început cu *Ender's Game*, citite în întreaga lume de adulţi şi copii deopotrivă şi din ce în ce mai utilizate în şcoli. În afară de acestea, dar şi de alte romane sciencefiction, Orson Scott Cârd a publicat literatură fantasy (*Magic Street*, *Enchantment*, *Lost Boys*), romane biblice (*Stone Tables*, *Rachel and Leah*), apreciata serie *Tales of Alvin Maker* (o combinaţie ingenioasă de fantastic şi western), poezie (*An Open Book*) şi numeroase piese de teatru şi scenarii. Pe lângă scris, din când în când predă în şcoli sau la *workshopuri* şi regizează piese de teatru. Recent a început o colaborare pe termen lung la Southern Virginia University ca profesor de literatură. Trăieşte în Greensboro, California de Nord, cu soţia Kristine Allen Cârd şi cu fiica lor cea mai mică, Zina Margaret.

— Arthur C. Clarke (1917 – 2008) este autorul unora dintre cele mai valoroase texte de science-fiction ale secolului XX. Între creaţiile sale cele mai cunoscute se numără misterioşii extratereştri care supraveghează şi ghidează rasa umană în *2001*: *A Space Odyssey*, *2010*: *Odyssey Two*, *2061*: *Odyssey Three*, iar *3001*: *Final Odyssey* reprezintă o culme a ideilor despre locul şi rolul omului în univers. Aceleaşi idei pot fi întâlnite pe larg în opera sa, încă de la *The Sentinel*, fiind ulterior dezvoltate pe larg în *Chilhood's End* – roman nostalgic despre maturizarea speciei umane şi ascensiunea ei la un nivel superior. Clarke prezintă misterele cosmice pe un fundal ştiinţific solid. Specializat în fizică şi matematică, a publicat numeroase articole ştiinţifice şi a fost cel care, în

1945, a lansat ideea folosirii sateliţilor geostaţionari în comunicaţii. Romanul său – premiat cu Hugo şi Nebula – *Rendez-vous with Rama* extrapolează solidele cunoştinţe ştiinţifice spre zone noi, provocatoare, povestind despre descoperirea unei nave spaţiale extraterestre, aparent abandonată, şi strădania oamenilor de a înţelege principiile ei ştiinţifice înaintate. Pentru tinerii cititori a scris *lslands in the Sky* şi *Dolphin Island*. Povestirile scurte au fost adunate în culegerile *Expedition to Earth*, *Reach for Tomorroiu*, *Tales from the White Hart*, *The Wind from the Sun* şi altele. Numeroasele lucrări non-fiction includ premiata *The exploration of Space* şi autobiografică Astounding *Days*. Clarke a fost înnobilat de regina Angliei, în 2000.

— Lester del Rey (1915 – 1993) a vândut prima sa povestire lui John W. Campbell pentru *Astounding* şi, de la începutul anilor 1940, a devenit unul dintre colaboratorii importanţi ai celei mai importante reviste a epocii de aur a SF-ului american. În 1947 a vândut prima carte, colecţia de povestiri *And Some Were Human*. După război, înainte să devină liber profesionist, a lucrat ca editor şi agent literar. Pentru scurt timp, în 1950 – 1951, a editat revista *Space Science Fiction*, iar în 1952 a inaugurat, cu romanul *The Runaway Robot, o* serie de romane pentru adolescenţi, foarte populară şi influentă. În 1970 s-a căsătorit cu Judy-Lynn (născută Benjamin) şi împreună cu ea, în 1975, a fondat editura Del Rey, parte a grupului Ballantine. Sub conducerea lor, Del Rey a devenit cea mai importantă şi de succes casă de editură pentru domeniul science-fiction şi a adus statutul de best-seller unor scriitori importanţi ca Anne McCaffrey, Terry Brooks (descoperit de Lester de Rey) şi Stephen Donaldson. După moartea lui Judy-Lynn, în 1986, Lester del Rey a rămas la conducerea editurii până

în 1991. Premiat cu *SFWA Grand Master Award* chiar în 1991, Lester a decedat în 1993.

— Neil Gaiman, unul dintre cei mai bine vânduţi autori din întreaga lume, a fost multă vreme un autor de top în domeniul scenariilor de benzi desenate, cu seria *Sandman*. *A* scris cărţi pentru toate vârstele. Este prezentat în *Dictionary of Literary Biography* ca fiind unul dintre cei mai buni zece autori postmoderni în viaţă şi este un autor prolific de proză, poezie, scenarii de film, reportaje, benzi desenate, texte pentru cântece şi piese de teatru. Romanul lui pentru adulţi, *American Gods*, cel mai bine vândut roman al anului 2001 conform *New York Times*, i-a adus premiile Hugo, Nebula, Bram Stoker, SFX şi Locus şi a fost nominalizat pentru multe altele, inclusiv World Fantasy Award şi Minnesota Book Award, figurând pe numeroase liste de superlative ale anului. *The Graveyard Book* a câştigat mai multe premii, între care Newbery Award, Hugo şi Locus pentru cel mai bun roman pentru tineret. Situl său oficial are peste un milion de vizitatori lunar iar jurnalul lui online este menţionat zilnic pe mii de bloguri. Născut şi crescut în Anglia, Neil Gaiman trăieşte acum lângă Minneapolis, Minnesota.

— Rick Hautala are mai mult de treizeci de cărţi publicate sub propriul nume sau sub pseudonimul A.J. Mathews, printre care *Nightstone*, *Bedbugs*, *Little Brothers*, *Cold Whisper*, *Four Octobers*, *The White Rom*, *Looking Glass*, *Follow*, *Unbroken*, cărţi vândute în peste un milion de exemplare fiecare. Peste şaizeci dintre povestirile lui au apărut în diverse antologii naţionale şi internaţionale. Scenariul filmului *Chills* a fost recent achiziţionat de Chesapeake Films. Născut şi crescut în Rockport, Massachusetts, este absolvent al University of Maine din Orono şi al unui masterat în literatură engleză.

Trăieşte în Maine împreună cu partenera sa, scriitoarea Holly Newstein.

— De-a lungul carierei sale, John Heifers a colaborat cu numeroşi scriitori valoroşi la multe antologii şi romane. A scris şi editat atât ficţiune cât şi non-ficţiune, printre care *Tom Clancy's Net Force Explorers*: *Cloack and Dagger*, *The Alpha Bravo Delta Guide to U.S. Navy* şi antologia de nonficţiune *From the Jaws of Death*. Cel mai recent proiect al său, *The Vorkosigan Companion*, co-editat cu Lillian Stewart

Cari, a fost nominalizat pentru premiul Hugo în 2009. Trăieşte în Green Bay, Wisconsin.

— Nancy Kress este autoarea a douăzeci şi şase de cărţi: trei romane fantasy, douăsprezece romane science-fiction, trei thrillere, patru culegeri de proză scurtă, un roman-publicitate şi trei cărţi despre arta scrisului. Este cel mai bine cunoscută pentru *Beggars* în *Spain*, primul roman al trilogiei *Sleepless*. Romanul este bazat pe nuvela omonimă, nuvelă premiată cu Hugo şi Nebula. A câştigat cel de-al doilea premiu Hugo în 2009, pentru nuvela „The erâmann Nexus”. Nancy Kress a mai câştigat trei premii *Nebula*, un premiu *Sturgeon* şi un premiu *John* W. *Campbell* (2003, pentru *Probability Space*). Cele mai noi realizări sunt culegerea de proză scurtă *Nano Comes to Clifford Falls and Other Stories* (2008), biothrillerul *Dogs* (2008) şi romanul science-fiction *Steal Across the Sky* (2009). Ficţiunile lui Nancy Kress, multe dintre ele având ca temă ingineria genetică, au fost traduse în douăzeci de limbi. În prezent locuieşte în Rochester, New York.

— Realizările variate ale lui George R.R. Martin sunt împărţite între horror, fantasy şi science-fiction şi i-au adus multiple premii Hugo şi Nebula precum şi un Bram Stoker Award din partea Horror Writers Association. Printre

romanele lui science-fiction se regăsesc *Dying of Light* şi *Windhaven*, acesta din urmă fiind scris împreună cu Lisa Tuttle. Martin a scris câteva dintre cele mai bune nuvele science-fiction din ultimele două decade, printre ele *Sandkings* şi *Nightflyers*, ambele ecranizate. Multe dintre cele mai bune scrieri ale lui George R.R. Martin se găsesc în culegerile *A Song for Lya and other Stories*, *Songs of Stars and Shadows*, *Sandkings*, *Songs of Dead Men Sing*, *Tuf Voyaging* şi *Portraits of His Children*. Romanele horror includ *The Armaggeddon Rag* – o privire evocatoare aruncată către partea întunecată a contraculturii anilor 1960 considerat unul dintre cele mai bune romane *rock-a*nd-*roll* din toate timpurile, şi capodopera cu vampiri *Fevre Dream*. *A* publicat cinci volume din seria *Song of lee and Fire*, devenită între timp şi un serial TV de succes. G.R.R. Martin a scris scenariile pentru o serie de seriale TV, inclusiv *The Twilight Zone* şi a editat cincisprezece volume din seria *Wild Cards*, antologii de tip *shared-world*.

— Cu toate că William F. Noian este cunoscut pentru trilogia *Logan's Run* (scrisă împreună cu George Clayton Johnson), *Logan's* World şi *Logan's Search*, el s-a remarcat şi prin scrierile ce aparţin genurilor mystery şi western. Dintre premiile ce i-au fost acordate se cuvin amintite *American Library Association* (1960), *Mistery Writers of America Award* (1970, 1972), *Academy of SF and F Award for* Fiction *and Film* (1976), *Maltese Facon Award* (1977). A scris numeroase scenarii, atât pentru televiziune cât şi pentru marele ecran, inclusiv *Burnt Offerings*, avându-le în distribuţie pe Karen Black şi Bette Davis. Locuieşte în Vancouver, Washington.

— Robert Sheckley (1928 – 2005) s-a născut în Brooklyn, New York şi a crescut în New Jersey. După liceu s-a înrolat în armată şi a luptat în Coreea. După lăsarea la

vatră, a absolvit la New York University. Imediat după absolvire a început să vândă povestiri către toate revistele de science-fiction. Cele mai cunoscute cărţi ale sale în domeniul science-fiction sunt *Immortality, Inc.*, *Mindswap* şi *Dimension of Miracles*. *A* publicat douăzeci de romane şi nouă culegeri de proză scurtă. În 1991 a primit premiul *Daniel F. Gallum* pentru contribuţia la genul science-fiction, iar în 2001 a primit *Author Emerithus Award* din partea *Science Fiction Writers of America*.

— Lucius Shepard trăieşte în Portland, Oregon. Ultima lui culegere de proză scurtă se intitulează *Viator Plus*, iar ultimul roman apărut în 2010 este *Beautiful Blood*. Are în lucru o culegere de nuvele, *Five Autobiographies*.

— Născut în New York, Robert Silverberg a studiat la Columbia University şi a locuit mulţi ani în San Francisco Bay Area. Prima lui carte, *Revolt ori Alpha C*, a fost publicată în 1955. A primit premiul Hugo de patru ori (1956, 1969, 1987, 1990), Nebula de cinci ori (1970, 1972, 1972 din nou, 1975 şi 1986) precum şi majoritatea distincţiilor din domeniul science-fiction, printre acestea şi *Grand Master* din partea *Science Fiction Writers of America* (2004). A prezidat *Science Fiction Writers of America* în 1967 – 1968 şi a fost membru de onoare al convenţiei internaţionale din 1970, desfăşurată la Heidelberg, Germania. Este autorul a peste o sută de cărţi şi a nenumărate povestiri. Printre cele mai cunoscute titluri se numără *Dying Inside*, *The Book of Skulls*, *Nightzuings*, *Thoms*, *Up the Line*, *Tower of Glass*, *Gilgamesh the King*, *Lord Valentine's Castle*, *The Man in the Maze*, *Downward to the earth*, *Born with the Dead*, *Nightfall* (împreună cu Isaac Asimov), *Flot Sky at Midnight* şi *The Alien Years*. *A* supervizat seria de antologii *New*

Dimensions din 1971 până în 1980, primul volum *The Science Fiction Flail of Fame* şi *Robert Silverberg*'s *Worlds of Wonder* (reeditată ca Science Fiction 101) o antologie cu texte SF splendide şi cu eseuri asupra artei de a scrie science-fiction. A editat antologiile *Legends* şi *Far Horizons*, iar împreună cu soţia lui, Karen Haber, a editat seria de antologii *Universe*.

Primele două povestiri ale lui Michael Swanwick au fost publicate în 1980 şi amândouă au fost prezente pe lista propunerilor pentru premiul Nebula din acel an. Unul dintre scriitorii contemporani importanţi, Swanwick a fost nominalizat, anual, la cel puţin unul dintre premiile principale ale domeniului şi a câştigat premii Hugo, Nebula, World Fantasy, Theodor Sturgeon Memorial, Locus. A publicat şase culegeri de povestiri, şapte romane (*In the Drift*, *Vacuum Flowers*, *Stations of the Tide*, *The Iron Dragon's Daughter*, *Jack Faust*, *Bones of the earth*, *Dragons of Babei*) şi o carte-interviu cu editorul Gardner Dozois – nominalizată pentru premiul Hugo.

— Norman Spinrad este autorul a aproximativ douăzeci de romane, cinci sau şase duzini de povestiri, scenariul unui episod *Star Trek*, câteva filme de scurtmetraj, un album de cântece, editoriale politice, critică de film, critică literară, mini-cărţi de bucate şi o autobiografie. Ultima realizare, în curs de editare, este un roman cu adevărat revoluţionar, *Welcome to Your Dreamtime*, în care cititorul este personajul principal. Secţiuni din acest roman au fost publicate anterior prin diverse reviste, ca povestiri de sine stătătoare. Ultima apariţie editorială este *fie Walked Among Us*, un roman distribuit iniţial pe cale virală pe internet, înainte de a apărea în forma tipărită.

— Sub influenţa romanelor lui H.G. Wells, tema

oamenilor implicaţi în catastrofe este predominantă în opera lui John Wyndham (1903 – 1969). Născut în Knowle, Warwickshire, fiu de avocat, a început să scrie povestiri sciencefiction şi a găsit o nişă pentru ele în revistele *pulp* americane. În timpul celui de al Doilea Război Mondial a participat la luptele de pe teritoriul Franţei. Cel mai cunoscut roman pe tema amintită este *The Day of the Triffids*. Opera lui explorează invazii extraterestre, telepatie, mutanţi şi evenimente fantastice care survin pe neaşteptate în viaţa de zi cu zi, în chip de catalizator al schimbării pentru Pământ.

— Roger Zelazny (1937 – 1995) a erupt pe scena scriitorilor de science-fiction ca reprezentant al Noului Val din a doua jumătate a deceniului şapte. Romanele lui *This Immortal* şi *Lord of Light* s-au bucurat de aprecieri unanime, cel de al doilea aducându-i un premiu Hugo pentru cel mai bun roman al anului 1967 (*exăaequo* cu *Dune* a lui Frank Herbert). Şi mai cunoscute sunt romanele din seria *Amber*, despre un univers paralel care este adevărata lume, toate celelalte, inclusiv Pământul, fiind doar nişte reflecţii ale acesteia. În afară de premiul Hugo deja menţionat, a mai primit trei premii Nebula, trei Hugo şi două Locus.